no: 3/4
15 ekim/1 aralık 1982

Bolşevik Parti inşası için

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!

Yolumuz Ekim Devriminin Yoludur!

Bu yıl, 1917 Sosyalist Ekim Devriminin 65. yıldonumudur. 7 Kasım 1917, Rusya'da işçi sınıfının Bolşevik Partisi önderliğinde merkezi devlet iktidarını ele geçirdiği tarihtir.

Her yıl olduğu gibi, bu yıl da Sovyetler Birliği'nde ve Rus sosyal emperyalistlerinin denetimindeki ülkelerde Ekim Devriminin yıldonumu büyük törenlerle kutlandı. Rus sosyal emperyalizminin Kruşçev'den sonraki şefi Brejnev ölmeden kısa süre önce son olarak Ekim Devriminin kutlama töreninde gösterdi kendisini. Revizyonistler her yıl düzenledikleri tantanalı törenlerle gerçekte SBKP XX. Parti Kongresinde bütünü ile ihanet ettikleri Ekim Devriminin mirasına sözde sahip çıkarak, dünya işçi sınıfını ve ezilen halkları kandırmaya çalışıyorlar. Ama bu çaba boşunadır. Ekim Devrimi, modern revizyonistlere değil; gerçek Marksist-Leninistlere aittir. Ekim Devriminin yolu, Marksist-Leninistlerin yoludur.

EKİM DEVRİMİ NASIL GELİŞTİ / NASIL GERÇEKLEŞTİ?

Paris Komünü deneyinden sonra proletaryanın ilk defa iktidarı ele geçirdiği 1917 Ekim Devrimi, uzun ve zorlu bir mücadelenin sonucudur. Bu mücadelenin tarihi, işçi sınıfının iktidarı ele geçirmek için, yalnızca burjuvalara ve toprak ağalarına karşı değil; bunların işçi sınıfı içindeki ajanları olan her türden oportünistlere karşı da mücadele etmesi gerektiğini göstermektedir.

(Devamı s.2'de)

BP'ı Güçlendir!

Bolşevik Partizan okuyucusu;

Bolşevik Partizan, Bolşevik Partiyi yaratmak için;

Her türden oportünizme, revizyonizme karşı mücadele için;

Marksizm-Leninizmin savunulması için en önemli araçlardan birisidir!

Bolşevik Partizan, ancak okuyucularının desteği ile güçlenebilir!

Onu güçlendirmek senindir görevindir!

Seni Bolşevik Partizan'ın daha aktif bir okuyucusu olmaya; Bolşevik Partizan'ı inceleyip eleştirmeye, yazı yazmaya, haber göndermeye çağırıyoruz.

Bolşevik Partizan'ın yaşaması ve güçlenmesi için maddi desteğe de ihtiyacı vardır!

Bu yüzden bütün Bolşevik Partizan okuyucularını, Bolşevik Partizan'ı maddi yönden de desteklemeye çağırıyoruz.

Özel olarak yurtdışındaki Bolşevik Partizan okuyucularını, Yılbaşı ve Noel ikramiyelerini Bolşevik Partizan'a bağışlamaya çağırıyoruz!

Anayasa oylaması sahtekârlığı sahnelendi

Faşist cuntanın Anayasa oylaması sahtekârlığı 7 Kasım'da sahnelendi. "Demokrasiye geçiş"in en önemli adımlarından biri olarak yutturulmaya çalışılan "Anayasa" ve onun oylaması sahtekârlığı aslında, geçileceği söylenen demokrasının nebiçim bir "demokrasi" olduğunun en açık belgelerinden biridir.

"ANAYASA"

Faşist Cuntanın başı Evren'ın: "Yeni Anayasa'da istisnasız her türlü hürriyet tanınmaktadır. Bazı maksatlı çevrelerin propagandalarına kapılmayın. Temel hak ve Hürriyetler maddemiz dünyadaki yeni gelişen hak ve hürriyetleri bile ihtiva ediyor. Milletlerarası temel beyannamelerde yer alan her hak ve hürriyet yeni anayasada vardır" şeklinde tanıttığı 'yeni Anayasa' gerçekte faşist cunta şefinin 'temel hak ve hürriyetler' diye adlandırdığı burjuva demokratik hak ve hürriyetleri her noktada kısıtlayan, Türkiye'de bugün sungu zoruyla fiilen ortadan kaldırılmış tüm burjuva nitelikte demokratik hak ve hürriyetleri, şimdi hukuken de "anayasal" olarak devreden çıkaran açıkça faşist bir anayasadır.

Devamı s.73'de

İÇİNDEKİLER

s.8 : 12-Eylül'de Batı Almanya'da yürütülen tartışma

s.63: Oportünist-revizyonist Cepheden

s.68: Bolşevik safları sıklaştıralım

s.70: Faşist Türk ordusu Kıbrıs'tan defol!

s.74: Yurtdışındaki saldırılar artıyor

YOLUMUZ EKİM DEVRİMİNİN YOLUDUR

Avrupa'nın iktisaden en geri ülkelerinden biri olan Çarlık Rusya'sında, 1917 Şubat'ında işçiler, köylüler Çarlığa karşı ayaklandılar. Bu sıralar I. Dünya Savaşı bütün hızı ile sürüyordu. Savaşın bütün yükü yoksul halkın sırtına bindiriliyor, vatan, millet nutukları ile emperyalist burjuvazinin çıkarları için savaşa sürülüyordu. Bütün dünyada emperyalist savaşa karşı derin bir nefret gelişiyordu. Özellikle Çarlık Rusya'sında bu nefret uç noktaya varmıştı. Halk "Barış-Özgürlük-Ekmek-Toprak" istiyordu. İşte emekçiler bu talepler temelinde Çarlığa karşı ayaklandılar. Ayaklanmada Bolşevik Partisi çok önemli bir rol oynadı.

Ayaklanma sonucu Çarlık yıkıldı. Çarlığın devrilmesinden sonra, Rusya'da ikili bir iktidar ortaya çıktı. Bir yanda emperyalist burjuvazinin önderliğinde "Geçici Hükümet"; diğer yanda ise işçilerin, köylülerin, askerlerin iktidar organları olan İşçi-Köylü-Asker Sovyetleri.

Ancak bu İşçi-Köylü-Asker Sovyetlerinin içinde, Bolşevik Partisi değil, aslında zengin köylülerin ve küçük burjuvazinin çıkarlarını savunan "Sosyal-Devrimciler" ve "Menşevikler" hakimdi.

Lenin Nisan 1917'de durumu şöyle değerlendiriyordu:

" Rusya'da Şubat Devrimi ile devlet iktidarı yeni bir sınıfın, burjuvazinin ve burjuvalaşmış toprak ağalarının eline geçmiştir. Bu anlamda Rusya'da Burjuva Demokratik Devrimi tamamlanmıştır. İçinde bulunduğumuz dönemin özelliği, devrimin birinci aşamasından —ki bu aşamada proletarya bilinçlenme ve örgütlenme düzeyi geri olduğundan iktidarı burjuvaziye kaptırmıştır— ikinci aşamasına geçiş içinde bulunmamızdır. Bu ikinci aşamada iktidar burjuvazinin elinden alınmalı ve proletaryanın ve köylülüğün en yoksul kesiminin eline geçmelidir."

Lenin Sovyetlerin proletaryanın iktidar organları olduğunu, ve Rusya'da proletarya diktatorluğünün şeklinin İşçi - Köylü Sovyetleri Cumhuriyeti olabileceğini belirtiyordu.

Ama Sovyetlerin gerçekten proletarya diktatorluğunun araçları olabilmesi için, Sovyetler içinde yuvalanmış burjuva ajanlarının temizlenmesi, Menşeviklerin ve Sosyal-Devrimcilerin Sovyetler üzerindeki etkisinin kırılması gerekli idi. Nisan 1917'den sonra Bolşevikler tüm güçleri ile bu göreve sarıldılar.

Bolşevikler halkın talepleri olan "Barış-Ekmek-Toprak-Özgürlük" taleplerini kitle eylemlerine dönüştürme yolunda çalıştılar. 13 Nisan'da Petrograd'da yüzbin kişilik büyük bir gösteri oldu. Göstericiler "Kahrolsun gerici hükümet", "Kahrolsun emperyalist savaş" şiarları altında yürüdüler. "Bütün iktidar Sovyetlere" tüm Rusya'da temel şiar haline geldi. Geçici Hükümet sallanmaya başladı.

İşte emperyalist burjuvazinin bu zor durumunda, işçi sınıfı içindeki burjuva ajanları olan hainler, Menşevikler ve Sosyal-Devrimciler, emperyalist burjuvazinin yardımına koştular. Bunlar 'devrim" adına, emperyalist burjuvazinin temsilcileri ile ortak bir hükümet kurdular. Menşeviklerin ve Sosyal-Devrimcilerin temsilcisi Kerenski başbakan oldu.

Burjuvazi boylece işçi sınıfını ve tüm halkı uyutmak, devrimci mucadeleyi 'İşte devrim oldu' demagojisi ile kuyruğuna takmak istiyordu. Emperyalist burjuvaziye bu konuda Menşevik ve 'Sosyal-Devrimci' hainler yardımcı oluyordu. Bunlar: 'Artık devrim oldu, şimdi devrimi korumamız gerekli, bu yüzden savaşmalıyız' şeklinde bir demagoji ile, emperyalist savaşa devam etme kararı aldılar. Ama kitleler emperyalistlerin hegemonya dalaşması için savaşmak istemiyordu. Cephelerde yer yer askerler isyan ediyor, silahları 'Geçici Hükümet'ın kumandanlarına çeviriyordu. Menşevikler ve Sosyal-Devrimciler, hükümete girdikten sonra kitleler içinde hızla tecrit olmaya başladılar. Sovyetlerde Bolşevikler giderek çoğunluğu kendi etraflarında toparlamaya başladılar. 1917 Temmuz'unda 'Geçici Hükümet' işçilere ve köylulere karşı açık beyaz teröre girişti. Temmuz'da Petrograd'da savaştan çıkmak için yapılan 400 000 kişilik büyük bir gösteri silah zoruyla dağıtıldı. Çarlık yıkılana kadar esas olarak illegal olan, 1917 Şubat devriminden sonra legal olarak da çalışan Bolşevik Partisi yeniden yasaklandı.

Burjuvazi işçi sınıfının öncü örgütünü yıkmak istiyordu. Bolşeviklere karşı bir sürek avı başlatıldı. Ama Bolşevik Partisi, illegal çalışmayla legal çalışmayı ustaca birleştirmeyi bilen bir parti idi. Burjuvazinin saldırıları partiye ağır bir kayıp verdirmedi. İllegal çalışmasına rağmen Bolşevik Partisi kitlelerin nabzını elinde tutabiliyordu.

Rusya'da karşı-devrim, burjuva demokrasisinin usulleri ile devrimi önleyemeyeceğini görüyordu. Bu yüzden Çarlık dönemının "unlu" generallerinden Kornilov önderliğinde bir darbe hareketi düzenlendi. Darbenın amacı, 'Geçici Hukumet' yerine , daha azgın karşı-devrimci bir askeri cunta kurmak, ve beyaz teroru yoğunlaştırarak devrımı engellemekti. Kornılov darbesine karşı, Bolşevikler onderliğinde işçi sınıfı ve tum halk yiğitçe direndi. Kornilov darbesi bastırıldı. 'Geçici Hukumet' Kornılov darbesı sırasında tum gucunu yitirdi. İktidar fiilen Bolşevıklerın elıne geçmiştı. Halkı Kornılov darbesıne karşı orgutleyen, Petrograd'ı darbecılere karşı savunan, Bolşevıkler olmuştu..

İşte 1917 Ekım'inde Rusya'da durum bu ıdı. Bır yanda artık kıtlelerden ıyıce tecrıt olan Menşevıklerin ve Sosyal-Devrım cılerın önderlığınde 'Geçıcı Hukumet', dığer yanda her geçen gun kıtlelerle daha çok kaynaşan Bolşeviklerin onderlığınde Sovyetler. İşte bu durumda, Bolşevık Partısı tum ıktıdarı ele geçırmek ıçın ayaklanma kararı aldı. Bolşevık Partisi ıçindeki oportünıstler buna karşı çıktılar. Ve ayaklanma tarıhını açıklayacak kadar alçaklaştılar.

'Geçıcı Hukumet', 25 Ekim (7 Kasım) sabahı Bolşevık Partısının merkezıne saldırdı. Bolşevıkler de hazırlıklı idıler. Ayaklanma başladı. Kısa zaman ıçinde Petrograd'da butun onemlı mevzıler ışgal edildi. Hukumet yanlısı güçler Kışlık Sarayа çekıldıler. Kısa bır çatışmadan sonra, Bolşevıkler onderlığınde halk Sarayı ışgal ettı. Geçıcı Hukumet tutuklandı. Kerenski kadın kılığına gırerek kaçtı. 25 Ekim'i 26 Ekım'e bağlayan gece (7/8 Kasım) Bolşevıkler ıktıdarı ele geçırmıştı. Aynı gece "Butun Rusya Sovyetleri" ıkıncı kongresı toplantıyordu. Hükumetın tutuklandığı haberı, Kongrede sevinçle karşılandı. Kongre boylece butün Rusya'da tek ıktıdar organı haline geldi. İkıncı Sovyet Kongresı ılk ış olarak, Rusya'nın savaştan çıktığını ılan eden bir karar aldı. Butun savaşan güçleri barış görüşmelerıne davet etti. Butun ulkelerdekı ışçilere bir çağrı yaparak, savaşı engellemenin Rusya'da olduğu gıbı devrımle mumkun olacağını açıkladı. Butun ulkelerın ışçilerını ışçilerını ve halkları, burjuva ıktıdarlarını devırmeye çağırdı. Kongre bir kararla toprak ağalarının mulkıyetıne el konduğunu açıkladı. Kongre bir de Sovyet Hukumetı seçti (Halk Komıserlerı Konseyı). Hukumet (Konsey) Başkanlığına Bolşevık Partisinin onderı Lenin seçildi. Ekım Devrımi, proletaryanın (Parıs Komunu deneyınden sonra) ılk defa sıyasi iktıdarı ele geçırdığı bir devrımdir. Bu devrım butun dunyada işçi sınıfına yolgöstermektedir.

EKİM DEVRİMİNİN ULUSLARARASI NİTELİĞİ

Stalin Ekım Devrımının 10. yıldönümu ıçın yazdığı bır makalede, Ekim Devrımının uluslararası nıtelığını şoyle ortaya koymaktadır:

EKİM DEVRİMİNİN ULUSLARARASI NİTELİĞİ

EKİMİN ONUNCU YILDÖNÜMÜ İÇİN

EKİM Devrimi yalnız "ulusal çerçeve içinde" bir devrim değildir. O her şeyden önce uluslararası çapta, dünya çapında bir devrimdir, çünku dünya tarihinde eski kapitalist dünyadan, yeni sosyalist dünyaya doğru insanlık tarafından meydana getirilmiş köklü bir dönemeci kaydetmektedir.

Eskiden devrimler genellikle devlet yönetimine bir sömürücüler kümesinin yerine, bir başka sömürücüler kümesinin getirilmesiyle sonuçlanırdı. Sömürücüler değişirdi, sömürü kalırdı. Kölelerin kurtuluş hareketleri sırasında böyle oldu. Serflerin ayaklanmaları döneminde böyle oldu. İngiltere'de, Fransa'da, Almanya'da bilinen "büyük" devrimler döneminde böyle oldu. Ama proletaryanın, tarihi, kapitalizme karşı yürütmek amacını taşıyan, ilk kez zafere erişen, kahraman, ama buna karşın sonuçsuz kalan ilk girişimi olan Paris Komününden sözetmiyorum.

Ekim Devrimi, bu devrimlerden, *ilkesinde* ayrılmaktadır. O, kendine amaç olarak, bir sömürü biçiminin yerine bir başka sömürü biçimini, bir sömürücüler grubunun yerine bir başka sömürücüler grubunu getirmeyi değil, insanın insan tarafından her turlü sömürülmesini ortadan kaldırmayı, kim olursa olsun bütün sömurucu grupları ortadan kaldırmayı, proletaryanın diktatörlüğünü kurmayı, bugüne dek varolan butün ezilen sınıflar arasında en devrimci sınıfın iktidarını kurmayı, yeni bir toplum, sınıfsız sosyalist toplumu örgütlemeyi almaktadır.

İşte bu yüzden Ekım Devriminin *zaferi* insanlık tarihinde köklü bir dönemeci, dünya kapitalizminin tarihsel kaderinde köklü bir donemeci, dünya proletaryasının kurtuluş hareketinde köklü bir donemeci, bütün dünyanın sömürülen yığınlarının mücadele yöntemlerinde ve örgütlenme biçimlerinde,

yaşama tarzı ve geleneklerinde, kültür ve ideolojisinde köklü bir dönemeci kaydetmektedir.

Ekim Devriminin uluslararası çapta, dünya çapında bir devrim olmasının nedeni buradadır.

Bütün ülkelerin ezilen sınıflarının, kendisinde kurtuluşlarının güvencelerini gördükleri Ekim Devrimine karşı besledikleri derin sempatinin kaynağı da buradadır.

Bir dizi temel sorun vardır. Ekim Devrimi, bütün dünyadaki devrimci hareketin gelişmesi üzerinde, bu sorunlarda etkisini sürdürmektedir.

(1.) Ekim Devriminin ilk dikkati çeken yanı, dünya emperyalizminin cephesini yarmış, en büyük kapitalist ülkelerin birinde emperyalist burjuvaziyi yere sermiş, ve sosyalist proletaryayı iktidara getirmiş olmasıdır.

Ücretliler sınıfı, mazlumlar sınıfı, ezilenler ve sömürülenler sınıfı, insanlık tarihinde *ilk kez* olarak ve verdiği örnekle bütün ülkelerin proleterlerini kazanarak *egemen* bir sınıf durumuna yükseldi.

Bu, Ekim Devriminin, yeni bir dönemi, *emperyalizmin* ülkelerinde *proleter* devrimleri dönemini *başlattı* demektir.

O, üretim aletlerini ve araçlarını büyük toprak sahiplerinin ve kapitalistlerin ellerinden aldı ve, burjuva mülkiyete karşı sosyalist mülkiyeti getirerek, bunları toplumsal mülkiyet haline getirdi. Bunu yaparak da, burjuva mülkiyetinin dokunulmaz, kutsal, sonsuz olduğunu ileri süren kapitalistlerin yalanını ortaya çıkardı.

O, iktidarı burjuvaziden kopardı, burjuvaziyi siyasal haklardan yoksun kıldı, burjuva devlet aygıtını parçaladı ve iktidarı sovyetlere geçirdi, böylece burjuva parlamentarizminin, *kapitalist* demokrasinin karşısına, sovyetlerin sosyalist iktidarını, *proleter* demokrasiyi çıkardı. Lafargue, daha 1887'de, devrimin ertesinde "bütün eski kapitalistler seçim haklarından yoksun olacaklardır" derken haklıydı. Ekim Devrimi, bunu gerçekleştirerek şimdi burjuva parlamentarizmiyle sosyalizme barışçı yoldan geçişin mümkün olduğunu ileri süren sosyal-demokratların yalanını ortaya çıkardı.

Ama Ekim Devrimi burada durmadı ve duramazdı da. Eski, burjuva düzeni yıktıktan sonra, yeni, sosyalist düzeni kurmaya koyuldu. Ekim Devriminin on yılı, partinin, sendikaların, sovyetlerin, kooperatiflerin, kültür örgütlerinin, ulaşımın, sanayiin, Kızıl Ordunun kuruluşunun on yılıdır. Sosyalizmin yapıcılık alanında SSCB'ndeki tartışılmaz başarıları, proletaryanın ülkeyi burjuvazi *olmadan* ve burjuvaziye *karşı* başarıyla *yönetebileceğini*; sanayii burjuvazi *olmadan* ve burjuvaziye *karşı* başarıyla *kurabileceğini;* tüm ulusal ekonomiyi burjuvazi *olmadan* ve burjuvaziye *karşı* başarıyla *yonetebileceğini*; kapitalist kuşatmaya karşın sosyalizmi başarıyla *kurabileceğini* açıkça göstermiştir. Başın ve vücudun diğer bölümlerinin midesiz yapamayacakları gibi, sömürülenlerin de sömürücüler olmadan yapamayacaklarını söyleyen eski "teori" sadece antikçağın ünlü Romalı senatörü Menenius Agrippa'ya ait değildir. Bu "teori", şimdi genel olarak sosyal-demokrasinin siyasal "felsefesinin", özel olarak da sosyal-demokratların emperyalist burjuvaziyle *koalisyon* politikasının köşe taşını meydana getirmektedir. Bir önyargı niteliği olan bu "teori", şimdi devrimci düşüncenin kapitalist ülkelerin proletaryasında yer etmesine en ciddi engellerden biridir. Ekim Devriminin en önemli sonuçlarından biri, bu yalancı "teori"ye ölümcül bir darbe indirmiş olmasıdır.

Ekim Devriminin bu ve buna benzer sonuçlarının, kapitalist ülkelerdeki işçi sınıfının devrimci hareketine ciddi bir etki yapmadan kalamadıklarını ve kalamayacaklarını göstermeye hâlâ gerek var mı?

Kapitalist ülkelerde komünizmin sürekli ilerleyişi, bütün ülkelerin proleterlerinin SSCB işçi sınıfına olan sempatilerinin artması, nihayet işçi delegasyonlarının sovyetler ülkesine akışı gibi bütün dünyaca bilinen olaylar, Ekim Devriminin attığı tohumun şimdiden ürünlerini verdiğini kuşkuya yer bırakmayacak bir biçimde göstermektedirler.

(2.) Ekim Devrimi, emperyalizmi, sadece egemenlik merkezlerinde, sadece "metropoller"de sarsmadı. O, emperyalizmin sömürge ve bağımlı ülkelerdeki egemenliğini yıkarak darbesini, emperyalizmin gerisine de, çevresine de vurdu.

Ekim Devrimi büyük toprak sahiplerini ve kapitalistleri devirerek, ulusal ve sömürgesel baskının zincirlerini kırdı, büyük bir devletin istisnasız bütün ezilen halklarını bu baskıdan kurtardı. Proletarya, ezilen ulusları kurtarmadan kurtulamaz. Ekim Devriminin belirleyici özelliği, bu ulusal ve sömürgesel devrimleri, SSCB'nde ulusal kin ve uluslar arasında çatışmalar bayrağı altında değil de, SSCB'nde oturan ulusların işçilerinin ve köylülerinin karşılıklı güveni ve kardeşçe yakınlaşması bayrağı altında, *milliyetçilik* adına değil de enternasyonalizm adına yapmış olmasıdır.

Bizde ulusal ve sömürgesel devrimler, proletaryanın yönetiminde ve enternasyonalizmin bayrağı altında yapıldığı için, işte bu nedenden dolayı parya-halklar, köle-halklar, verdikleri örnekle bütün dünyanın ezilen halklarını kazanarak, insanlık tarihinde *ilk kez gerçekten* özgür ve *gerçekten* eşit halklar durumuna yükseldiler.

Bu, Ekim Devrimi yeni bir çağı, dünyanın *ezilen ülkelerinde* proletarya ile *ittifak içinde*, proletaryanın yönetimi altında sömürgesel devrimler çağını *başlattı* demektir.

Geçmişte, en eski tarihten beri, dünyanın, alt ve üst ırklar, siyahlar ve beyazlar olarak bölündüğü, ve birincilerin uygarlığa uymayan ve sömürülmeye mahkûm, ikincilerin ise uygarlığın tek öğeleri ve birincileri sömürmekle görevli oldukları "kabul edilirdi". Şimdi bu efsaneyi yıkılmış ve atılmış olarak ele almak gerekir. Ekim Devriminin en önemli sonuçlarından biri, gerçekte, sovyetik gelişme yoluna girmiş Avrupalı olmayan özgür halkların, *gerçekten ilerlemiş*, kültürü ve uygarlığı ilerletmede Avrupalı halklar kadar yetenekli olduklarını göstererek, bu efsaneye öldürücü bir darbe indirmiş olmasıdır.

Eskiden, ezilen ulusların kurtuluşu için tek yöntemin, *burjuva milliyetçiliği* yönteminin, ulusları birbirlerinden ayırmaktan, onların birliğini bozmaktan, değişik ulusların emekçi yığınları arasındaki ulusal kinleri güçlendirmekten meydana gelen yöntemin olduğunu düşünmek "kabul edilir" bir şeydi. Şimdi bu efsaneyi yalanlanmış olarak ele almak gerekir. Ekim Devriminin en önemli sonuçlarından biri, gerçekte, ezilen halkların özgürlüğe kavuşmasında *proleter enternasyonalist* yöntemi tek doğru yöntem olarak gormenin olanaklı ve akla-uygun olduğunu göstererek, en değişik halklara ait işçilerin ve köylülerin *kardeşçe birliğinin, özgür trade ve enternasyonalizm* uzerine kurulu birliğinin olanaklı ve akla-uygun olduğunu gostererek, bu efsaneye öldürücü bir darbe indirmiş olmasıdır.

Ekim Devriminin bu ve buna benzer sonuçlarının, sömürge ve bağımlı ülkelerdeki devrimci hareket üzerinde ciddi bir etki yapmadan kalamadıklarını ve kalamayacaklarını söylemek gereksiz Çin'de, Endonezya'da, Hindistan'da vb. ezilen halkların devrimci hareketinin gelişmesi ve bu halkların SSCB'ne olan sempatilerinin artması gibi olgular, bunun kesin tanıklarıdır.

Sömürgelerin ve bağımlı ülkelerin tam bir sakinlikle sömürülebildiği ve ezilebildiği çağ *geçmiştir*.

Sömürgelerde ve bağımlı ülkelerde kurtuluş devrimleri çağı, bu ülkeler *proletaryasının* uyanış çağı, devrimde *egemenlik* çağı *gelmiştir*.

(3.) Ekim Devrimi, emperyalizmin merkezlerinde olduğu gibi gerisinde de tohumunu yayarak, emperyalizmin "metropoller"deki gücünü zayıflatarak ve sömürgelerdeki egemenliğini sarsarak, dünya kapitalizminin *bütününün* bizzat varlığını sozkonusu etmiştir.

Eğer kapitalizmin kendiliğinden gelişmesi —eşit olmayan *akışı* sonucu, kaçınılmaz silahlı çatışmaların ve çarpışmaların sonucu ve nihayet şimdiye dek görülmemiş bir emperyalist katliam sonucu—, emperyalizm koşullarında, kapitalizmin "çürümesi" ve "cançekişmesi" sürecine dönüşmüşse, Ekim Devrimi ve —onun sonucu olarak— kocaman bir ülkenin dünya kapitalist sisteminden ayrılması, dünya emperyalizminin bizzat temellerini adım adım kemirerek, bu süreci hızlandırmadan edemezdi.

Dahası var. Ekim Devrimi emperyalizmi sarsarak, aynı zamanda, ilk proleter diktatörlüğünde dünya devrimci hareketinin güçlü ve açık bir *üssünü*, daha önce *hiç bir zaman var olmamış olan* ve şimdi üzerine dayanabileceği üssu yarattı. Dünya devrimci hareketinin güçlü ve açık bir *merkezini*, daha önce *hiç bir zaman var olmamış olan* ve etrafında *bütün ülkelerin proleterlerini ve ezilen halklarını emperyalizme karşı tek bir devrimci cephede* örgütleyerek onların kümelenebileceği merkezi yarattı.

Bu, herşeyden önce, Ekim Devrimi dünya kapitalizmine artık hiç bir zaman iyileştiremeyeceği ölümcul bir yara açmış demektir. İşte bu yuzden kapitalizm, Ekimden once sahip olduğu "denge"yi ve "istikrar"ı bir daha bulamayacaktır. Kapitalizm kısmen istikrara kavuşabilir, üretimini ucuz, verimli hale getirebilir, ülkenin yönetimini faşizme bırakabilir, işçi sınıfına belli bir süre için boyun eğdirebilir; ama artık hiç bir zaman, eskiden gösterişini yaptığı bu "sakinliği" ve bu "güven"i, bu "denge"yi ve bu "istikrar"ı bulamayacaktır, çünkü dünya kapitalizminin bunalımı öyle bir gelişme derecesine varmıştır ki, devrimin ışıkları, kapitalist yamaları hiçe indirgeyerek ve kapitalizmin yıkılışını gün be gün çabuklaştırarak, gerek emperyalizmin merkezlerinde, gerek çevresinde kendilerine kaçınılmaz olarak bir geçit açacaklardır. Aynen bilinen

masaldaki gibi: "Kuyruğunu çekerse gagası batağa giriyor; gagasını çekerse kuyruğu batağa giriyor."

Bu, ikinci olarak, Ekim Devriminin, egemen sınıfları bütün dünyanın ezilen sınıflarını *yeni* ve ciddi bir etken olarak hesaba katmak zorunda bırakarak, bu ezilen sınıfların gücünü ve önemini, cesaretini ve savaşçılığını belli bir düzeye çıkarmış olması demektir. Bugün artık dünyanın emekçi kitlelerini karanlıklarda başıboş dolaşan ve perspektiflerden yoksun "kör bir kalabalık" olarak görmek mümkün değildir, çünkü Ekim Devrimi, onlar için, yollarını aydınlatan ve onlara perspektifler esinleyen bir fener yaratmıştır. Eğer eskiden ezilmiş sınıfların dileklerini ve isteklerini açığa vurmak ve gerçekleştirmek için açık, *evrensel* bir forum olmamışsa, bugün bu forum proletaryanın ilk diktatörlüğünde vardır. Bu forumun yıkılmasının "ileri ülkelerin" toplumsal ve siyasal yaşantısını uzun bir süre için dizginsiz, kara bir gericiliğin karanlıklarına daldıracağından hiç kuşku duyulamaz. "Bolşevik devletin" varlığının olgusunun bile, ezilen sınıflara kurtuluşları için mücadeleyi kolaylaştırarak, gericiliğin karanlık güçlerine bir dizgin vurduğu yadsınamaz. Zaten bu, bütün ülkelerin sömürücülerinin bolşeviklere karşı besledikleri hayvanca kini açıklamaktadır. Tarih, her ne kadar yeni bir temel üzerinde de olsa, yineleniyor. Eskiden *feodalizmin* yıkılışı döneminde "jakoben" adı bütün ülkelerin aristokratlarında nasıl korku ve tiksinti uyandırıyorsa, bugün de, *kapitalizmin* yıkılışı döneminde, "bolşevik" adı burjuva ülkelerde öyle korku ve tiksinti uyandırıyor. Ve tersine, Paris, geçmişteki yükselen *burjuvazinin* devrimci temsilcilerine nasıl bir barınak ve okul görevi görüyorsa, bugün de Moskova yükselen *proletaryanın* devrimci temsilcilerine öyle barınak ve okul gorevi görüyor. Feodalizmin jakobenlere beslediği kin, onu batmaktan kurtarmadı — kapitalizmin bolşeviklere beslediği kinin, onu kesin yıkılışından kurtaramayacağından kuşku duyulabilir mi?

Kapitalizmin "istikrar" çağı, kendisiyle birlikte burjuva düzenin değişmezlik efsanesini de götürerek *sona erdi*.

Kapitalizmin yıkılış çağı *geldi*.

(4) Ekim Devrimi, sadece ekonomik, siyasal ve toplumsal ilişkiler alanında bir devrim değildir. O, aynı zamanda, kafalarda da bir devrim, işçi sınıfının ideolojisinde de bir devrimdir. Ekim Devrimi marksizmin bayrağı altında, proletaryanın diktatörlüğü düşüncesinin bayrağı altında, emperyalizm ve proleter devrimleri çağının marksizmi olan leninizmin bayrağı altında doğdu ve güçlendi. İşte bu yüzden Ekim Devrimi marksizmin reformizm üzerindeki zaferini, leninizmin sosyal-demokratçılık üzerindeki zaferini, III. Enternasyonalin II. Enternasyonal üzerindeki zaferini kaydetmektedir.

Ekim Devrimi, marksizm ile sosyal-demokratçılık arasında, leninizmin politikası ile sosyal-demokratçılığın politikası arasına aşılamaz uçurum kazmıştır. Eskiden *proletaryanın diktatörluğünün zaferinden* önce, sosyal-demokrasi, proletaryanın diktatörlüğü düşüncesini açıkca yadsımadan, ama aynı zamanda düşüncenin gerçekleşmesi için hiç ama hiç bir şey yapmadan gösteriş yapabilirdi, çünkü sosyal-demokrasinin böyle bir davranışı kapitalizm için hiç bir tehlike yaratmıyordu. O dönemde sosyal-demokrasi, biçimsel olarak, marksizmle birbirine karışıyordu — ya da hemen hemen birbirine karışıyordu. Şimdi, *proletaryanın diktatörlüğünün zaferinden sonra*, herkes kendi gözleriyle marksizmin *nereye* götürdüğünü ve zaferinin anlamının *ne* olabileceğini gördükten sonra, sosyal-demokrasi, artık kapitalizm için belli bir tehlike yaratmadan marksizmin bayrağı altında gösteriş yapamaz, proletarya diktatörlüğü düşüncesini açıkça ilân edemez. Uzun zamandan beri marksizmin düşüncesiyle bozuştuğundan, marksizmin bayrağıyla da bozuşmak durumundadır. Sosyal-demokrasi marksizmin doğurduğu Ekim Devrimine karşı, dünyadaki proletaryanın ilk diktatörlüğüne karşı, açıkça ve yanlış anlamaya yer bırakmayan bir biçimde tavır aldı. O andan itibaren, marksizmle dayanışmasını bozmak zorundaydı ve gerçekten bunu yaptı da, çünkü bugünkü koşullarda dünyanın ilk proleter diktatörlüğünü açıkça ve istisnasız desteklemeden, kendi öz burjuvazisine karşı devrimci mücadeleyi yürütmeden, kendi öz ülkesinde proletaryanın diktatörlüğünün zaferi için gerekli koşulları yaratmadan marksist olunamaz. Sosyal-demokrasi ile marksizm arasında bir uçurum açıldı. Bundan böyle marksizmin *tek* öncüsü ve savunucusu leninizmdir, komünizmdir.

Ama işler orada kalmadı. Ekim Devrimi, marksizmin sınırlarını koyarak sosyal-demokrasinin sınırlarını daraltttıktan sonra, sosyal-demokrasiyi, dünyanın ilk proleter devrimine *karşı* kapitalizmin doğrudan savunucuları kampına atarak daha ileriye gitmiştir. Adler ve Bauer, Wells ve Lévi, Longuet ve Blum baylar parlamenter "demokrasiyi" göklere çıkararak "sovyet rejimini" kınadıkları zaman, bununla, SSCB'nde kapitalist düzenin yeniden kurulması için, "uygar" ülkelerde kapitalist köleliğin korunması *için* mücadele ettiklerini ve mücadeleye devam edeceklerini göstermek istemektedirler. Bugünün sosyal-demokratçılığı kapitalizmin *ideolojik dayanağıdır*. Lenin, günümüzün sosyal-demokrat politikacılarının *"işçi* hareketi içinde, burjuvazinin gerçek ajanları, kapitalist sınıfın işçi uşakları" olduklarını; "proletarya ile burjuvazi arasındaki içsavaşta" kaçınılmaz bir biçimde " 'komuncü'lere karşı 'versaycılar'ın yanında"* saf tutacaklarını söylerken bin kez haklıydı. *İşçi hareketi içinde sosyal-demokratçılığa son vermedikçe kapitalizme son vermek olanaksızdır.* İşte bu yüzden kapitalizmin cançekişmesi devri, aynı zamanda, işçi hareketindeki sosyal-demokratçılığın da cançekişmesi devridir Ekim Devriminin büyük önemi, diğerlerinin yanında, dünya işçi hareketindeki sosyal-demokratçılık üzerine leninizmin kesin zaferini haber vermesidir.

İşçi hareketinde II Enternasyonalin ve sosyal-demokratçılığın egemenliği devri *sona ermiştir*.

Leninizmin ve III. Enternasyonalin egemenlik devri başlamıştır

Pravda, n° 255
6-7 Kasım 1927

EKİM DEVRİMİNİN DERSLERİ

Stalin'in uluslararası nitelığını boylece ortaya koyduğu Ekim Devriminin dersleri bugun için de guncellığını butunu ile korumaktadır. Modern revizyonistlerin bu derslere ihaneti; bu derslerin onlara, ve onların kuyruğundan giden her turlu oportunizme karşı savunulmasını bugün en guncel gorevlerden biri halıne getirmiştir. Nedir bu dersler, ve modern revizyonistler bunları nasıl çarpıtmıştır?

Birkaçını sayalım:

Önce Ekim Devrimi Marksizm-Leninizm teorisi temelinde zafere ulaştı. Bu devrim, Marksizm-Leninizm teorisiyle silahlanmış; derin mucadele tecrubelerine sahip, kitlelere gerçekten önderlik edebilen proletaryanın oncu partisi Bolşevik Partı onderlığinde zafere ulaştı.

Bu bize, Marksizm-Leninizm teorisinden her uzaklaşmanın, aynı zamanda proletarya onderlığinde devrimden uzaklaşma demek olduğunu gostermelidir. Bu bize, Bolşevik Partı yaratılmadan işçi sınıfının gerçek devrımının mümkun olmadığını öğretmelidir.

Ekim Devriminin motoru olan Bolşevik Partısı, işçi sınıfı içinde, işçi sınıfı adına konuşan Marksizmi çarpıtan işçi sınıfı düşmanı akımlara karşı amansız bir ideolojik mucadele yurutttu. Bu akımları işçi sınıfı ve emekçi kitleler arasından tecrit etti.

Bolşevik Partısı kendi içinde de burjuvazinin temsilcileri olan oportunistlere karşı amansız bir ideolojik mücadele yuruttu, bunları kendi içinden temizledi.

Bolşevik Partısı kendi içindeki hata ve sapmalara karşı da acımasız oldu. Hatalarından oğrendi, hatalarını ozeleştiriyle aştı, hatalarının kaynaklarını kuruttu.

İşte eğer devrımde zafer kazanmak istenıyorsa, Ekim Devrimini zafere goturen Bolşevik Partinin butun bu nitelikleri, butün Komunistler tarafından ornek alınmak zorundadır.

Ekim Devrımı çok açık bir şekilde bir kez daha, somurucu sınıfların hıçbir zaman kendılıklerinden ıktıdarı proletarya terketmeyeceklerini; proletaryanın ıktıdarı ele geçirmek için mutlaka şiddete başvurmak zorunda olduğunu, sılaha sarılmak zorunda olduğunu gösterdi.

Sosyalist Ekim Devrımı, Marks ve Engels'ın, proletaryanın, burjuvazinin devlet cıhazını olduğu gıbı alıp kullanamayacağı; bu cıhazın paramparça edilip, yerine yeni bir devlet cıhazının kurulması gerektığı şeklındekı oğretısını pratikte bir kez daha doğruladı. Proletaryanın devlet ıktıdarının en mükemmel bıçımı olarak Sovyet tipi orgutlenmeyı ortaya çıkardı.

Ekim Devrımının modern revizyonistlerce en adı şekılde saptırılan derslerinden birisi de, devrimin şıddet sorunu olduğu konusundakı; ve burjuva devlet cihazının parçalanması ge-

rektiği konusundaki öğretisidir.

Ekim devrimi, Lenin'in emperyalizm üzerine geliştirdiği öğretinin tüm tezlerinin; -"Emperyalizm proleter devrimlerin arifesidir", -"Emperyalizm, asalak, çuruyen, can çekişen kapitalizmdir", -"Emperyalizm çağında tek tek ülkelerde proleter devrimi mümkündür, emperyalist zincir en zayıf halkasından kopacaktır", -"Emperyalizm varolduğu surece, emperyalist savaşlar kaçınılmazdır", vb. doğruluğunu pratikte gösterdi.

Bu konuda da Kruşçev revizyonistleri Ekim Devriminin pratikte de ispatladığı bu tezleri, 'yeni gelişmeler' adına adice tahrif ettiler.

Ekim Devrimi tüm ülkelerin emekçilerine, bütün dunyada burjuva demokratik devrimleri çağının artık kapandığını; demokratik devrimlerin artık proletarya önderliğinde dunya proleter devriminin bir parçası haline geldiğini gosterdi. Uluslararası proletarya/ezilen halklar ittifakını gündeme getirdi.

SBKP XX. PARTİ KONGRESİ VE EKİM DEVRİMİNİN DERSLERİNİN AÇIKÇA TAHRİFİ

SBKP'nde modern revizyonist çizginin kesin hakimiyetini kurduğu XX. Parti Kongresinde, Kruşçev, Parti Kongresine sunduğu raporda, yeni şartlar adına Leninizme üç noktada cepheden saldırıya geçti.

Birincisi, sosyalist devletin dış politikasının temeli sorununda idi. Bu konuda Kruşçev revizyonisti şunları soylüyordu:

" İKİ SİSTEMİN BİRARADA YAŞAMASI ÜZERİNE

Değişik toplumsal düzenlere sahip devletlerin barış içinde birarada yaşamalarına dair Lenin'in ilkesi, ülkemiz dış siyasetinin genel çizgisi idi ve böyle olmaya devam etmektedir.

Sovyetler Birliği'nin barış içinde yaşama ilkesini yalnız taktiksel ve içinde bulunulan duruma ilişkin sebeplerden dolayı ileri sürmuş olduğunu soyluyorlar. Ama şurası açıktır ki, biz onceleri de, Sovyet idaresinin daha ilk yıllarında, barış içinde birarada yaşama taraftarı olduğumuzu ayni ısrarla ilan ediyorduk. Demek ki, bu taktik bir hareket değil, Sovyet dış siyasetinin esas ilkesidir.

Bu ise, çeşitli sosyal-politik sistemlere sahip ulkelerin barış içinde birarada yaşamaları için, hattâ tehlike olsa da, bu tehlikenin Sovyetler Birliği'nden, sosyalist cepheden gelmediği demektir. Sosyalist devletin saldırgan bir savaş tutuşturmak için, hiç olmazsa tek bir bahanesi var mıdır? Belki de bizde, savaştan bir zenginleşme aracı olarak çıkarı olan sınıf ve gruplar mevcuttur? Hayır, onlar bizde çoktan ortadan kaldırılmıştır. Belki de, toprağımız ve doğal zenginliklerimiz azdır, belki de hammadde kaynaklarımız veya mallarımızı satabilecek pazarlarımız bize yeterli değil? Hayır, butun bunlar bizde fazlasıyla vardır. Öyleyse, savaş bizim nemize sorusu ortaya çıkıyor. Bizim savaşa ihtiyacımız yoktur, biz, sonuçta bir avuç milyarderin çıkarı için milyonlarca insanı savaşa sürükleyen siyaseti ilkesel olarak reddediyoruz. Butün bunlar, SSCB'nin "saldırgan niyetleri" hakkında yaygara koparanlar tarafından bilinmekte midir? Pek tabii ki bilinmektedir. Neden onlar, hayaldeki "komunist saldırganlığı" hakkında bu eskimiş şarkıyı soylemeye devam ediyorlar? Butun bunlar, suyu bulandırarak, kendilerinin dunya egemenliği, barış, demokrasi ve sosyalizme karşı "haçlı seferi" planlarını gizlemek içindir.

"Barış düşmanları bugüne kadar da, Sovyetler Birliği'nin diğer ülkelerdeki kapitalizmi, devrim "ihracı" sayesinde devirmek niyetinde olduğuna halkları inandırmaya çalışıyorlar. Pek doğaldır ki, biz komunistler arasında kapitalizm taraftarları yoktur. Fakat bu, bizim kapitalist duzeni var olan ülkelerin iç işlerine karıştığımız ve karışmak niyetinde olduğumuz demek değildir. Romain Roland da, "Hürriyet, Burbonlar gibi, furgonlarla yabancı ulkelerden getirilemez" sözlerini söylediğinde haklıydı. Devrimlerin, ısmarlama olarak yapıldıklarını düşünmek gülunçtur. Burjuva ulkeleri yöneticilerinin, "Sovyet yöneticileri, iki sistemin barış içinde birarada yaşama taraftarı olduklarını iddia ediyorlar. Onlar aynı zamanda da komünizm uğrunda mucadele yürüttüklerini açıklamakta ve komunizmin bütün ülkelerde galip geleceğini söylemektedirler. Madem ki Sovyetler Birliği komünizm uğrunda mücadele yürütuyor, onunla barış içinde birarada yaşamak nasıl olur?" diye koşuntukları haller de pek seyrek değildir. Bu anlayış, burjuva propagandasının etkisinden doğmaktadır. Burjuva ideologları, kanıtlara yanlış anlam vererek Sovyetler birliğindeki komunistleri saldırgan kimseler olarak göstermek için, ideolojik mucadele sorunlarını devletler arasındaki ilişki sorunlarıyla kasten karıştırmaktadırlar.

Biz iki sistem —kapitalizm ve sosyalizm sistemleri— arasındaki yarışta, sosyalist sistemin galip geleceğini soylediğimiz zaman, zaferin, sosyalist ulkelerin kapitalist ülkelerin iç işlerine silahlı mudahalesi sayesinde kazanılacağı demek değildir. Bizim komünizmin zaferine olan inancımız, sosyalist uretim tarzının, kapitalist uretim tarzı karşısındaki tayin edici üstünlüklerinden kaynaklanmaktadır. Tam bunun için de, Marksizm-Leninizm düşünceleri, ülkemizde ve halk demokrasisi ülkelerinde milyonlarca insanın bilincini kapladığı gibi, kapitalist ulkelerde de geniş emekçi kitlelerin bilincini gittikçe daha fazla kaplamaktadır. Biz, dunyadaki butun emekçi insanlar komünizmin üstünlüklerine ikna olduktan sonra, ergeç sosyalist toplumu kurma mücadelesi yolunu tutacaklarına eminiz. Biz ülkemizde komünizmi kurarken, yeni bir savaşın tutuşturulmasına kesinlikle karşı çıkıyoruz. Biz her zaman ve bugün de iddia ediyoruz ki, bir veya diğer ülkede yeni bir toplumsal düzenin kurulması, bu ülkeler halklarının iç işidir. Bizim, yüce Marx izm-Leninizm bilimine dayanan mevzilerimiz işte boyledir.

Barış içinde birarada yaşama ilkesi, gittikçe daha geniş uluslararası takdir kazanmaktadır. Bu ilke, Çin Halk Cumhuriyeti ile diğer halk demokrasisi ulkelerinin dış siyasetlerinde bir koşe taşı oldu. Bu ilke, Hindistan Cumhuriyeti, Birma Birliği ve diğer bir dizi devlet tarafından aktif bir şekilde hayata geçirilmektedir. Bu ise yasal bir oluştur. Çünkü günumuz koşullarında başka çıkış yolu yoktur. Gerçekte, yalnızca iki yol vardır: Ya barış içinde birarada yaşamak, ya da tarihte en korkunç bir savaş yolu. Üçüncü bir yol yoktur.

Biz, değişik toplumsal düzene sahip ulkelerin, yalnız yanyana yaşamakla kalmamalarının da mümkün olduğunu hesap ediyoruz. Daha da öteye doğru, ilişkilerin iyileştirilmesine, aralarında güvenin sağlamlaştırılmasına ve işbirliğine doğru gidilmelidir. Çin Halk Cumhuriyeti ile Hindistan Cumhuriyeti tarafından ilan edilen ve Bandung Konferansı ile geniş uluslararası kamuoyu tarafından da desteklenen beş ilkenin tarihi onemi, onların değişik toplumsal düzene sahip devletler arasında günumüz şartları içinde en iyi karşılıklı ilişki şeklini tayin etmesindedir. Bu ilkeler neden yer yuvarlağının her bir kısmında bulunan butun devletler arasında barış ilişkilerinin esası olmasın? Bütün devletlerin bu beş ilkeye katılmaları, halkların hayati çıkarlarına ve arzularına uygun olabilir." (SBKP Merkez Komitesinin XX. Parti Kongresinde Okunan Faaliyet Raporu, Devlet Yayın Evi, Sofya 1956, s.36-39) (Öztürkçeleştirilmiştir)

Burada söylenenler açık bir tahrifat üzerine; Lenin'in barış içinde birarada yaşama ilkesinin; Sovyetler Birliği'nın dış siyasetinin genel çizgisi olduğu sahtekârlığı üzerine kuruludur. 1928 Komintern programında bu konuda soylenenler bu buyük sahtekârlığa iyi bir cevaptır:

" İki iktisadi sistemin —Sovyetler Birliği'nde sosyalist sistem, diğer ülkelerde kapitalist sistem— yanyana varlıklarını sürdurmesi, işçi devletine kapitalist dünyanın saldırılarını (boykot, abluka, vb.) geri püskurtme gorevini vermektedir. Fakat aynı zamanda, ekonomi alanında manevralar yapması, kapitalist ulkelerle olan iktisadi ilişkilerinden (sosyalist inşanın başarıya ulaşmasının temel önkoşullarından biri olan dış ticaret, tavizler, vb. aracılığıyla) yararlanması gerekmektedir. Burada izlenmesi gereken yolgösterici çizgi, Sovyetler Birliği'ne yararlı olduğu surece, yani ağır sanayi, elektriğe kavuşturma ve nihayet sosyalist bir makina sanayii için temel yaratarak Sovyet sanayiinin güçlendirilmesine yardımcı oldukları surece, yabancı ülkelerle mümkün olduğu kadar geniş ilişkiler kurmaktır. Sovyetler Birliği, çevresini saran kapitalist ortamda ancak iktisadi bağımsızlığını güvence altına aldığı ölçüde sosyalist başarılarının yokedilmesi ve ulkenin kapitalist dünya ekonomisinin bir uzantısı haline gelmesi tehlikesine karşıkoyabilir.

Sovyet pazarının önemine rağmen kapitalist devletler sureklı olarak ticaret çıkarları ile, dünya devriminin daha da gelişmesini beraberinde getirecek olan Sovyetler Birliği'nin güçlenmesi karşısında duydukları korku arasında yalpalamaktadırlar. Buna rağmen emperyalist devletlerin siyasetindeki hakim eğilim, Sovyetler Birliği'ni yıkmak ve bütün dunyada burjuvazinin terörcü rejimini kurmak amacıyla, Sovyetler Birliği'ni kuşatma ve onu hedef alan karşı-devrimci bir savaş başlatma çabasıdır.

Ancak, ne emperyalistlerin inatla sürdürdükleri Sovyetler Birliği'ni siyasi bakımdan kuşatma çabaları, ne de gün den güne büyüyen askeri saldırı tehlikesi, Komunist Enternasyonal'in şubesi olarak prolaterya devletinin başında bulunan SBKP'ni uluslararası görevlerini yerine getirmekten ve bütün ezilenlere —kapitalist ülkelerdeki işçi hareketi

ile, emperyalizme ve milli zulmün her türüne karşı verdikleri mucadelede sömürge halklarına— destek sağlamaktan alıkoyamaz." (Komintern Programı, 1928, Aydınlık Yayınları, s.85-87)

Görüldüğü gibi, Kruşçev revizyonistleri devrim konusunda Sovyetler Birliği'nın destek yükümluluğu konusunda teksöz etmezken; Komıntern Programı bunu çıkış noktası olarak almaktadır. Lenin ve Stalın dönemında Sovyetler Birlığı'nın dış politikasının genel hattı, proleter enternasyonalızmının çıkarları tarafından belirleniyordu. Temel, proleter enternasyonalizmi idi. Kruşçev döneminde, emperyalıstlerin savaş tehdidı konusunda duyulan panik ve mılliyetçi çıkarlar tarafından belırlenmeye başladı. Aradakı fark budur.

İkinci sorun; "Çağdaş devırde savaşın önüne geçılmesi imkânı" sorunudur. Kruşçev revizyonıstleri bu konuda da şunları soylemektedir:

" ÇAĞDAŞ DEVİRDE SAVAŞIN ÖNÜNE GEÇİLMESİ İMKÂNI

Bütün dünyada milyonlarca insan şunu sormaktadır:Yenı bir savaş kaçınılmaz mı, ıki kanlı dunya savaşı geçiren ınsanlığın, üçüncü bir savaş daha mı geçırmesi gerekir? Marksıstlerin son yıllarda olan dünya-tarihsel değişıklikleri gözönüne alarak bu soruya cevap vermeleri gereklıdır.

Bilindiği gibi, emperyalızm varoldukça, savaşların kaçınılmaz olduğuna dair bir Marksıst-Leninist tez vardır. Bu tez -1) emperyalızmın tek dünya sıstemi olduğu zaman, ve -2) savaştan çıkarı olmayan toplumsal siyasi güçlerin zayıf ve iyi örgütlenmemiş oldukları ve bu yüzden de emperyalistleri savaşlardan vazgeçtiremez oldukları devrede işlenildi.

Genellikle sorunun yalnız bir tarafı ele alınmakta ve emperyalızm şartlarındakı savaşların yalnız ekonomik esasları incelenmektedır. Fakat bu yeterli değıldir. Savaş, yalnız ekonomik bir olay değıldir. Savaş olup olmayacağı meselesinde sınıf ve siyası guçler oranının, ınsanların orgütluluğunun ve bılınçli ıradelerının buyük onemi vardır. Dahası da var, belirli şartlar ıçınde ilerici toplumsal ve sıyasi guçlerın mücadelesi bu sorun uzerinde tayin edıcı rol oynayabilir. Şimdiye kadar ış şoyle duruyordu. Savaştan çıkarı olmayan ve ona karşı olan güçler pek zayıf orgütlenmişti, kendi iradelerini savaş tutuşturucularının duşuncelerine karşı koyabilmek için araçları yoktu. Bırıncı Dünya Savaşından once, savaş tehlikesıne karşı mücadele eden esas güç, Uluslararası II. Enternasyonalı yoneticilerinin hainliği yüzünden bozguna uğradığı zaman durum böyleydi. Sovyetler Birliği'nin aktıf bir barış siyaseti suruten tek devlet olduğu, dığer büyük devletlerın saldırganları fıılen teşvık ettıkleri ve kapıtalist ülkelerdeki ışçi hareketının, sosyal-demokrasinin sağcı onderleri tarafından parçalandığı İkinci Dünya Savaşının arifesinde de durum böyleydi.

Bu tez, o zamankı devre için tamamiyle doğru ıdı. Fakat, şimdi vaziyet kökünden değışmiş bulunuyor. Dünya sosyalıst cephesi meydana geldi ve muazzam bir güç oldu. Bu cephe, saldırganlığın önüne geçmek ıçin barışsever guçlere yalnız manevi değıl, aynı zamanda maddi araçlar da sağlamaktadır. Bundan başka, yüzlerce mılyon ahalisi olan ve aktıf bır bıçımde savaşa karşı koyan diğer buyuk bır grup devlet vardır. Kapıtalıst ülkelerdeki işçi hareketi zamanımızda muazzam bır güç oldu. Barış taraftarları hareketı oluştu ve kuvvetli bır etken oldu.

Tabıı, bu şartlarda, Lenin'ın emperyalizm varoldukça,... da mevcut kalmaktadır tezı yürurlukte kalmaktadır. İşte bunun için bizim en büyük bir uyanıklık göstermemiz gerekmektedır. Yer yuvarlağında kapıtalızm varoldukça, kapıtalist tekellerın çıkarlarını temsil eden gerici güçler, ılerıye doğru da askeri maceralara ve saldırganlığa yeltenecekler, ve savaşa başlama gırişiminde de bulunabılırler. Fakat savaşlar mutlaka kaçınılmaz değıldir. Günümüzde emperyalıstlerin savaş başlamalarına meydan vermemek, başlamağa yeltendikleri taktırde ıse saldırganlara harap edıcı bir dırenış gostererek onların maceracı planlarını suya duşurebılecek ciddi araçlara sahip olan muazzam toplumsal ve siyasi güçler vardır. Bu yüzden de, savaşa karşı olan bütün güçler uyanık ve seferber edilmiş bulunmalı, tek cephede hareket etmeyi ve barışı koruma mücadelesinde çabaları azaltmamalıdırlar. Halklar barışı ne kadar daha aktıf korurlarsa,yeni bir savaşın olmayacağının güvenceleri de o kadar fazla olur." (SBKP Merkez Komitesinin SBKP XX. Parti Kongresine Faalıyet Raporu, s.39-41)

Görüldüğü gibi, Kruşçev revizyonıstleri çok açık bir bıçımde savaş-barış konusunda Leninist öğretiyi tahrif etmekte,haklı-haksız savaş ayrımı yapmamakta; ve burjuva pasifizmini savunmaktadır. Lenin'in emperyalist savaşların kaçınılmazlığı konusundaki öğretisini geçmişte doğru olan bir öğretı olarak göstermektedir.

* * *

Üçuncü sorun: Sosyalızme geçiş sorunudur. O bu konuda şunları soylemektedır:

" ÇEŞİTLİ ÜLKELERİN SOSYALİZME GEÇİŞ BİÇİMLERİ HAKKINDA

Dünya sahnesinde vuku bulan esaslı değişikliklerle ılgili olarak ülkelerin ve ulusların sosyalizme geçişı alanında da yenı perspektıfler açılıyor.

V.I.Lenın daha Yüce Ekım Sosyalıst Devrimi arifesinde şöyle yazdı: 'Bütün uluslar sosyalızme varacaklar, bu kaçınılmazdır, fakat hepsi aynı şekılde sosyalizme varmayacaklar; her ulus, demokrasinin şu ya da bu şekline, proletarya dıktatörluğunun şu veya bu türüne, toplumsal yaşamın çeşıtlı alanlarının sosyalistçe yenı baştan kurulmasının şu ya da bu temposuna kendıne özgü bir ozellik verecektir. Bu bakımdan, "tarihi materyalızm adına" geleceği tekduze ve silik boyalarla boyamaktan, bu kadar sefil teorik ve bu kadar gülünç pratik birşey yoktur; bu en kaba bır boyacılıktan başka birşey olamaz.'

Tarıhı tecrube, Lenin'in bu dahiyane tezini tamamiyle destekledı. Şımdı, toplumu sosyalist esaslar üzerine yenı baştan kurmak için Sovyet şekliyle yanyana halk demokrasılı şekli de vardır.

Polonya'da, Bulgaristan'da, Çekoslovakya'da, Arnavutluk'ta ve diğer halk demokrasili Avrupa ülkelerinde bu şekıl, bu ulkelerın her bırının somut tarıhi ve sosyal-ekonomık şartlarına ve özelliklerine uygun olarak ortaya çıktı ve ondan yararlanılıyor. Bu şekıl, 10 yıl suresınce etraflı olarak denendi ve tamamiyle haklı çıktı.

Devrimin zaferinden önce ekonomisi son derece geri kalmış ve yarı feodal, yarı sömürge ıçeriklı olan Çin Halk Cumhuriyeti sosyalist kuruculuğuna birçok ozellikler getiriyor. Halk demokrasili devlet, sosyalist devrımın gelişmesi seyrinde tayin edıcı hakim mevzileri elıne alarak, özel sanayii ve ticareti barış içinde yenı baştan kurma ve onları adım adım sosyalist ekonominin ayrılmaz bir parçasına çevrilmesi rotasını tuttu.

Çin Komünist Partisinin, dığer demokrasılı ulkelerdekı komunist ve işçi partılerının, her ulkenin kendıne ozgu şekıllerını ve özelliklerını gozonunde bulundurarak yuce sosyalıstçe yeni baştan kuruluş davasının yonetıcılığını gerçekleştirmeleri, asıl bu, gerçekte yaratıcı Marksizmdır.

Egemenlik emekçilerın elinde bulunduğu, toplum ıse uretım araçları üzerındeki toplumsal mülkiyete dayandığı Yugoslavya Federatif Halk Cumhuriyetinde, sosyalıst ınşa surecinde ekonomi yonetiminde, devlet cıhazının inşasında kendıne ozgü somut şekıller yaratılıyor.

Sosyalizme geçiş şekillerinin gittikçe daha çeşıtlı olması tamamiyle olasıdır. Bununla bırlikte, bu şekılleri gerçekleştırmenin, her halükârda içsavaşla bağlı olması zorunlu değıldir. Biz Leninistleri, düşmanlar her zaman ve her halükârda zorbalık taraftarları olarak tanıtmayı seviyorlar. Biz kapitalist toplumu devrim yoluyla yenı baştan kurarak sosyalist toplum halıne getırme zorunluluğunu tanıyoruz ve devrımcı Marksistleri, reformistlerden ve oportunıstlerden bu ayırıyor. Şüphe yoktur kı, bır dizi kapıtalıst ulke için burjuva diktatorlüğünün zorbalıkla devrılmesı ve bununla bağlı olan sınıf mucadelesının şıddetle keskınleşmesi kaçınılmazdır. Fakat toplumsal devrım şekılleri çeşıtlıdır. Bızım, toplumu yeni baştan değıştırmek için şıddeti ve içsavaşı tek yol olarak tanıdığımız, hıç de gerçeğe uygun değildir.

Bılındığı gibi, 1917 yılının Nisan ayında o zamankı şartlar içinde Lenin Rus devriminin barış içinde gelişmesi olasılığını kabul ediyordu. Yıne bilindığı gibi, 1918 yılı ilk baharında Ekım devriminin zaferinden sonra Lenın meşhur barış ıçinde sosyalıst ınşa planını hazırladı. Rus ve uluslararası burjuvazinin genç Sovyet Devletıne karşı mudahale ve içsavaş örgutlemelerinde, ışçılerle koyluleri sılaha sarılmaya mecbur etmelerinde biz suçlu değılız. Bılındığı gıbı Avrupa'dakı halk demokrasisi ülkeleri, dığer tarihi şartlar içinde içsavaş olmadan geçtiler.

Leninizm öğretiyor kı, hakim sınıflar, hakimiyetten gönüllü olarak çekilmiyorlar. Fakat, sınıf mucadelesının daha az ya da daha çok keskınliği, sosyalizme geçişte şıddetin uygulanıp uygulanmaması, o kadar proletaryaya değıl, sömurucülerin direnme derecesine, sömurücü sınıf tarafından şıddet kullanılmasına bağlıdır.

Bununla ılgili olarak, sosyalizme geçmek için parlamento yolundan da yararlanma olanağı sorunu ortaya çıkıyor. Sosyalizme geçişi birinci defa yapan Rus bolşevikleri için bu yol ımkânsızdı. Lenın bıze başka, o zamankı tarıhsel şartlar içinde tek doğru yol olan Sovyet Cumhuriyetını kurma yolunu gösterdı ve biz bu yoldan yürüyerek, dunya çapındakı tarıhı zafere ulaştık.

Fakat o zamandan beri tarihi durumda, bu soruna yenı yaklaşım imkânı veren esaslı değişiklikler oldu. Bütün dunya-

da sosyalizm ve demokrasi güçleri son derece büyüdüler, kapitalizm ise çok daha zayıf oldu. 900 milyondan fazla insanı kaplayan sosyalist ülkelerin güçlü cephesi büyüyor ve güçleniyor. Bu cephe, muazzam iç kuvvetlerini, kapitalizmden tayin edici üstünlüklerini gün geçtikçe daha fazla gösteriyor. Sosyalizm bütün ülkelerden işçiler, köylüler ve aydınlar için bir yüce çekici kuvvet oldu. Sosyalizm düşünceleri gerçekten bütün emekçi insanlığın fikirlerine hakim oluyor.

Bununla birlikte, birçok kapitalist ülkelerde işçi sınıfının, şimdiki şartlar içinde, kendi önderliği altında halkın muazzam çoğunluğunu birleştirme ve esas üretim araçlarının halkın eline geçmesini sağlamak için reel imkânları vardır. Sağcı burjuva partileri ve onların kurdukları hükümetler gittikçe daha sık ağır yenilgiye uğruyorlar. Bu şartlar içinde işçi sınıfının, etrafında emekçi köylüleri, aydınları, bütün yurtsever güçleri birleştirmek, kapitalistler ve pomeşçiklerle uzlaşma siyasetinden vazgeçemeyen oportünist unsurlara kesin direniş göstermek suretiyle, gerici, halk düşmanı güçleri ağır yenilgiye uğratmak, parlamentoda sağlam bir çoğunluk kazanmak ve onu burjuva demokrasisi organından gerçek halk idaresi silahına çevirmek imkânı vardır. Bu halde, pek fazla gelişmiş birçok kapitalist ülkeler için geleneksel olan bu daire, gerçek demokrasi, emekçiler için bir demokrasi organı olabilir.

Proletaryanın, emekçilerin, kitlesel devrimci hareketine dayanan sağlam parlamento çoğunluğu kazanmak, birçok kapitalist ve eski sömürge ülkelerdeki işçi sınıfı için, esaslı toplumsal değişiklikler gerçekleştirmeyi sağlayan şartlar hazırlayabilir.

Tabii ki, kapitalizmin henüz güçlü olduğu, onun elinde muazzam askeri polis cihazı bulunduğu ülkelerde gerici güçlerin ciddi direnişi kaçınılmazdır. Orada sosyalizme geçiş, keskin sınıf, devrim mücadelesi şartları içinde olacaktır.

Sosyalizme geçişin bütün şekillerinde zorunlu ve tayin edici şart, başında on(cu) müfrezesi bulunan işçi sınıfının siyasi önderliğidir. Bunsuz sosyalizme geçiş imkânsızdır.

Var kuvvetle şunu kaydetmek gereklidir ki, diğer ülkelerde sosyalizm zafere ulaştı ve halk demokrasisi ülkelerinde zafere ulaşmaktadır. Eğer Lenin ve bolşevik partisi, Marksizmden ayrılan ve oportunizm yoluna koyulan reformistlere karşı mücadelede devrimci Marksizmi savunmamış olsalardı, bizim zaferimiz imkânsız olurdu.

Parti Merkez Komitesinin çağdaş şartlar içinde sosyalizme geçiş şekilleri sorunu hakkında belirtmeyi hesap ettiği görüşler işte bunlardır." (age, s.41-44)

Kruşçev revizyonisti çok açık bir şekilde Leninizmin ilkesel olarak ortaya koyduğu ve Ekim Devriminin de ispatladığı bir gerçeği; devrimin şiddet sorunu olduğu gerçeğini, bir dizi manevra ile atlıyor. "İçsavaş"ı reddetme adına, gerçekte şiddete dayalı devrimi reddediyor. Parlamentodan yararlanma adına; burjuva devlet cihazının parçalanması gerektiği şeklindeki öğretiyi ayaklar altına alıyor. (Bu konuda bkz. TKP/ML İÇİNDEKİ İKİ ÇİZGİ MÜCADELESİNİN BAZI BELGELERİ II, s.241 ve devamı)

Kruşçev'in Leninizme XX. Parti Kongresindeki saldırıları yalnızca bunlar değildir. Mesela Ekim Devriminin en önemli derslerinden biri olan, işçi sınıfı içinde, işçi sınıfı düşmanı akımlara karşı amansız ideolojik mücadele, Kruşçev'de yerini 'sosyal-demokratlarla anlaşma'ya bırakmıştır. Kruşçev XX. Parti Kongresinde Leninizme saldırılarını, Lenin'den sonra Leninizmin en büyük savunucusu ve geliştiricisi olan Stalin'in şahsına yönelttiği iftiralarla da desteklemiştir.

XX. Parti Kongresinde ortaya konan bu tezler sonra daha da geliştirilmiş; XXII. Parti Kongresinde Sovyetler Birliği'nin artık bütün halkın devleti; SBKP'nin de bütün halkın partisi olduğu ilan edilmiş; işçi sınıfının önder rolü; Bolşevik Partinin devrimde oynadığı rol açıkça reddedilmiştir.

Bütün diğer revizyonist-oportünist sapmalar; XX. Parti Kongresinden sonra, onun türevleri olarak ortaya çıkmış, ona dayanmışlardır.

İşte Sosyalist Ekim Devriminin gerçekleştiği ülke olan Sovyetler Birliği'nde proletarya diktatorlüğü bu revizyonist tezler temelinde yıkılmış; bir zamanların dünya devrim merkezi, bu tezler temelinde sosyal-emperyalist bir ülkeye dönüşmüş, karşı-devrimin en önemli kalelerinden biri haline gelmiştir.

Bugün bütün dünyada modern revizyonist görüşlerin Marksizm Leninizm adına savunulduğu ve hakimiyetini sürdürdüğü bir ortamda; Ekim Devriminin üzeri modern revizyonistlerce örtülen derslerini savunmak özel bir öneme sahiptir.

Türkiye devrimi açısından, özellikle bugün içinde bulunulan ortamda; bütün oportünist-revizyonist cephenin "birlik" adına herşeyi mubah gördükleri bir ortamda; Ekim Devriminden ve onun mimarı ve motoru olan Bolşevik Partiden alınacak dersleri kavramak ve bunları her türden oportünizme karşı mücadele içinde savunmak en önemli görevlerden biridir.

İşte biz bu yüzden

EKİM DEVRİMİNİN YOLU BİZİM YOLUMUZDUR!

diyoruz.

AÇIKLAMA

Bu sayımız için hazırlanan bir dizi yazı; yer darlığı nedeni ile bir dahaki sayımıza aktarılmak zorunda kalındı. Özellikle 'cephe' tartışması ile ilgili hazırlanmış bir dizi yazıyı bu sayımızda yayınlayamıyoruz.

Bunun dışında 12 Eylül tartışması ile ilgili olarak elimizde bu sayıda basmadığımız dört yazı daha var. Bunlardan biri Ve. imzalı ve bizim 12 Eylül bildirimizi eleştiren bir yazı.

İkincisi "Ve sonunda hepsi birleşti" başlıklı eleştiri yazısı ve "Ağrının üzerine biraz daha" başlıklı ve yine Ve. imzalı bir yazı.

Üçüncü yazı, "12 Eylül ile ilgili GDS yönetimine başlıklı yazı hakkında görüşlerimiz" başlıklı ... SK imzalı bir yazı.

Aynı arkadaşların bir de "Özeleştiri mi, Cunta konusundaki sağ-oportünist görüşlerin kılık değiştirerek yeniden piyasaya sürülmesi mi?" başlıklı yazıları var.

Bütün bu yazılar elimize geç geçtiği; ve bu sayı çok yüklü olduğu için bu sayımızda yayınlayamadık. Bir dahaki sayımızda bu yazıları da cevapları ile birlikte yayınlayacağız.

BOLŞEVİK PARTİZAN
YAZI KURULU

12 EYLÜL 1982'DE BATI ALMANYA'DA SÜRDÜRÜLEN TARTIŞMA ÜZERİNE

Bu yıl 12 Eylül'ün yıldönümünde yurtdışında takındığımız tavır, içimizde ve çevremizde ve kardeşlerle bizim aramızda çok yoğun ve önemli tartışmalara yol açtı.

Aşağıda bu tartışmayı belgeler temelinde ortaya koyup; aynı zamanda bir değerlendirme yapmaya çalışacağız.

I.

12 EYLÜL EYLEMİNİN HAZIRLIK AŞAMASI

Merkez Komitemiz Temmuz ayı içinde yaptığı olağan toplantı - sında, bu yıl 12 Eylül'ün yıldönümünde ne yapılması gerektiği sorunu üzerine tartıştı. Bu tartışmanın sonuçları Partiye bir genelge ile duyuruldu. Genelgede şöyle deniyordu:

GENELGE

12 Eylul geliyor. Türkiye devrim tarihi açısından önemli bir yeri olan 12 Eylül'de 'Ne yapacağız?' sorusuna gucumuzu ve görevlerimizi doğru bir şekilde değerlendirerek cevap vermek zorundayız.

12 Eylul, Türkiye işçi sınıfı ve emekçileri açısından, yükselen devrimci mücadeleye karşı hakim sınıfların faşist ordusu aracılığı ile yaptığı yoğun bir saldırı, kazanılmış tüm hakların silah zoruyla gaspedilmesi; görulmemiş yoğunlukta faşist zulmun simgesidir. 12 Eylul, Türk olmayan milliyetler ; ve özellikle Kürt milleti açısından Kemalist ırkçılığın en yoğun şekilde uygulanması, kitle katliamlarına varan zulmun simgesidir. 12 Eylül, devrimci örgütler açısından ağır bir yenilginin simgesidir.

Bu özel yer, Türkiyeli devrimcilerin önüne 12 Eylül'de güçleri oranında 12 Eylül'ün anlamına uygun eylemler yapma görevini koymaktadır. 12 Eylül'de hakim sınıflara ve emperyalizme duyulan nefretin dile getirilmesi; yenilginin geçici olduğunun ortaya konması, Türkiye'nin hakım sınıfların hayal ettiği 'dikensiz gül bahçesi' olmayacağının gösterilmesi önemli bir görev olarak ortaya çıkmaktadır.

Kuşkusuz bu görev, ancak diğer görevlerle bağıntı içinde, ve bugünkü esas göreve bağlı olarak ele alınıp değerlendirilmeli, bu görevlerle bağıntılı olarak gücümüz doğru değerlendirilmelidir. Ancak bu şekilde bizim açımızdan bu 12 Eylül'de yukarıda tespit ettiğimiz görevi ne ölçüde ve hangi biçimde çozebileceğimiz konusunda doğru sonuçlara varabiliriz.

Türkiye açısından gucumüz, görevlerimiz ve durum değerlendirildiğinde, bu 12 Eylül'de fazla birşey yapamayacağımız ortadadır. Bugün ülkemizde kendiliğinden hareket hemen hemen bütünü ile bastırılmış durumdadır. Böyle bir durumda 12 Eylül'de yapılacak eylemler ancak orgutlü devrimci güçlerin kendi yapacakları —kitle katılımı hemen hemen olmayan— eylemler olabilir. Böyle eylemlerin kitleleri devrimci mevzilere yerleştirme açısından fazla yararı olmadığı ortadadır.

Biz 12 Eylül sonrası yenilgiden kendi hesabımıza "Bolşevik Parti inşası" çalışmasını butun çalışmanın merkezine koymak gerektiği, ve butün diğer çalışmaları, eylemleri bu esas göreve hizmet açısından değerlendirmek gerektiği dersini çıkardık. Bu bizim açımızdan bugün Türkiye'de esas olarak, kendi gücümüzü korumak; içe dönük teori-kadro-örgut çalışmasını esas almak, 'adımızı', 'varlığımızı' duyurmak adına aceleci davranmamak, 'kitleler adına kitlelerden kopuk' eylemler yapmamak demektir. Bu bizim için Parti inşası çalışmasının bir görevi olarak işçi sınıfının ileri kesimini kazanmaya yönelik bir propaganda çalışması yürutmek demektir. Bu çalışmanın boyutu hem bizim gucumuz, hem de işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin kendiliğinden hareketinin boyutları tarafından belirlenecektir. Bizim bugun Türkiye'deki örgutlu gucumüz yok denecek kadar azdır. İşçi sınıfı ve emekçi kitlelerin hareketinin boyutları da hepimizce bilinmektedir. Bu durumda bu 12 Eylül'de bizim Türkiye'de yapabileceğimiz şey, 12 Eylül ile ilgili görüşlerimizin ulaşabildiğimiz çevre içinde propagandasını yapmak olacaktır. Bu çevre bugünkü şartlarda çok dar olacak; yine bugünkü şartlarda yazılıdan çok sözlü propaganda yapılacaktır. Bu propagandada bizim 12 Eylul değerlendirmemiz, ve çıkardığımız ders ve sonuçların, oportunist revizyonist cephenin çıkardığı ders ve sonuçlarla karşılaştırılması; işçi sınıfının ileri kesimini kazanma görevinin önumüze koyduğu bir gerekliliktir. Aynı şekilde propagandada 'anti-cunta' propagandanın sınırlarının aşılması, ve cunta sonrası düzenin simdiden teşhırı ve tam da bunun propaganda çalışmasında ağırlık merkezini oluşturması ilkesel bir ayrım çizgisidir.

Türkiye açısından hapishanelerin durumu ozel bir görev tespitini gerektirmektedir. Bugün Türkiye'de geçmişte orgutlu çalışma içinde bulunan devrimcilerin büyuk çoğunluğu hakim sınıfların zindanlarında esir durumundadır. Hakim sınıfların zindanları bugün devrimcilerin çok dar bir alanda yoğun olarak bulundukları yerlerdir. Ve sınıf mucadelesi bu alanda çok sert bir şekilde sürmektedir. Kuşkusuz 12 Eylül'ün yıldonumunde de devrimcilerin bulundukları zindanlarda çeşitli direnış eylemleri olacaktır. Komünistler bu eylemler içinde de doğru düşunceleri taşımak, özellikle devrimci enerjinin salt 'anti-cunta' mücadele sınırları içine hapsedilmesini engellemek için güçleri oranında çaba sarfetmek zorundadır. Kuşkusuz bugünkü gucumuzle bunu engelleyecek durumda değiliz. Ama buna rağmen yapılması gereken budur.

12 Eylul'un yıldönümünde bugünkü gücumuz ve görevlerimiz açısından Turkiye'de gerek orgutlu hücrelerde, gerekse ulaşabildiğimiz çevrede 12 Eylül'de hakım sınıfların elde ettiği geçici başarının sebepleri üzerine, devrimcilerin aldığı geçici yenilginin sebepleri üzerine tartışma ve eğitim yapmak; ulaşabildiğimiz çevre içinde bu konuda görüşlerimizi yaymak , kuşkusuz doğru olandır. Kısa süreli başarı için uzun süreli çalışmayı tehlikeye atan 'eylem' istekleri (varsa) reddedilmelidir.

YD açısından duruma gelince:
Bugün istisnasız bütün Türkiyeli devrimci örgütlerin (örgütlü, siyasi yönden ileri kadroları açısından) esas gücü yurtdışında, özellikle de Batı Almanya'da bulunmaktadır. Bunun sonucunda 'anti-cunta' mücadelenin önemli bir ağırlık nokta-

sını YD oluşturmaktadır. Geçen yıl hepimizin bildiği gibi üç ayrı yürüyüşte toplam 20 bine yakın kişi 'anti-cunta'cı gösterilere katıldı. Bütün gösterilerin ortak özelliği, bunlardaki propagandanın niteliği nüansta değişiklikler göstermesine rağmen, özde 'anti-cunta'çılığın belirlemesi idi. Bizzat bizim propagandamız da bu niteliği taşıyordu. Bu yıl da kuşkusuz yine çeşitli oportünist-revizyonist mihraklar 12 Eylül'de 'protesto yürüyüşleri' düzenleyerek, 'anti-cunta' propaganda yapacaklar. Son gelişmeler bu yıl tüm oportünist ve revizyonistlerin bir tek yürüyüşte birleşmesinin mümkün olduğunu gösteriyor. Bir ihtimal de Bir-Kom ve revizyonistlerin birlikte yürümesi; Halkın Kurtuluşu'nun kendini bunlardan ayırmak için ayrı yürümesidir.

Bizim açımızdan durum nedir?

Biz oportunist ve revizyonist grupların tersine, bütün sorunlara 'Bolşevik Partı inşası' görevine hizmet edip etmediği noktasından yaklaşıyoruz. Çalışmamızın merkezine Partinin kendisini koyuyoruz. Dışta ise çalışmanın merkezine öncüleri kazanmaya yönelik propagandayı koyuyoruz. Bugünkü dönemde gerek bizim kendi düzenlediğimiz eylemlerde; gerekse katıldığımız eylemlerde, bizim esas amacımız propaganda yapmak, doğru düşünceleri yaygınlaştırmak, ve işçi sınıfının ileri kesimini kazanmaktır. Bizim kazanmak istediğimiz kesimin bir bölümü çeşitli oportünist ve revizyonist örgütlerin içinde ve çevresinde örgütlenmiş olan; bunların etkisinde olan kişilerdir. Ve bunlar 12 Eylül'de bir veya iki yürüyüşte bir araya gelecektir. Bunlara ulaşmak bizim açımızdan görevdir. Bunlar arasında propaganda yapmak, görüşlerimizi yaymak bir görevdir. O halde oportünistlerin ve revizyonistlerin yapacağı yürüyüş-lerde güçlü bir şekilde propaganda yapmalıyız. Ama bu görev bizim onların yaptığı yürüyüş(ler)e katılmamızı, onlarla birlikte yürümemizi gerektirmez. Biz onların yaptığı yürüyüş-(ler)e katılmadan da; güçlü propaganda grupları göndererek, bildirimizi dağıtıp yayın organlarımızı satabiliriz. Bu açıdan oportların/revizyonistlerin yapacakları 12 Eylül yürüyüşüne katılmanın bize getireceği bir özel yarar yoktur.

Ama bizim katılmamızın, yürüyüşü düzenleyen oportünist/revizyonist gruplara sağlayacağı özel yararlar vardır. Bizim onların yürüyüşüne katılmamız, onların yürüyüşünü objektif olarak güçlendirecektir. Onlara 'Herkesi birleştirdik' türküleri söyleme fırsatı verecektir. (İki ayrı yürüyüş yapılması halinde mesela bizim HK'nın yürüyüşüne katılmamız, objektif olarak onu ötekilere tercih etme, diğerlerinden nitelik olarak değişik görme, vb. anlamlara gelecektir.) Bizim bugünkü gücümüz, oportünistlerin düzenlediği eylemlere katılarak bu eylemlere kendi damgamızı basacak bir güç değildir. Onların düzenlediği, özellikle birçoğunun birleştiği merkezi eylemlerde biz kendimizi yaptığımız propagandanın içeriği ile onlardan ayırsak bile, pratikte yürüyüş içinde ayırmamız; dışardan bakan herkesin görebileceği bir şekilde ayırmamız çok güçtür. Bütün bu sebeplerden, Merkez Komitemiz 12 Eylül 1982'de oportünist/revizyonistlerin şu veya bu kesiminin yapacağı, veya hepsinin birleşip birlikte yapacağı yürüyüş(ler)e katılmama; ve fakat bu yürüyüşlerde propaganda yapma kararı aldı.

12 Eylül 1982'de bizim kendi gücumuze dayanarak alternatif ayrı bir merkezi yürüyüş yapmamız önerisi üzerinde de duruldu. Eğer yürüyüş yapılacaksa, bunun bizim açımızdan doğru biçim olduğu konusunda fikirbirliğine varıldı. Ancak yuruyuş için harcayacağımız güç ile; yürüyüşun bizim bugunku görevlerimiz açısından getireceği yararlar karşılaştırıldığında, bu 12 Eylül'de yürüyüş yapmama; bunun yerine derneklerde 12 Eylül'ün değerlendirilmesi üzerine tartışma toplantıları yapma kararı alındı. Bu toplantıların gerçekten yararlı olması için bunların propagandasının geniş bir şekilde yapılması; ve bunların gerçekten iyi bir şekilde hazırlanması şarttır. Yürüyüş yapmama kararı, 12 Eylul için çalışmama kararı değil; enerjimizin yürüyüş için değil, bize daha fazla yarar getirmesini umduğumuz toplantılar için harcanması kararıdır. Bütün yoldaşlar bunun bilincinde davranmalıdır.

29 Temmuz 1982

Bu genelge konusunda bilinmesi gerekli birkaç konu vardır.

Önce bu genelge kaleme alındığında henüz oportünist-revizyonist cephenin tümünün birleşip yürümesi bir ihtimaldi, henüz bu konuda yeterli bilgi yoktu. Bu noktada genelge, mümkün olan iki ihtimalden sözediyor; iki yürüyüş olması halinde, iki yürüyüşe de katılmama yönünde tavır takınıyordu. Bu tavır Merkez Komitesi içinde oybirliği ile alınmış bir tavır değildi. Merkez Komitesi içinde azınlık önce, devrimci gördüğümüz oportünist örgütlerin önemli bir bölümünün (sosyal faşistlerden ayrı) ayrı yürüyüş yapması halinde, onlarla birlikte ajitasyon-propagandada serbestlik temelinde katılınması gerektiğini savundu. Çoğunluk ilke olarak böyle bir katılımı reddetmemek gerektiğini; ve fakat bizim bugünkü görevlerimiz ve gücümüz gözönüne alındığında, somut olarak 12 Eylul 1982'de Batı Almanya'da böyle bir yürüyüşe katılmanın doğru olmadığı görüşünü savundu.

Tartışmanın gelişmesi içinde, eğer yürüyüş yapılacaksa, alternatif merkezi yürüyüşün bizim açımızdan en doğru eylem biçimi olduğu konusunda Merkez Komitesi içinde fikirbirliği sağlandı. Ancak Merkez Komitesi çoğunluğu hem yürüyüş hem tartışma toplantılarının somut olarak gücümüzü aştığı; tartışma toplantıları artı yoğun propagandanın, bugünkü güç ve görevler açısından yapılabilirin en verimlisi olduğu görüşünde idi. Azınlık da hem yürüyüş hem toplantının birlikte yapılabileceğini savundu.

Bu genelge Partiye sunulduğunda, Partinin çoğunluğu kesin bir şekilde Merkez Komitesinin bu genelgesini destekler bir tavır takındı. İlk anda Partı içinde önemli bir eleştiri gelmedi.

Daha sonra 12 Eylül'e üç hafta kala, bütün oportünist ve revizyonistlerin birlikte yürüyecekleri ortaya çıktı.

Partı içinde ve çevresinde, aldığımız karar üzerine tartışma ve kararlara itirazlar çıkmaya ve yoğunlaşmaya başladı.

Karara itiraz getirenler ikiye ayrılıyordu:

Bir bölüm Frankfurt'ta ayrı bir yürüyüş yapılmasını savunuyor; bir bölüm ise oportünist-revizyonist cephenin yürüyüşüne kendi blokumuzla katılmayı savunuyordu.

Her iki görüşü savunanların bir bölümünün birleştiği nokta, yürüyüş yapmama kararını 'hiçbirşey yapmama' şeklinde; mücadele etmeme şeklinde değerlendirmesi idi.

Bu arada kardeş örgütlerimizle, özellikle de GDS ile de aynı konuda tartışma çıktı.

20.7'de yazdığı mektupta Merkez Komitemiz GDS'e 12 Eylül'le ilgili yapmak istediklerini bildirdi, ve bu konuda onun tavrını istedi. (Bkz. Belge 1)

GDS bu mektupta getirilen görüşlere 17.8. tarihli mektubunda karşı çıktı, ve mutlaka ayrı yürüyüş yapılması görüşünü savundu; bunun dışında her eylem biçimini reddeden, mücadele eylemi olarak nitelemeyen bir tavır takındı. (Bkz. Belge 2)

Merkez Komitemiz buna 9.9.1982 tarihli mektubunda cevap verdi. (Bkz. Belge 3)

Ekte yayınladığımız bu karşılıklı yazışmalardan görülebileceği gibi GDS'ın tavrı; bizim içimizde ve çevremizde Merkez Komitesinin kararını 'protesto eden' hem oportünist-revizyonistlerin yürüyüşüne katılma yanlılarının en azından bir bölümünun, Merkez Komitesinın kararını 'hiçbirşey yapmamak' şeklinde yorumlayanlarla bu noktada uyum içindedir.

Merkez Komitemizin GDS'e verdiği cevap aslında bizim içimizden ve çevremizden getirilen bir dizi gerekçeye de cevaptır aynı zamanda. Bizim içimizden 'ayrı yürüyüş' yapma yönünde Merkez Komitesine 12 Eylül öncesinde bir sempatizan komiteden bir öneri gelmiştir. Bu öneri 5.9. tarihini taşımaktadır, ve Merkez Komitesinin eline 7.9'da geçmiştir. Pratik olarak zaten uygulanması mümkün olmayan bu öneri hakkında daha sonra bu önerıyi getiren sempatizan hücrenin bağlı olduğu parti hücresi tavır takınmıştır. (Bkz. Belge 4 ve 5)

Bunun dışında 12 Eylül öncesinde Merkez Komitesinin eline dört ayrı sempatizandan ikisi oportünist-revizyonistlerle yürümemesini protesto eden ve ikisi alınan kararın anlayışlarının açılmasını talep eden yazılar geldi. Buyazılardan oportünist-revizyonist cephenin yürüyüşüne katılma gerekliliğini en geniş gerekçelendirenini ve buna cevabı da belge olarak yayınlıyoruz. (Bkz. Belge 6/7)

Bu yazıya cevapta getirilen görüşler yalnızca yazıyı yazan arkadaşa verilen bir cevap değil; aynı zamanda bu görüşleri savunan ve bizi oportünist-revizyonist cephenin yürüyüşüne katılmadığımız için eleştiren tüm arkadaşlara verilmiş bir cevaptır.

II.

OPORTÜNİSTLERLE EYLEM BİRLİĞİ SORUNU

Burada bir de kısaca Merkez Komitesinin genelgesinde yeralan "Bizim bugünkü gücümüz oportünistlerin düzenlediği eylemlere katılarak bu eylemlere kendi damgamızı basacak bir güç değildir. Onların düzenlediği özellikle birçoğunun birleştiği merkezi eylemlerde biz kendimizi yaptığımız propagandanın içeriği ile onlardan ayırsak bile, pratikte yürüyüş içinde ayırmamız, dışarıdan bakan herkesin görebileceği şekilde ayırmamız çok güçtür"
gerekçesi üzerinde durmak istiyoruz. Çünkü gelen eleştirilerin birçoğunda buradan genel olarak "Biz oportünistlerin kendi damgamızı basmadığımız eylemlerine katılmayız" ya da "Güçlü olup ta oportünistlerin eylemlerine damgamızı basacak durumda olduğumuz zaman hep o eylemlere katılırız" görüşünün çıktığı eleştirildi.

Böyle genel tespitler bizim görüşümüze göre de doğru değildir; ve reddedilmelidir. Ancak eleştirilen yerde böyle bir genel tespit yapılmadığı; sorunun bir eylem için; 12 Eylül 1982 de yapılacak bir eylem için somut olarak tartışıldığı bir oldudur. Ve işte bu bağıntıda 'güç' sorunu; eyleme damgamızı basıp basamayacağımız sorunu, yalnızca bir gerekçe, gerekçelerden biri olarak getirilmiştir. Açıktırki, biz katıldığımız her eyleme damgamızı basmak isteriz. Ama eyleme damga basmak güç sorunudur. (Bu güç yalnızca sayıca güç olarak kavranmamalı, ama harekete geçirilen kitle sayısı da güç sorununda önemli bir faktördür.) Ve her eylemde bu sorun somut olarak ele alınmalıdır. En baştan sorunu 'damgamızı basmadığımız eyleme katılmayız' ya da 'damga bastığımız her eyleme - söz konusu başkalarının düzenlediği bizim katıldığımız eylemler -katılırız' şeklinde koymak, bizce Marksizm-Leninizmin alanını terk etmektir.

Açıktırki, eğer oportünist-revizyonistler bir eylem yapıyorlarsa; ve bu eyleme gerçekten önemli ölçüde kitle katılımı varsa; ve eğer biz revizyonistlerin ve oportünistlerin etkisinde olan bu kitleyi, bu eyleme katılmamız halinde önemli ölçüde etkileyecek ve eylemin niteliğini değiştirecek seviye de bir güce sahipsek; katılma-katılmama tartışması daha başka bir şekile bürünür. Böyle bir ortamda böyle bir eyleme 'katılma' onu bizim kendi eylemimize dönüştürme demektir. Eğer bunu yapabilecek durumda isek katılmayı tartışmada bunu göz önüne almamak saçmalık olur. Aynı şekilde tersi de sözkonusudur. Eğer oportünistler-revizyonistler bir eylem düzenliyorsa; ve biz bu eyleme 'katılmamız' halinde, bırakalım eylemi kendi eylemimize dönüştürmeyi kendimizi herkesin görebileceği bir şekilde ayırmamız sorun olursa, o zaman bu faktör de katılıp-katılmama tartışmasında gözönüne alınmak zorundadır. 12 Eylül genelgesinde de bir somut eylemle ilgili olarak bu yapılmıştır.

Bu somut eylemlerle ilgili olarak alınan kararı, yalnızca bir gerekçeye bağlamak (damgamızı vuramıyoruz), ardından bu gerekçeyi de genelleştirmek; bizim yapmak istemediğimizi yapmak demektir. Hayır, bizim 'damgamızı' vurmadığımız halde katıldığımız eylemler olacaktır. Tersi de olacaktır. Oportünistlerin düzenlediği bir eyleme damgamızı vuracak güçte olsak bile, onların eylemine katılacak yerde, onlardan bütünü ile ayrı kendi eylemimizi yaptığımız durumlar da olacaktır. O halde her somut durumda karar alırken kendimize neyi temel alacağız? Bizim "eylem" konusunda ilkemiz yokmu? Var! Bizim eylem konusundaki ilkemiz, Lenin'in mücadele biçimleri konusunda öğrettiği gibi; eylem biçimlerine somut olarak yaklaşmak; somut koşulları bütün yönleri ile ayrıntılı olarak incelemek; ve her somut eylem konusunda somut karar almaktır. Her eylem bizim andaki görevlerimize optimal (en iyi) hizmet etme açısından ele alınmalıdır.

İşte eylem konusunda genel ilke budur. Bunun dışında tabii ki içinde bulunulan somut duruma uygun olarak belli başka sınırlamalar da konulabilir. Mesela karşı-devrimcilerle eylem birliğini reddetmek gibi. Mesela biz bugün karşı-devrimcilerle eylem birliğini reddediyoruz. Ama bu biz 'hiçbir zaman, hiçbir şart altında, karşı-devrimcilerle eylem birliği yapmayız' şeklinde bir "ilke" değildir. Bugün karşı-devrimcilerle eylem birliği bizim önümüze koyduğumuz acil görevleri çözme çalışmasında hiçbir yararı olmayan, tersine bunu engelleyen bir rol oynamaktadır; sorun budur.

Bizim soruna böyle yaklaştığımızı kavramayanlar bize 'siz bir eylemde böyle, bir başkasında şöyle' karar alıyorsunuz şeklinde eleştiri getiriyorlar. Bu tipte eleştiriyi GDS 'in temsilcileri 12 Eylül toplantılarında getirdiler. Bu onların kendilerinin bu konuyu yanlış kavradıklarının bir göstergesinden başka birşey değildir. Evet biz bir eylemde 'şöyle' bir başka eylemde 'böyle' karar alıyoruz. Çünkü her eylem kendi özel şartları içinde ayrıca ve somut olarak ele alınmak zorundadır.

Bunu kavramayanlar, mesela bize 'Siz nasıl olur da 1 Mayıs'ta üç ayrı yürüyüş için gücümüz yeter dersiniz de, 12 Eylül'de bir merkezi yürüyüş yapmazsınız' yollu eleştiriler getirdiler. Bunlar önce somut olarak 1 Mayıs ile, 12 Eylül arasındaki hiç de önemsiz olmayan farkı kavramamışlardır. 1 Mayıs bütün dünyada işçi sınıfının enternasyonal mücadele günüdür. Bu gün bütün dığerleri içinde özel bir öneme sahiptir. 12 Eylül ise, öncelikle Türkiye proletaryası ve emekçileri açısından önemli bir gündür. Ve biz eğer merkezi olarak bütün Partinin gücünü yürüyüş konusunda seferber etmek gerekiyorsa, önce 1 Mayıs için seferber etmekten yanayız.

İkinci olarak bunlar, 1 Mayıs'ta 'güç' meselesini hangi bağıntıda somut olarak tartıştığımızı; bu konuda da 1 Mayıs'la 12 Eylül arasındaki bağı kavramuyorlar. 1 Mayıs'ta bizim düşümüzde da ulaşmak istediğimiz ve görevlerimiz açısından ulaşmak zorunda olduğumuz kitleler merkezi olarak biraraya gelmemişlerdi. DGB yürüyüşlerinde çeşitli bölgelerde parçalanmışlardı. Böyle bir durumda bizim DGB'ye karşı alternatif koyabildiğimiz her alanda alternatifi somut olarak koyup göstermek görevdi. Böyle bir durumda biz üç yerde bunun yapılabileceğini söyledik, ve söylemekle kalmadık, yapıp, mümkün olduğunu pratikte de ispatladık!

12 Eylül'de ise, bizim dışımızda olan ve fakat ulaşmak istediğimiz ve ulaşmak zorunda da olduğumuz kitle, merkezi olarak yanyana gelmişti. Böyle bir durumda onların bulunduğu yerde alternatif bir yürüyüş koyma; eğer yürüyüş koymak mutlaka gerekli ise, tek doğru yolu. Ama biz bunu mutlak bir zorunluluk olarak görmedik. Partinin tüm çalışmasını —1 Mayıs'takinin tersine— belli bir süre aksatma pahasına yapılacak böyle bir yürüyüşün getireceği ile; bizim güçlü bir propaganda grubu ile yapacağımız propaganda çalışması artı kendi içimizde ve çevremizde düzenlediğimiz tartışma toplantılarının getireceğini yanyana koyduğumuzda, tercihimiz ikincinin lehine oldu.

Açıktır ki, her somut durumda yeniden karar alma, her somut durumda yeniden yanlış yapma ihtimalini arttıran bir faktördür. Nitekim biz çeşitli eylemlerde geçmişte yanlışlar da yaptık.

Mesela 1981 12 Eylül'ünde, eylembirliğinin yanlış sağcı çizgisini eleştirmedik; tersine aynı sağcı 'cuntaya karşı mücadeleyi herşey' gören ve gösteren propagandaya biz de katıldık.

Mesela aynı şekilde, 1981 yılı sonunda Yeşillerin Bonn'da yaptığı 'Brejnev'in Bonn ziyareti ile' ilgili yürüyüşte de; kendimizi propagandamızla kesin hatları ile oportünistlerden ayırmadık; eylemin emperyalizm yanlısı yönelimini teşhir etmedik. En baştan, devrimci bir platform temelinde yapılması gereken bir yürüyüş konusunda yeterince mücadele etmeyerek önemli bir hata yaptık. Bu da sağ bir pratikti.

Daha sonra buna tepki olarak GUAfS'ın düzenlediği bir yürüyüşe hiç gitmememiz de hatalı idi. Doğru tavır, en azından görüşlerimizin yoğun propagandası için bir grupla bu yürüyüşe gitmekti.

Köln'de 8 Mayıs yürüyüşü konusunda çıkardığımız bıldıri ve bunu genişçe dağıtmamız doğru idi. Ama bu yürüyüşe kendilingindenci bir biçimde, başı bozuk, ve çok güçsüz katılmamız; yürüyüş sırasında slogan, vs. atmamamız hatalı idi. Doğru tavır, giden yoldaşların bu şekilde katılacak yerde, kendilerini propaganda ile sınırlamaları idi.

Bütün bunlar, eylem konusunda her somut durumda doğru karar almada ve uygulamada oldukça güçlük çektiğimizi gösteren bazı örneklerdir.

Ama biz bu hatalardan korkmuyoruz. Gelişme ancak hatalara karşı mücadele ile, bunların düzeltilmesi ile mümkündür.

III.

OPORTÜNİST-REVİZYONİST CEPHENİN 12 EYLÜL YÜRÜYÜŞÜ

11 Eylül 1982'de Batı Almanya'da (birkaç önemsiz istisna dışında) Türkiyeli tüm oportünist ve revizyonist gruplar 'cuntaya karşı mücadele' adına yanyana geldiler. Birleştiler. Birlikte yürüdüler. Onlara bir dizi Batı Alman oportünist, revizyonist grubu da katıldı.

Hemen hemen tüm oportünistlerin ve revizyonistlerin bir yürüyüşte yurtdışında birleşmesi olgusu; devrim / karşı-devrim çizgilerinin bu kadar açık bir biçimde silinmesi, yeni bir olaydır. Ve bu tüm oportünistlerin bir ayakları ile karşı-devrim saflarında olduklarını göstermesi açısından önemlidir. Ama bu aynı zamanda; aslında kafa sayısına bakıldığında hiç de güçlü görünmeyen Rus sosyal emperyalizminin açık uşaklığını yapan TKP/TSİP gibi örgütlerin, ve TKP kökenli diğer örgütlerin ideolojik olarak devrimci saflar içinde derin etkisini ve evet yönlendiriciliğini göstermesi açısından da çok önemli bir olaydır.

Revizyonist-oportünist cephenin 'ortak çağrısı', bizim geçen sayımızda ana noktalarda kısaca gösterdiğimiz gibi, tutarlı anti-faşist anti-emperyalist ve devrimci konumda olmayan bir çağrı idi. Bu çağrı bütün oportünist ve revizyonistler tarafından daha sonra 'kendi' çağrıları olarak; dığerlerine dayatılmış olan birşey olarak gosterılmeye çalışıldı. "Eylem birliği" en yüksek tonlarda övüldü; herkes kendisini bu "eylembirliğinin", bu 'tarihi olayın' mimarı, diğerlerini bunun sabotajcısı, vs. olarak göstermeye çalıştı.

Dev-Yol, eylem birliğinin kendi siyasetini haklı gösterdiğini, batıl itikatların yıkıldığını; TKP, eylembirliğinin kendi siyasetinin doğruluğunu gösterdiğini; Partizan, aslında çağrının devrimci olduğunu ve TKP'ye mücadele ile dayatıldığını, vs. anlattı. Her oportünist grup, tabanını, deyim yerindeyse, "Arkadaşlar, dığerlerini iyi kazıkladık" ninnileri ile uyutmaya çalıştı.

Evet, bu 'eylembirliği'; karşı-devrim ile devrim çizgilerinin bu kadar açık bir şekilde birbirine karıştırılması; deyim yerindeyse gerçekten bir "kazık"tı. Oportünist örgütlerin peşlerinden giden çeşitli milliyetlerden binlerce devrim sempatizanına atılmış bir kazık! Yürüyüş gerek platformu ile, gerek yürüyüş içinde tek tek grupların yaptığı propaganda ile, gerek görünüşü ile, karşı-devrimci modern revizyonistlerin hakimiyetinin açık bir belgesi; devrimci binlerce işçinin modern revizyonistlere peşkeş çekilmesinin bir göstergesi idi. (Çeşitli grupların yürüyüş sırasında yaptıkları propaganda için bkz. "Oportünist-revizyonist cephe 12 Eylül yürüyüşünde hangi propagandayı yaptı ve eylemi sonradan nasıl değerlendirdi?" başlıklı yazı)

Bu yürüyüşe yürüyüşçü olarak 10 binin biraz üzerinde kişi katıldı. Çevrede propaganda için dolaşanlar, görevliler, vs. ile birlikte yürüyüş en fazla 12 bin kişilik bir yürüyüştü. (Döküm için bkz. "Yürüyüşe hangi grup safında kaç kişi katıldı?")

Bu yürüyüş boyunca hakim olan hava, modern revizyonist karşı-devrimci TKP'nin uzantılarının başını çektiği "yaşasın eylembirliğimiz" havası idi.

Bütün oportünistler gerçekten de bu "eylembirliği"ni yaşatmak için ona zarar verebilecek her türlü 'zararlı faaliyet'i mümkün olduğunca engellemeye çalıştılar. Sosyal-faşistler hiç bir şekilde "Maocu bozkurtlar" dediklerine saldırmadılar. Buna karşı da Partizan ve Halkın Kurtuluşu blokundan da bir-iki cılız ses dışında Rus sosyal emperyalizmine ve onun uşaklarına 'sataşma' olmadı. Yapılan bütün propagandanın özü ve merkezini "Cunta", "Cuntaya karşı birleşme", vs. oluşturdu.

Bütün bu oportünist-revizyonist cephenin "birlik" furyasına karşı Türkiyeli örgütler içinde ayakta kalan bir Bolşevik Partizan oldu. Biz 110 kişilik bir propaganda grubuyla bütün yürüyüş boyunca yoğun bir şekilde Kominizmin propagandasını yaptık. Oportünist-revizyonist cephenin eylembirliğini teşhir ettik.

Yürüyüş boyunca, yürüyüşten üç hafta önce çıkardığımız bir bildiriyi Türkçe ve Almanca olarak yoğun bir şekilde dağıttık. 12 Eylül ile ilgili çıkmış olan Merkez Yayın Organını sattık. Bunun yanında bir dizi belge ve kitap satışını yaptık.

Havaya fırlatılan küçük Almanca ve Türkçe "Yaşasın proleter enternasyonalizmi", "Ne cunta ne parlamento, tek yol demokratik halk devrimi", "Tek yol işçi sınıfı önderliğinde sosyalizme yönelen demokratik halk devrimi", "Yaşasın proleter dünya devrimi", "Kahrolsun revizyonizm ve her türden oportünizm", "Yaşasın Marksizm-Leninizm", "Batı Alman emperyalizmi Türkiye'deki faşist cuntanın en büyük destekçilerindendir", "Batı Alman emperyalizmine ölüm", "Bolşevizm yenecektir" sloganlarını taşıyan kağıtlar, bütün kortej boyunca propagandanın iyi bir aracı oldu.

Oportünist-revizyonist şefler, 'yürüyüşün düzenini sağlama' adına tabanlarının bizimle tartışmasını engellemek için ellerinden geleni yaptılar. Ama bu engellemelere rağmen yer yer yürütülen tartışmalar, özellikle sosyal emperyalizm teorisini savunan grupların tabanında bellı bir şaşkınlık ve rahatsızlık olduğunu gösterdi. Buna rağmen genel hava, eylembirliğinin olumlu bulunması yönünde idi.

Bizim yaptığımız (tabii ki eksiklikleri ve hataları da olan) komünist propaganda dışında; bir de kardeş örgütümüz GDS, hata ve eksikliklerine rağmen özünde komünist olan bir propaganda yaptı. Onlar da "Batı Alman emperyalizmine ve tüm emperyalistlere ölüm" ve "Rus sosyal emperyalizminin uşakları ile eylembirliğine hayır" sloganlarını taşıyan küçük kağıtları havaya fırlattılar. Bunun yanında Batı Alman emperyalizminin teşhirini merkeze koyan bir bildiri dağıttılar. Onların bu tavrı, yürüyüşü destekleyen Batı Alman gruplarının tavrı ile taban tabana zıt, doğru bir tavırdı. Ve tabii ki bu tavır oportünist-revizyonistleri kızdırdı. Tek başına oportünistlerin içinde küçük kağıtları fırlatan bir Alman yoldaşa Dev-Yol bloku içinde doğrudan saldırı geldi. Bu, oportünistlerin komünist propaganda karşısında fırsatını bulduklarında nasıl davrandıklarını gösterme açısından önemlidir. (Burada saldırıya uğrayan yoldaşın, oportünistlerin 'bir ayağı ile karşı devrim saflarında olduğunu' kavramadığını —ki GDS'ten yoldaşlar bızi bu noktada eleştirmektedirler— pratikte gösterdiğini de eklemek gerekli.)

Bizim propagandamız (ve GDS'in propagandası) bütün yürüyüşte yapılan propagandadan kendini açıkça ve nitelik olarak ayırmasına ve olumlu olmasına rağmen; yeterli değildi, eksik idi. Özellikle bu propaganda çalışmasına katılan yoldaşlar, çıkardığımız bildirinin aktüel olmadığı; ve eğer doğrudan doğruya oportünist-revizyonist cephenin çağrısını eleştiren; doğrudan doğruya bu 'kutsal ittifak'ı teşhir eden bir bildiri olsa idi, bunun çok iyi olacağı yönünde eleştiri getirdiler.

Bu eleştiri haklı bir eleştiridir. Bizim yürüyüş sırasında dağıttığımız bildiri; yürüyüşten hemen hemen bir ay önce hazırlanan; ve henüz oportünist-revizyonist cephenin eylembirliği gerçekleşmemiş olduğu bir ortamda hazırlanan; 12 Eylül konusunda genel tavır takınan, ve tabii ki sonraki gelişmeleri içermeyen bir bildiri idi. Bu bildirinin yanında, doğrudan 'kutsal ittifak'ı eleştiren ve bizim bu şekilde bir eylembirliğini neden reddettiğimizi gerekçelendiren bir bildiri kuşkusuz çok iyi ve doğru olurdu. Bunun gerçekleştirilememiş olması, kendini önemli bir eksiklik olarak gösterdi. MYO da bu konuda tavır takınılmış olduğu gerçeği de; MYO, bildiri kadar dağıtılmadığı için bu eksikliği ortadan kaldırmadı.

Bu, dışa yapılacak propaganda konusunda halâ oldukça yetersiz, ve hantal olduğumuzu gösteren bir olgudur. Daha iyi bir işbölümü, süreç içinde bu hantallığı aşmanın bir yolu olacaktır.

Bizim 12 Eylül ile ilgili olarak çıkardığımız bildiriye GDS bir eleştiri getirdi. İçimizden de bu bildiriye, 12 Eylül toplantılarında ve daha sonra, GDS'in eleştirilerine paralel bir dizi eleştiri geldi. Biz burada bir kez daha sözü geçen bildiriyi, GDS'ın eleştirisini ve buna verdiğimiz cevabı belge olarak basıyoruz. (Bkz. Belge 8/9/10)

Bizim içimizden de birkaç yoldaş GDS'in bildirisine bazı eleştiriler getirdiler. Merkez Komitemiz bu eleştiriyi onayladı ve GDS'e ulaştırdı. GDS'den bildiriyi yazan yoldaş, eleştiri konusunda tavır takındı. Onun bu tavrını da biz değerlendirdik. Bütün bunları da aşağıda belge olarak okuyucunun denetimine sunuyoruz. (Bkz. Belge 11/12/13)

Bir bütün olarak ele alındığında:

Oportünistlerin-revizyonistlerin 12 Eylül eylemi, onların bütün palavralarına rağmen, gerçekte "devrimci" hareket açısından başarı değildi. Bu eylem; emperyalistlerin, özellikle Rus sosyal emperyalistlerinin ve Batı Alman emperyalistlerinin yüzünü teşhir etmeyen, tersine onlara yarayan bir eylem oldu. "Devrimci" saflarda olarak değerlendirdiğimiz oportünist gruplar, bu eylemde açıkça TKP'nin yedeğine düştüler, düümen suyuna girdiler.

Bu yürüyüş, devrim ile karşı-devrim arasındaki kalın hattı

ilk defa bunca açıklıkla ortadan kaldırdığı için, bir anlamda bir 'dönüm noktası' oldu.

Bu yürüyüşe katılım —geçen yıl Duisburg'da yapılan ve sosyal faşistlerden ayrı olarak yapılan yürüyüşe katılımın 13 bine yakın olduğu gözönüne alındığında— yurtdışında da devrimci ve "sol" grupların tabanında da gözle görülür bir gerileme olduğunu gösterdi.

Bizim açımızdan, bu yürüyüş modern revizyonistlere karşı ideolojik mücadelenin, bunların karşı-devrimci yüzlerinin teşhirinin ne kadar önemli olduğunu; Rus sosyal emperyalizminin propagandacılarının devrimci çevreler içinde artık eskisinden çok daha rahat bir biçimde 'devrimci' geçinebildiklerini gösterdi. Yaptığımız propaganda —bütün hata ve eksikliklerine rağmen— esasta doğru ve olumlu idi. Bu yürüyüşe katılmamamız ve fakat propaganda yapmamızın doğru olduğunu pratik de doğruladı.

Açıktır ki, bir alternatif yürüyüş kolması, bizim propagandamızın etkisini artırır; ve oportünist-revizyonist cepheye daha önemli bir darbe vurabilirdi. Ama bu, Merkez Komitesinin genelgesinde ortaya konduğu gibi, ancak Partinin içteki çalışmasını bir süre önemli ölçüde aksatmak pahasına gerçekleştirilebilir bir alternatifti; Merkez Komitesi, içinde bulunulan ortamda bunu yapmamayı tercih etti.

IV.

12 EYLÜL TOPLANTILARIMIZ

Merkez Komitemiz, 12 Eylül ile ilgili olarak, 12 Eylül'ün yıl dönümünde yapılacak olan, oportünistlerin de davet edildiği açık tartışma toplantılarının bizim bugünkü görevlerimiz açısından, protesto ve buna bağlı olarak eğitimin iyi bir aracı olduğu sonucuna vardı. Ve 12 Eylül'ün yıldönümünde tartışma toplantıları yapma kararı aldı. Bu toplantıların amacı, ve gündemi Partiye şöyle duyuruldu:

"Toplantılar:

Toplantılarda amaç, 12 Eylül konusunda bizimle oportlar arasındaki ayrım çizgilerini ortaya çıkarmaktır.

Bu toplantılar 12 Eylul Pazar günü ...de yapılacaktır.

Yakın olan yerlerde ... birleştirilip bir ortak toplantı yapılması yararlı olabilir. Buna bölgelerde tartışılarak karar verilmelidir. Toplantılar için propaganda yapılmalı, oportlar da çağrılmalıdır. Ayrıca kardeşler ve devrimci yabancı teşkilatlar da çağrılmalı, gelirlerse yanlarına çevirmen verilmelidir.

Toplantının gidişatı:

Toplantıda şu ana başlıklar altında görüşler konduktan sonra tartışmaya geçilmelidir:

- 12 Eylül öncesinde sınıf mücadelesinin gerçek durumu ne idi? 12 Eylül esas olarak hakim sınıflar arasındaki bir dalaşmanın ifadesi mi idi? Yoksa yükselen sınıf mücadelesini bastırmak amacı ile çekilmiş bir imdat freni miydi? Cunta hakim sınıfların bir kanadının mı temsilcisi?
- Emperyalizm ve 12 Eylül?
  Cunta 'Amerikancı mı?' Batı Avrupa ve Rus sosyal emperyalizmi cuntayı desteklemiyor mu?
- Cunta halkın kendiliğinden hareketi açısından ne getirdi, örgutlü devrimci hareket açısından ne getirdi?
  Yenilgi gerçeğinden çıkarılan dersler?
- Cuntaya karşı mücadelenin perspektifi? Mücadelenin ağırlık noktasını ne oluşturmalı?"

İşte bu temelde kardeş örgütler tartışmalara davet edildi. Bu temelde oportünist örgütlere açık çağrı yapıldı.

Bu temelde 12 Eylül 1982'de Batı Almanya'da Castrop,Aachen, Hamburg, Stuttgart ve Nürnberg şehirlerinde; Batı Berlın'de; Fransa'da Paris, Lyon ve Nantes şehirlerinde; Avusturya ' da Vıyana şehrinde toplantılar yapıldı.

Bu toplantıların Batı Almanya'da Hamburg, Castrop, Aachen, Stuttgart'ta ve Batı Berlin'de yapılanlarına kardeş örgutler den temsilcıler geldiler. Ayrıca Avusturya'dakı toplantıya da kardeş örgüt temsilcıleri geldıler. Ve onlar doğrudan tartışmaya katıldılar. Bızım sözcülerimızle eşıt söz hakkına sahıp olarak görüşlerını savundular. Oportünist örgütlere özel olarak söz hakkı verileceği söylendiği halde, hiçbir oportünist örgüt adına toplantılara resmi temsilci katılmadı. Toplantılara katılan tek-tük oportünist örgüt sempatızanları 'kişisel görüş' savunma temelinde yer yer tartışmalara katıldılar. Ama toplantılar esas olarak kardeş örgütlerimizin temsilcilerinin katıldığı yerlerde, onlarla bizim aramızda tartışma toplantıları olarak geçti.

Toplantılarda, aşağıda Belge 15 olarak yayınladığımız açış konuşması okunduktan sonra gündeme geçildi.

Kardeşlerin geldiği bütün toplantılarda, kardeş örgütlerin temsilcıleri önce gündemin değiştirilmesi; ve 'oportünistler zaten gelmedığı için ve kardeş örgütlerle aramızda çok önemlı çelişmeler olduğu için, tartışmanın bu çelişmeler üzerine tartışmaya dönüştürülmesi' yönünde öneriler getirdiler. Kardeşler somut olarak gündem konusunda, toplantılarda dağıttıkları dört tez üzerine tartışılmasını önerdiler. (Dört tez ve cevabımızı belge olarak yayınlıyoruz. Bkz. Belge 16/17)

Onların tartışmanın merkezî olarak hazırlanan gündemini değiştirme önerileri bütün toplantılarda haklı olarak reddedildi. Ve getirdikleri tezlerin bir bölümü üzerine zaten tartışma içinde tartışılacağı; geri kalan bölümü üzerine ise zaman kalırsa tartışılabileceği belirtildi.

Aachen ve Castrop'daki toplantılardaki GDS temsilcileri;bunun üzerine demagojik bir tarzda, 'Biz zaten küçük örgütüz , tabii gündemi değiştirme durumumuz yok' şeklinde; sanki gündem değişikliği onlar 'küçük olduğu için'
bir tavır takındılar. Bu bağıntıda GDS daha sonra bizim bu tavrımızı, "kendileri ile ciddi bir tartışma" zaten düşünmediğimiz şeklinde yorumladı. Kendi içimizde ve çevremizde az sayıda yoldaş da böyle bir 'eleştiri'ye katıldılar. Bizbu konuda da belgeleri yayınlıyoruz. (Bkz. Belge 18/19)

Toplantılarda tartışmalar kardeşlerin bizim bıldırımize getirdiği eleştiriler konusunda yoğunlaştı; bunun dışında devrimci durum konusunda da tartışmalar oldu. Kardeşler, 12 Eylül öncesinde Türkiye'de devrimci durum olduğu konusunda kuşkuları olduğu yönünde eleştiriler getirdiler. Ayrıca bu konuda bizim Lenin'in 'bağımsız tarihi eylem' konusundaki görüşünü de doğru savunmadığımız yönünde eleştiriler getirdiler. Bu konudaki tartışmayı önümüzdeki dönemde belgelere dayalı olarak yürüteceğiz.

Ayrıca çeşitli emperyalist güçlerin Türkiye'de durumu üzerine, ve bizim bu konudaki tavrımız üzerine tartışmalar yürüdü. Bu konuda tartışmayı GDS'in bildirisine getirdiğimiz eleştiride belgeliyoruz; ve ayrıca bu konuda yazılan özel yazı ile de tavrımızı açıklıyoruz.

Bütün toplantılara toplam 370 kişi katıldı. Bunların 330'u bizim çevremizden; 15'i kardeşlerın çevrelerinden ve gerisi şu veya bu oportünist örgütün çevresindendi. Kuşkusuz seferber edilen kıtle açısından bu eylem başarılı olmadı. Batı Almanya'da St. çevresi dışında olan yerlerde seferber etme; bunun dışında Paris'te seferber etme, seferber edilebilecek sayıya göre oldukça düşük oldu. Bunda bu konuda yeterince insiyatıfli davranmamak, yeterince propaganda yapmamak önemli bir rol oynamıştır. Bunda propaganda çalışmasına katılması gereken yoldaşların bir bölümünün alınan kararla hemfikir olmaması; bu kararın doğruluğu konusunda ikna olmamış olmaları; bunun sonucunda adam sendeci bir tavır takınmış olmaları; yapılabilecek olanın en azı ile yetinmeleri de rol oynamıştır.Yetersiz propaganda kitleler içinde (bizim çevremizdeki kıtle içinde de) yaygınlaşan geri çekilmeci eğilimlerle; ve eskiden beri teorik tartışma toplantılarına duyulan ılgı azlığı (yürüyüş, miting, vb. eylemlerle karşılaştırıldığında) birleşince bu durum ortaya çıkmıştır.

Bunun dışında tartışmalara doğrudan katılımın Partili ve örgütlü sempatizan yoldaşlar açısından da düşük olması; bu konuda da hazırlığın yeterli olmadığını göstermiştir.

Toplantılar bu temel olumsuzluklar dışında olumlu ve başarılı olmuş, bir dizi sorunun ortaya çıkmasında önemli bir araç olmuştur. Bu tip toplantılar önümüzdeki dönemde de düzenlenmelidir.

Bu toplantıların yukarıda ortaya koymaya çalıştığımız temel olumsuzlukları; aslında Merkez Komitesinin hem yürüyüş , hem toplantıların gücümüzü aşacağı şeklindeki somut değerlendirmesinin doğru olduğunu da gösteren bir olgu olmuştur.

Yürüyüşe hangi grubun safında kaç kişi katıldı?

Oportünist-revizyonist cephe büyük başarı olarak satmaya çalıştığı "tarihi" eylemine katılanların sayısını her zaman yaptığı gibi abartarak verdi. Gerçek durum şöyledir:

GRUP	KATILAN KİŞİ SAYISI	
Dev Yol	2020	
Dev Sol	350	
Dev Savaş	70	THKP kökenli teşkilatlar toplam 3025 kişi yürüdüler.
Cephe	110	
Kurtuluş	110	
Proleter Dayanışma	190	
Birlik Yolu (TKEP)	175	
Halkın Kurtuluşu	1310	
Partizan	1300	
Halkın Yolu	30	
		Kürt işçi sınıfının temsilcisi olma iddiasında olan örgütlerin toplam 1675 kişisi vardı.
Kawa	60	Bunların sosyal-faşist olarak bildiğimiz kesimi(Komkar, KKDK), 770'ini oluşturdu. Kawa dışındaki diğer örgütlerin(Kawa'nınki de 12 Eylül yürüyüşünün gösterdiği gibi tutarlı bir şekilde değil) sosyal emperyalizme karşı tavır aldıkları zaten yoktur. Tersine bunlar "sosyalist" Sovyetler Birliğinin açık propagandasını yapmaktadırlar.
PKK	780	
Koçkak	55	
Tekoşin	40	
Rızgari	25	
Ala Rızgari	20	
KKDK	120	
Kawa Dengé	25	
Komkar	550	
FİDEF	1020	Rus sosyal emperyalizminin propagandacısı durumundaki örgütlerin toplamı 1415 kişi idi.
DİBFAK	110	
TKP/B	60	
İşçinin Sesi	165	
TSİP	100	
Diğer örgütler:		
BWK(B. Alman K. Birl.-3 dünyacı)	270	
KPD(Eski AKP/ML - AEP'ci)	250	Diğer örgütler toplam 1210 sayısını buldular. DHB, KPD'nin içinde yürüdü.
MLPD(Mao Zedung Dü. savunucusu)	165	
Autonome(Kendiliğindenci)	340	
GIM(Troçkist)	100	
Bir Alman Troçkist grubu	35	
Halkın Mücahitleri (İran)	50	Batı Almanya'da sosyal emperyalizmin propagandacısı DKP, TKP ve İşçinin Sesi blokları içinde yürüdü.
TOPLAM:	10 005	

Bu yürüyüşe katılanların sayısı, geçen yıl Duisburg'da; sosyal faşistlerden ayrı olarak yapılan yürüyüşün sayısından azdı.

Emperyalizmin Türkiye'deki durumu

(Veya Cunta hangi emperyalist güçlerin çıkarlarının temsilcisi ?)

Bolşevik Partizan'ın 1 Eylül 1982 tarihli ikinci sayısında, "Cuntanın ikinci yılı durum ve görevlerimiz" başlıklı yazının "Emperyalizm ve 12 Eylül operasyonu" ara başlıklı bölümünde şu tespite yer vermiştik:
"12 Eylul operasyonu, Turkiye'deki hakim sınıflar kadar; başta Amerikan emperyalistleri olmak üzere, batılı emperyalist güçlerin de çıkarlarını korumak için girişilmiş bir operasyondur. Bu operasyonda doğrudan parmağı olmayanlar, bu operasyonu desteklemiş ve onaylamışlardır. Rus sosyal emperyalistleri ise, çıkarları gereği bu operasyona karşı çıkmamış, dolaylı destek vermiştir."

Bu tespit, Bolşevik Partizan'ın 11/1 sayısındaki tespitle uyum içindedir. (Bkz. BP 11/1, s.9)

12 Eylül'le ilgili çıkardığımız bildiride, oportünistler ile polemik içinde, onların Cuntayı "Amerikancı" görüp göstermelerini, diğer batılı emperyalistleri ateş hattından çekmelerini eleştirirken; "Cunta ne kadar Amerikancı ise, o kadar da Batı Almancıdır" deniliyor.

12 Eylül'le ilgili seminerlerde (seminerlerin bazılarında) GDS'li yoldaşlar ve içimizden bazı yoldaşlar, bizim bir yerde Cuntanın başta Amerikan emperyalizmi olmak üzere tüm emperyalistlerin temsilcisi olduğu; başka bir yerde, Cuntanın Amerikancı olduğu kadar da Batı Almancı olduğu tespitlerini yaptığımızı söyleyip; bu iki tespitin birbiriyle çeliştiği yönünde eleştiriler getirdiler. İkinci tespitin doğru olduğunu; onun savunulması gerektiğini; birincisinin yanlış olduğunu; özeleştirisinin yapılması gerektiğini, vs. savundular.

Bu gerçekten bir çelişki midir, yoksa bu eleştiri savunduğumuz görüşlerin, bu görüşleri ne ile ilişki içinde savunduğumuzun kavranmamasından, Turkiye'nin durumunun bilinmemesinden mi kaynaklanmaktadır? Bu sorulara cevap verebilmek için Türkiye'de emperyalizmin durumunun ne olduğunu verilere dayanarak ortaya koymayı gerekli gördük. Yazı aynı zamanda gerek yoldaşlarımız arasında cuntanın baş destekçisi olarak Batı Alman emperyalizmini görme eğilimlerine; gerekse Cuntayı "Amerikancı" tespit edip, diğer batılı emperyalistleri demokrat, insancıl, vs. gösteren oportünist örgütlere de en iyi cevabı oluşturmalıdır.

İncelemeye, son dönemde emperyalistlerle ilişkilerde değişen fazla birşey olmadığını göstermek için, Mart 1980 - Eylül 1981 arasındaki gelişmeleri de ekledik.

Emperyalizmin bir ülkeyi boyunduruğu altına almasındaki başlıca amaçlar, hammadde kaynaklarını ve mamul mal pazarlarını garanti altına almak, sermaye ihracıyla ülkenin yeraltı ve yerüstü zenginliklerini iliklerine kadar sömürmek, dünya pazarları üzerindeki egemenlik dalaşında — ülkenin stratejik yerine göre — askeri açıdan avantajlı bir yere sahip olmak şeklinde ozetlenebileceğine göre, Türkiye'de emperyalizmin durumunu ekonomik ve askeri açıdan inceleyelim. Siyasi bağımlılık bu ilişkilerin doğal sonucudur.

EMPERYALİSTLERLE EKONOMİK İLİŞKİLER

1945'ten sonra Amerikan emperyalizmi Türkiye'deki ekonomik durumunu Marshall yardımı, yatırımlar ve krediler ile iyice güçlendirmiştir. 1960'lardan sonra güç dengesinde ABD aleyhine, AET (Avrupa Ekonomik Topluluğu veya Ortak Pazar) lehine gelişmeler izlemekteyiz. AET'ye katılabilmek için ilk müracaatlar Menderes hükümeti tarafından yapılmıştır. Fransa ve İtalya'nın muhalefetine karşın Batı Almanya bu müracaatları desteklemiştir. Hattâ, hazırlık dönemi için AET'nin Türkiye'ye 5 yılda 125 Milyon Dolar kredi verme isteğinin değiştirilip, 250 Milyon Dolara çıkarılmasını istemiştir. 1963'te Ankara andlaşması olarak nitelenen ortaklık andlaşması imzalanmıştır. Bu tarihten sonra AET ile, esas olarak da Batı Alman emperyalizmiyle Türkiye arasında ilişkiler gittikçe güçlenmiştir. Esas olarak Batı Almanya diyoruz, çünkü 1963'te AET'ye ihracatın %44,2'si Batı Almanya'ya iken, bu oran 1969'da %52,3'e yükselmiştir. 1963-71 döneminde AET'den yapılan ithalatın %52'si, ihracatın %70'i Batı Almanya ile olmuştur. Üç yeni üyenin AET'ye katılmasıyla Batı Almanya'nın payı ithalatta %38'e, ihracatta ise %36'ya inmiştir. Bunun nedeni, özellikle ithalatta, İngiltere'nin önemli bir yer kapsamasıdır.

Buna karşın ABD'nin toplam ihracat ve ithalattaki yeri şöyle değişmiştir:

İHRACAT		İTHALAT	
1962	%20 (75 milyon dolar)	1963	%31 (210 mi. do)
1971	%10 (69 milyon dolar)	1973	%8,8 (185,5 m.d)

Amerikan emperyalistleri bu durumdan hoşnut değildir ve Türkiye'nin AET'ye katılma yolunda olduğu gerekçesiyle, yarı-sömürge ülkelere tanıyabileceği genel ayrıcalıkların Türkiye'ye tanınmayacağını bildirmiştir.

1977 sonunda batılı emperyalist ülkelerin toplam ihracat ve ithalat içindeki payları söyledir:

Ülkeler	Toplam ithalat içindeki payı (%)	Toplam ihracat içindeki payı (%)
B. Almanya	(1) 16,3	(1) 22,2
ABD	(2) 8,7	(3) 6,9
İtalya	(3) 7,8	(2) 9,3
İngiltere	(4) 6,9	(5) 5,4
İsviçre	(5) 5,8	(4) 6,2
Fransa	(6) 5,7	(6) 5,4
Japonya	(7) 5,4	(14) 1,0
Hollanda	(8) 2,7	(8) 3,3

Görüldüğü gibi, Türkiye'nin dış ticaretinde Batı Almanya önemli bir yere sahipken, ABD ithalatta ikinci, ihracatta ancak üçüncü sırayı alabilmektedir. Sadece ticaret ilişkilerine bakılacak olsa; Batı Alman emperyalizminin Türkiye'yi birinci sırada sömüren emperyalist büyük güç olduğunu söylemek kolaydır; ama yanlıştır.

Emperyalistlerin doğrudan yatırımlarının durumuna gelince: 6224 sayılı Yabancı Sermayeyi Teşvik Kanunundan yararlanan firmaların ülkelere göre dağılımı 31.12.1977 tarihinde şöyle idi:

6224 SAYILI YABANCI SERMAYEYİ TEŞVİK KANUNUNDAN YARARLANAN FİRMALARIN ÜLKELERE GÖRE DAĞILIMI
(31 Aralık 1977)

Memleket	*Firma Sayısı*	*Kararnamelere Göre Yabancı Sermaye Miktarı (Bin TL)*	*Toplam Yabancı Sermaye İçindeki Payı (%)*	*Toplam Sermayede Yabancı Sermaye Payı (%)*
Almanya	24	328.956	13,16	45
Amerika	19	398.453	16,00	25
Avusturya	5	30.548	1,13	68
Belçika	4	54.975	2,21	15
Danimarka	5	88.617	3,57	35
Fransa	6	408.439	16,46	46
Hollanda	6	122.507	4,84	66
İngiltere	4	58.140	2,64	40
Isveç	2	5.500	0,22	25
İsviçre	11	243.253	10,80	56
İtalya	6	289.056	11,65	42
Japonya	1	80.000	3,44	40
Kanada	1	51.000	2,65	51
Küveyt	1	240.000	10,56	40
Karma	4	80.860	3,15	60
Toplam	99	2.480.307	100,00	39

Yatırımlar konusunda Fransız emperyalistleri birinci sırada gelmekte; onu Amerikan emperyalistleri izlemektedir. Batı Alman emperyalizmi üçüncü; İsviçre dördüncü; Kuveyt(!!!) beşinci sıradadır! Aslında bu sermayeyle çok daha büyük bir sermaye; teknik yardım ve lisans anlaşmalarının da yardımıyla denetim altında tutulmaktadır. ABD'nin denetimi altındaki sermaye 1,5 milyar TL'nın üstünde; Batı Almanya'nınki 725 milyon TL kadardır.

Teknık yardım ve lisans ücretleri emperyalistler için iyi bir gelir kaynağı durumundadır. 1976'da yatırılan sermayedolayısıyla transfer edilebilir kâr ve lisans ücretlerinin ülkelere göre dağılımı şöyledir:

Ülke	Transfer edilebilir kâr (x bin TL)	Lisans ücreti (x bin TL)
Batı Almanya	40536	8569
ABD	21101	24 664
Danimarka	10012	11 452
Fransa	5277	7534
Hollanda	46379	388
İngiltere	7968	82
İsviçre	57551	10 338
İtalya	14029	18 377
Kanada	30040	—

Türkiye'nin dış ticaretinde ve Türkiye'ye yapılan yatırımlarda ilk beş arasında yer alan İsviçre, yatırımlardan elde edilen kâr ve lisans ücretleri beraber ele alınırsa, birinci sırayı almaktadır. Hollanda bile Fransa ve İngiltere'nin önünde, Batı Almanya ve ABD gibi büyük emperyalist güçlerle nerdeyse aynı payı almaktadır.

Yalnızca bu veriler ele alınsa, bu kez de "İsviçre"yi Türkiye'yi birinci sırada sömüren emperyalist güç ilan etmek kolaydır. Ama bu da yanlıştır.

Kredi verme/borçlandırma yoluyla kendine bağlama uygulamalarında durum daha değişiktir. Bu alanda batılı emperyalist güçlerden ikisi, ABD ve Batı Almanya öne çıkmaktadır.

OECD (Ekonomik İşbirliği ve Kalkınma Örgütü) ülkelerinin 1960-1976 döneminde Türkiye'ye verdiği kredilerin toplamı 2692,16 milyon dolardır. Bunun 1804,76 milyonu ABD, 382,62 milyon doları da Batı Almanya tarafından verilmiştir.
Uluslararası örgütlerin aynı dönem içinde verdikleri kredi toplamı 1035,53 milyon dolardır. Bunun 337,18 milyonu Dünya Bankasından(1), 191,49 milyonu Avrupa Yatırım Bankasından(2), 147,24 milyonu da Ortak Pazardandır.

Rus sosyal emperyalistleri de özellikle son yıllarda verdikleri kredilerle alacaklı ülkeler arasında en yukarılarda yer almışlardır. Sovyetler Birliği'nin 1979 sonuna kadar verdiği kredilerin toplamı 2,7 Milyar Dolardır.

1978 yılında OECD çerçevesinde Turkiye'ye 906 milyon dolar kredi verilmiştir. Bu kredilerin ülkelere gore dağılımı şöyledir (milyon dolar olarak): ABD 248, Batı Almanya 200, Fransa 70, Japonya 70, İngiltere 30, İsviçre 30, İtalya 40, Hollanda 20, Avusturya 35, Norveç 71, İsveç 10, Belçika 75, Danimarka 5, Finlandiya 2.

Aynı yıl içinde IMF'den(3) alınan kredi 450 milyon dolardır.

1978 sonunda Türkiye'nin dış borçları milyon dolar olarak şöyleydi:

Uzun vadeli borçlar	Kullanılan kredi	Faiz tutarı
IMF	614	
Dünya Bankası	577	
IDA (4)	185	Toplam 1661
IFC (4)	115	
Avrupa Yatırım Bankası	438	
Yabancı devletler	4535	2568
Para piyasası	482	205
Kısa vadeli borçlar (3 yıldan az)		
Banka	768	
Dövize çevrilebilir mevduat	2967	
Kliring	510	Toplam 1574
Kabul kredisi	1175	
Satıcı kredileri	942	
Muhtelif (Petrol Ofisi, İran Petrol, Renault kredileri	658	
TOPLAM	13 966	6008

Mart 1980 - Eylül 1981 döneminde emperyalistlerle yapılan kredi, borç erteleme, vb. anlaşmaların bilançosu da şöyledir:

ABD: Dort kredi anlaşmasıyla toplam 411 milyon dolar kredi olarak, 35 milyon dolar bağış olarak alınmış, altı borç erteleme anlaşmasıyla toplam 516,3 mılyon dolar borç ertelenmiş, bir de savunma ve ekonomik işbirliği anlaşması imzalanmış.

Batı Almanya: Beş kredi anlaşmasıyla toplam 520 milyon DM kredi alınmış, 393 milyon DM'lık bır borç erteleme anlaşması yapılmış.

Fransa: 420 milyon Frank (100 milyon Dolar)'lık kredi, 264 milyon Franklık borç erteleme anlaşmaları

İngiltere: Toplam 69 milyon dolarlık iki kredı, 17 milyon dolarlık bir borç erteleme anlaşması

Hollanda: 21,5 mılyon dolar ve 43 milyon Florin tutarında iki kredi, 4,9 mılyon Florinlik bir borç erteleme anlaşması

Japonya: 85 milyon dolarlık borç erteleme anlaşması

Danimarka: Beş milyon dolarlık kredi ve iki borç erteleme anlaşması

Avusturya: 20 milyon dolarlık kredi ve 36,8 milyon Şilin borç erteleme anlaşması

İsviçre ve Kanada: Toplam 37 milyon dolar kredi

Belçika: 300 mılyon Belçika Frankı tutarında kredi

İtalya: 25 milyon dolar kredi

Finlandıya: 3,5 milyon dolar kredi

İspanya: 3 milyon dolar borç erteleme

Avustralya: 6,4 milyon dolar borç erteleme

Norveç: 27 mılyon dolar borç erteleme

Polonya: Toplam 340 milyon dolarlık iki kredı anlaşması

Sovyetler Birliği: İskenderun Demır-Çelik İşletmelerinin tevsii (genişletılmesı) için anlaşma, Ticaret anlaşması

IMF: 3 yıllık bir Stand-By duzenlemesi karşılığında 1,6 mil yar dolar kredi.

Dunya Bankası: Toplam 825 milyon dolarlık 7 anlaşma

Avrupa Yatırım Bankası: 91,5 milyon dolar ve 4 milyon hesap birimi kredi

Avrupa Konseyı İskân Fonu: 58 milyon İsviçre Frankı, 30 milyon DM, 9 milyar Yen'lik 5 kredi anlaşması

Abu Dhabi İktisadi Kalkınma Fonu: 27 milyon dolar kredi

Suudi Arabistan Kalkınma Fonu: 56 milyon dolar kredi

Buraya kadarki verilerden, Türkiye'ye verilen kredilerde Amerikan emperyalıstlerinin öteki batılı emperyalıstlerden çok daha ilerde olduğu açıkça görülmektedir. ABD'nın verdiği kredıler, diğer batılı emperyalıstlerin verdiklerinin nerdeyse toplamına eşittir. ABD'nin dışındakiler içinde, Batı Alman emperyalistleri öne çıkmaktadır, ama onun verdiği krediler Amerikan emperyalıstlerininkinin ancak yarısı kadardır.

Geçerken meselenın başka bir yanına değınmekte yarar vardır. Yurtdışında çalışan Turkiyeli işçiler her yıl Türkiye'ye emperyalistlerin verdikleri kredilerin çok üstünde dovız gondermektedirler. Egemen sınıflar açısından bu dövizler hayati öneme sahiptir. Bu kaynağın kuruması halinde, Turk hakim sınıfları bugünkünden çok daha kötu durumlara duseceklerdir.

Turkiye'nin yeraltı zenginlikleri hangi emperyalist güçler tarafından somurülüyor?

Petrol: Türkıye'de ham petrol üretiminin %65'i yabancı tekeller tarafından gerçekleştırilmektedir. Petrol üretimi Amerikan petrol tekelleri Shell (üretimin %52,4'ü) ve Mobil (%12,1) tarafından gerçekleştirilmektedir. Dört petrol rafinerisinde emperyalist sermayenin rolü şöyledir: ATAŞ'ta Amerikan/İngiliz sermayesi (Shell, Mobil, BP) egemendir. İPRAŞ'ın %49'u Amerikan Caltex firmasına aittir. Batman refinerisi ABD kredisi, Aliağa rafinerisi Sovyetler Birliği kredisi ve tekniğiyle kurulmuştur.

Bor: Dünyadaki bor yataklarının %72'si Türkiye'dedir. Atom santrallerinde ve roketlerde yakıt yapımında kullanıldığından, askeri açıdan büyük önemi vardır. NATO'nun denetimi altındadır.

Krom: Zengin krom yataklarından bir kısmı, sermayesi tamamen İsveç'in olan Türk Maden Şirketine aittir.

Magnesit: Türkiye dünya magnesit üretiminde dokuzuncu sıradadır. Magnesit üretiminde üç yabancı şirket; %100 Avusturya sermayeli (1970'de 20 milyon TL) Magnesit AG, %100 Amerikan sermayeli (1969'da 9,5 milyın TL) Comag Continental Magnesit ve %100 Amerikan sermayeli Karbonat Maden egemen durumdadır.

Wolfram: Uludağ'daki tesis Batı Alman sermayesi ve tekniğiyle yapıldı; Bilecik-Söğüt'teki işletme %100 İsveç sermayeli Türk Maden Şirketine aittir.

Yukarıda sıraladığımız madenler dışında, burada Demir-Çelik tesislerinin durumuna da bakmak gerekir. İskenderun Demir-Çelik Rus sosyal emperyalistlerinin kredi ve teknığiyle kurulmuştur. Ereğli Demir-Çelik'ın sermayesinin %18,9'u Amerikan Coppers Associates'e aittir.

EMPERYALİSTLERLE ASKERİ ALANDAKİ İLİŞKİLER

Bu alanda Amerikan emperyalizmi hiçbir emperyalist güçün sahip olmadığı ayrıcalıklara sahiptir. ABD'nin Türkiye'de Radar, Muhabere İstasyonları, Nükleer Deneme Dinleme Üsleri, Nükleer Silahlar Depolama Üsleri, Hava Üsleri dahil olmak üzere 26 üssü vardır.

Türk ordusunun büyük araç donanımı 1964'e kadar tek başına ABD'ye bağlı kalmıştır. Bu tarihten sonra belli değişiklikler olmuşsa da, aşağıdaki tablo ABD'nin yerinin henüz doldurulamadığını göstermektedir.

1970-1976 arasında Türkiye'nin dışarıdan aldığı silahlar:

Ülke	Adet	Toplam fiat (milyon DM)
ABD:		
F-4E Phantom	40	640
F-5	7	77
T-42	5	7
Augusta-Bell	3	4
M-48 tank aksamı	885 tank için	588,1
		1316,1
Batı Almanya:		
Do-28	2	1
Leopard-1 tank	70	119
Denizaltı 209	4	160
Denizaltı 206	2	32,9
Transall C-160 (BRD-Fransa ortak yapımı)	20	360
		672,9
İngiltere:		
Jaguar savaş uçağı	25	530
BN-2	2	1
		531
İtalya:		
F-104 S (Aeritalia)	36	374,2
İspanya:		
F-104 S	7	48,1
İsrail:		
Saar IV Hücumbot	3	87,5
Gabriel II Gemi roketi	150	34,5
Rafael-Shafrir (Havadan fayaya roket)	80	4
		126

Burada Transall C-160 uçaklarının Batı Alman - Fransız ortak yapımı olduğuna; İtalya ve İspanya'dan alınan F-104 S'lerin de Amerikan yapımı olduğuna dikkat çekmeliyiz. Böylece Amerikan emperyalizminin bu alandaki ağırlığı iyice açığa çıkıyor.

Değinmeden geçilemeyecek bir konu da, Türk egemen sınıflarının ülke içinde savaş araç-gereçleri üretme, savaş sanayii kurma girişimleridir. Bu sorun emperyalizme bağımlılığın en açık örneklerinden birini sergilediği için, burada bahsedilmeye değer bir konudur.

Türk egemen sınıfları savaş endüstrisi kurmak için bir dizi girişimlerde bulunmuşlardır. Menderes hükümetinin girişimleri, Ankara'daki Amerikan makamlarının baskısıyla rafa kaldırılmıştır. Türkiye'de silah sanayiinin kurulmasında ilk yapı taşını koyan Batı Almanya olmuştur. 1967'den bu yana Batı Alman emperyalistleri Nato Savunma Yardımı çerçevesinde ilk kez olarak, silah ve mermi yapımında kullanılan üretim araçlarını Türkiye'ye verdiler. Sözkonusu olan makinalar (lisanslar da dahil), MBB'nin Cobra tank roketlerinin kısmen yapımı, G3 ve M1 tüfek ve makineli tüfeklerinin üretimi ve motorlu araçların harekete geçirici bölümünün onarımı için gerekli makinalardır.

Türk egemen sınıfları özellikle Kıbrıs çıkartmasına bağlı olarak ABD'nin koyduğu silah ambargosundan sonra işin ciddiyetini ve savaş endustrisinin ancak ülkedeki ağır sanayiin gelişmesine bağlı olarak kurulabileceğini daha iyi anladılar. 1974'te açılan, savaş sanayii kurma, Türk Silahlı Kuvvetlerini güçlendirme gibi kampanyalarda bugüne kadar milyarlarca lira para toplandı. TÜSİAD (Türkiye Sanayici ve İş Adamları Derneği)'ın 1974 Aralık sonunda Ankara'da düzenlediği savaş endüstisiyle ilgili seminerde, devletin öncelikle Demir-Çelik, Elektronik, Motor yapımı, Kimya dallarında geliştirici önlemler alması istenmiştir. Altı Mart 1975'deki kabine toplantısından sonraki basın açıklamasında, savaş sanayiinin kurulması için gelecek dört yılda 110 milyar TL harcanması gerektiği belirtilmiş; Devlet Planlama Teşkilatına (DPT), Sanayi ve Ticaret Odalarına savaş endustrisinin kurulması için elde varolan olanakların hızla araştırılması konusunda talimat verilmiştir. Azami amaç olarak, beş yıl içinde ABD'den alınan askeri araç-gerecin en azından yarısının ülke içinde üretilmesi öngörülmüştür. (Tabii bu işin gerçekleşmesi Amerikan emperyalistlerinin rızasına, kredi ve yatırımlarına bağlı bir şeydir.)

Savaş sanayiinin geliştirilmesi için birinci olarak MKEK (Makina-Kimya Endüstrisi Kurumu)'nun geliştirilmesi; daha geniş çapta küçük silah ve mermi üretimi; havan topu üretimi; uzaktan idareli silah üretimi öngörülmüştür. İkinci olarak, taşıyıcıların ve arazi araçlarının üretimi düşünülmektedir. Bu amaçla Konya'da yılda 100000 motor üretecek bir motor fabrikası kurulacaktır. Üretimin ya İngiliz BMC, ya Batı Alman MAN, ya da Amerikan International Harvester lisansıyla gerçekleşmesi düşünülmektedir.(5) Amerikan Good-Year ile, Oyak-Petkim ve Kırşehir Holding beraber uçak ve araba lastiği üretecek bir fabrika kuracaktır. Üçüncü olarak, zırhlı araçların modernleştirilmesi öngörülmektedir. Bu amaçla Batı Alman Krupp ve Luther firmalarıyla Koç Holding Arifiye'de tank onarım ve montaj fabrikası kurmak için anlaşma yapmışlardır. Planlanan 1000 Leopard-1 tankının montajıdır. Tankın bazı parçalarının Türkiye'de üretimi düşünülmektedir. Bunu gerçekleştirmek için asıl çelik ve tank gövdesi üretimi gereklidir. Koç Holding tarafından 1974'te Bursa'da yılda 60000 ton üretim yapacak ASİL ÇELİK fabrikası kuruldu, Batı Alman asil çelik işletmeleri DEW ile teknik yardım anlaşması imzalandı.(6)

Dördüncü olarak, 1000 tonluk denizaltı, destroyer, hücumbotu yapımının hızlandırılması öngörülmektedir. 1973 ve 1974'te Gölcük'te iki destroyer yapıldı. Bunlar Amerikan Claude Jones destroyerlerinin kopyasıdır. Gölcük'te yapılan iş, gelişmiş montaj çalışmalarıdır, çünkü yapılan geminin gövdesidir; en önemli kesim, harekete geçirici aksam, silahlar, elektronik araç-gereçler dışarıdan (tabii ABD'den) gelmektedir. Yine Gölcük'te Batı Alman Kiel'deki Howaldt Werke ile işbirliği halinde iki adet 1000 tonluk denizaltı inşa edilmiştir.

Beşinci olarak, hava kuvvetlerinin geliştirilmesi öngörülmektedir. Bunun için eskimiş uçaklar yerine 200 yeni uçak üretmek amacıyla Ekim 1974'te TUSAŞ kurulmuştur. Uçak sanayiinin inşası içiçe geçmiş iki dönemi öngörmektedir. Birinci dönemde şu anda seri üretimi yapılan bir uçak Türkiye'de üretilecek; ikinci dönemde TUSAŞ yeni bir savaş uçağının geliştirilme programına bizzat katılacaktır. Egemen sınıfların bu önerisine beş firmadan cevap gelmiştir: ABD'den Northrop, Lockheed, LTV, İngiltere'den Hawker-Siddeley, BAC.(7)

Son dönemde, 17 Kasım 1980'de Batı Alman emperyalistleri ile Türkiye arasında 600 milyon DM'lık uzun vadeli bir özel askeri yardım anlaşması imzalandığını da burada belirtelim.

SONUÇ:

Buraya kadar anlattıklarımızı özetlersek, şu sonuçlarla karşılaşırız:

- Türkiye pazarı tüm emperyalist güçler arasında paylaşılma yarışına sahne olmaktadır. Yalnız batılı emperyalistler değil, Rus sosyal emperyalistleri de bu yarışa dahildir. Sadece büyük emperyalist güçler değil, ufaklar da kendi güçleri oranında sömürüden pay kapma uğraşındadırlar ve bir kısmı bu işte hayli başarılıdır.

Askeri alanda durum değişiktir. Burada, özellikle ağır silahlarda, batılı büyük emperyalist güçler rakipsizdir.

Verilerin tümü ele alındığında, Amerikan emperyalizminin Türkiye'de özel bir yeri olduğunu açıkça gösteriyor. Özellikle bu; verilen krediler/borçlar, askeri yardımlar, üsler, ordunun donanımı gibi konularda daha belirgindir. Batı Alman emperyalizmi özellikle son 15 yıl içinde, ABD dışında geri kalan batılı emperyalistler arasında öne çıkmıştır, ama onun Türkiye'de oynadığı rol, en azından bugün için Amerikan emperyalizmiyle kıyaslanamaz.

Emperyalistlerle ilişkilerde, yine verilerle ortaya koyduğumuz gibi, 12 Eylül'den sonra da fazla bir değişiklik olmamıştır. Türkiye'nin içinde bulunduğu uluslararası ilişkiler açısından meseleye bakıldığında, önemli değişiklikler (olağanüstü gelişmeler, savaş, vb. bir yana bırakılırsa) beklenmesi de abestir. Türkiye'de egemen sınıflar batılı emperyalistlerden ayrı düşünülemeyeceği gibi, onların yardımı olmaksızın uzun süre ayakta da duramazlar. Bu Cuntanın iktidarda olduğu dönemde de böyledir. Alacaklılar kapıya dayandı mı, veya borç para gerekli oldu mu, hiç ayrıcalık gözetmeksizin tüm emperyalistlerle anlaşmalar imzalanmakta, imzalamak zorunda kalınmaktadır. Tabii bu anlaşmalar emperyalistlere verilen yeni ödünler karşılığında olmaktadır. Avrupa'daki bazı emperyalist ülkelerde tekelci burjuva sözcülerinin bir bölümü Cuntayı insan haklarını zedelediği doğrultusunda "eleştirmekte"dirler. Ama bu "eleştiriler" onların cuntayı malı ve askeri açıdan desteklemesine engel olmamaktadır. Çünkü irili-ufaklı emperyalistlerin Türkiye'deki çıkarlarına ters bir gelişmenin şimdilik önüne geçen bu Cuntadır.

Türkiye önemli derecede uluslararası kuruluşlara borçludur. Bu kuruluşlardan dünya çapında olanlarda (IMF, Dünya Bankası gibi) Amerikan sermayesi; Avrupa çapında olanlarda (Avrupa Yatırım Bankası, AET gibi) Batı Alman ve Fransız sermayesi egemen durumdadır. Diğer emperyalistler bu kuruluşlardaki güçlerine göre söz sahibi olabilmekte; Türkiye'nin sömürüsünden güçleri oranında pay alabilmektedirler.

Ayrıca Türkiye'de egemen sınıflar, tekeller, vs. çeşitli emperyalistlerle öyle içiçe girmiştir ki, kompradorları Amerikancı, Batı Almancı, vs. gibi berrak bir şekilde ayırmak zorlaşmaktadır. Koç Holding bu durumu açık bir biçimde sergilemektedir. Koç Holding Türkiye'de Fransız Renault otolarını Renault tekeliyle ve OYAK'la birlikte; İtalyan Fiat otolarını aynı şekilde Fiat'la birlikte ufak bir isim değişikliğiyle üretmektedir. Otomarsan Mercedes otobüs üretmektedir. (Aslında bunların hepsi için "üretme" yerine "gelişmiş montaj" kavramını kullanmak daha yerinde olur.) Otomarsan Koç Holding kuruluşudur. Yine Koç Holding kuruluşu olan Otosan'da Amerikan Ford kamyon ve minibüsler üretilmektedir. Aynı şekilde, Anadol'un motoru Ford markadır.

Gerek Koç Holding özelinde, gerekse diğer holdingler için bu gibi örnekler çoğaltılabilir.

Durum böyle olunca, Koçların, Sabancıların, Eczacıbaşıların, vs. vb. iktidar aracı olan cunta için, sadece şu emperyalist gücun çıkarlarını savunuyor denebilir mi? Avrupa'da kendine sosyalist, sosyal-demokrat diyen bazı emperyalist sözcülerinin sahte eleştirilerine, Cuntaya getirdiği sözümona eleştiriler nedeniyle birkaç ay hapis cezası yiyen Ecevit'le ilgili uygulamalara bakıp, sorunun özüne bakmadan; Cunta Amerikancıdır gibi tespitler yapmak, ahmaklık değil de nedir? Sıkılan tüm palavralara karşın (Partizan oportünistlerinin kulakları çınlasın!), böyle safsatalar savunan tüm oportünistler Türkiye gerçeklerinden işte böylece madden ve manen kopukturlar.

Yukarıda yazdıklarımızdan çıkan tek doğru sonuç; Cuntanın başta Amerikan emperyalizmi olmak üzere tüm batılı emperyalistlerin çıkarlarını koruduğudur.

Cuntayı sadece Amerikancı gösteren oportünistlerle polemik içinde, "Cunta ne kadar Amerikancı ise, o kadar da Batı Almancıdır" gibi görüşler savunmak hiç de yanlış değil; tam tersine, yapılması gereken bir iştir. Bu kesinlikle, Alman ve içimizden bazı yoldaşların yaptığı gibi, biz iki emperyalist gücun Türkiye'de oynadığı rolü eşit görüyormuşuz biçiminde yorumlanmamalıdır. Cunta tüm batılı emperyalist güçlerin çıkarlarını temsil ediyor diyorsak; bu emperyalist güçlerin Türkiye'deki çıkarları oranında bir temsil demektir. Bunun böyle olması da doğaldır zaten. Bu anlamda, Cunta sadece Amerikancı, Batı Almancı değil, örneğin Fransızcıdır da.

Cuntanın son dönemde Sovyetler Birliği ile yaptığı anlaşmalar, yayınlarımızda tespit ettiğimiz Rus sosyal emperyalistlerinin tavrına da iyi örnekler oluşturmaktadır.

Yazı içinde geçen yabancı sermaye mıktarı, vs. gibi verilerin bugünkü değerinin iyi anlaşılması için, döviz kurlarının nasıl geliştiğini de ekleyelim. TL'nin değeri 1977'den bu yana öyle hızlı düşmüştür ki, 1977 sonunda Türkiye'de yabancı sermayenin durumunu gösteren tablodaki miktarlar bugün için oldukça az gibi görünmektedir. Oysa 1977 sonunda 1 dolar= 20 TL iken; bugün 1 dolar nerdeyse 180 TL olmuştur. Dolayısıyla oradaki rakamları ya dolar üzerinden göstermek, ya da 9 ile çarpmak gerekir. Örneğin ABD sermayesi TL'nin bugünkü değeri üzerinden hesap edilirse, 398453 000 TL değil, yaklaşık 3,5 milyar TL'dir.

Dovız kurları (ABD doları karşılığı olarak): Ağustos 1970, 14,5 TL; Mayıs 1974, 13,5 TL; Ağustos 1975, 14,5 TL; Nisan 1976, 16 TL; Eylül 1977, 19,25 TL; Mart 1978, 25 TL; Nisan ve Haziran 1979, 47,10 TL.

Dipnotları:

(1) Dünya Bankasında Amerikan sermayesi egemendir.

(2) Avrupa Yatırım Bankasına, Avrupa'daki ülkeler şu oranlarda ortaktırlar (% olarak):
Batı Almanya, 25,95; Fransa, 25,95; İngiltere, 18,7; İtalya, 11,9; Hollanda, 7,95; Belçika, 6,25; Danımarka, 2,5; İrlanda, 0,6; Luksemburg, 0,2.

Ortak Pazarın kredileri için de aynı oran sözkonusu olabilir.

(3) IMF (Uluslararası Para Fonu)'de egemen olan Amerikan sermayesidir.

(4) IDA (Uluslararası Kalkınma Ajansı), IFC (Uluslararası Finans Kurumu) Amerikan emperyalistlerinin kuruluşlarıdır.

(5) Bu fabrika şimdi üretimdedir. Bildiğimiz kadarıyla İngiliz BMC lısansıyla üretim yapmaktadır.

(6) Bu fabrika da şimdi üretim yapıyor. Tank montaj fabrikası henüz kurulmadığı için, ürettiklerinin onemli bolümünü Ortadoğu ülkelerine ve Avrupa'ya ihraç ediyor. İçinde bulunduğu ekonomik sıkıntıdan birkaç ay önce devlet tarafından yapılan 200 milyon TL'lik yardımla şimdilik kurtarıldı.

(7) Bu alanda Amerikan emperyalistleri galip çıkmışa benzer. Geçtiğimiz aylarda günlük gazeteler, Amerikan F-5E, F-16 veya F-18 uçaklarından birinin üretimine başlanacağını yazdılar.

Yazıyı kaleme aldıktan sonra Turkıye ile ABD ılışkılerınde onemli bır yeni gelışme oldu.

Kasım ayı içinde Bruksel'de yapılan NATO Sonbahar goruşmeleri sırasında ABD adına devlet sekreteri Richard Perle; Turkiye adına ise General Necdet Öztorun tarafından daha önce hazırlanmış ve uzerinde goruşulmuş olan yeni bır ikili anlaşma imzalandı. Anlaşmanın detayları gızlı! Bu anlaşma uzerine Turk hukumetinin yaptığı kısa açıklamada, Anlaşmanın "kriz ve savaş halınde NATO çerçevesindeki uslerın bırlıkte kullanımına hızmet ettığı" tespit edılıyor. Çeşıtlı kanallardan dışa sızan haberlere gore ise Doğu Anadolu'da Van ve Batman' dakı askerı hava alanlarının modernleştirılmesı; Muş'ta yeni bir askeri hava alanının kurulması; Sinop'ta bulunan NATO dınleme ussunun yenıden duzenlenmesi gıbı projeler bu anlaşmada yer alıyor. Özellikle Körfez bölgesindekı bir karışıklığa mu dahale ıçın Amerikan emperyalistlerının yetıştırdığı Çevik Kuvvet'in nerede yerleşeceği sorunu bu NATO Sonbahar toplantısının tartışmalı konularından bırı idı. Bu kevvetın en azından bir bölumunun Türkiye'de yerleşmesinin anlaşmada yer almış olması kuvvetle muhtemeldir. Butün belırtıler, Türkiye 'nın ABD için de; batı Avrupalı emperyalistler için de vazgeçılmez bır sıçrama tahtası olduğunu; ozellikle de ABD emperyalistlerının Türkiye'de askeri hakimiyet konusunda yeni avantajlar sağladığını gösteriyor.

GDS ile 12 Eylül eylemi konusunda mektuplaşma:

Merkez Komitemiz GDS'e yazdığı 20.7.1982 tarihli mektubunda, 12 Eylül konusunda düşündüklerini şöyle bildirdi:

" Size burada kısaca 12 Eylül ile ilgili olarak görüşlerimizi bildirmek ve sizin ne düşündüğünüzü sormak istiyoruz:

Biz hiçbir yürüyüşe, blok olarak da olsa, katılmayacağız. Biz yapılacak olan çeşitli yürüyüşlerde propaganda yapıp bildiri dağıtacağız. Yürüyüşler büyük bir ihtimalle Cumartesi günü olacaktır. Biz büyük bir ihtimalle pazar günü ...de esas konusu "12 Eylül, sebepleri, darbe öncesi ve sonrasında durum, perspektifleri - miz" olan tartışma toplantıları yapacağız.

Bu toplantılara siz gayet tabii içtenlikle davetlisiniz. Biz toplantıların tümünü iki dilde yapmayacağız. Ama sizin yanınıza tercüman verme imkânını yaratacağız, ki siz tartışmayı izleyebilip, kendiniz de tartışmaya katılabilesiniz.

GDS buna 17.8. tarihli mektubu ile şu şekilde cevap verdi:

Sizin bu konudaki ilk planlarınızı bütünü ile yanlış buluyoruz. Bu görüşümüze göre, bu yılki Kızıl 1 Mayıs'tan geriye atılmış bir adımdır, çünkü 1 Mayıs'ta en azından sizin tarafınızdan kabul edilmiş olan, ML politikanın özsel (çok önemli —ÇN) bir noktası, artık çıkış noktası olarak alınmamaktadır. Kasdettiğimiz, tam da bütün oportünist örgütlerde ilerleyen batağa batma ve onların adım adım KARŞI-DEVRİM kampına geçme, onların açık açık karşı-devrimci sosyal faşist örgütlerle gittikçe güçlenen ittifakları karşısında, BAĞIMSIZ ORTAYA ÇIKMANIN ÇOK ÖNEMLİ VE VAZGEÇİLMEZ —eğer merkezi olaylarda pratik siyasete katılabilecek (eingreifen — 'müdahale etmek' —ÇN) durumda isek— olduğudur.

Bizim için (herhalde sizin için de) 1 Mayıs'ın ve 12 Eylül'ün pratik siyasete müdahale etmemiz gereken merkezi olaylar olduğu, tartışma gerektirmeyen bir gerçektir. Hattâ bize siz 1 Mayıs tartışması içinde, 12 Eylül'de merkezi mobilize etmenin daha kolay olduğu, daha çok kişinin geleceği vs. şeklinde garanti verdiniz.

Bizim görüşümüz:
Devrimin bayrağı 12 Eylül'de mutlaka bağımsız bir merkezi yürüyüşle yüksekte tutulmalıdır. Bolşeviklerin yürüyüşü öyle bir örgütlenmelidir ki, bu yürüyüş gösterici bir şekilde (demonstratif) oport. ve karşı-devrimci grupların yürüyüşüne rastlamalı (şiddetli çatışma olmadan). KARŞI MİTİNG yapılmalı. Ve bu plana bağlı olarak, oportünist ve revizyonist grupların yürüttüğü yürüyüşe katılanlar içinde massiv propaganda. Öz şu olmalı: Çok küçük ve devrimci temel tezleri savunan bir grubun AKIMA KARŞI yüzmeye hazır olduğu, sayıca az olmasına rağmen (bütün oportünistler buna bakar) KESİNLİKLE KARŞI ÇIKTIĞI açıkça ortaya konmalı, gösterilmelidir.

Bütün bunlar yapılmadan, kendi insanlarımızı bildiri dağıtımına ve tartışmaya dağıtmayı bütünü ile yanlış buluyoruz.

Karşı-devrimci ve oportünist gruplar mutlaka ELEŞTİRİLMELİ. II. Parti Konferansının aldığı karara uygun olarak, kavranacak esas halka konusunda ÖZELEŞTİRİ. Marxist-Leninist teori, ideolojik tartışma — Parti inşası pratiğine bağlı olarak mutlaka propaganda edilmeli. Bütün ülkelerin Marksist-Leninistlerinin milliyetçiliğe karşı birliği.

Merkez Komitemiz 9.9. tarihli mektubuyla GDS'in bu görüşlerini şöyle cevaplandırdı:

9.9.1982

GDS Yönetimine:

Bu mektupta, 17.8. tarihli mektubunuzun 12 Eylül ile ilgili olan bölümü konusunda tavır takınacağız.

17.8. tarihli mektubunuzda, bizim 'bu konudaki ilk planlarımızı bütünü ile yanlış' bulduğunuzu; ve sizin görüşünüze göre 'devrimin bayrağının' '12 Eylul'de mutlaka bağımsız bir merkezi yürüyüşle yüksekte tutulması' gerektiğini bildiriyor; ve önerdiğiniz merkezi yürüyüşün, oportünist ve karşı-devrimci grupların yürüyüşüne karşı bir gösteri olması gerektiğini belirtiyorsunuz.

Bu konuda diyeceğimiz şudur:

Merkez Komitemiz Temmuz ayı içinde yaptığı toplantıda konu ile ilgili görüşme sırasında, sizin önerdiğiniz biçimde bir merkezi bağımsız yürüyüş üzerinde de durmuş; ve "eğer yürüyüş yapılacaksa, bunun bizim açımızdan doğru biçim" olduğu konusunda fikir birliğine varmıştır. Gerçekten de eğer 12 Eylül ile ilgili olarak düzenleyeceğimiz tartışma toplantılarına ek olarak bir de yürüyüş düzenleyecek durumda olsak; yürüyüşün sizin önerdiğiniz biçimde olması gerekirdi.

12 Eylül ile ilgili olarak yaptığı tartışmada Merkez Komitemiz, bugünkü görevlerimizi ve gücümüzü somut olarak değerlendirdi. Bugünkü görevlerimiz açısından 12 Eylül ile bağıntılı olarak esas görevin; içimizde ve çevremizde (önce yakın çevremizde !) 12 Eylül konusunda yanlış görüşleri yıkmak için eğitim olduğu; dışta ise bu esas göreve bağlı olarak doğru görüşlerin oportünist-revizyonist görüşlerle polemik içinde güç oranında yaygınlaştırılması gerektiği sonucuna vardı. Bugün 12 Eylül konusunda esas göreve en iyi hizmet edecek aracın, yakın çevreyle yapılacak (oportünistlerin de davet edileceği) tartışma toplantıları olduğu sonucuna vardı.

Merkez Komitemiz, gerek oportünistlerin— revizyonistlerin etkilediği kitleye doğru bir alternatifin (yürüyüş olarak da) varlığının gösterilmesi; ve oportünizme - revizyonizme karşı mücadele açısından; gerekse bizim kendi çevremizin eğitimi açısından, merkezi bağımsız bir yürüyüşün büyük yararlar sağlayacağı; ancak böyle bir yürüyüşü, yapılması mutlaka gerekli olan tartışma toplantılarına paralel olarak düzenlemek için; Partinin içteki tayin edici önemde bir dizi çalışmasının bir süre için aksatılmasının kaçınılmaz olduğu tespitini yaptı. Merkez Komitemiz bu tespitten sonra, bu yıl 12 Eylül'de yürüyüş yapmama, bunun yerine tartışma toplantıları yürütme kararı aldı. Bunun yanında, oportunist-revizyonist cephenin yürüyüşüne de güçlü bir propaganda grubu göndererek görüşlerimizi çeşitli araçlarla yayma kararı aldı.

Bizim görüşümüze göre, aldığımız bu karar doğru bir karardır. Gücümüze uygun bir karardır. (*) Bizim görüşumuzle, bu kararın uygulanması ile de "devrimin bayrağı yüksekte tutulmaktadır." Sizin merkezi yürüyüşü 'mutlak' gereklilik olarak görmeniz, bir aracı adeta amaç haline getirmeniz demektir. Siz bizden bu 12 Eylül'de "çok küçük ve devrimci temel tezleri savunan bir grubun ... akıma karşı yüzmeye hazır olduğunu ... açıkça göstermemizi" talep ediyorsunuz. Görünen odur ki, sizin için 'açıkça göstermek' yalnızca bir merkezi yürüyüşle mumkündür. Bütun oportünist ve revizyonistlerin katıldığı bir yürüyüşe bizim katılmamamız, toplantılar düzenlememiz; yürüyüşte gidip görüşlerimizi yaymamız 'sizin için' bizim oportünist-reviz

yönist cepheye 'KESİNLİKLE KARŞI ÇIKTIĞIMIZI' 'açıkça göstermek' demek değildir. Yazdıklarınız kesinlikle bundan başka hiç bir anlama gelmez, ve sizin nasıl bir aracı mutlaklaştırdığınızın ve böylece Marksizm-Leninizmden uzaklaştığınızın açık göstergesidir. Biz bu 12 Eylül'de yaptığımız işlerle oportünist-revizyonist cepheden kendimizi kalın çizgilerle ayırıyoruz;akıma karşı yüzdüğümüzü açıkça ilan ediyoruz ve fakat bunu —bugün gücümüz buna elverdiği için— merkezi bir yürüyüşle değil, başka araçlarla yapıyoruz. Sizin için ise ya merkezi yürüyüş yapılır; o zaman 'akıma karşı yüzüldüğü' gösterilmiş olur, ya da HİÇ !

"Bütün bunlar yapılmadan (bütün bunlarla kasdettiğiniz, merkezi bir karşı-gösteri, yürüyüşe katılanlar içinde yoğun propagandadır) kendi insanlarınızı bildiri dağıtmına ve tartışmaya dağıtmayı **bütünü ile yanlış** buluyoruz" diyorsunuz. İşte burada sizinle kökten ayrılıyoruz. Sizin için eğer merkezi yürüyüş yapılmazsa;bildiri dağıtmamız, görüşlerimizi yaygınlaştırmaya bu şekilde çalışmamız **bütünü ile yanlış** -tır. Biz bunun için yürüyuş yapılmasını **mutlak** gereklilik olarak görmüyoruz. Ve yaptığımız **bütünü ile yanlış** değil, doğrudur. Bir şeyi ya maksimum en iyi biçimi ile yapmak; ya da hiç yapmamak. İşte sizin görüşlerinizin vardığı sonuç budur.

'Çok devrimci' görünen 'maksimum'u yapmayı talep etme, sonuçta 'bağımsız merkezi yürüyüş' dışında her turlu aracı reddeden; 'bağımsız merkezi yürüyüş' dışında hiçbir eylemi 'bağımsız ortaya çıkma'dan sayma - yan konumu ile oportünizm önünde geri çekilmeye varmaktadır.

Siz 17.8. tarihli mektubunuzda:
"Bu (12 Eylül hakkındaki ilk planlarımız-doğrusu aldığımız karardır —YN) bizim görüşümüze göre bu yılki 1 Mayıs'ta en azından sizin tarafınızdan kabul edilmiş olan, **Marksist-Leninist politikanın özsel bir çıkış noktası, artık çıkış noktası olarak alınmamaktadır**" diyorsunuz. Bu özsel nokta konusunda da şunları söylüyorsunuz:

"Tam da bütün oportünist örgütlerde ilerleyen batağa batma, onların adım adım karşı-devrim kampına geçme, onların açık karşı-devrimci sosyal faşist örgütlerle gittikçe güçlenen ittifakları karşısında —eğer merkezi olaylarda **pratik siyasete katılabilecek** durumda isek— BAĞIMSIZ ORTAYA ÇIKMAK ÇOK ÖNEMLİ VE VAZGEÇİLMEZdir."

Burada söylediklerinizde **bir aracı** nasıl mutlaklaştırdığınızın açık belgesidir.

Önce şunu tespit edelim ki; Komünistler açısından —merkezi olaylarda, yalnızca merkezi olaylarda değil, eğer pratik siyasete katılabilecek durumda iseler, sınıf mücadelesinin her alanında bütün önemli olaylarda— BAĞIMSIZ ORTAYA çıkmak, yalnızca bugünün değil, her zamanın görevidir ; her zaman çok önemli ve vazgeçilmezdir. Bugün komünistlerin, modern revizyonizmin ihaneti sonucu, aşırı güçsüz bir durumda olması, işin çok başlangıcında olmaları , komünistlerin pratik siyasete katılmalarını (sizin deyiminizi kullanıyoruz) oldukça sınırlamaktadır. Onların şimdilik daha çok merkezi önemde olaylarda pratik siyasete —şu veya bu ölçüde— şu veya bu araçlarla katılmasına imkân vermektedir. Durum budur. Siz yukarda alıntı yaptığımız yerde, objektif olarak, "bağımsız ortaya çıkma"nın bugün önemli ve vazgeçilmez olduğunu söyleyerek, sanki bu sorunun sadece bugün böyle olduğu yorumuna açık kapı bırakıyorsunuz. Ama burada bizim esas dikkat çekmek istediğimiz sorun başkadır:

Siz, bizim 12 Eylül ile ilgili olarak aldığımız kararla, Marksist-Leninist politikanın özsel bir noktasını artık çıkış noktası olarak almadığımız iddiasını getiriyorsunuz. Bizim aldığımız kararla, size göre "bağımsız ortaya çıkmak"tan vazgeçilmiştir.

İşte burada çok açık bir biçimde **merkezi yürüyüş** aracını mutlaklaştırdığınız bir kez daha belgelenmektedir. Biz bu 12 Eylul de tartışma toplantıları yapacağız, oportünist-revizyonist cephenin yürüyüşüne giderek propaganda yapacağız, bütün oportünist-revizyonistlerin birleştiği; bizim çevremiz ve içimizde oportünist ve revizyonistlerin yürüyüşüne (ayrı blokla) katılma yönünde yaygın bir istek olduğu ortamda, bu yürüyüşü reddedeceğiz; buna karşı mücadele edeceğiz; ama bunun adı "BAĞIMSIZ ORTAYA ÇIKMAK" olmayacak. Böyle bir görüş ve eleştiri getirmenin bir tek anlamı vardır. Siz burada hiçbir yanlış anlamaya izin vermeyecek berraklıkta, **merkezi yürüyüş** ile "bağımsız ortaya çıkma"yı **eşitliyorsunuz.**

Bu şekilde, yürüyüş biçiminde bir eylemi herşey göstermeye çalışan oportünistlerle aynı konuma düşüyorsunuz.

Siz mektubunuzda, "eğer merkezi olaylarda pratik siyasete katılabilecek durumda isek" diyorsunuz. Sorun yine 'merkezi olaylarda pratik siyasete katılabilmek'ten ne anlaşıldığı sorunudur. Biz meselâ merkezi bir olayda, o olayla ilgili Marksist-Leninist tavrı içeren bir bildiri çıkarıp,onu yaymayı da 'pratik siyasete' katılmanın bir biçimi olarak görüyoruz. Ve bugüne dek sizin de öyle düşünüp, savunduğunuzu düşünüyorduk. Ancak bu mektubunuzdaki tavrınız durumun böyle olmadığını gösteriyor. Bu konuda açıklama yapmanızı bekliyoruz.

"1 Mayıs ve 12 Eylül'ün pratik siyasete müdahale etmemiz gereken merkezi olaylar olduğu tartışma gerektirmeyen bir gerçektir" diyorsunuz. Doğru. Biz zaten bunu tartışma konusu etmedik. Ve her iki olayda da, gücümüze ve görevlerimize uygun olarak 'pratik siyasete müdahale' ettik, ediyoruz.Bu iki olayın da 'pratik siyasete müdahale etmemiz gereken merkezi olaylar olduğu' ne kadar tartışma götürmez bir gerçekse;1 Mayıs'ın enternasyonalistler açısından 12 Eylül'den çok daha önemli olduğu da o kadar tartışma götürmezdir. Eğer soruna böyle yaklaşsa idiniz, o zaman neden 1 Mayıs'ta yürüyüş aracını kullandığımız halde;gücümüzde fazla bir değişiklik olmadığı halde, 12 Eylül'de —merkezi olarak mobilize etme daha kolay olduğu halde— yürüyüş aracını kullanmadığımız sizin için de anlaşılır olurdu.

Görüldüğü gibi, sizin 12 Eylül ile ilgili yürüyüş öneriniz hakkında ilk bakışta varmış gibi görülen birlik; gerçekte sizin gerekçeleriniz ele alınınca ortadan kalkıyor. Sorun yalnızca gücün değişik değerlendirilmesinden değil, sorunlara ayrı yaklaşımlardan kaynaklanıyor.

Yapacağımız propagandanın içeriği konusunda getirdiğiniz görüşlerle hemfikiriz. Bu konuda yalnızca bilginiz olması açısından: Esas halka konusunda geçen dönemde yaptığımız hatanın (cunta ile bağıntılı bölümü) kamuoyu önündeki özeleştirisi daha İkinci Konferans öncesinde, Ocak 1982'de çıkan Bolşevik Partizan'ın 5. sayısında yapılmıştır. 12 Eylül ile ilgili çıkardığımız Bolşevik Partizan sayısında bu özeleştiri bir kez daha tekrarlanmaktadır.

Toplantılarla ilgili:

Halk-halklar konusunda Merkez Komitesinin tavrı olmadığını söylüyorsunuz. Bu konuda hem Partinin hem Merkez Komitesinin tavrı açıktır. Biz 'halklar' kavramını yanlış bulmuyoruz. Ama "çeşitli milliyetlerden Türkiye halkı" kavramını, bu kavram hem çeşitli milliyetlerin varlığını, hem de emekçilerin birliğini ifade ettiği için daha doğru buluyoruz. Bu konuda siz henuz bizim bu konudaki 'sapma'mızı (!) ancak iddia düzeyinde 'eleştir'diniz. Ne zaman belgelere dayalı olarak doğrudan eleştiri getirirseniz, o zaman tavır takınırız.

Sizden ricamız, 'görüşümüzü olumlu koymak' adı altında kimin, neyin, nasıl eleştirildiği belli olmayan yöntemlerden vazgeçmeniz; eleştireceğinizi, ad vererek, açıkça eleştirmenizdir. Ad vererek, belgelere dayalı, açık eleştiri birçok gereksiz polemiği baştan engellemenin en iyi yoludur.

12 Eylül ile ilgili söyleyeceklerimiz şimdilik bunlardır.

Devrimci selamlar, T/B M.

(*) Sözü geçen karar Merkez Komitesi içinde çoğunluk kararıdır.

GDS'in yazdığı mektubun yürüyüş ile ilgili olan bölümü ile bizim mektubumuzun aynı konudaki bölümü; 12 Eylül toplantılarında gerekirse okunmak üzere yoldaşlara ulaştırıldı.

GDS 12 Eylül toplantılarından sonra karşılıklı yazışmaları kendi içinde dağıttı , ve kendilerinin hiç de bizim mektubumuzda eleştirdiğimiz gibi bir eylem biçimini mutlaklaştırmadıklarını açıkladı.

Biz GDS'in 17.8. tarihli mektubunda yazdıklarının yoruma açık olmadığını düşünüyoruz.

12 EYLÜL ÖNCESİNDE BİR SEMPATİZAN HÜCRENİN 'AYRI YÜRÜYÜŞ YAPMA' TALEBİ VE BU SEMPATİZAN HÜCRENİN BAĞLI BULUNDUĞU PARTİ HÜCRESİNİN CEVABI

7 Eylül 1982'de Merkez Komitesinin eline bir sempatizan hücrenin şu yazısı geçti:

Merkez Komitesine

Değerli yoldaşlar, ... sempatizan komitesi 4.9.1982 tarihinde ... toplantısında Merkez Komitesinin 12 Eylül genelgesi üzerinde tartıştıktan sonra aşağıdaki sonuçlara varmıştır.

Bilindiği gibi 12 Eylül münasebetiyle dışımızdaki bütün örgütler Cuntaya karşı Batı Almanya'da ortak hareket etme noktasında birleştiler. "Tarihi bir olay" olarak adlandırılan bu ortak hareket F'ta bir yürüyüşle ifade edilecek. Hiç şüphesiz bu birlik proletarya ile burjuvazi arasındaki tüm ayırım çizgilerini ortadan kaldırma pahasına sağlanan bir birliktir. Gerçekten de sözü edilen "tarihi olay" bir kez daha burjuva ve küçük burjuva örgütlerin en kritik anlarda işçi sınıfına ve emekçi yığınlara ihanet edebileceğini, devrimci ilkeleri ayaklar altına alabileceğini pratikte bir kez daha göstermektedir. Faşist düzene karşı kin duyan birçok devrimci bu ihanet karşısında bocalama içerisindedir. Birçok dürüst insan bu ilkesiz birlik karşısında başka bir alternatif görmediği için oportünist-revizyonist örgütlerin düzenlediği yürüyüşe katılmaktan başka yol görmemektedirler.

İşte tam da böyle bir ortam, adımıza layık bir tarzda hareket ederek oportünist-revizyonist cephenin ilkesiz birliğini pratik olarak da parçalama görevini omuzlarımıza yüklemektedir. Önce onlar içinde propaganda (bildiri, yayın dağıtımı, vs.) yapmamız, sonra da kitle yürüyüşe geçmeden bir süre önce disiplinli bir şekilde bölünmemiz, devrimcileri safımıza çağırmamız, ihanetçi şeflerin pratikte de yakalarını bırakmadığımızı göstereceketir.

Bu kadar kısa bir zaman içinde seferber olmanın da kolay olmadığının bilincindeyiz. Ancak içinde yaşadığımız ülkede haberleşme ve ulaşım imkânlarının son derece elverişli olması işimizi kolaylaştırmaktadır. Bu anlamda görevimizi yerine getirmek için çok az ama, halâ zaman vardır. Bu ihanete bizden gayrı hiçbir örgütün tutarlı bir tavır takınmasını beklemek mümkün değildir. Bu önerimizi olumlu karşılayacağınızı umar, yoldaşça selamlarımızı iletiriz.

Bizce bu görevi yerine getirebilmek için somut durumda en uygun eylem biçimi alternatif bir yürüyüş koymaktır.

Bu yazıda getirilen öneri, eğer yapılması talep edilen şey gerçekten ciddiye alınacaksa, artık gerçekleştirilmesi imkânsız olan bir öneri idi. Bu öneri üzerine daha sonra bu sempatizan hücrenin bağlı olduğu Parti hücresinde tartışıldı; ve Parti hücresi şu tavrı takındı:

... Sempatizan Komitesine

Değerli yoldaşlar,

Merkez Komitesine yazdığınız 12 Eylül ile ilgili yazınızı inceledik. Yazınızın ikinci paragrafında yaptığınız durum değerlendirmesine biz de katılıyoruz. Doğrudur. Merkez Komitesinin de görüşünün aynı olduğu, gerek genelgesinden, gerekse MYO'da çıkan yazıdan görülmektedir.

Merkez Komitesi, böyle bir durumda eğer yürüyüş yapılacaksa, tek doğru alternatifin ayrı/bağımsız yürüyüş olduğunu genelgesinde tespit etmiştir. Biz de P. hücresi olarak bu görüşe katılıyoruz.

Merkez Komitesi daha sonra bugunku durumu ve gücumüzü değerlendirdikten sonra, merkezi bir yürüyüşun ancak Partinin içindeki çalışmayı belli bir süre de olsa önemli ölçüde aksatma pahasına yapılabileceği, bu yüzden de bu 12 Eylul'de yürüyüş yapılmamasının —bizim durumumuzda— doğru olduğu sonucuna varmıştır.

Bizim hücremizde ilk tartışmada sizin sorumlunuz da bu görüşe herhangi bir itirazda bulunmamıştı. Şimdi gelinen aşamada da hücremizin çoğunluğu Merkez Komitesinin durum değerlendirmesinin doğru olduğu, alınan ve uygulanan kararın da doğru olduğu düşuncesindedir.

Sizin yazdığınız yazıda siz birden fazla hata yapıyorsunuz:

a) Önce beş gün içinde merkezi-alternatif bir yürüyüş yapılması önerisini getiriyorsunuz. Bu yanlıştır. Sorunu ciddiye almamak demektir. Yürüyuş yalnızca bir çağrı ve telefon işi değildir. O gerçekten hazırlık ister.

b) "İlkesiz birliği pratik olarak parçalama"dan anladığınız nedir? Burada bize soruna hayalci yaklaşıyorsunuz gibi görünüyor. Şu konuda herkesin kafası açık olmalıdır. Biz alternatif bir yürüyuş koysak da oportunist-revizyonist cephenin birliğini pratik olarak parçalayamazdık.

ç) Biz yürüyüş yapmadan da "oportünist ihanetçi şeflerin" yakalarını pratikte de bırakmadığımızı gösterebilirdik ve nitekim gösterdik de! Siz bu işi sanki yalnızca yürüyuşle olabilirmiş gibi getirip, yapılanı küçumsüyorsunuz. Sorunu yürüyüşle daha iyi olurdu şeklinde getirmiyorsunuz.

d) "Bu ihanete karşı tutarlı tavır" meselesinde de sorunu yine sanki yalnızca yürüyüşle tutarlı tavır takınılırmış gibi getiriyorsunuz. Bu da yanlıştır. Biz yürüyuş yapmadık. Buna rağmen bu ihanetten kendimizi ayıran bir biz olduk. (İhaneti sosyal faşistler için değil, onunla birleşen 'devrimci' gördüğümuz oportünistler için kullanıyoruz.)

Görüşümüze göre siz, Partinin içinde bulunduğu durumu doğru değerlendirmiyor ve bir eylem aracını mutlaklaştırma hatası içine düşuyorsunuz. Bu hatanızda kuşkusuz, oportunist-revizyonist cephenin 'Siz ne yapıyorsunuz ki?' 'Bakın, biz bir sürü eylemler yapıyoruz' demagojileri karşısında gerileme önemli rol oynuyor.

Bolşevik selamlar
Parti hücresi çoğunluğu
(24.10.82'de PH çoğunluğu tarafından onaylandı)

s.69'dan devam

İşte biz de diyoruz ki, menşevik MK en tipik örneklerle bu hizipçiliğin ve bölücülüğün ustası olduğunu göstermiştir. Tersini iddia edip, menşevik MK'nin bu tutuma girmediğini söyleyenler, yukarıkadi iddialara (bizim de iddialarımız) cevap vermelidirler. Ama şunu söylemek istiyoruz ki, parti içinde olan veya ayrılan bütün Marksist-Leninistler bu hizipçiliği ve bölücülüğü, bizzat kendi pratiklerinde gördüler.

Menşevik MK, parti tabanının kendisinden kopmasını önlemek için, "birlik", "bütünluk" laflarına sarılıyor. Eğer MK gerçekten bu laflara değer verseydi, partı içindeki Marksist-Leninist unsurlara karşı, ideolojik mücadele yolunu seçerdi, onları apar-topar tasfiye etme yolunu seçmezdi. Bize gelince, biz hiçbir şekilde Marksizm-Leninizmin çıkarlarını talı plana alamayız. "Birlik", "bütünlük" eğer Marksist-Leninist temelde olursa savunuruz. "... Marksist-Leninistler halkın menfaatleri ile partinin menfaati çelıştığı zaman, halkın menfaatlerinın yanında yer alırlar." (age, s.250) İşte bizim amacımız budur. Ve bütün yoldaşların bu amaçla hareket etmeleri ni istiyoruz. Doğru tutum budur.

Bütün bu nedenlerden de anlaşıldığı gibi, biz Marksist-Leninistler bundan böyle temel olarak ideolojik-siyasi alanda menşevik revizyonist çizginin (kanadın) karşısında yer alacağız. İki çızgi arasındaki mücadelenin belgelerini imkânlarımız ölçüsünde tüm partiye ulaştırmaya çalışacağız. Her yoldaş, iki çizginin mücadelesinin özünü kavramaya çalışmalı, menşevik revizyonist çizgiye tavır almalıdır. Halka, devrime, komünizme bağlılık bunu gerektirir.

Bütün Marksist-Leninist yoldaşlar, TKP/ML(B)'nin II. Konferansının ortaya koyduğu ML ilkeleri temelinde, militan, kararlı ve çelikten bir yapı içerisinde, BOLŞEVİZMİZ etrafında birleşmelidir.

Devrimimiz, doğru Marksist-Leninist bir çızgi izleyen, BOLŞEVİK PARTİMİZ'ın önderliğiyle zafere ulaşabilir. Revizyonizm altedilmeden, devrim mücadelesinde sağlam adımlarla ilerlenilemez. Bu gerçeği unutmamak gerekir.

Ülkemizin devrimci hareketi içerisinde, BOLŞEVİZM, küçükten büyuğe, basitten karmaşığa, zayıftan kuvvetliye doğru gelişerek çelikleşecektir.

NİSAN 1982

Ayrıca Türkiye'de ilk kopuşta (daha önce bildirdiğimiz gibi Temmuz 1981'de gerçekleşmişti) ayrılan yoldaşların, kopuş sırasında kaleme aldıkları ve İkinci Konferansın Menşevikler tarafından çıkarılan belgesini eleştiren bir broşürlerini de yakında yayınlayacağımızı okuyucularımıza duyururuz.

MERKEZ KOMİTESİNİN 12 EYLÜL KARARINA KARŞI ÇIKALIM

Değerli arkadaşlar,

Ben bu yazımla MK'nın 12 Eylül ile ilgili aldığı karara karşı çıkıyor, kararın iptal edilmesini ve yapılan yürüyüşe katılma kararının alınmasını istiyorum.

12 Eylül'de oportünist-revizyonist grupların yaptığı eylemlere katılmama ve ayrı bir yürüyüş de yapmama kararına ilişkin ileri sürülen gerekçeler MK'nin "Bolşevik parti inşasının birinci aşaması" anlayışının ürünüdürler. Dolayısıyla MK buradaki gerekçelerle sadece 12 Eylül'le ilgili tavrını değil aynı zamanda Bolşevik bir partiyi nasıl inşa edeceğini, bu konudaki temel siyasetinin bir kesitini de açıklamaktadır. Durum böyle olunca, buradaki sorun sadece 12 Eylül'de yürüyüş yapmak gerekli midir, değil midir sorunu değildir. Sorun bundan da öteye, 12 Eylül'le ilgili yapılan teorik açıklamalar ışığında yürüteceğimiz bir pratik bize Bolşevik parti verecek midir, vermeyecek midir? Biz burada ileri sürülen teorilerle gerçekten bir bolşevik parti inşa edebilir miyiz, edemet miyiz sorunudur. Sorunu bu şekilde ortaya koymayanlar,sorunu sadece 12 Eylül'de bu günün özel anlamından ötürü,sınıf kinimizi düşmana göstermek amacıyla tartışanlar gerçekte amaçsız bir tartışma içinde bulunmaktadırlar. Düşmana karşı sınıf kininin gösterilmesi elbette ki vazgeçilmez bir gerekliliktir ama aynı şekilde ve hattâ ondan daha da gerekli olan bir şey vardır. Yapılan (daha doğrusu yapılmayan) işin Bolşevik Parti inşasına uygun bir iş olup olmadığı.

Bolşevik Parti devrim mücadelesinde; devrimin somut bir aşamasından daha sonraki bir aşamasına düzenli bir şekilde geçişin, hareketin sürekliliğinin sağlanmasının, devrimin zafere ulaşarak sınıfsız topluma varmanın bir garantisi ve vazgeçilmez bir koşulu ise, bu konuda yapılan her tartışma tayin edici bir tartışmadır. Benim burada getirdiğim eleştiri aslında Bolşevik parti inşası ile ilgili sınırları henüz tam açıklığa kavuşmamış iki ayrı planın belli bir noktada yoğunlaşmış mücadelesidir. Bu mücadele elbette ki bütün planı kapsayacak şekilde genişleyecek ve MK doğru yola gelmediği taktirde örgüt bu iki plan temelinde kaçınılmaz olarak bölünecektir.

Değerli arkadaşlar,

MK'nın aldığı karar artık rezaletin son perdesidir. Bu karar rezaletin son perdesidir çünkü bu kararla sınıf mücadelesine karşı izlenen sağ politika daha da geliştirilmiş, yapacağımız iş eğitim çalışması, tartışma toplantıları, arada bir çıkacak bildiri ve yayınların devrimci çevre içindeki öncülere "ulaştırılması" olmaktan ibaret hale gelmiştir.

MK'nın genelgesi iki bölümde ele alınabilir.
Birinci bölüm: Kararın ve gerekçelerinin açıklandığı bölüme kadar olan genel laf bölümü
İkinci bölüm: Kararın ve gerekçelerin açıklandığı bölüm.

İkinci bölümden başlayacağız.
Kararın ve gerekçelerinin açıklandığı bölüm "Bizim açımızdan durum nedir?" sorusundan sonraki bölümdür. Esas amacın açıklandığı bu bölümü 4 ana noktada incelemek gerekir.

1. TEKERLEME Mİ, YOKSA BİLİNÇLİ BİR AÇIKLAMA MI?

Parti yazınında istisnasız hangi mesele tartışılırsa tartışılsın, şu açıklama yapılmadan edilmiyor. Öyle ki hepimizin ezberi oldu: "Bolşevik parti inşasının 1. aşamasındayız.Onun da en başındayız. Bu dönemde içe dönük çalışma esastır. İçe dönük çalışmada teorik çalışma esastır. Teorik çalışmada ML. ilkelerini kavramak esastır. Diğer bütün meseleler buna bağlıdır."

İçe dönük çalışmanın, bu çalışmada da teorik çalışmanın esas alınması çok eskilere, henüz Partizan içinde olduğumuz Ağustos 79'a kadar dayanır. Bu formül Ağustos 79'da ortaya atıldı. (YDBK tarafından) O günden bu tarafa da bu formül değişmedi ama içeriği kılıktan kılığa girdi. Ama hiç bir dönemde— şu anki durum da dahil— teorinin devrimci mücadele içindeki yeri, önemi ve alanı doğru kavranamadı. Teorik çalışma konusunda yapılan bütün yaygara ve çığırtkanlığa rağmen aslında ortada bize Bolşevik Parti inşası için gerekli, temel bir çekirdek yaratmamız için gerekli bir teorik çalışma yoktur.

Teori nedir? "Teori, bütün ülkelerin işçi hareketinin genel biçimi ile ele alınan deneyimidir."

Teorinin devrimci pratik ile ilişkisi nedir? "Kuşkusuz ki teori, devrimci pratiğe bağlanmadıkça amaçsız kalır; tıpkı yolu devrimci teori ile aydınlatılmayan pratiğin, karanlıkta, el yordamıyla yürümesi gibi. Ama teori, devrimci pratik ile çözülmez bir bağlılık halinde gelişince, işçi hareketinin büyük bir gücü haline gelebilir. Çünkü, harekete, güvenliği,yönünü belirleme gücünü ve olayların iç bağlantılarının anlaşılmasını, teori ve yalnız teori, sağlayabilir; çünkü teori ve yalnız teori, sadece sınıfların bugün hangi yönde ve nasıl hareket ettiklerine değil, aynı zamanda bu sınıfların en yakın bir gelecekte, hangi yönde ve nasıl hareket edecekleri pratiğini anlamamıza yardım edebilir. Şu ünlü tezi söyleyen ve kerelerce yineleyen Lenin'den başkası değildir: 'Devrimci teori olmadan, devrimci hareket olmaz.'"

Alıntıların kime ait olduğunu herhalde belirtmeme gerek yok. O halde teorik çalışmanın ne olduğu çıkıyor ortaya:
Teorik çalışma: a) önümüzdeki sorunun tespit edilmesi ve açık bir şekilde ortaya konması b) sorunla ilgili öncelikle Marx, Engels, Lenin ve Stalin'den öğrenerek ilkelerin ortaya çıkarılması c) ortaya çıkan bu ilkelerden yola çıkarak,ortaya konan sorunun çözümlenmesi d) çözümlenen bu sorunun mücadeleye sokulması için görevlerin tespiti ve tedbirlerin tespit edilmesi.

Bu teorik çalışma mücadele içine sokulunca—ki bu bugün devrimci pratikte etkinliğini sağlatma, bu anlamda da kendisine karşı yöneltilen anti-Marksist-Leninist tezlere karşı mücadele içinde öncünün kazanılması mücadelesidir— daha da mükemmelleşecek ve sağlamlaşacaktır.

Böyle bir teorik çalışmaya partinin tümü çekildiğinde:
a) Partinin teorik seviyesi yükselecek, Marksizm-Leninizm daha derinden kavranacak
b) Teorik çalışmada ileri olanlar ortaya çıkacak, bu canlı tartışmada bize Bolşevik Partinin çekirdeğini yaratacaktır
c) Sonuçlanan bu teorinin mücadeleye sokulması bize bir çalışma düzeni, canlı bir partinin, faal bir partinin inşasını verecektir.

Bugün yapılan teorik çalışma nedir?

- Önümüzde ağzımızda durmadan geveleyip durduğumuz bir parti inşası sorunu vardır. Bu sorunda şu meşhur esastır oğlu esastır tekerlemesinden bir adım ileri atılmamıştır. Bolşevik parti inşası, çözmemiz gereken bu acil sorun, MK tarafından çözülmesi gereken acil bir sorun olarak kabul edilmemiş ve bu konuda yukarıda sözünü ettiğim teorik bir çalışma yapılmamıştır. Sadece bir yerde içinde benim de olduğum bir grup arkadaş biraraya gelerek bu konuda bir adım atmışlar, küçücük bir denemede bulunmuşlardır. Bu denemeyi, atılan bu adımı geliştirmesi gereken MK tam tersini yapmış, bu çalışmayı yapan arkadaşlar burada getirdikleri bazı tezler yüzünden parti içi mücadele hedefi haline getirilmiş, karşılarına korkuluklar dikilmiş, haklarında örgütsel tedbirler alınmış ve sonuçta bu arkadaşlar bir daha böyle bir çalışma yapamaz hale getirilmişlerdir.

Yani MK teorik çalışma konusunda yapması gereken en önemli işi yapmamış, hatta bunu kösteklemeye çalışmıştır.

- MK'nın teorik çalışma ile ilgili elle tutulacak bir örneği cephe sorunu ile ilgili olanıdır. Cephe sorunu oportünistlerin dayatması sonucu olarak parti inşasından önce gündeme gelmiştir. Ancak bu çalışma Marksist-Leninist ilkelerden yola çıkarak, onlardan öğrenilerek yapılan bir çalışma değildir.Ama örgütümüzün temel, programatik belgelerinden birisi haline gelmiştir.

Yani, bu çalışmayla MK, davanın esas ihtiyacını gözden kaçırmış (Bolşevik Parti inşası), hareketimizin pratik alanda bir bütün olarak yönelimini açıklamak yerine, oportünistlerin provokasyonu ile hareketimizin pratik görevlerinin tali bir sorununu öne almış, tam bir dar-pratikçi gibi davranmış, ayrıca bu sorunu da Marksist-Leninist klasiklerden öğrenerek çözmemiştir.

Sonuç: MK'nın sözde söylediği teorik çalışma esastır, pratikte yaptığı teorik çalışma bir hiçtir.

MK Bolşevik parti inşasında temel gördüğü bir sorunda böylesine bir yalpalama ve kayıtsızlık içinde bulunduğuna göre, bu temel soruna bağlı olarak ele alacağı diğer konularda, diyelim ki 12 Eylül yürüyüşü karşısında haydi haydi yalpalayacaktır. Yanlış karar alacaktır.

Şimdi MK tutmuş şunu söylüyor:
"Biz ... bütün sorunlara 'Bolşevik Parti inşası' görevine hizmet edip etmediği noktasından yaklaşıyoruz. Çalışmamızın merkezine partinin kendisini koyuyoruz. Dışta ise çalışmanın merkezine öncüleri kazanmaya yönelik propagandayı koyuyoruz.
.....
Bizim kazanmak istediğimiz kesimin bir bölümü çeşitli oportünist ve revizyonist örgütlerin içinde ve çevresinde örgütlenmiş olan; bunların etkisinde olan kişilerdir. Ve bunlar 12 Eylül'de bir veya iki yürüyüşte biraraya gelecektir."

Ne diyebilirim? Elbette ki bugün herşey Bolşevik Parti inşasına BAĞLI olarak ele alınacaktır.

Sınıf mücadelesine katılma, her mücadeleye körü körüne amaçsız bir katılma değildir. Komünistler sınıf mücadelesine belli amaçlarla katılırlar. Onlar gerçek amaçlarına ulaşabilmek için her dönemde gerçek (nihai) amaçlarına bağlı kısa süreli taktik amaçlar da tespit ederler. Geleceğin garantisi bu taktik amaçların gerçekleşmesine bağlıdır. Bunun için komünistler her dönemde çalışmalarını bu amaçlarını gerçekleştirmeye uygun şekilde düzenlerler. Sınıf mücadelesinde de bu böyledir. Komünistler sınıf mücadelesinden vazgeçmezler, bu mücadeleye sırtlarını dönmezler. Onlar kendi dışlarında yapılan eylemlere eğer düşmanlarını zayıflatıyor, onlara darbe vuruyorsa ve bu eylemden o günkü amaçlar için yararlanma olanağı varsa, o eyleme katılırlar. Bolşevik parti inşası görevi, bu eylemlere katılmamamızı gerektirmez, tersine katılmamızı, bu eylemlerden Bolşevik Parti inşası için yararlanmak amacıyla katılmamızı gerektirir. Bolşevik Parti sınıf mücadelesine sıkı sıkıya bağlı bir şekilde inşa edilecektir. Rusya'da da Bolşevik partiyi sınıf mücadelesine bağlı olarak inşa ettiler.

Eğer biz Bolşevik Parti inşasının pratik olarak nasıl ele alınacağı, bu işin nasıl yapılacağı konusunda ayrı ayrı fikirlere sahipsek, bu demektir ki; inşa etmek istediğimiz örgütün karakterleri ve niteliği üzerine tamamen ayrı ayrı dillerden konuşuyoruz.

2. "ULAŞMAK" MI, DEVRİMCİ PRATİK İÇİNDEKİ BİR İLİŞKİ Mİ?

MK şunu söylüyor:
"Bunlara ulaşmak bizim açımızdan görevdir.
.....
"Ama bu görev bizim onların yaptığı yürüyüş(ler)e katılmamızı, onlarla birlikte yürümemizi gerektirmez.
.....
"Bu açıdan oportünistlerin revizyonistlerin yapacakları 12 Eylül yürüyüşüne katılmanın bize getireceği bir özel yarar yoktur."

Önce şunu tespit etmek gerekiyor:
İşçi sınıfının öncüsünden neyi anlıyoruz?

İşçi sınıfının kendiliğinden bir hareketi vardır. Bu hareket ülkedeki sosyal-politik koşullara göre yükselir veya alçalır. Ama hareket olarak vardır. İşçi sınıfı düşmanlarına karşı giriştiği bu hareket içinde kendi içinden öncüler çıkarır. Bunlar mücadele içindeki fedakârlıkları, hareketi yönlendirmekteki ustalıkları ve sınıflarının çıkarlarıyla ilgili ileri düşünceleriyle çevrelerindeki işçilerin saygıları ve sevgilerini toplarlar. Sosyalist fikirlerle ilk temasa gelenler onlardır. Bundan dolayı onlara öncü denmiştir. Lenin Bolşevik Parti inşasına giriştiğinde, işçi hareketiyle sosyalizmin birleştirilmesi görevini en acil görev olarak tespit ediyordu. MK'ya sorarsanız bunun hiçbir anlamı yoktur veya hemen hemen anlamsız bir şeydir. Ama Lenin bunu söylerken tamamen haklıydı. Çünkü öncüler bu hareket içinde bulunuyorlardı. Birbirlerinden kopuk, bölük-pörçük tek tek ve ufak mevzilerde sürdürülen hareketin içindeki bu öncüler Marksizm-Leninizmin bayrağı altında tek bir partide birleştirildiğinde, bu bölük pörçük hareketleri, bu kendiliğinden hareketleri tek bir merkezde toplama ve sosyalistçe yönlendirme mümkün olabilir. Ancak bu öncülerin toparlanmasından (bir partide) sonradır ki devrimci bir durumda eylemler çeşitlilik kazanabilir, çeşitli mücadele biçimleri uygulanabilir, strateji ve taktık uygulanabilir. Sonuç olarak toplumsal harekette parti artık hatırı sayılır bir güç haline gelebilir. İşte mücadele içindeki öncünün kazanılması gerektiğinin sebeb-i hikmeti budur. Mücadele içinde olmayan veya mücadele içinden çekilip koparılan bir yığın insan birliği istediğimiz gibi devrimci durum olsun hiç birşey yapamaz.

Demek ki bu öncüyü kazanabilmemiz için, onu etkileyebilmemiz için mücadele içinde ve sosyalizm temelinde yoğun bir propaganda ve ajitasyon yürütmemiz gerekiyor.

Lenin çıkartılacak yayın organının (Iskra'nın) siyasi içeriğinin bu öncünün kafasındaki sorulara cevap verecek şekilde olmasını ileri sürdüğü zaman neden haklı olduğu ancak bu temelde anlaşılabilir.

PARTİ SOSYALİZMLE İŞÇİ SINIFI HAREKETİNİN BİRLEŞMESİ TEMELİNDE YARATILACAKTIR

MK bu evrensel ilkeyi revizyondan geçirmektedir.

Oportünist-revizyonist teşkilatların içinde ve çevresindeki kazanmak istediğimiz unsurlardan bahsediliyor. İyi ama ulaşmak var, ulaşmak var. Ulaşmak her durumda mücadele içindeki birilişkiyi kavramıyor. Nitekim peşinden gelen düşünce ile birleşince anlaşılanın, onların eline bildirinin veya yayın organının geçmesinden öteye bir anlam taşımadığı çıkıyor ortaya. Yani onları kazanmak amacıyla yürüttüğümüz propaganda çalışması onlarla birlikte yürümemizi gerektirmediği iddia ediliyor. Güçlü propaganda ve ajitasyon grupları göndererek bu görevimizi çözebileceğimiz savunuluyor. Böyle bir düşünceyi devrimci mücadelede hiç tecrübe sahibi olmamış acemiler veya geçmiş tecrübelerini tamamen unutmuş bunamışlar savunabilir.

Bu düşünceye göre insan MK'nin gözüne girmek için şu öneriyi getirebilir:
"Hayır arkadaşlar -der- hayır, biz hiç propaganda grupları göndermeyelim. Çünkü gönderdiğimiz kişilerle yürüyüşçülerin sayısı gönderdiğimiz kişi kadar artacaktır. Bu da oportünist revizyonistleri güçlendirecektir. Amaç bildirimizi, yayınımızı onlara ulaştırmaksa, gücümüzü az da olsa bu yürüyüşe harçamanın ne alemi var, adreslerini tespit edip mektupla postalayalım." Ve böylece kendimizi propaganda çalışmasıyla ilgili olarak bir bildiri ve yayının bir kişiye şöyle veya böyle verilmesi sınırı içindeki tartışma içinde buluruz.

Kabul etmeliyiz ki bir bildiri dağıtılması veya bir yayın satılması elbette ki bir propaganda çalışmasıdır. Ancak, sınıf düşmanlarına karşı haklı bir mücadele içinde bulunan bir öncüye gücün ve olanakların imkân verdiği halde o mücadeleye katılmadan "ulaşmak", tam tersine o mücadeleye karşı bir bildiri ile "ulaşmak" ve bu şekilde öncüyü kazanacağını hayal etmek ...

MK'nın bu teorisinin somut olarak 12 Eylül'deki pratiğini gözlerimizin önüne getirelim:
12 Eylül yürüyüşündeki kazanmak, "ulaşmak" istediğimiz öncünün konumu nedir?

O askeri faşist cuntanın devrimcilere ve demokratlara karşı yaptığı azgın saldırıya, sözüm ona geçilmek istenen demokraside işçi sınıfının haklarının kısıtlanmasına, emperyalistlerin cuntaya sağladığı yardıma vs. karşı duyduğu kinle çalışıp çabalamış, çevresındekileri bu yürüyüşe saferber etmiştir. Onun kafasında aynı zamanda yenilginin bu derece büyük ve hazmedilemez oluşunun sebepleri üzerine sorular vardır. İşte bu öncüye Bolşevik Partizan sempatizanı bildiriyi verecek ve "Arkadaş, bu yürüyüşe katılma, çünkü bu yürüyüş oportünist ve revizyonist yürüyüştür. Biz Bolşevik Parti inşa ediyoruz" vs. diyecektir. Eğer o öncü biraz şöyle sert karakterli bir öncuyse, bildiriyi yırtıp atar, belki daha da ileriye gidebilir. Yok o öncu eğer biraz yumuşak karakterli işçi ise veya bildiriyi veren BP sempatizanının tanıdığı birisi ise ona:
"Arkadaş, 12 Eylül Türk hakim sınıflarının askeri faşist cunta aracılığıyla devrimci harekete karşı giriştiği azgın saldırının tarihidir. Bu saldırıyla onlarca devrimci katledildi, yüzlercesi sakat bırakıldı, binlercesi hapishanelerde. Kürt halkı üzerindeki baskı ve zulüm en yüksek boyutlara ulaştı. Türkiye halkı üzerindeki terör hiçbir dönemde görülmeyen boyutlara ulaştı. 12 Eylül darbesi Türkiye'yi emperyalist soygun ve talan için dikensiz gül bahçesi haline getirme operasyonudur. Ve bugün emperyalistler ve onların ülkemizdeki uşakları bu zaferlerini kadeh kaldırarak kutluyorlar. Ve sen, böyle bir günde dosta düşmana, Türkiye'deki faşist rejime karşı mücadele edenlerin var olduğunu göstermek isteyen bana, bu

gösteriden vazgeçmemi, çünku Bolşevik Parti inşa edeceğini söylüyorsun. Bolşevik Parti, devrimi zafere ulaştırmanın bir aracıdır. Bugün tek tek ve ufak mevzilerde sürdürülen bu mücadeleler tayin edici mücadelenin öncülüdürler. Bu mücadelelere katılmayanlar, tayin edici mücadeleye nasıl hazırlanır. nasıl öncülük edebilirler? Düşmanına karşı düşmanca davranmak kavganın prensibidir. Sen nasıl bir devrimcisin ki düşmanına gerektiği gibi davranmıyorsun?"
Bolşevik Partizan sempatizanı ya utancından yedi kat yerin dibine girecek veya "Bana senin gibi bilinçsiz kişi lazım değil" deyip tartışmayı kapatacaktır.

Bu yürüyüşe bildiri dağıtmaya gidecek BP sempatizanı, çok talihsiz bir devrimcidir.
Bu yürüyüşe katılmadan dağıtılacak bildiri ile elbette ki bazıları kazanılabilir. Kimdir bunlar?

Bunlar, o yürüyüşe gönülsüz bir şekilde, utanma belası veya zorlama ile katılmış kişilerdir. Devrimci geçinmek zorunda olan entellektüeller durumundadırlar. Ve fakat devrimci mücadeleye karşı bir bıkkınlık ve isteksizlik bunlara damgasını vurmuştur. İşte bunlar, bu bildiriyi —yürüyüşe katılmadanda devrimci olunabildiği için— memnuniyetle karşılarlar ve ağızları da biraz laf yapıyorsa, Bolşevik Partizan'a angaje olurlar. Ama buna karşılık Bolşevik Partizan'daki bu anlayış sürdükçe, Bolşevik Partizan içindeki mücadeleci unsurlar Bolşevik Partizan'ı terkedecektir. Ya köşesine çekilecek veya oportünistlere geçecektir. Böylece Bolşevik Parti şekillenmesi çıkar ortaya: Sınıf mücadelesinden kopuk-kendi halinde pasif - ist sağcı bir okul. Bu Bolşevik Parti inşası değil bir ölümdür.

Benim planım bunun tam karşısındadır:
Benim planım, teorik çalışmanın sonuçlarının elimizdeki güç ve imkana uygun bir şekilde sınıf mücadelesine fiilen katılarak (esasta kendiliğinden işçi hareketine) propaganda yapmaktan hareket eder. Bu propaganda Marksizm-Leninizmden her türlü sapmaya karşı ideolojik mücadeleyi içeren, öncüleri kazanmaya yönelik sosyalist propaganda ve ajitasyondur. Bu mücadele siyasi bir merkez yayın organı ile yürütülünebilir. Böyle bir yayın organı sadece fikirlerin yayılmasını değil, aynı zamanda örgütleme görevini de yerine getirecektir. Böyle bir yayın organı yürüteceği propaganda çalışmasıyla bize Bolşevik Parti çekirdeğini de verecektir. Biz ideolojik alandaki düşmanlarımıza karşı zafer kazanmak istiyorsak, teorik olarak onlardan daha yüksek, pratik bakımdan onlardan daha işlek ve mücadeleci bir yayına ve bunun dağıtım ağına sahip olmalıyız.

Lenin parti inşası ile ilgili planını açıklarken şunu söylüyordu:
"Hiç mübalağasız diyebiliriz ki, bir gazetenin sık aralarla ve düzenli olarak basılması (ve dağıtılması), militan faaliyetimizin bu önde gelen ve en temel kesiminin ne kadar iyi inşa edildiğinin kesin bir kıstası olabilir." (abç — "Nereden başlamalı?", 1901, Iskra 4)
Şimdi bu iş 12 Eylül'de nasıl işleyecek ve hangi sonuçlara varacak ona bakalım.

Önce 12 Eylül askeri faşist cuntasının gelişinin sebepleri, gelişmesi ve varacağı yeri anlatan, bütün bunların karşısında Bolşevik Parti inşasına bağlı olarak görevlerimiz ve oportünist-revizyonistlerin yanılgılarını anlatan bir propaganda broşürüne ihtiyacımız vardır. Bu teorik çalışmanın alanına girer. Aslında bu işin şimdiye kadar çoktan yapılması gerekirdi. Çünkü yapacağımız propagandanın temelini bu oluşturmaktadır. Bu yapılmadan yürütülecek propaganda çalışması bölük-pörçük olacaktır. Bu iş, ayrılıktan bu tarafa var olan dalgalanmanın bir türlü durulamaması, hala yerleşik bir çalışmaya girmememizin sonucu bugüne kadar uzadı, halâ da uzayacağa benziyor. Ve şimdi 12 Eylül darbesinin sebepleri, gelişmesi ve görevlerimiz üzerine bir tartışmaya girsek, kendimizi bir fikir kargaşası içinde bulacağız. Konuya dönelim.

Böyle bir teorik tartışma, kendi içimizde seviyemizi yükseltecek. Bu teorik çalışma derneklerde seminer olarak verilecek ve çevremizdekileri de silahlandıracaktır. Bu temelde yayın ve bildirilerle bu kavrayış derinleştirilecek, bu bildiri ve yayınlarımızla gruplar örgütleyerek evlere, fabrika önlerine gideceğiz, gücümüz yettiği yerde Stand'lar açacağız. Yürüyüşle ilgili bu propaganda ve ajitasyon faaliyeti içinde ulaşabildiğimiz her yerde modern revizyonizmin ve oportünizmin etkisini kırmaya çalışıyoruz- temasa geldiğimiz öncüleri etkilemeye çalışıyoruz - bu yürüyüşe hazırlık mücadelesi aynı zamanda revizyonizme-oportünizme karşı mücadele, öncüyü kazanma mücadelesidir.

Ve şimdi yürüyüşe vardık. Konuyla ilgili bildirilerimizi dağıtıyor, broşür ve yayınlarımızı satıyoruz. Bu işle görevli BP sempatizanının daha önce sözünü ettiğimiz öncüye yaklaşımı şimdi temelden farklı bir yaklaşımdır. Mücadele içindeki bu ulaşım, bu ilişki, öncüye göremediği, çözemediği bir sürü sorunu çözmesine hizmet edecek, ona mücadeleci bir örgütün varlığı bilincini verecektir. Bu ancak eyleme örgütlü olarak katılmakla mümkündür.

Bolşevik Parti ancak böyle bir çalışma ile inşa edilebilir.
Örgütün teorik seviyesi ancak bu şekilde yükselebilir.
Örgüt ancak bu çalışma içinde mücadeleci bir çalışma düzenine ve sağlam bir çekirdeğe sahip olabilir.
Mücadeleci, fedakâr öncü ancak böyle bir mücadele içinde etkilenebilir.
Oportünist-revizyonist akımların etkisi ancak bu şekilde kırılabilir.

Bu 12 Eylül yürüyüşüne katılmanın özel bir yararı daha vardır. Edinilen bilgilere göre Partizan'dan Halkın Kurtuluşu, Dev-Yol, TKP'sine kadar her türden ve renkten anti-Marksist-Leninist akım bu yürüyüşte bir aradalar. Bu gerçekte kitlenin bilincini bulandırmaya hizmet eden, suni, oportünist bir birliktir. Sosyal faşistler / orta yolcular / sosyal faşizme karşı olanlar. Bu birlik BOZULABİLİR VE BOZULMALIDIR.
Böyle bir birliğin sağlanmasında bizim propaganda ve ajitasyonumuzun kısırlığı ve yetersizliği ne derece rol oynadı şimdi onu kestiremem ama meydanı boş buldukları ortadadır.

Yürüyüşe hazırlık sırasında yürüteceğimiz propagandanın merkezine sosyal faşistleri ve onlarla böylesine bir oportünist uzlaşmayı koyduğumuzda, bu propaganda özellikle sosyal emperyalizme karşı siyasetlerin içindekilerinin bir bölümünü ve çevresini etkileyecektir. Halkın Kurtuluşu zaten imzasını çekmiş, DİDF olarak katılıyor. Partizan'ın ise ne yapacağını allah bilir. Şimdilik "TKP'yi kazıkladık" diye çevresini avutmaya çalışıyor ve çıkardığı bildiride sosyal faşizme çatıyor. Yani yürüyüşe hazırlık sırasında yürüteceğimiz propagandanın etkisi KAÇINILMAZDIR. Özellikle kazanmak istediğimiz öncü açısından.

Sonra yürüyüş yerine vardığımız zaman olacakları bir düşünün! Sosyal faşistler ve orta yolcular bizi engellemeye çalışacaklar. Sosyal emperyalizme karşı olanların etkilediği kitle buna kesinlikle karşı çıkacak ve bu birlik bozulacaktır. Sosyal emperyalizme karşı olanların içindeki kazanmak istediğimiz öncüler kesinlikle bizi destekleyecektir. Halkın Kurtuluşu'nun veya Partizan'ın şefleri bize karşı saldırıya seyirci kalsalar veya daha ileri gidip bu saldırıyı destekleseler bile, durum değişmeyecek ve olayın bize getireceği politik üstünlük olacaktır.
Sadece propaganda-ajitasyon grupları göndererek bunu başaramayız. Gönderdiklerimize saldırsalar, onları kimse savunamaz ve biz politik olarak hava alırız.
Bu yürüyüşe katılmamız şarttır.
Bu gerçekten büyük bir fırsattır. Bu fırsatı kullanacak güce de sahibiz.
Artık Merkez Komitesini ikna etmek için neler yazmalıyım.
Ama Merkez Komitesinin gözlerini öylesine duman bürümüş ki;

3. GÜÇSÜZÜZ DİYE TESLİMİYET Mİ, MÜCADELE İÇİNDE GÜÇLENMEK Mİ?

a) Merkez Komitesinin tezleri tam bir fukara pantolonuna benzemektedir. Bir ipliğini çektin mi kırk yamalık birden dökülüyor.
"Ama bizim katılmamızın, yürüyüşü düzenleyen oportünist / revizyonist gruplara sağlayacağı özel yararlar vardır. Bizim onların yürüyüşüne katılmamız onların yürüyüşünü objektif olarak güçlendirecektir."

Sorunu açalım: Bu 12 Eylül'de yapılan eylemlerde esas olarak cunta, geçilmek istenen 'demokrasi' teşhir edilecek. Bu kötü bir şey değil, iyi bir şeydir. Ve bu bizim katılmamızla güçlenecektir. Bunun güçlenmesine karşı çıkanlar ancak gerici - ler ve karşı-devrimciler olabilir. Ancak burada güçleneceğinden bahsedilen oportünist-revizyonistlerdir. Bizim katılmamızın onların adamıymış gibi görüleceğinden korkuluyor. Onların propagandasının savunucusuymuşuz gibi görüleceğinden korkuluyor. Böylece onların yanlış temeldeki propagandalarının güçleneceği düşünülüyor. Bu tamamen yanlıştır. Onların propagandasının etkisinin kırılmasının tek yolu bizim bu yürüyüşe katılmamız olabilir. Biz bu yürüyüşe katılmadığımız taktirde meydan onlara kalacak ve 12 Eylül'deki yürüyüşte cuntaya

karşı mücadele güdük bir mücadele olacaktır. Biz bu yürüyüşe katıldığımızda hem cuntaya karşı mücadele güçlenecek, hem de oportünist-revizyonist etki hiç olmadı belli ölçülerde kırılabilecektir.

b) Bizim bu yürüyüşe katılmamız "onlara 'herkesi birleştirdik' türküleri söyleme fırsatı verecektir" deniyor. Bu gerekçe kesinlikle kabul edilemez. O türküyü biz katılmadan bile ne kadar yüksek sesle söyleyeceklerini yürüyüşten sonra okuruz. Çünkü yürüyüş yerinde kendi aralarında hır-gür çıkacaktır. Ama bizim başından beri sözünü ettiğimiz şekilde katılmamız halinde bu türkü söylenemeyecektir. Bizim orada fiili olarak bulunmamız, bulunmamızın getireceği kargaşalık, yaptığımız propaganda onlara böyle bir türküyü nasıl söyletebilir.

c) En sonunda korktuğumuz başımıza geldi ve bu mücadele kaçkını teori hortlak gibi geldi buraya girdi.
"Bugünkü gücümüz, oportünistlerin düzenlediği eylemlere katılarak bu eylemlere kendi damgamızı basacak bir güç değildir." Öyleyse damgamızı basamayacağımız eylemlere katılmayalım. Nasıl olsa sabreden derviş muradına ermiş. Bekleyelim ve sabırla bekleyelim Bolşevik Parti inşa etmek için. Birgün bir bakmışsınız damgamızı basacak kadar güçlenmişiz. O zaman ....
Bu teori nasıl gelişti ve buralara kadar girdi ona bir bakalım:

Bilindiği gibi Brejnev'in Bonn'u ziyaretine (Kasım 81) karşı bizim de katıldığımız protesto yürüyüşleri yapılmıştı. Biz bu yürüyüşe ayrı bir platform temelinde yeşiller içinde devrimci bir blok kurarak katılmıştık. Bizim bu yürüyüşe bu şekilde katılmamız yanlış olarak tespit edildi. Çünkü çıkardığımız platform siyasi olarak bizi yeşillerden kesin bir şekilde ayırmıyor, platform siyasi olarak yeşilleri doğrudan hedeflemiyordu. Bu durumda bir bildiri de yeşillere ve diğer oportünistlere karşı çıkarılmalı idi.

"Bu yürüyüş karşısında devrimcilerin tavrı, —eğer buna alternatif devrimci bir yürüyüş koyacak güçleri yoksa— bu yürüyüşün bu yönelimini teşhir etmek olmalı idi. Yürüyüşün düzenleyicilerinin gerçek, emperyalizm taraftarı yüzü ve siyaseti teşhir edilmeli idi. Devrimciler eğer bu yürüyüşe gideceklerse, bu amaçla gitmeli idiler." (MÜ. S.64, Brejnev nasıl karşılandı?)
Demek ki Kasım 81'de emperyalist yanlısı bir yürüyüşe, bu yürüyüşü teşhir eden bir bildiri ile 'katılmak' doğru bulunuyordu.

Daha sonra 1 Mayıs yürüyüşleri geldi. Bu 1 Mayıs yürüyüşlerine karşı tavır:
- Enternasyonalist, komünist bir işaret olması amacıyla / Bağımsız ayrı (kızıl) yürüyüşler yapma
- Etkimizde bulundurduğumuz kitleyi mümkün olduğunca sefer-ber edebilmek amacıyla / Merkezi değil bölgesel (üç bölgede) yürüyüş yapma
- HÜKÜMET 1 MAYISINDAKİ İLERİCİ İŞÇİLERE PROPAGANDA AMACIYLA bizim kızıl yürüyüşlerin bitimini veya başlangıcını hükümet 1 Mayısına denk getirme ve kısa bir süre (15-20 dakika) boygösterme.

Yani emperyalist yanlısı bir yürüyüşe karşı Kasım 81'deki tavrımız Mayıs 82'de değiştirildi.
Komünizmin görüntüsü bozuluyor gerekçesiyle, katılmama ama propaganda yapmak amacıyla kısa süre de olsa katılma şeklinde geliştirildi.

Bir Mayıs yürüyüşünden sonra "Barış hareketleri" konusunda tavrımız vardır. Burada emperyalist yanlısı yürüyüşler karşısındaki pozisyonumuz 1 Mayıs 82'dekinden daha da değişiktir. Burada, emperyalist yanlısı yürüyüş içinde sesimizi duyuramayız, boğulur gideriz görüşü tam hakimiyetini kurmuştur. Kendimiz ayrı bir yürüyüş koymadığımız gibi, kısa bir süre de olsa yürüyüşte boygöstermedik. Şimdi 12 Eylül'le ilgili tavrımız bu gelişmenin artık en son halkasıdır. Buradaki tavır "barış hareketlerine" karşı tavir gibidir. Tek farkla ki, barış hareketi "emperyalist yanlısı", "şövenist" bir yürüyüştü, 12 Eylül yürüyüşü ise "oportünist-revizyonist bir yürüyüş."

Belgelere bakan herkes —eğer o uysal bir kedi değilse— kitle eylemleri karşısında adım adım ve fakat geçmişin bir tek bile özeleştirisi yapılmadan uygulanan bu gelişmenin şahidi olabilir.
Bunun Marksist-Leninist literatürdeki adı "oportünizm"dir.
Acaba Merkez Komitesine, getirdiği bu gerekçenin kavgadan kaçmaya bahane olduğunu nasıl anlatmalı?

Acaba Merkez Komitesine, "damgamızı basacak" kadar güçlü hale ancak bu eylemler içinde mücadele ederek gelebileceğimizi, böyle eylemlere katılmadan kesinlikle güçlenemeyeceğimizi nasıl anlatmalı?

Kaldı ki; etkinlik ve üstünlük denen şey esas olarak propaganda ve ajitasyonla sağlanabilir. Kafa sayısı etkinlik sağlamada tayin edici değildir ve olamaz. Propagandanın etkinliği ise 1) Propagandanın içeriği, 2) Propagandanın biçimi / en uygun aracın kullanılması, 3) Propagandanın yoğunluğu ile ilgilidir.
Eğer bizim propagandamızın içeriği onlarınkinden daha üstünse, bu propagandayı en gözle görülür, en kulakla duyulur biçimde en uygun ve en zengin araçlarla yapıyorsak ve nihayet onlardan daha yoğun bir şekilde yapabilirsek, neden bizim propagandamızın etkinliği onlarınkinden daha üstün olmasın? Ve oportünizmi yıkmanın / öncüyü etkileyebilmenin yolu ve yöntemi de bu değil midir?

Biraz kafa çalıştırırsak, biraz geçmişimizle ilgili tecrübelerimizi gözümüzün önüne getirirsek bunu başarabiliriz bile. Merkez Komitesi teşkilatın bağrında yatan potansiyeli kesinlikle göremiyor, teşkilatı çok küçük görüyor.
"Damgamızı basamayız, boğulur gideriz."
Bu karar kesinlikle bizi yiyip bitirir.
Bu karar geçerli olduğu müddetçe oportünist-revizyonistlere yalvarmaktan başka çaremiz yoktur. "Lütfen beyler, bir yürüyüşte de hiç sesinizi çıkarıp bildiri dağıtmayın, bizim egemenliğimize razı olun da böylece damgamızı basalım ve bir yürüyüşe katılmış olalım."

d) Şu gerekçe hem doğru değildir, hem de oportünist bir gerekçedir.
"Onların düzenlediği, özellikle birçoğunun birleştiği merkezi eylemlerde biz kendimizi yaptığımız propagandanın içeriği ile onlardan ayırsak bile, ... dışardan bakan herkesin görebileceği şekilde ayırmamız çok güçtür."

Doğru değildir çünkü; o yürüyüşe sabahtan beri anlatmaya çalıştığım şekilde ayrı bir blok kurarak katılırsak, en azından 500 kişilik (eğer 1 senedir 300'den fazla kitle kaybetme diysek) bloku sadece kör olanlar görmez.

Oportünisttir çünkü; tayin edici olan 'dışardan bakan herkes'in görmesi değildir. Öncünün görmesidir. Çünkü biz çalışmamızın merkezine ÖNCENİN KAZANILMASINI koyuyoruz. Ve öncü bizim ayrı bir blok kurduğumuzu kesinlikle görecektir. O sadece kurduğumuz taktirde blokumuzu değil, şimdiki karara göre Merkez Komitesinin marifeti sonucu YÜRÜYÜŞE KATILMADIĞIMIZI VE BUNUN YERİNE SEMİNER YAPTIĞIMIZI da göreceklerdir. Keşki göremeseler diyesi geliyor insanın.

4. TARTIŞMA TOPLANTISI MI, YÜRÜYÜŞ MÜ?

Geline demişler oyna, yerim dar demiş. Yer açmışlar, bu sefer de yenim dar demiş. Merkez Komitesininki de o hesap. 12 Eylül'de düşmana gerektiği gibi davranmamaya karar verdi ya, bahane üstüne bahane buluyor. İnsan hiç olmadı ayrı bir yürüyüş yapar. Hayır, "yürüyüş yerine tartışma toplantısı".
Elalem faşizmin zindanlarını gümbür gümbürdetiyor. Bizim Merkez Komitesi yürüyüş yerine seminer yapıyor. Artık ben ne desem yeridir.

Eskiden Bolşevik Parti sözcüğü dilimize daha az dolanıyordu. Ama söylendiğinde aklımıza arı gibi bir faaliyetin içinde, yüksek teoriye sahip, mücadeleci kavgacı, tuttuğunu koparan bir örgüt geliyordu. Bize şevk veriyordu.
Şimdi Merkez Komitesi Bolşevik Parti sözcüğünü dilden düşürmüyor. Ve nerede "Biz Bolşevik Parti inşasının birinci aşamasındayız" diye söze başlasa, "Acaba şimdi altından gene hangi saçma teori çıkacak" diye ödüm kopuyor. Ve artık Merkez Komitesi Bolşevik Parti dediği zaman aklıma suda ıslanmış, köşeye büzüşmüş, pısırık bir kedi yavrusu gibi birşeyler geliyor.

"Ancak yürüyüş için (ayrı bir yürüyüş için —bn) harcayacağımız güç ile; yürüyüşün bizim bugünkü görevlerimiz açısından getireceği yararlar karşılaştırıldığında, bu 12 Eylül'de yürüyüş yapmama; bunun yerine derneklerde 12 Eylül'ün değerlendirilmesi üzerine tartışma toplantıları yapma kararı alındı."
Genelgeye esas damgasını vuran anlayış işte budur. Oportünist-revizyonistlerin yürüyüşüne katılmama veya daha önceki bölüm aslında minarenin kılıfıdır. İşin özü, gelinin oynamaya niyeti yoktur.
Yürüyüş yerine seminer dedikten sonra, sen demek ki oportünist-revizyonistlerin yürüyüşüne damganı bassan da katılmaya

Devamı s.72, sü.1'de.

"MERKEZ KOMİTESİNİN 12 EYLÜL KARARINA KARŞI ÇIKALIM" ADLI YAZIYA CEVAP

Yukarıdaki yazı elimize, katılınması istenen yürüyüşe üç gün kala geçti. Yazının yazarı, yazısının dağıtılmasını (yayınlanmasını) istiyor. Bu arada, Bolşevik Partizan'ın 12 Eylül'le ilgili sayısının yayınlanmış olacağından hareketle, 'trenin kaçtığından' bahsediyor. Hayır! Biz böyle bir yazının 'treni kaçırmasını' istemiyoruz. Bu yüzden, Bolşevik Partizan'ın bu sayılarında, 12 Eylül'de Merkez Komitesinin tavrını ve ona yönelen eleştiri ve bununla ilgili başka bazı sorunları tartıştığımız yerde, 'Bolşevik Partizan sempatizanı'nın bu yazısını da yayınlamayı ve ona karşı tavır takınmayı uygun buluyoruz.

NASIL BİR YAZI?

Yazı, Merkez Komitesinin bu 12 Eylül 1982'de Batı Almanya'da Frankfurt'ta oportünist-revizyonistlerin ortak yürüyüşüne KATILMAMA kararına karşı, bu kararın kaldırılması talebiyle başlıyor.

Merkez Komitesinin bu 12 Eylül ile ilgili olarak almış olduğu kararı çeşitli yönlerden eleştiriyor.

Merkez Komitesinin bu 12 Eylül ile ilgili kararının, Merkez Komitesinin (Partinin) Bolşevik Parti inşa sorunundaki farklı anlayışlara-planlara dayandığını; asıl sorunun bu olduğunu belirtiyor. Bu temelde, Merkez Komitesinin kararını eleştiriyor.

Kuşkusuz, bunlar yazının içinden bizim çıkardığımız ana-temel fikirlerdir. Yazı bu kadar sade değil. Onun içinde aranıldığında bulunacak çok şeyler var.

Örneğin, anlaşılan "nükte"yi çok seven yazar, yazısının içinde birçok yerde "nüktedanlık"lar yapıyor. Örneğin, anlaşılan "hayali konuşma"ları seven yazar; birçok yerlerde hayali konuşmalar gerçekleştiriyor.

Yazarın yazdığı şeyler bunlarla da sınırlı değil. O Merkez Komitesini "oportunistlik"le suçluyor; Partide, Bolşevik Parti inşası konusunda iki ayrı planın varlığını; bunların, eğer Merkez Komitesi yola gelmezse, bir süre sonra örgütün iki plan temelinde kaçınılmaz olarak bölünmesine yolaçacağından da bahsediyor. Ama yazar, bu "bölünme"nin bizde, şu anki duruma göre farkedilmeyecek cinsten bir bölünme olacağını; ve aslında, bu işin daha şimdiden olmuş olduğunu; yani yazarın "planının" savunuculuğunu yapan esas kişinin Partiden kendi isteği ile ayrıldığı gerçeğini pek belirtmiyor.

Yazarın yazısı, kişi herbirisine cevap vermeye kalktığında içinde boğulacağı kadar değişik konuları içeriyor. Bu durumda biz eleştırilerimizi, yazarın eleştirisini yükselttiği temel sorunlara yöneltmeyi; bu temelleri yıktıktan sonra, üstte inşa edilen şatoyu bir el darbesi ile yıkmayı uygun bir metot olarak kullanacağız.

NASIL BİR TEORİK ÇALIŞMA?

Yazar bizim bugün içinde bulunduğumuz süreci; bunun durumunu belirtmemizi, artık ezberlediğini belirtiyor. Fakat hiç bir dönem, teorik çalışmanın devrimci mücadele içindeki yeri, önemi ve alanı sorusu doğru cevaplanmadı diyor.

Bizim bugün bu konuda neleri düşündüğümüz ve neleri yaptığımız ortadadır.

Biz bolşevik parti inşa çalışması içinde, Parti içinde teorik eğitimde Marksizm-Leninizmin ilkelerini kavramayı; oportünizme karşı mücadele içinde bu kavrayışı derinleştirmeyi en önemli görevlerimizden birisi olarak ele alıyoruz. Bunun aracı olarak, üzerinde çalıştığımız belge; SBKP(B) Kısa Tarihi adlı eserdir. Ve bununla birlikte, bu eserin yanısıra, Marks, Engels, Lenin ve Stalin'in temel eserleridir.

Bu çalışmanın ürünleri, önümüzdeki dönem Parti dışına da yayınlanacaktır.

Bütün bunlar, bu çalışmaya katılanlar tarafından; hemen bütün Bolşevik Partizan taraftarları arasında bilinen gerçeklerdir.

Açıktır ki, böyle ağır bir eğitimin yürütülebilmesi; kadroların Marksizm-Leninizmin ilkeleri temelinde eğitilebilmesi için, diğer bir dizi önemli faktörün yanısıra, zaman gerekli dir. Bir günün 24 saati vardır, daha fazla değil! Biz eğer, bizi nihai amacımıza ulaştıracak yolda, bugün böyle bir eğitimin kaçınılmazlığında birleşmiş durumda isek, o zaman açık tır ki diğer bir dizi görevi, bu görevi önemli ölçüde aksatmayacak biçimde uyum içinde ele almak zorundayız.

İçinde bulunulan anda, Partinin çeşitli görevlere yaklaşırken, somut olarak yürüttüğü bu görevi gözden kaçırması düşünülemez.

Yazara gelince ...

Yazar bu konuda da birkaç ateşli sözden sonra, Merkez Komitesinin

"... teorik çalışma konusunda yapması gereken işi yapmamış, hatta bunu kösteklemeye çalışmış ..." olduğunu;

"Merkez Komitesinin sözde söylediği teorik çalışma esastır, pratikte yaptığı teorik çalışma bir hiçtir" olduğunu;

"Teorik çalışma konusunda yapılan bütün yaygara ve çığırtkanlığa rağmen aslında ortada bize Bolşevik Parti inşası için gerekli, temel bir çekirdek yaratmamız için gerekli bir teorik çalışma yoktur" olduğunu heybetli bir şekilde tespit ediyor.

Yazar 'iki plan', vb.den bahsettiğine göre, önce aklaşı geliyor: Acaba bu konuda yazarın planı ne?

"Benim planım bunun tam karşısındadır" diye, gerçekte doğru bir şeyi ifade eden yazar, bu sorunla ilgili 'planını' şu şekilde belirtiyor:

Önce 12 Eylül askeri faşist cuntasının gelişinin sebepleri, gelişmesi ve varacağı yeri anlatan, bütün bunların karşısında Bolşevik Parti inşasına bağlı olarak görevlerimiz ve oportünist-revizyonistlerin yanılgılarını anlatan bir propaganda broşürüne ihtiyacımız vardır. Bu teorik çalışmanın alanına girer. Aslında bu işin şimdiye kadar çoktan yapılması gerekirdi. (Bu iş, propaganda broşürü başlığı altında değil, Bolşevik Partizan'ın 2. sayısında, propaganda broşürünün gidebileceği bütün kesimin ulaşabileceği şekilde yapılmıştır.—BN)

Böyle bir teorik tartışma, kendi içimizde seviyemizi yükseltecek. Bu teorik çalışma derneklerde seminer olarak verilecek ve çevremizdekileri de silahlandıracaktır. Bu temelde yayın ve bildirilerle bu kavrayış derinleştirilecek, bu bildiri ve yayınlarımızla gruplar örgutleyerek evlere, fabrika önlerine gideceğiz, gücümüz yettiği yerde Stand'lar açacağız. Yürüyüşle ilgili bu propaganda ve ajitasyon faaliyeti içinde ulaşabildiğimiz her yerde modern revizyonizmin ve oportünizmin etkisini kırmaya çalışıyoruz- temasa geldiğimiz öncüleri etkilemeye çalışıyoruz - bu yürüyüşe hazırlık mücadelesi aynı zamanda revizyonizme-oportünizme karşı mücadele, öncüyü kazanma mücadelesidir.

Ve şimdi yürüyüşe vardık. Konuyla ilgili bildirilerimizi dağıtıyor, broşür ve yayınlarımızı satıyoruz. Bu işle görevli BP sempatizanının daha önce sözünü ettiğimiz öncüye yaklaşımı şimdi temelden farklı bir yaklaşımdır. Mücadele içindeki bu ulaşım, bu ilişki, oncuye göremediği, çözemediği bir sürü sorunu çözmesine hizmet edecek, ona müçadeleci bir örgütün varlığı bilincini verecektir. Bu ancak eyleme örgütlü olarak katılmakla mümkündür.

Bolşevik Parti ancak böyle bir çalışma ile inşa edilebilir. Örgutun teorik seviyesi ancak bu şekilde yükselebilir."

İşte yazarın planı da böyle!

Fakat bu plan gerçekte, bütün şatafatlı ve mücadeleci görünümüne karşı gerçek görevlerin yerine getirilmesi bakımından, derin sağcı bir öz taşımaktadır. Bu plan, Marksizm-Leninizmin temel ilkelerinin nasıl kavranılamayacağının planıdır.

Biz açıktır ki yazarın planındaki birçok unsuru gerçekleştirecek duruma gelebilmeyi; gerçekleştirmeyi istiyoruz. Biz, daha şimdiden de onları yapıyoruz. Ama tek farkla: Bu görevleri yerine getirmeyi, diğer bir dizi önemli görevle bağ içinde; onların yerine getirilmesini sabote etmeyecek biçimde koordineli ele alıyoruz.

Yazarın bu konudaki yolgösterici kılavuzu ise; 'nerede hareket, orada bereket' şeklindeki mantıktır. Bu mantık oportünizmin mantığıdır.

Buraya kadar olan kesim, yazarın ve bizim parti inşasına ilişkin farklı genel görüşlerimizdir.

Yazar planını, 12 Eylül ile ilgili olarak, nerdeyse mutlak

bir şekilde oportünistlerle-revizyonistlerle mutlaka birlikte yürüme olarak yerine getiriyor.

Biz bu 12 Eylül ile ilgili olarak, teorik çalışma sorununda, öncelikle kendi taraftarlarımızı Marksizm-Leninizmin ilkeleri temelinde eğitme işini öne alıyor; diğer bir dizi görevi açıkça bir tarafa atmadan, buna bağlı ele alıyoruz.

Kimin Marksizm-Leninizmin ilkelerini gerçekten kavramaktan, ve uzun dönemde gerçek bir güç haline gelmekten; kimin ise nerede hareket, orada bereket mantığı ile, uzun dönemde ufalanıp yokolmanın teorisini yapmaktan yana olduğu açıktır.

EYLEMLERE DAMGA BASMA

Yazar, "Güçsüzüz diye teslimiyet mi? Mücadele içinde güçlenmek mi?" diye bir özel başlık atmış. Bu şatafatlı başlık altında, Merkez Komitesinin tezlerini, bir ipliği çekildiğinde kırk yaması dökülen fukara pantolonuna benzeterek, 'iplik çekme' işleriyle uğraşıyor.

Önce, kısa kısa, Merkez Komitesinin iki gerekçesine cevap veriyor. Daha sonra üçüncü gerekçe olarak 'damga basma' sorunu ile ilgili nokta üzerinde duruyor.

O, bizim yazımızdan; "Bugünkü gücümüz, oportünistlerin düzenlediği eylemlere katılarak bu eylemlere kendi damgamızı basacak bir güç değildir" şeklinde bir alıntı yapıyor ve sonra bu alıntı üzerine şu aşağıdaki 'heybetli' değerlendirmeleri yapıyor:

"En sonunda korktuğumuz başımıza geldi ve bu mücadele kaçkını teori hortlak gibi geldi buraya girdi...

Öyleyse damgamızı basamayacağımız eylemlere katılmayalım. Nasılsa sabreden derviş muradına ermiş. Bekleyelim ve sabırla bekleyelim."

Yazar bazen nükteli ifadelerle, bazen ateşli ajitasyonlarla, varolduğunu tespit ettiği "görüşümüze" epey yer veriyor.

Yazarın bize eleştirilerinin önemli temellerinden birisi de bizim, 'damgamızı basmadığımız eyleme katılmayız' şeklinde bir görüşümüz olduğu iddiasıdır. Bu iddia çürütülürse ne olur? Yazarın kurduğu şatonun bir kısmı daha çökmek zorunda kalır. Öyleyse, bu "temel"e de saldıralım.

Herşeyden önce, şunu açıkça ortaya koyalım ki, Merkez Komitesinin damgamızı basmadığımız eylemlere KATILMAMA şeklinde bir görüşü yoktur. Başka birçok kişi gibi, bu sonucu da YAZAR İLAN ETMİŞTİR.

Merkez Komitesinin söylediği belgeli olarak ortadadır ve bu sayımızda yayınlıyoruz.

Merkez Komitesi, birinci olarak yalnızca durumu tespit etmiştir. Bugünkü gücümüzün oportünistlerin düzenlediği eylemlere katılarak onlara kendi damgamızı basacak bir güç olmadığını söylemiştir. Bu kesinlikle doğrudur. Bu bir olgudur.

Bu yalnızca kısa dönem için değil, belirli bir dönem için de olgu olarak kalmak zorundadır.

Bu olguyu belirtmek demek, 'öyleyse damgamızı basamayacağımız eylemlere katılmayalım' demek değildir. Bu yazarın kendisinin bir uydurmasıdır.

Bu olguyu belirtmek demek, durumu tespit etmek; şu ya da bu yürüyüş, vb.ne katılma problemi ortaya çıktığında, bu olguyu dikkate alarak hareket etmek demektir.

Merkez Komitesi ikinci olarak, bu sözü, belirli bir tartışma içinde, somut olarak 12 Eylül 1982'de yapılacak olan yurt dışındaki yürüyüşlerle ilgili tartışma içinde söylemiştir.

Üçüncü olarak, Merkez Komitesi bunu, 12 Eylül 1982 ile ilgili olarak, bir dizi başka gerekçenin yanında, bir gerekçe olarak söylemiştir.

Bütün bunlar doğru, Marksist-Leninist yaklaşımın örneğidir.

Yazarın, çok yamalı fukara pantolonunun ipliğini çekmeye değil; temiz bir kumaşın içinden iplik kaçırmaya çalıştığı ortadadır.

12 EYLÜL'DE MÜCADELE

Yazarımızın şatosunun bir diğer temeli, 12 Eylül 1982'de bizim 'mücadeleye katılmadığımız' şeklindeki kör tespitidir.

O yazısının birçok yerinde, bazen üstü kapalı-dolaylı olarak, bazen açık olarak, bizim sınıf mücadelesinden kopuk bir parti inşa ettiğimiz; bizim mücadeleye katılmadığımız üzerine sözler ediyor.

Bütün bunları o, aynı zamanda 12 Eylül ile bağıntı içinde söylüyor.

O zaman akla şu soru geliyor: Biz bu 12 Eylül'de sınıf mücadelesine fiilen katılmadık mı? Biz mücadele etmedik mi?

Eğer bizim yaptıklarımız 'mücadele' değil ise, mücadelenin kendisi nedir?

Açıktır ki yazar bizim bu 12 Eylül'deki mücadelemizi mücadeleden saymayarak, 'mücadele'yi yalnızca 'yürüyüş', vb. ile eşitlemektedir. 'Yürüyüş', vb.nin dışındakileri mücadeleden, fiili sınıf mücadelesinden saymamaktadır. Onu da yalnızca oportünistlerin-revizyonistlerin yürüyüşüne katılmakla eşitlemektedir. (Sağcı görüşler savunan yazarın bu görüşleri 'mücadeleyi yalnızca bir biçime indirgeme, onun dışındakileri mücadeleden saymama noktasında "sol" görünümlü GDS'in eleştirisi ile temelde birleşmektedir.)

Hatta o daha da ileri gidiyor; "yürüyüşe katılmadan devrim olunamayacağı" anlamına gelen sözler ediyor.

O eğer böyle düşünmese idi, şu sözleri anlamsız olurdu:

"Tartışma toplantısı bizi sınıf mücadelesinden koparıyor. O zaman tartışma toplantısına hizmet için yapılan herşey, sınıf mücadelesinden kopmak için yapılan şeydir. Bu karar kesinlikle devrimci bir içerik bile taşımamaktadır."

Hayır, hayır! Sözümona keskin, sağcı yazar, hayır!

Bizim bu 12 Eylül 1982'deki kararımız, yalnızca devrimci bir içerik taşımıyordu. O aynı zamanda, içinde bulunulan koşullarda doğru Marksist-Leninist bir karardı.

Bizim bu karar gereğince yürüttüğümüz propaganda çalışmaları, proletaryanın bilimsel dünya görüşünün, burjuvaziye karşı savunulması; mücadelesi; sınıf savaşının bir parçası idi.

Bizim bu karar gereğince, öncelikle taraftarlarımızla yürüttüğümüz tartışmalar —bütün hata ve eksikliklerine karşı— bu 12 Eylül'de proletarya davasının komünistlere yüklediği görevlerin yerine getirilmesine hizmet eden bir tartışma; proletaryanın sınıf mücadelesinin bir parçası; bir biçimi idi.

'Sınıf mücadelesi' sözünden yalnızca 'yürüyüş', vb. eylem biçimlerini anlamak; sınıf mücadelesine katılmak'tan yalnızca 'yürüyüşlere katılma'yı anlamak, iddialı çıkışlara rağmen Marksizm-Leninizm konusunda pek fazla birşey bilmemek demektir. Yazarın durumu budur.

Görüldüğü gibi, bu noktada yazar, iftirasını ancak Marksizm-Leninizmin mücadele biçimleri konusundaki öğretisini red etme temelinde sürdürebilir. Ve 12 Eylül'de bizim pratiğimiz de 'mücadele' olduğunu keşfettiği anda, iftira balonunu patlatmak zorunda kalacaktır.

Diğer eleştirilerinin hataları üzerinde durmadık bile. Onun iddialı olarak ileri sürdüğü ve bize karşı eleştirilerinin en belli başlı temelleri bunlardı.

Biz bugün için öncelikle bunlar üzerinde durmayı gerekli görüyoruz.

Burada birkaç noktaya daha değinerek, bitirmek istiyoruz.

BİRKAÇ NOKTA

Birincisi. Yazar, 'şu meşhur esastır oğlu esastır tekerlemesi' üzerinde duruyor. Anlaşılan yazarı oldukça rahatsız ediyor bu 'meşhur tekerleme'.

Ama biz derhal şunu belirtelim ki, bu şekilde, görevler arasında bir ayırım, komünistleri rahatsız etmez. Tersine, komünistlerin gerçek amaçlarını yerine getirmelerinin garantilerinden birisi budur. Komünistler, içinde bulunulan her anda, bir dizi değişik ağırlıkta ve önemde görevle karşı karşıyadırlar. Onların bu görevler arasında ayrım yapmamaları; asıl ile ona bağlıları ayırmamaları; yalnızca, onların çok çeşitli görevler içinde boğulmaları sonucunu verir. Başka bir şeyi değil!

Lenin, politikada başarının sorunlarından birisi olarak, içinde bulunulan anda, bütün bir görevler zincirinin içinde, daima en önemli halkayı bulup ona sarılmakla olacağını defalarca belirtmiştir.

Yazar ve onun gibileri ise, bizim gerçek görevlerimizi yerine getirmemizi önlemenin teorisyenliğini yapmaya yelteniyorlar.

İkincisi. Yazar bizim oportünistlerin yürüyüşüne katılmayıp, yürüyüşe karşı propaganda yapmış olmamızdan hareketle, bizim kimleri kazanacağımız sorununu tartışıyor ve şunları söylüyor:

"Bunlar, o yürüyüşe gönülsüz bir şekilde, utanma belası veya zorlama ile katılmış kişilerdir. Devrimci geçinmek zorunda olan entellektüeller durumundadırlar. Ve fakat devrimci mücadeleye karşı bir bıkkınlık ve isteksizlik bunlara damgasını vurmuştur. İşte bunlar, bu bildiriyi —yürüyüşe katılmadan da devrimci olunabildiği için— memnuniyetle karşılarlar ve ağızları da biraz laf yapıyorsa, Bolşevik Partizan'a angaje olurlar."

Demekki, yazarın düşüncesine göre, sağlam kişileri kazanmanın yolu birtektir, ve o da mutlaka oportünistler-revizyonistlerle birlikte yürümektir.

Sadece bu durumlarda sağlam kişilerin kazanılacağı şeklinde bir fikir incisinin sahibi olarak yazar övünebilir. Ancak biz sorunun diğer yanı ile ilgilenmek istiyoruz.

Şurası açıktır ki, kişilerden çok büyük fedakârlıklar istemiyormuş gibi görünen bir durumda (aslında gerçek bunun tam tersi olmalıdır), çevremizde işe yaramaz unsurların to-

parlarına ihtimali olabilir. Ama bunu yürüyüşe katılmamamızla gerekçelendirmek, tam bir 'yürüyüş hastası'nın gerekçesi olabilir.

Bizim yapmamız gereken, nerede yürüyüş ise oraya katılmak değil; yürüyüşe katılan ya da katılmayan, proletaryanın en fedakâr, en sağlam ögelerini içimizde toparlayabilme görevidir. Sağlam bir ideoloji, sağlam bir örgütsel yapı, Partiye çürük unsurların hakim olmasını mümkün kılmayacaktır.

Üçüncüsü. Yazar, damga basma meselesinde, bizim 'damgamızı basmadığımıza katılmadığımız' sonucunu ilan ederek, bu 'teori'nin gelişmesi üzerine bilgi vermeye başlıyor.

Bunu yaparken, ancak belli şekillerde bağ kurulması mümkün olan, çok değişik nitelikli üç yürüyüş arasında paralellikler kurmaya kalkışıyor.

Önce Brejnev'in Bonn ziyaretinden bahsediyor. Sonra Kızıl 1 Mayıs yürüyüşlerini ele alıyor. Daha sonra da 'barış yürüyüşleri'ni. Ve her birisinde proletaryanın değişik tavır takınması gereken bu eylemlerde, o, ortak bir tavrın izlerini arayacağına, değişik tavırlardan ortakbir sonuç çıkarmaya çalışıyor. Her birisinde, diğerine göre takınılan özel tavrı, o, üç uca ekleyerek, 'damgamızı basmadığımız eyleme katılmayız' şeklindeki olmayan görüşümüze ulaştığımızı ilan ediyor.

Herşeyden önce Komünistler her eyleme somut yaklaşır. 1 Mayıs eylemi ile 'barış yürüyüşü' arasında ayrımı belirtmeden benzerlik arama tavrı, komünist bir tavır değildir.

Ayrıca bütün eylemlerde, bizim o eylemlere yaklaşımımıza yön veren temel bazı noktalar vardır.

Bunları ortaya koymadan, 'adım adım bir gelişme' izleme mahareti ancak yazar gibilerine aittir.

Dördüncüsü. Teorik çalışma konusunda yazar Bolşevik Parti inşası sorununun Merkez Komitesi tarafından, 'çözülmesi gereken acil bir sorun' olarak 'kabul edilmemiş' olduğu iddiasını getiriyor. Ardından yazar devamla,

"Sadece bir yerde içinde benim de bulunduğum bir grup arkadaş bir araya gelerek bu konuda bir adım atmışlar, küçücük bir denemede bulunmuşlardır. Bu denemeyi, atılan bu adımı geliştirmesi gereken Merkez Komitesi tersini yapmış, bu çalışmayı yapan arkadaşlar burada getirdikleri bazı tezler yüzünden Parti içi mücadele hedefi haline getirilmiş, karşılarına korkuluklar dikilmiş, haklarında örgütsel tedbirler alınmış ve sonuçta bu arkadaşlar bir daha böyle bir çalışma yapamaz hale getirilmişlerdir"

diyor.

Önce Merkez Komitesinin Bolşevik Parti sorununu çözülmesi gereken acil bir sorun olarak görmediği iddiası, ispatlanamaz bir iddia, bir iftiradır. Pratik ortadadır. Merkez Komitesi önderliğinde çıkan ilk broşür, Bolşevik Parti inşası üzerine Lenin/Stalin ve Komintern'in görüşlerini toplayan bir broşür olmuştur. Merkez Komitesi bunu, bütün Partiyi ve devrimci çevreyi bu sorunlar üzerine tartışmaya çekmek; Partinin geçmişini bu yazıların eğitimi ışığında değerlendirmek için yapmıştır. Bu bir olgudur.

İkincisi, yazarın 'bazı tezler' dediği tezler, Partinin bütün geçmişini inkâr eden, sağcı, inkârcı, tasfiyeci tezlerdi. Bu tezlerin ve onları savunanların Parti içi mücadele hedefi haline gelmesi gayet doğaldı. Ama şu da kesindir: Bu gibi görüşlere karşı mücadelede örgütsel tedbirlerle işe başlanmamış; örgütsel tedbirler öne geçirilmemiştir. Tersine görüşlerin savunucularına görüşlerini sistemleştirmeleri için görev verilmiş, bu konuda her türlü kolaylık sağlanmaya çalışılmıştır. Bu da olgudur.

Beşincisi. Yazar Merkez Komitesinin teorik çalışma ile ilgili olarak yaptığı tek elle tutulur çalışmanın, 'cephe ile ilgili olan' olduğunu küçümseyerek tespit ediyor. Ardından bunun Marksist-Leninist ilkelerden yola çıkmadığı; oportunizmin dayatması sonucu olduğunu, doğru bir teorik çalışma olmadığını belirtiyor.

Bu çalışmanın ürünü Bolşevik Partizan sayı 16/6'da yayınlanmıştır. Bu çalışma bütün devrimcilerin olduğu gibi, yazarın da denetimine, eleştirisine açıktır. Biz onu, bu yazının Marksist-Leninist ilkelerden yola çıkmadığı iddiasını ispatlamaya çağırıyoruz.

'Oportünizmin dayatması' sorununa gelince: Yazar tutarsızlıklar içinde yüzüyor. O bir yandan bizi, 12 Eylül ile ilgili olarak yalnızca yürüyüşe katılmadığımız için 'sınıf mücadelesinden kopuk' parti inşası planlamakla suçluyor. Ama diğer yandan bugün Türkiye devrimci hareketi içinde en çok tartışıldığı kuşkusuz olan sorunda tavır takınmayı —ki bu fazla zamanımızı almadı— öne almamızı, 'davanın esas ihtiyacını gözden kaçırmak'la suçluyor. Bu onun ne kadar cafcaflı laf etse de, aslında sınıf mücadelesine katılmaktan; oportünizme-revizyonizme karşı mücadeleden fazla birşey anlamadığını belgeliyor.

Altıncısı. Yazar 12 Eylül yürüyüşünün niteliğini belirlerken şöyle diyor:

"Bu 12 Eylul'de yapılan eylemlerde esas olarak cunta; geçilmek istenen demokrasi teşhir edilecek. Bu kötü bir şey değil iyi bir şeydir. Ve bizim katılmamızla güçlenecektir. Bunun güçlenmesine ancak gericiler, karşı-devrimciler karşı çıkar."

İşte bu yaklaşım kesinlikle bir komünistin değil, olsa olsa bir reformistin, bir burjuva demokratının yaklaşımıdır. Yazar çok açık bir şekilde devrim perspektifinden yoksun bir 'cuntaya' karşı mücadeleyi güçlendirmeyi görevi olarak yuttırmaya çalışıyor. Hayır, bizim —hemde sosyalizm-komünizm adına— böyle bir mücadeleyi, devrim mücadelesine tabı kılınmayan bir mücadeleyi güçlendirmek diye bir sorunumuz yoktur. Sorunumuz böyle bir 'mücadele'nin yanlışlığını, çıkar yol olmadığını teşhir etmektir.

Yedincisi. Yazar "yürüyüş yerine vardığımızda olacakları düşünün" dediği yerde, 'sosyal emperyalizme karşı olanların etkilediği kitle' üzerine de hayaller kurarak, şatolar inşa etmektedir. O oportünizmin-revizyonizmin, devrimci, ve fakat geri kitleler içindeki ideolojik etkisini kesinlikle küçümsemekte; bir eylemle oportünist-revizyonist cephenin birliğinin bozulabileceğini düşünmektedir. Bu kesinlikle yanlıştır. Ayrıca şimdi 12 Eylül pratiği de vardır gerimizde. Yürüyüş bizim değerlendirmelerimizin doğru olduğunu çok açık bir biçimde göstermiştir.

Ve sekizincisi. Yazarın nasıl bir örgüt istediği sorunu:O şöyle diyor:

"Elalem faşizmin zindanlarını gümbür gumbur gümbürdetiyor.Bizim Merkez Komitesi yürüyüş yerine seminer yapıyor. Artık ben ne desem yeridir."

Bir yanda "faşizmin zindanlarını gümbür gümbür gümbürdetmen elalem", diğer yanda "yürüyüş bile yapmayan Merkez Komitesi". İşte yazarın ikilemi bu. İlk bakışta çok 'mücadeleci'. Ama açalım bakalım kutuyu içinde ne var???

Faşizmin zindanlarını gümbür gümbür gümbürdetme denen şey ne? Bugün çeşitli devrimci örgütlerden kişiler zindanlarda, ellerindeki bütün imkânları kullanarak bir yaşama mücadelesi veriyorlar; bir takım kısmi talepleri gerçekleştirebilmek için açlık grevleri, direnişler, vb. eylemler yapıyorlar. Ellerindeki imkânlar çerçevesinde faşizme karşı direniyorlar. Bu iyi, ve mutlaka yapılması gereken şeydir. Ya işkence ve zulüm kabul edilecektir; ya da buna karşı toplu halde direnilecektir. İşte devrimci tutuklular ikincisini yapıyor. Doğru olan budur. Yazar biz de 'zindanda olsak', aynı şeyi yapacağımızdan kuşku duyuyor herhalde. Peki, bunu yapan 'elalem' kim? Hemen her gruptan insanlar. Ve tabii ki bunlar içinde bizim görüşümüzü savunan devrimciler, komünistler de var. Ama bunlar fazla değil. (Ve biz fazlalaşmasını da istemiyoruz! Devrimci enerjinin 'dışarda' daha iyi kullanılabileceğini düşünüyoruz. 'Elalem' ile yazarın kasdettiği daha çok Partizancılar, PKK'cılar, vs. tipinden oportünistler olsa gerek. Onların zindanda yiğitçe direnmesi gerçeği, onların savunduğu görüşlerin oportünist görüşler olduğu gerçeğini hiçbir şekilde ortadan kaldırmaz. Kaldırmamalıdır. Narodnikler de çok yiğittir! Ama işçi sınıfına karşı ve onun bilimini karşı gerici bir durumda idiler. İrlanda'da milliyetçi IRA örgütünün militanları da ölüme dek varan açlık grevleri yapıyorlar, yiğitçe direniyorlar! Ama onların Marksizm-Leninizmle ilgisi yok! İşte yazar bu iki sorunu birbirine karıştırıyor. "Zindanları gümbür gümbür gümbürdeten" elalemi; kendi çapında, ve olanakları çerçevesinde gerçekten Bolşevik Partinin inşası görevini önüne koyup bu yönde bilinçli adımlar atmaya çalışan Merkez Komitesinin konumu ile karşılaştırıp, tercihini açıkça 'zındanları gümbür gümbür gümbürdeten" ajitasyonu altında oportünistlerden yana yapıyor. Kendi bileceği iş!

Devam ediyor yazar:

"Eskiden Bolşevik Parti sözcüğü dilimize daha az dolanıyordu. Ama söylendiğinde aklımıza arı gibi bir faaliyetin içinde, yüksek teoriye sahip, mücadeleci, kavgacı, tuttuğunu koparan bir örgüt geliyordu. Bize şevk veriyordu.
Şimdi Merkez Komitesi Bolşevik Parti sözcüğünü dilden düşürmüyor. Ve nerede "Biz Bolşevik Parti inşasının birinci aşamasındayız" diye söze başlasa, "Acaba şimdi altından gene hangi saçma teori çıkacak" diye ödüm kopuyor. Ve artık Merkez Komitesi Bolşevik Parti dediği zaman aklıma suda ıslanmış, köşeye büzüşmüş, pısırık bir kedi yavrusu gibi birşeyler geliyor."

Ne diyelim?! Aslında aramızdaki çelişme bundan daha iyi ifade edilmez. Yazar çok açık bir şekilde 'kendiliğinden hareket tapmanın', "hareket herşeydir" teorisinin savunuculuğunu yapıyor. Biz söyleyelim. Bolşevik Parti dediğimiz zaman bizim aklımıza Lenin'in, Stalin'ın muzaffer partisi geliyor. Ve

Devamı s.72, sü.2'de

GDS'in 12 Eylül'de çıkardığı bildiri üzerine tartışma

GDS 12 Eylül'de Almanca olarak şu bildiriyi dağıttı:

Türkiyeli emekçilerin celladı ve kan emicisi Batı Alman emperyalizmine ölüm!

Revizyonizm ve oportünizme karşı mücadele!

Bundan tam iki yıl önce 12 Eylül'de emperyalistler ve gericiler kurtuluşları için mücadele eden Türkiye Halklarını faşist bir askeri cunta kurarak kanlı bir yenilgiye uğrattılar.

Yüzlerce ölü, onbinlerce işkenceden geçmiş tutuklu; bu emperyalistler ve yerli sömürücü sınıflar tarafından sahnelenen askerlerin faşist 'iktidar değişikliği'nin 'başarısı' idi.

Batı Alman emperyalizmi Türkiye'de çok fazla sermaye yatırmıştır. Batı Alman emperyalizminin Türkiye'deki fabrikalarında çalışan erkek ve kadın işçiler böylece Batı Alman emperyalistleri için kârlar, muazzam boyutlarda aşırı kârlar yaratmaktadır.

Ama bu Batı Alman emperyalizminin sömürüsünün yalnızca bir yanıdır. Diğer yanda o (Batı Alman emperyalizmi—ÇN) özellikle Türkiye'nin doğusunda Anadolu'nun geri ve halâ ortaçağla bağıntılı alanlarından (yaptığı—ÇN) 'ucuz işgücü ithali'nden de kâr elde etmektedir. Onlar burada Batı Almanya'da fabrika ve madenlerde, Batı Alman erkek ve kadın işçileri ile omuz omuza Batı Alman emperyalizmi tarafından sömürülmekte ve eziliyorlar. Özellikle ağır ve pis işler, ve yabancılara karşı faşist parolalar aracılığı ile Türkiyeli ve Batı Alman erkek ve kadın işçiler arasına çitler dikilmeye çalışılmaktadır. Yalnızca sömürüye ve baskıya karşı ortak mücadele ile, ortak mücadele cephesi ile bu manevra boşa çıkartılabilir.

Batı Alman emperyalizminin burada Batı Almanya'daki milyarlık kârları her halükârda Türkiyeli erkek ve kadın işçilerin de sömürülmesine dayanmaktadır.

Bunu bilip de kendini demokratik parlamenter olarak gösteren Batı Alman emperyalizminin, basını ve politikacıları aracılığı ile, Türkiye'de işkence ve cinayetle sağlanmaya çalışılan "sükûn ve düzen" hakkında az ya da çok açık memnunluklarını belirtmesi karşısında hayrete kapılan kişi var mıdır?

Batı Alman emperyalizminin yüzünü gören ve ondan nefret eden Batı Alman antiemperyalist ve antifaşistleri için Türkiye'deki devrimci harekete mümkün olan en büyük desteği vermek, ilk yükümlülüklerden biridir.

Türkiye işçi sınıfının Batı Alman işçi sınıfı ile, ve Batı Almanya'daki diğer ülkelerden gelen işçilerle ittifakı; bütün ülkelerin işçilerinin ittifakı — bu GERÇEKTEN GÜÇLÜ BİR SİLAHTIR!

(Orijinalde birinci sayfanın sonu)

Türkiye'de emperyalizme bağımlı komprador burjuvazinin ve toprak ağalarının mümkün faşist diktatörlüklerinin yalnızca bir biçimi olan faşist askeri cuntayı teşhir edelim.

BUGÜNKÜ EYLEM BİRLİĞİNE KATILMAYI İMKANSIZ KILAN ÜÇ İLKESEL SEBEP:

1. ESAS GÖREV, BASİTÇE "CUNTANIN TEŞHİRİ, TECRİDİ, ONA KARŞI MÜCADELE" DEĞİLDİR. Bilakis siyasi çalışmanın esas görevi İŞÇİLERİN KÖYLÜLERİN DİKTATÖRLÜĞÜNÜN ZAFERİ İÇİN DEVRİMİN HAZIRLANMASından oluşmaktadır.

Revizyonistler ve oportünistler —Frankfurt'taki yürüyüş çağrısında olduğu gibi— demokratik-devrimci mücadeleden sözediyorlar. Ama bütün çağrı böyle bir mücadeleyi BİR HEDEFTE sınırlıyor: Cuntanın yok edilmesi.

Bu basitçe yalnızca "çok az" değildir; ve sadece cuntayı yıkma mücadelesinin devrim mücadelesi ile birleştirilmesini talep etmek de yetmez.

Bundan daha fazla cuntaya karşı mücadele, devrimi hazırlama mücadelesine b a ğ ı m l ı kılınmalıdır; Türkiye'de emperyalizme (bağımlı—ÇN) hakim sınıflara — bunlar iktidarlarını hangi biçimde uygularsa uygulasın — karşı devrim ESAS GÖREV, bütün siyasi çalışmanın merkez noktası yapılmak zorundadır. Çünkü kentte ve kırdaki silahlı işçiler ve köylüler, eğer onlar kendilerini gerçekten kurtarmak istiyorlarsa, Marxist-Leninist parti önderliğinde hakim sınıfların devlet aracını yukarıdan aşağıya parçalamak ve kendi devletini inşa etmek zorundadır.

Esas görev (olan—ÇN) HAKİM SINIFLARIN HER REJİMİNE KARŞI DEVRİM yerine, mücadelenin cuntanın yok edilmesi üzerine yoğunlaştırılması; mesela bir Ecevit'in iktidara gelmesinin 'demokrasi' anlamına geleceği (ve geçmişte de geldiği) anlamına gelir. Ama Ecevit rejimi altında öldürülen ve işkenceye çekilen devrimci savaşçılar, emperyalizmin bu uşağının da Türkiye halklarına demagoji dışında hiçbir şekilde "demokrasi" değil, sadece diktatörlük, kan sömürü ve baskı getirdiğinin tanığıdırlar. Tam da Batı Almanya'da Türkiye halklarının mücadelesini desteklemek, Ecevit veya ~~emperyalizm~~in ona benzer figürlerini (özellikle Batı Alman emperyalizminin olanları) hiç tavizsiz cellat ve kan emici olarak teşhir etmeden, mümkün değildir.

2. ÖNCELİKLE BATI ALMAN EMPERYALİZMİNE KARŞI MÜCADELE

Çağrının derin emperyalizm yanlısı özü şu merkezi soruya cevap aradığımızda görülmektedir: Batı Almanya'daki bu eylem birliği gerçekten de ve öncelikle Batı Alman emperyalizmine karşı mı yönelmektedir? O, Federal Almanya Cumhuriyetinin, yani Batı Alman emperyalizminin Türkiye'deki "etki"sini Türkiye halklarının çıkarı doğrultusunda kullanabileceği şeklindeki hayalleri parçalıyor mu? HAYIR, tam tersine! Her türlü etkiye, Batı Alman emperyalizminin her türlü sömürüsüne karşı mücadele yürütülecek yerde, yalnızca "Cuntaya YARDIM"ın durdurulması propaganda ediliyor. Hayaller yayılarak, "FAC"nin "yardım"ının (bundan kastedilen, Türkiye halklarını sömürmek için muazzam sermaye ihraçları ve devlet paralarıdır) durdurması talep ediliyor. Yani Batı Alman emperyalistleri böylece 'halkların mücadelesi' yanında yer almış olacaklar?? Bilinçli bir şekilde Batı Alman emperyalizmini ve onun teşhirini merkeze koymayan, tersine ona ABD ve NATO yanında değinip geçen çağrı, böyle gerici hayaller yaymaktadır. Ama bu (Batı Alman emperyalizmine ABD ve NATO'nun yanında değinilip geçilmesi—ÇN) yetmez! Bundan daha fazla, Batı Alman emperyalizmine karşı mücadele sorunu, hiçbir uzlaşmanın mümkün olmadığı MERKEZİ SORUNLARdan biridir.

3. RUS SOSYAL EMPERYALİZMİ HAKKINDA HAYAL YOK

Kendine 'yardımcı' süsü veren (mesela Afganistan'da olduğu gibi) Rus sosyal emperyalizminin alçakça rolünün teşhir edilmemesi hiçbir şekilde tedasüfi değildir. Bu eylem birliği bütünü ile bilinçli olarak Rus sosyal emperyalistlerinin FİDEF ve PKK gibi propagandacılarının "sol ve devrimci hareket" içinde etkilerini arttırmaya, ve kendilerini 'ilerici' olarak satmalarına hizmet etmektedir. Bu devrim ve karşı-devrim cephelerinin karıştırılması ve "sol ve devrimci hareket" içinde

revizyonizmin ilerlemesinin tespit edilmesi anlamına gelir.

Ama Rus sosyal emperyalizminin teşhir edilmesi, taktik nedenlerle vazgeçilebilecek bir 'lüks' değildir. Rus sosyal emperyalizminin de içinde bulunduğu tüm dünya emperyalist sistemine karşı mücadele, bütün devrimcilerin, hem bütün dünyada devrim açısından, hem de somut olarak Türkiye'deki devrimin geleceği açısından, yükümlüluğüdür.

Bu yürüyüşün düzenleyicileri devrimci halkların enternasyonal birliğini ayaklar altına alıyor. Çünkü sömürülen ve ezilen halkların gerçek bir birliği bütün emperyalistlere karşı yönelmek zorundadır, ve mesela Polonya'da ve Afganistan'da olduğu gibi Rus sosyal emperyalizmine karşı mücadele etmek zorunda olan, devrimci ve antiemperyalist güçlerin mücadelesini dıştayalamaz.

Türkiye'de de revizyonizmin ve sosyal emperyalizmin propagandacılarının giderek artan sızması ile, devrimci hareket en kötü tehlikelerin tehdidi altında bulunmaktadır. Çünkü bunlar hiçbirşeyden, işçilerin köylülerin bağımsız silahlı mücadelesinden korktuğu kadar korkmazlar ve bütün araçlarla bu mücadeleyi boğmayı ve Rus sosyal emperyalizminin çıkarlarına uygun mecralara sokmayı denerler.

(Orijinalde üçüncü sayfanın sonu)

Bütün bu sebeplerden dolayı görüşümüzce gerçek devrimciler için bu revizyonist-oportünist eylem birliğini desteklemek kesinlikle yanlıştır. Bunun yerine, gerçek devrimci ve Marksizm-Leninizme yönelen güçler diğer ülkelerden devrimci ve Marksist-Leninistlerle birleşmeli, gerçekten devrimci bir yürüyüş düzenlemeli ve devrimci bir çizgi temelinde revizyonist oportünist bataklığın karşısına Türkiye'de devrim perspektifi konmalı idi.

Yalnızca, halk yığınlarını işçi sınıfı ve onun komünist partisi önderliğinde (ki onun inşası bugun esas görevdir) birleştiren bir devrimci çizgi, silahlı mücadeleyi başarı ile yürütebilir ve devrimi zafere ulaştırabilir. Devrimin zaferi Türkiye'de komprador burjuvazi ve toprak ağalarının devlet aygıtının parçalanması, emperyalist dünya sisteminden kopma, sosyalizmi kuracak devrimin zaferi yolunda ilk büyük adım olarak demokratik halk devriminde işçilerin ve köylülerin diktatörlüğünün kurulması anlamına gelir. Bu devrimci çizgi, bütun ülkelerin devrimci işçi hareketinin tarihinin özümlenmesine; Marksızm-Leninizm teorisine, MARKS, ENGELS, LENİN, STALİN'in teorisine dayanmalıdır.

Türkiye'de askeri cuntanın kurulması gibi yenilgiler, proletaryanın sınıf bilinçli devrimci güçlerini korkutamaz.

Komünist Manifesto'nun gururlu sözlerini hatırlayalım:

"Komünistler görüşlerini ve amaçlarını gizlemeyi alçaklık sayarlar. Onlar amaçlarına ancak şimdiye kadarki bütün toplumsal düzenin şiddetle devrilmesiyle varabileceklerini açıklarlar. Hakim sınıflar Komünist devrim önünde korkuyla titresinler. Proleterlerin zincirlerinden başka kaybedecek şeyleri yoktur. Kazanacakları bir dünya vardır.

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ BİRLEŞİNİZ!"

Bazı yoldaşlarımız bu bildiri hakkında bir eleştiri yazısı kaleme alıp, GDS yönetimine ulaştırdılar. Bu eleştiri yazısı üzerine Merkez Komitesinde de görüşüldü. Merkez Komitesi bu yazıyı özü itibarıyla doğru bularak onayladı.

Bu eleştiri yazısına GDS daha sonra kendi içinde tartışarak tavır takındı.

GDS'in takındığı tavrın önüne koyduğu ön açıklama şöyle:

"11.9.1982'de Frankfurt'ta yapılan Türkiye yürüyüşünde 'Türkiyeli emekçilerin celladı ve kan emicisi Batı Alman emperyalizmine ölüm', 'Revizyonizme ve oportünizme olum' ana başlıkları altında bir bildiri dağıttı.

Şimdi elimize TKP/ML(B) saflarından bu bildirinin kapsamlı bir eleştirisi geçti. Tam olarak bu eleştiriyi kimin kaleme aldığı, Merkez Komitesi mi, Parti üyeleri mi, sempatizanlar mı henüz bize bildirilmedi ve temelde de önce onemli değildir. Bildiriye getirilen eleştiriler üzerine bizim saflarımızda canlı tartışmalar çıktı. Bu tartışma içinde herkes bu bildirinin siyasi açıdan iyi bir şekilde esas darbeyi Batı Alman emperyalizmine ve onun Türkiye halklarını ezme ve somürmesine karşı yoneltiği; ideolojik olarak berrak bir şekilde eylembirliğini reddetmesini gerekçelendirdiğini; ve fakat bu çerçeve içinde bildirinin hata ve zaaflarının da görüldüğü goruşlerini savundu.

Bu bildirinin yazarı tartışma sonuçlarını ozeleştirici bir şekilde ozetleme; TKP/ML(B) saflarından gelen eleştiriye cevap verme ve ayrıca TKP/ML(B) ile aramızda olan ideolojik mucadele çerçevesi içinde de bu eleştiriye tavır takınma ile gorevlendirildi.

Ts. yoldaşın aşağıda yayınladığımız tavrını GDS Yönetimi tartışmaya sunmakta ve tavır talep etmektedir. Yönetim, bu bildirinin içinde hatalar ve zaaflar olduğu sorununda çelişmelerden çok; bu hata ve zaafların değerlendirilmesi ve TKP/ML(B) ile ideolojik tartışmanın butunu içine nasıl yerleştirilmesi gerektiği yönunde (çelişmelere —ÇN) sahiptir. Yonetim bu konuda daha tavır takınacaktır. GDS Yonetimi"

GDS bu ön açıklama ile birlikte bizim eleştirdiğimiz bildiriyi kaleme alan yoldaşın bu eleştiriye cevabını yayınlıyor. Cevapta bizim getirdiğimiz eleştiriye bölüm bölüm cevap veriliyor. Aşağıda bizde aynı yöntemle bölüm bölüm

a) bizim getirdiğimiz eleştiriyi,

b) GDS'den bildiriyi kaleme alan yoldaşın cevabını

c) Bizim bu cevap konusunda tavrımızı yayınlıyoruz.

GDS YÖNETİMİNİN ÖNAÇIKLAMASI İLE İLGİLİ

GDS Yönetimi yaptığı açıklamanın başında, GDS'in 12 Eylül'le ilgili bildirisinin TKP/ML(B) saflarından gelen eleştirisi hakkında, "Bu eleştiriyi kimin kaleme aldığı, Merkez Komitesi mi, Parti üyeleri mi, sempatizanlar mı bize henüz bildirilmedi ve temelde de bu önemli değildir" diyor. Ama daha sonra bildiri yazarının eleştiriye verdiği cevapta GDS yönetiminin 'temelde önemli değildir' dediği bu sorun üzerine çok ça spekülasyon yapıldığını görüyoruz. Demek ki bu sorun GDS'i epeyce ilgilendiriyor. GDS'ten yoldaşlar bu konuda bir sürü spekülasyon yapacaklarına bize kısaca sorsalardı; bu konuda kendilerinin merakını tatmin edecek bilgi verirdik. Çünkü yazarları gizlemek diye bir sorunumuz yoktur. Herkes yazdığı yazının sorumluluğunu taşımaktadır.

Şimdi burada GDS yönetiminin 'temelde önemli' görmediğini söylediği ve fakat GDS'li bildiri yazarının uzunca süre üzerinde durduğu soruya cevap verelim.

GDS'in bildirisi henüz GDS'ın bizim bildirimiz hakkındaki yazılı eleştirisi elimize geçmeden, bizim saflarımızdaki iki yoldaş tarafından birlikte eleştirildi. Eleştiri yazısı bu iki yoldaşın ortak yazısı olarak kaleme alındı. İlginç olan, bu eleştiriyi kaleme alan yoldaşların birinin, GDS'ın TKP/ML(B) Merkez Komitesine 1 Mayıs tartışması içinde getirdiği eleştirileri özünde doğru bulan bir yoldaş olması; aynı yoldaşın Bolşevik Partizan'ın 12 Eylül ile ilgili olarak çıkardığı bildiriye de yer yer GDS'in bu konuda getirdiği eleştirilerle çakışan eleştirileri olmasıdır. (Bu eleştirileri de bir dahaki sayımızda belgeleyeceğiz.) Bu ilginçtir, çünkü daha sonraki GDS'li bildiri yazarının eleştiriye verdiği cevapta bu sorun önemli bir rol oynamaktadır.

Bu iki yoldaşın kaleme aldığı eleştiri daha sonra Merkez Komitesi tarafından tartışılmış ve getirilen eleştiriler özünde doğru bulunmuştur.

İşte GDS bildirisinin eleştirisinin yazarları sorunu böyledir.

GDS yönetiminin önaçıklamasında ikinci dikkat çekici şey, "bildiriye getirilen eleştiriler üzerine saflarımızda canlı tartışmalar çıktı" şeklindeki tespittir. Bu ilginçtir, çünkü bu tespit sözü geçen bildiriye GDS saflarından herhangi önemli bir eleştiri gelmediğini göstermektedir. Bizce içinde çok kaba hataları barındıran böyle bir bildiriye GDS saflarından ve bu arada diğer kardeş örgütlerimizden de bir eleştiri gelmemiş olması dikkat çekici bir olgudur.

GDS yönetimi önaçıklamasında, bildirinin en temel hatası olan sorun üzerinde; 12 Eylül'de Batı Alman komünistlerinin esas görevinin ne olduğu sorunu üzerinde durmuyor; ve kendi içlerindeki tartışmada yalnızca öne çıkan olumlu bulunan noktaları öne çıkartıyor, ve genel olarak 'hata ve eksikliklerden' söz etmekle yetiniyor.

GDS yönetimi kendi aralarında var olan —ve ne olduğunu söylemediği— hata ve eksikliklerden çok, bunların "değerlendirilmesi ve TKP/ML(B) ile ideolojik tartışmanın bütünü içine nasıl yerleştirilmesi" gerektiği konusunda çelişmeler olduğunu ve bu konuda tavır takınacağını bildiriyor. O bu tavrı takınınca, onun bu tavrı konusunda biz de tavır takınırız. Biz bu yazıda yalnızca GDS'li bildiri yazarının cevabında bu konuda söyledikleri üzerinde durmakla yetineceğiz.

GDS'İN 12.9.1982 BİLDİRİSİ ÜZERİNE TARTIŞMA İLE İLGİLİ

I. Bıldırinin esas hata ve zaafları

TKP/ML(B) saflarından gelen eleştiri —bu eleştirinin kendi yanlışlarından bağımsız olarak— bizim bildirimiz üzerine tartışma ve eleştiride, bildirinin hata ve zaaflarını bulmamıza yardımcı olmuştur. Benim görüşüme göre bu tartışma, bildiride gerçekten şu ideolojik-siyasi hataların olduğunu göstermiştir:

a) Alman şövenizmine karşı mücadele birkaç kez küçümsenmektedir. Gerçekten de ileri işçiler ve anti—emperyalist güçler içindeki kendini beğenmiş Alman şövenisti sapmaların, Türkiye'deki devrimi desteklemek için birleşme (burada da Türkiyeli işçilerle birleşme) mücadelesinin önünde önemli bir engel olduğunun teşhir edilmesi doğru olurdu. Bunun dışında eylembirliğine katılan oportünist Batı Alman örgütlerini tam da bu alanda eleştirmek, güya 'sol' gerçekte ise Türkiyeli işçiler ve Türkiye devrimi karşısındaki Alman şövenisti tavırlarını teşhir etmek gerekli idi. Batı Alman emperyalizminin, Alman ve Yabancı işçileri bölmeye "çalıştığı" şeklindeki tespit de gerçeği yeterince yansıtmamaktadır. Çünkü bu çaba —ne yazık ki— şimdiden önemli b a ş a r ı l a r elde etmiştir ve bu Alman şövenizmine karşı mücadelede bilince çıkarılmak (bunun bilincinde olmak —ÇN) zorundadır.

Bu üç nokta bağıntı içindedir, ve bizim kendimizi çok tekyanlı olarak Batı Alman emperyalizminin teşhiri siyasi görevi üzerinde yoğunlaştırdığımızı göstermektedir. Büyük emperyalist gücün ideolojisine, Alman şövenizmine karşı eğitimin ideolojik görevleri küçümsendi. Bu ilkesel düşünceyi ilerki ajitasyon ve propagandamızda Batı Alman emperyalizmine karşı mücadelemizin a y r ı l m a z bir parçası olarak somut durumlarda yorulmadan ortaya koymak ve geliştirmek, görev olarak önümüzde durmaktadır.

b) Ecevit rejiminin faşist olarak adlandırılmaması, onun yalnızca 'demokrasi' olmayan 'diktatörlük' olarak adlandırılması iki yönlü yanlıştır.

Birıncı olarak oportünizme karşı bizim Ecevit rejimının faşist olduğu şeklindeki değerlendırmemiz saldırgan bır şekilde savunulmalıdır. İkıncı olarak Marksist-Leninistler arasındaki yazışmalarda belki oportünistlerın demokrasi kavramı " " içine alınarak alay edilebilir; ama bır bildıride bu yapılmamalıdır, ve okuyucuda Türkiye'de burjuva demokrasisi olsa, bunun diktatörlük olmayacağı şeklinde bir düşünceye sahip olabileceğimiz düşüncesini yaratabilir.

Biz "demokrası" yerine açıkça burjuva demokrasisinden, ve Ecevit konusunda da faşist dıktatörlükten sözetmelı ıdık.

Burada da oportünızm küçümsenmekte, onun teşhiri hafife alınmaktadır ve somut durumda Ecevit rejiminin açık nitelendirilmesi karıştırılmaktadır.

c) Batı Alman emperyalizminin çok raylı manevralarının teşhiri — ki bu oportünizmin kaynaklarından birini oluşturmaktadır — de küçümsenmektedir. Okuyucunun "Batı Alman emperyalizminin faşist parolaları"ndan hem sosyal-demokrasinin, hem de NPD'nın parolalarını anlaması, her ikisinin de yabancılara karşı faşist kışkırtma yaptığını anlaması beklenemez. Bildirinin çerçevesi içinde en azından tezler olarak bunlar açıklanmalı idi, bu mesela; "NPD'nın yabancıları durdurun'undan, SPD'nin ilticacılar defolsun'unna, ve SPD ve CDU'nun Almanlaştırma planlarına kadar" şeklinde bir açıklama ile yapılabilirdi.

Bu özellikle bizim bildirimizin yöneldiği kişilerde, SPD'nin ehven-i şer olduğu şeklindeki düşüncelerin yaygın olduğu için daha da önemli idi.

o o o

Biz bu üç hatayı özeleştirici bir şekilde açığa çıkarmalı ve bundan sonraki propagandada düzeltmeliyiz. Bunlar bildirinin üç ağırlıklı zaafıdır. (Önemli olmayan formülasyon sorunları uzerinde burada durmayacağım.)

Bıldirinin bu hatalar ya da ağırlıklı zaaflarına, TKP/ML(B) saflarından gelen eleştırı üzerine tartışma da dikkat çektı.

Bız bu eleştırıyı daha tam cevaplandırmadan once bu bildirinın nıteliğini belirleyen ö z ü n şu olduğunu da tespit etmek istiyoruz:

- "Kendi" emperyalızminin teşhırı

- Eylembirliğinin ilkesel reddi

- Turkiye devriminin ilkesel sorunları konusunda doğru çızgi

GDS'Lİ BİLDİRİ YAZARININ BİZİM GETİRDİĞİMİZ ELEŞTİRİLERE CEVABI ÜZERİNE

GDS'li bildiri yazarı önce "I. Bildirinin esas hata ve zaafları" üzerinde duruyor. Ve başlangıçta bildiride üç 'ideolojik-siyasi hata' olduğunun bizim saflarımızdan gelen eleştiri üzerine yürütülen tartışmada ortaya çıktığını belirtiyor.

Yazar birinci hata olarak (hatanın nasıl bir hata olduğu, ağır bir hata mı, yoksa önemli olmayan bir hata mı; ilkesel bir sorunda yapılan hata mı; yoksa fazla önemli olmayan ikincil bir sorunda yapılan hata mı vs. olduğu sorununa hiç değinmeden!) "Alman şövenizmine karşı mücadelenin birkaç kez küçümsendiğini" tespit ediyor.

Ardından getirdiği, "Tek yanlı olarak Batı Alman emperyalizminin teşhiri siyasi görevine yoğunlaşıldığı"; "Büyük emperyalist gücün ideolojisine Alman şövenizmine karşı eğitimin ideolojik görevlerinin küçümsendiği" açıklaması; yapılan hatanın onca ağır olmadığı yönünde bir özür açıklaması görevini yapıyor. Öyle ya, nihayet "Batı Alman emperyalizmi siyasi olarak iyi bir biçimde teşhir edilmiştir"! Ötekinin de yapılması "gerçekten doğru olurdu"! İlerki ajitasyon ve propagandada "bu ilkesel düşünce"yi "önümüze koymak ve geliştirmek" görevdir. Gerçekten bu çok güzel bir "özeleştiri"! Hatanın genelde kabul edilmiş gibi görüldüğü yerde GDS'li bildiri yazarı, hatanın değerlendirilmesi konusunda hiç bir şey demiyor; ama hatayı mümkün olduğunca küçük göstermek için elinden geleni yapıyor. Sorun bizce 'bunun da yapılması doğru olurdu' demekle çözülmüyor. Bunun 'ilerki ajitasyon ve propaganda' için görev olarak konması iyidir; ama bu, bu görevin neden 12 Eylül bildirisinde ele alınmadığını açıklamaz!

GDS'li yazar tam da bu soruya açık ve doğru bir cevap vermiyor. Gerçek bir özeleştiriden kaçıyor.

Yazar ikinci hata olarak "Ecevit rejiminin faşist olarak adlandırılmamış olmasını" kabul ediyor.

Ama bu kadar açık olan bir konuda; şimdiye kadar ortak açıklamalarımızda birlikte tespit ettiğimiz bir konuda böyle bir hatayı nasıl yaptığını; böyle bir hatayı nasıl değerlendirdiğini açıklamıyor.

Zaten bu 'hata' da, eleştirimize somut cevaba geçince birdenbire kayboluyor. Bunu da göstereceğiz.

Yazar üçüncü hata olarak, "Batı Alman emperyalizminin çok raylı manevralarının teşhirinin küçümsendiği"ni tespit ediyor. Ama buna getirdiği açıklama çok ilginç:

"Okuyucunun Batı Alman emperyalizminin faşist parolalarından hem sosyal-demokrasinin, hem de NPD'nin parolalarını anlaması, her ikisinin de yabancılara karşı faşist kışkırtma yaptığını anlaması beklenemez."

Yani aslında GDS doğruyu söylemiştir; ama okuyucu anlamaya cağı için, biraz açıklamak gerekli idi! İşte hataya yaklaşım! Biz bu tavrın hiç de Marksist-Leninist bir tavır olmadığını düşünüyoruz. Bu da yapılan hatayı mümkün olduğunca küçük ve şirin gösterme tavrıdır. Eğer okuyucu anlamayacak ise GDS kime bildiri yazıyor, ne için bildiri yazıyor acaba???

GDS'li yazar daha sonra toparladığı yerde, "Bildirinin bu üç hatası" ve "bildirinin bu üç ağırlıklı zaafı" kavramlarını arka arkaya kullanarak, aslında bu hataların ağırlığı konusunda değerlendirme yapıyor. Yazara göre bunlar "önemli (ağırlıklı) "gewichtig") zaaflardır". O kadar! Biz bunların zaaf olarak adlandırılmasının; bu hataların küçültülmesi olduğunu; bu sayılan her üç hatanın da (bunun dışında bazı diğerlerinin de — bunun üzerinde ilerde duracağız) ilkesel hatalar, ve sapmalar olduğunu düşünüyoruz.

Yazar bu 'hata'ları da 'zaaf' olarak gösterdikten sonra,genel değerlendirmeye geçiyor ve "bu bildirinin niteliğini belirleyen öz"ün şu olduğunu söylüyor:

- Kendi emperyalizminin teşhiri
- Eylem birliğinin ilkesel reddi
- Türkiye devriminin ilkesel sorunları konusunda doğru çizgi.

Biz yazarın bu değerlendirmesinin yine bildirideki önemli hataları ve sapmaları gizleyen, ve bildirinin olumlu yanlarını öne çıkaran bir değerlendirme olduğunu düşünüyoruz.

- Evet, bildiri "kendi emperyalizmini" teşhir etmiştir. Bu iyi birşeydir. Ve bu bildiriyi oportünist-revizyonist Alman gruplarının bildirisinden ayıran bir özelliktir. Ama bu yapılırken, kendi emperyalizminin ideolojisinin teşhiri, yazarın da tespit ettiği gibi 'küçümsenmiş'tir. Bunun yanında, yazarın atladığı bir sorun daha vardır; o da 'kendi emperyalizminin' teşhiri, onun yıkılması için sosyalist devrim çağrısına bağlanmamıştır! Bu yazar tarafından, ve bu bildiriyi onaylayan GDS tarafından unutulmuştur! GDS 12 Eylül için çıkardığı bir bildiride bu esas görevini unutmuştur! Bildirinin niteliği yalnızca 'kendi emperyalizminin teşhiri' ile değil, aynı zamanda bu hata ve sapmalarla da belirlenmektedir.
- Evet, bildiri eylembirliğini "ilkesel olarak" reddetmiştir. Ve bunu esasta doğru olarak gerekçelendirmiştir. Ama bunu yaparken tali bazı hatalar da yapmıştır.
- Türkiye devriminin ilkesel sorunları konusunda doğru çizgi sorununa gelince; bu konuda bildiri esasında GDS'in ilkelerin savunulmasından neyi anladığını göstermesi açısından ilginçtir. Bildiride GDS bazı ilkesel sorunları "altalta dizme"yi 'ilkesel sorunlarda doğru çizgi savunma' olarak adlandırmaktadır. Ama bu ilkesel sorunların uygulanmasına geldiği anda çok ağır bir sapma içine girdiği GDS'i fazla ilgilendirmemektedir. GDS bir yandan 'genel ilke' savunulmasında doğru çizgi savunuyor. Ama oportünistlerle bizi ayıran en temel sorunlardan biri konusunda Ecevit rejiminin daha önce ortaklaşa yapılan tespiti konusunda sapıveriyor! İşte onun ilkelerin savunulmasından anladığı! Böyle bir 'ilkesel konularda doğru çizgi savunma'nın yalnızca adı doğru çizgi savunmadır!

Biz GDS'in bildirisini içinde çok önemli hata ve sapmaları barındıran, ve fakat buna rağmen 12 Eylül'de oportünist-revizyonist cephenin Alman destekçilerinin propagandasından kökten ayrı olan bir bildiri olarak değerlendiriyoruz. Bildirinin niteliğinin yalnızca yazarın saydığı olumlu yanlar tarafından değil, hatalar ve sapmalar tarafından da belirlendiğini; sorunu yazarın koyduğu gibi koymanın, hataları küçük gösterme tavrı olduğunu düşünüyoruz.

I.

TEMEL ELEŞTİRİLER

* 1. Bu bildirideki en önemli sorunlardan biri olarak şunu görüyoruz: Bu bildirinin kime hitap ettiği berrak bir şekilde görülebilir değildir. Bizim anladığımız kadarıyla bu bildiri esas olarak Türkiyeli işçi ve devrimcilere; ancak bunun yanında Batı Alman antiemperyalistlerine de seslenıyor. Biz hiçbir şekilde Batı Alman Marksist-Leninistler esas olarak Türkiyeli işçilere de hitap eden bir bildiri çıkaramazlar görüşünde değiliz. Ama böyle bir durumda, çıkarılan bildiride, onun kime hitap ettiğinin berrak bir şekilde görülebilir olması gerektiğini düşünüyoruz. Çünkü kime hitap edildiğine göre tespit edilecek görevler değişecektir. Eğer bu ayrım yapılmazsa, ortak mücadele için bir yanda Türkiyeli işçilerin; diğer yanda Batı Alman işçilerin değişik görevleri birbirine karıştırılır ve böylelikle inkâr edilmiş olur. Ama Lenin'e göre bu, Marksist-Leninistlerin ortak hedef için mücadelede bütün ülkelerin işçilerinin; ve bütün ülkelerin işçileri ile ezilen halkların birlik ve ittifakını sağlayabilmeleri bu mücadeleyi yönlendirebilmeleri için merkezi görevlerden biridir.

Batı Almanya'da bunu yapabilmek için Batı Alman Marksist-Leninistleri öncelikle, Batı Alman işçi sınıfının Batı Alman emperyalizmi tarafından şövenist kışkırtılmasına karşı enerjik bir mücadele yürütme yükümlülüğüne; Türkiyeli Marksist-Leninistler ise öncelikle Türkiyeli işçilerin Türk hakim sınıfları ve emperyalistler tarafından milliyetçi kışkırtılmasına karşı mücadele yürütme yükümlülüğüne sahiptir. Bildiride bu görevler berrak bir şekilde ayrılacak yerde, birbirine karıştırılmakta; böylece Leninizmin emperyalist ülkelerde işçi sınıfının her türlü şövenizme karşı eğitilmesi konusundaki temel düşüncesi kaybolup gitmektedir. Mesela bildirinin birinci sayfasının dördüncü paragrafında yalnızca şu denmektedir:

"... Yabancılara karşı faşist parolalar aracılığı ile Türkiyeli ve Batı Alman kadın ve erkek işçiler arasına çitler dikilmeye çalışılıyor. Yalnızca sömürü ve baskıya karşı ortak mücadele ile; ortak bir mücadele cephesi ile bu manevra boşa çıkartılabilir."

(Geçerken belirtelim: Eğer bu cümleyi doğru anladı isek; burada çitler dikilmeye çalışıldığı söyleniyor. Yani Batı Alman emperyalistleri henüz bunu becerememişler??? Böyle bir mutlak formülasyonu biz yanlış buluyoruz. Çünkü Batı Alman emperyalizmi ve onun uşakları; başta DGB aygıtı olmak üzere; daha şimdiden Batı Alman işçi sınıfının (başta tabii en geri kesimlerinin) hiç de önemsiz olmayan bir kesimini yabancı işçilere karşı kışkırtmayı becermişlerdir. Bu bizim fabrikalardaki yoldaşlarımızın her gün yaşadıkları bir deneydir. Yalnızca buna "çalışıldığından" söz etmek; ve bunun belli ölçülerde daha bugünden gerçekleşmiş olduğunu belirtmemek; bu "kışkırtmalara" karşı ideolojik mücadelenin önemini de küçültmek demektir.)

Aynı sayfada son paragrafta bir kez daha ittifakın önemi vurgulanıyor. Ama burada da; Batı Alman işçileri arasında hangi, Türkiyeli işçiler arasında hangi ideolojik tehlikeye karşı mücadele edilmesi gerektiği yine yok.

Bu son paragraf bizim için, sizin bu bildiride öncelikle Türkiyeli işçilere seslendiğinizin bir belirtisidir. Çünkü burada görevi "Türkiyeli işçiler için", "Türkiye işçi sınıfının Batı Alman işçi sınıfı ile birliği" olarak koyuyorsunuz. Halbuki öncelikle tersini yapmanız gerekirdi. Batı Alman işçi sınıfı için, onun Türkiyeli ve diğer ülkelerdeki işçiler ile birleşmek zorunda olduğunu koymanız gerekirdi.

Toparlarsak:

Bildirinin kime hitap ettiği berrak bir şekilde görülür olmalı idi. Pratikte bildirinin Türkiyeli işçilere yöneldiği ortaya çıkıyor. Ama bu o zaman açıkça söylenmeli idi. Ve bu Batı Alman işçi sınıfının 12 Eylül için özel görevlerinin bir yana bırakılmasını beraberinde getirmemeli idi. Ya bu görevler için ayrı bir bildiri yazılmalı; ya da varolan bildiri çerçevesi içinde bu görevler ayrıca ele alınmalı idi.

Bizim için bu şu anlama gelir: Batı Almanya'da Batı Alman proletaryasının en ileri kesimi içinde; proleter enternasyonalizmi ruhu ile; çeşitli milliyetlerden Türkiye halkının emperyalizme ve iç gericiliğe karşı Demokratik Halk Devrimi mücadelesinin en kararlı desteği olarak; Batı Alman emperyalizminin proleter devrim ile yıkılması gerçeğinin propagandasını yapmak!

Bu söylediğimiz son nokta bildiride hiç yoktur! Bunun kaynaklandığı yer görüşümüze göre bildiride değişik görevlerin birbirinden berrakça ayrılmamış olmasıdır. (Bunun nasıl yapılabileceğine iyi bir örnek, WBK ile Bolşevik Partizan'ın Yabancılar Kanununun sertleştirilmesine karşı çıkardıkları ortak bildiridir.)

II. TKP/ML(B) saflarından gelen eleştiri üzerine

CEVAP:

Ben bildıriden, onun kime hitap ettiğinin çok açık olarak görüldüğünü düşünüyorum. Bildiri 11.9.1982'de Frankfurt'ta yürüyüşe katılanlara hitap etmektedir.

Bildırinin ozsel bir amacı, bizim neden bu eylembırlığıne katılmayı yanlış bulduğumuzu açıklamaktı. Bildirinin esas konusu revizyonist-oportünist eylembirliğinin reddi idi. Bu red, yuruyuşe katılanlar karşısında, bunların hangi ülkeden geldiklerinden bağımsız olarak, İran'dan mı, Batı Almanya'dan mı, Türkiye'den mı, nerden gelirse gelsınler; gerekçelendırılmeli idı. Bu yuzden bu bıldirinin oncelıkle Türkiye-

li işçilere seslendiği şeklindeki tahmin doğru değildir. Pratikte yürüyüşe katılanların çoğunluğu Türkiye'den de gelmiş olsalar, bizim bildirimizde eylembirliğinin, milliyeti ne olursa olsun yürüyüşe katılanların tümüne hitap etmek isteyen ve zorunda olan bir eleştirisini yapıyorduk. Çünkü bu revizyonist-oportünist eylembirliğine karşı mücadele, hangi ülkeden gelirlerse gelsinler bütün Marksist-Leninistlerin ve bütün devrimcilerin görevidir. Bu kime hitap edildiği ile ilgili.

Bu bağıntıda biz şimdi bu bildiride "bizim" oportunistlerimize de değinmenin doğru ve gerekli olacağı görüşündeyiz. Bunu biz kendi görevimiz olarak kavramazsak, bunu kim yapacaktır? Yani biz eylembirliğini eleştiriden önce bir özel bolum koymalı idik ve orada özellikle Batı Alman oportünistleri ile hesaplaşılmalı idi.

"Geçerken" getirilen, Batı Alman emperyalizminin yalnızca Alman ve yabancı işçiler arasına çitler dikmeye çabaladığından bahsetmenin yanlış olduğu eleştirisini doğru buluyoruz. Açıktır ki bu çabalar oldukça başarılı olmuştur ve olmaktadır. Emperyalistlerin bu başarılarını görmemek, gerçekten de Alman ve yabancı kadın ve erkek işçilerin bölünmüşlüğüne ve Alman işçilerin kışkırtılmasına karşı mücadeleyi küçümsemeye götürürdü. Batı Alman emperyalizminin bölme çabalarını başarı ile gerçekleştirdiği olgusu bizim bildirimizde mutlaka yeralmalı idi.

Eleştiri bu hatayı gösteriyor, ama Leninizmin temel düşüncesinin, emperyalist ülkelerde işçi sınıfının her türden şövenizme karşı eğitimi düşüncesinin yerine getirilmediğini iddia ediyor.

Bu yanlıştır. Leninizmin temel düşüncesi tam da emperyalist ülkelerde işçi sınıfının yalnızca diğer halkların kışkırtılmasına karşı (Herhalde diğer halklara karşı kışkırtılmasına karşı olması gerek —ÇN) ideolojik olarak sürdürülmesi değil, bilakis "kendi" emperyalizmi tarafından ezilen ülkelerin ezilmesine karşı siyasi mücadele temelinde yürütülmesi gerektiğidir.

Biz yukarıda gösterdiğimiz gibi, Stalin'in "Leninizmin İlkeleri"nde ozetlediği Leninizmin temel düşüncesini yeterince tutarlı propaganda etmedik, ama onun yerine getirilmediği doğru değildir, çünkü biz:

- Batı Alman emperyalizmının Türkiyeli emekçilerin ezilip sömürülmesinde oynadığı rolü, Batı Alman Marksist-Leninistlerinin öncelikle 'kendi' Batı Alman emperyalizmine karşı mücadele etme yükümlülüğünden yola çıkarak teşhir ettik;

- Batı Alman anti-emperyalistlerinin "ılk yükümlülüklerinden biri" olarak Türkiye'de devrımci hareketin desteklenmesinin propagandasını yaptık;

- Türkiyeli işçi sınıfının, Batı Almanyalı ve diğer ülkelerden işçi sınıfının, Batı Alman emperyalistlerinin bölme çabalarına karşı ortak mücadele cephesinin inşasını savunduk.

Öncelikle "kendi" emperyalizmine karşı doğru bir siyasi çizgi olmadan, özellikle Alman şövenizmine karşı mücadele, içi boş ve bir sahtekârlık olurdu. Bu doğru siyasi önşart, anti-emperyalist hareket ve kendi saflarımızdaki Alman şövenizmine karşı kullanılmalıdır.

Yazar bizim birinci bölümde getirdiğimiz en temel eleştiriye cevap vermekten gerçekten büyük ustalıkla kaçınıyor.

Bizim birinci bölümde getirdiğimiz en temel eleştiri şuydu:

"Pratikte bildirinin Türkiyeli işçilere yöneldiği ortaya çıkıyor. Ama bu o zaman açıkça söylenmeli idi. Ve Batı Alman işçi sınıfının 12 Eylül için özel görevlerinin bir yana bırakılmasını beraberinde getirmemeli idi. ...

Bizim için bu şu anlama gelir: Batı Almanya'da Batı Alman proletaryasının en ileri kesimi içinde; proleter enternasyonalizmi ruhu ile, çeşitli milliyetlerden Türkiye halkının emperyalizme ve iç gericiliğe karşı Demokratik Halk Devrimi mücadelesinin en kararlı desteği olarak; Batı Alman emperyalizminin şövenizmine, ırkçılığına karşı mücadelenin; BATI ALMAN EMPERYALİZMİNİN PROLETER DEVRİMİYLE YIKILMASI GEREĞİNİN PROPAGANDASINI YAPMAK.

Bu söylediğimiz son nokta bildiride hiç yoktur."

İşte iki yoldaşımızın getirdiği esas eleştiri bu idi. Biz özü doğru olan bu eleştiriyi daha da genişletiyoruz, ve diyoruz ki: 12 Eylül 1982'de, kendini Batı Almanya'da Marksist-Leninist partiyi inşa eden bir grup olarak gören GDS'in ESAS GÖREVİ bu olmalı idi! Onun ESAS GÖREVİ, Türkiye'de devrimin en iyi desteğinin, burada PROLETER DEVRİMİNİ GERÇEKLEŞTİRMEK olduğunun propagandasını yapmaktı! O bu görevi 12 Eylül'de yerine getirmedi. Batı Alman emperyalizminin teşhirini; sosyalist devrim hedefinin propagandası ile birleştirmedi.

GDS'li bildiri yazarı; bu bölüme verdiği cevapta nedense hiç mi hiç yukarıda aktardığımız eleştiriye değinmiyor. Sanki böyle bir eleştiri hiç yokmuş gibi davranıyor. İşine geldiği yerde tek tek kelimeler üzerinde uzun uzun duran yazar, neden acaba bu eleştiriye hiç değinmiyor? Bu bir "tesadüf müdür" acaba? (*)

GDS'li bildiri yazarı bizim getirdiğimiz en temel eleştirimizin özüne cevap vermezken; eleştirimizdeki bazı noktalar üzerinde duruyor. Bunlarla ilgili

lar:

Biz bu bildirinin öncelikle Türkiyeli işçilere yazılmış bir bildiri olduğu tespitini yaptık. Bu tespitimiz bütünü ile doğrudur. GDS'li yazarın, "Bu bildiri yürüyüşe katılan —milliyeti ne olursa olsun— herkese hitap ediyor" şeklindeki cevabı, şekilsel bir cevaptır. Tabii ki bildiri yalnızca Türkiyeli işçilere dağıtılmadı. Ve yalnızca Türkiyeli işçileri hedeflemiyordu. Ve zaten biz böyle aptalca birşey demedik. Bildirinin yürüyüşe katılanlara yazılmış olması da sorunu değiştirmez. Biz de yürüyüşe katılanların tümü için bildiri yazdık. Ama bildirimizde öncelikle Türkiyeli işçilere hitap ediyorduk. GDS ise çıkardığı bildiride öncelikle Batı Alman işçilere, antiemperyalistlere yönelmeli idi. Ama bildiri öncelikle onlara değil, Türkiyeli işçilere yönelik bir bildiridir. GDS 12 Eylül'de kendi esas görevini yerine getirmemiştir. İşte bizim bildirimizin esası budur. Bu eleştiri, yazarın 'kime hitap edildiği ile ilgili' açıklamaları ile ortadan kalkmıyor.

Yazar daha sonra "bizim oportünistlerimize değinmenin doğru ve gerekli olacağı görüşündeyiz" diyor. Ve ' özeleştiri ' yapıyor. Peki ama neden bu görev unutuldu acaba? Bizce bu görevi unutmak bile, bildirinin hitap ettiği kitle ve amaç arasında doğrudan bağ vardır. Bildirinin amacı esasında "Türkiye devriminin ilkesel sorunları" konusunda doğru propagandanın nasıl yapılacağını göstermek; ve aynı zamanda eylembirliğini ilkesel olarak reddetmektir. GDS'in görüşüne göre bizim bildirimizde bu görevler yerine getirilmemiştir. İşte GDS'in bildirisinin amacı Türkiyeli devrimcilere (tabii bu arada öncelikle bize), bu işin doğrusunun nasıl yapılacağını göstermektir. Bu yüzdendir kendi oportünistleri ile hesaplaşmanın unutulmuş olması! Bizim GDS'e tavsiyemiz, öncelikle kendi esas görevini yerine getirme yönünde çalışması; ve bize bunun yanında ve buna bağlı olarak doğrusunu göstermesidir.

(*) Bu bağıntıda: GDS Info'nun Aralık başında çıkan 11/82 sayısında şöyle bir not çıktı:

En son GDS Info'da, GDS'in 12 Eylül bildirisine TKP/ML(B) saflarından gelen bir eleştiri basıldı ve cevap verildi. GDS bu arada bildiriler üzerine tartışmayı Almanca bir broşürde yayınladı. Bu broşürde GDS Yönetimi ŞU EKİ yaptı:

"Burada bildirinin sonunda yer alan Komünist devrim şiarı ile (bkz. Marks'tan alıntı) bildirinin temel şiarı olan 'Batı Alman emperyalizmine ölüm' şiarı iyi bir biçimde birleştirilebilir, ve Türkiye halklarının devrimi ile ittifakın, burada sosyalist devrim için mücadele temelinde sağlanması gerektiği öne çıkartılabilirdi, ve çıkartılması zorunlu idi."

İşte GDS'in yönetiminin herhalde bu konuda gelen eleştiriler sonucunda köşeye sıkışmasının sonucu yaptığı "EK". Bu ek de GDS yönetiminin yapılan bir hatayı açıkça tespit etmekten kaçınmak için ne manevralara başvurduğunun bir örneğidir.

GDS yönetimi yaptığı bu "ek"te, bildiride 'sosyalist devrim' savunmama eleştirisinin ağırlığını almak için, bildiride olmayan yeni nitelikler keşfediyor. Öyle ya, bildiride sosyalist devrim savunulmadı ama, 'Komünist devrim' vardı. Bakınız Marks'tan alıntı! İyi ama, Marks'tan alıntı ne için yapılmış? Batı Almanya'da sosyalist devrimin gerekliliğini savunmak için mi? Bildiriyi okuyan herkes, Marks'tan yapılan alıntının hangi bağıntıda yapıldığını; bunun kesinlikle Batı Almanya'da sosyalist devrim propagandası olarak kabul edilemeyeceğini görebilir. O zaman bu bağıntıda 'Komünist Devrim' in savunulduğunu açıklamanın, buna dikkat çekmenin amacı ne? Olsa olsa bu yapılan hatayı küçültmeye yarar. O kadar. Bunun başka hiçbir yorumu yoktur.

Bunun ötesinde, bizim için sorun, 'sosyalist devrim'in bildiride şiar olarak yer alıp almadığı sorunu değil. Bizim için sorun, GDS'in çıkardığı bildiride Batı Almanya'da —12 Eylül ile ilgili olarak çıkardığı bir bildiride de— öncelikle kendi temel görevini yerine getirip getirmediği; Batı Alman proletaryasını proleter enternasyonalizmi ruhu içinde; sosyalist devrim doğrultusunda eğitip eğitmediği sorunudur. Biz GDS'in tam da bu esas ve öncelikli görevini yerine getirmediğini söylüyoruz. Bizim eleştirdiğimiz bildiride iki satırla bu sorunun halledilmesi de mümkün değildir.)

GDS'li bildiri yazarı, bizim yoldaşlarımızın getirdiği:
"Leninizmin temel düşüncesi, emperyalist ülkelerde işçi sınıfının her türden şövenizme karşı eğitilmesi düşüncesinin kaybolup gittiği"
şeklindeki eleştiriyi, kendilerinin Batı Alman emperyalizmine karşı doğru bir siyasi çizgi izledikleri gerekçesiyle red ediyor.

Ve "kendi emperyalizmine karşı doğru bir siyasi çizgi olmadan, özellikle Alman şövenizmine karşı mücadele içi boş bir sahtekârlık olurdu" diyor.

Biz yazara bunu tersine çevirmesini de öneriyoruz. Burada söylenen ne kadar doğru ise, şu da o kadar doğrudur:

"Batı Alman şövenizmine karşı ideolojik mücadele yürütülmeden, Batı Alman emperyalizmine karşı doğru bir siyasi çizgi izleme teranesi içi boş bir sahtekârlıktır." Bu iki sorun iç içedir. Biri olmadan diğeri kesinlikle tek bacak üzerinde yürür ve uzun süre gitmesi mümkün değildir.

Bizim yoldaşlarımız haklı olarak GDS'in somut bir bildirisinde Batı Alman proletaryasının Alman şövenizmine karşı eğitilmesi şeklindeki ideolojik mücadele görevinin yerine getirilmediğini tespit ediyor. Ve bu bildiri ile ilgili olarak getirdiği eleştiride, Leninizmin 'emperyalist ülkelerde işçi sınıfının şövenizme karşı eğitimi' şeklindeki düşüncesinin kaybolup gittiği tespitini yapıyor.

Bu eleştiri karşısında bildiri yazarı, bize kendilerinin Batı Alman emperyalizmine karşı doğru bir siyasi çizgi izledikleri sözleri ile tavır takınıyor. Bu getirdiğimiz eleştirinin ağırlığını alan, ve hatayı küçük gösteren bir tavırdır.

Biz GDS'in bildirisine yoldaşlarımızın getirdiği eleştiriyi aynen tekrarlıyoruz.

★★★

*2. Türkiye'de Batı Alman emperyalizmine ve diğer emperyalistlere karşı mücadele

Sayfa 3'te doğru bir şekilde; yalnızca ABD emperyalizmini ve NATO'yu çeşitli milliyetlerden Türkiye halkının düşmanı olarak gösteren ve Batı Alman emperyalizmine geçerken şöyle bir dokunan ve onu bunun ötesinde "faşist cuntaya karşı mücadele de" muttefik gösteren revizyonist görüşlere karşı polemiğe giriyorsunuz.

Görüşümüze göre siz de Türkiye'de durum ve Batı Alman emperyalizminin rolü üzerine görüşlerinizi olumlu koyduğunuz birinci sayfada, bunun tersi bir hataya düşüyorsunuz. Bir yandan emperyalistlerin Türkiye halkının düşmanı olduğunu söylüyorsunuz; diğer yandan bildirinizin başlığında, "Türkiyeli emekçilerin celladı ve kan emicisi Batı Alman emperyalizmi" diyorsunuz. Bildirinin başlığı içerikle birlikte ele alındığında; ortaya bugün Türkiye'de kesin hakim olan gücün Batı Alman emperyalizmi olduğu; diğer emperyalist güçlerinise çok sonra arkadan geldikleri şeklinde bir anlayış çıkıyor.

Sizinle bu konuda aramızda, Amerikan emperyalizminin birinci sırada mı olduğu (bunu biz diyoruz), yoksa hem Amerikan emperyalizmi ve hem de Batı Alman emperyalizminin Türkiye'de hemen hemen eşit güçte olduğu ve birlikte hakim oldukları mı konusunda fikir ayrılığı var. Ama bundan bağımsız olarak, her ikimiz de bu iki emperyalist büyük gücün, diğer emperyalist güçlere göre hem ekonomik; hem siyasi; hem de askeri bakımdan diğerlerini geride bıraktığı ve en etkili emperyalist güçler olduğu konusunda anlaşıyoruz. Bu yüzden de Batı Alman emperyalizminin yanında; en azından bir yerde Amerikan emperyalizminin de Türkiye halkının bir düşmanı olduğunun vurgulanması; başlığın ise, "en büyük cellatlarından ve kan emicilerinden biri" şeklinde olması gerekirdi.

CEVAP:

Biz bu eleştiriyi bütünü ile yanlış ve kendi içinde çelişmeli görüyoruz: Çünkü bir yandan şövenizme karşı mücadelenin sığ kaldığı iddia edilip eleştiriliyor; ama diğer yandan bildirimizde şövenizme karşı gerekli olan mücadelenin siyasi olarak ifade edildiği bir yerine —"kendi" Batı Alman emperyalizminin öncelikle teşhiri ve ona karşı mücadeleye— saldırılıyor.

Biz, Batı Alman Marksist-Leninistlerinin öncelikle "kendi" emperyalizmlerini teşhir etmelerinin ve ona karşı öncelikle mücadele etmelerinin vazgeçilmez bir görev olduğunu düşünüyoruz ve bu noktada Marksizm-Leninizm ile uyum içindeyiz. Bu Türkiye konusunda, bu ülkede kendi emperyalizmimizin emperyalist haydutlukları konusunda yoğunlaşmanın bizim görevimiz olduğu anlamına gelir. Bu görev temel bir yükümlülüktür ve kendi emperyalizminin somut olarak bir ülkede hakim olup olmadığından bağımsızdır. Bizim görüşümüze göre, Avusturyalı Marksist-Leninistler için bile, mesela onlar Türkiye ile ilgili bir bildiri çıkarır veya makale yazarlarsa, herşeyden önce Avusturya emperyalizmini hedef almak, ona saldırmak, onu teşhir etmek zorundadır.

Biz hangi emperyalist ülkelerin bir ülkede hangi rolü oynadığının sözümona "objektif" olarak araştırılmasını, sonradan bunları etkilerine göre öncelikle 1 numara, sonra 2 numara, diğerleri, vs. şeklinde dizerek teşhir etme için yapılmasını; bütünüyle yanlış ve bütünüyle akademik bir tavır olarak görüyoruz. Kendi emperyalizminin şövenist korunması karşısında ajitasyon ve propagandada onun üzerinde yoğunlaşmak — o bir ülkede ikincil bir rol oynasa ve hattâ hemen hemen hiç rol oynamasa bile — gereklidir. Bunun dışındaki her şey oportunizme-revizyonizme götürür: Başka emperyalistlere saldırılır, ama belki onlar kadar güçlü, kuvvetli, vs. olmayan kendi emperyalizmi bunun ardında gizlenir.

Yani biz hem eleştirinin esasını, hem de tek tek formülasyonlara yönelen eleştiriyi reddediyoruz. Biz başlığa yönelen eleştiriyi yanlış buluyoruz. O tam da Batı Alman emperyalizminin cellat ve kan emici rolünü öne çıkarmalı idi. Bu başlığa "bırı" ekinin konması, bu amaca bütünü ile terstir. Bunun dışında bu başlık Batı Alman emperyalizmının Türkiye'deki tek emperyalist güç olduğunu hiçbir şekilde ifade etmemektedir, ayrıca ABD ve NATO da bildiride adlandırılmaktadır.

Bildirimize eleştiride BP ile GDS arasındaki bir görüş ayrılığı üzerinde de durulmaktadır. Ama bu görüş ayrılığı çekirdek olarak doğru aktarılmamaktadır. Ortaya konan yerde sorun sanki GDS ile BP sanki çok s o m u t olarak Amerikan emperyalizminin emperyalist güçler içinde 1 numara mı olduğu, yoksa ABD ve Batı Alman emperyalizminin hemen hemen eşit güçte Türkiye'de hakim oldukları konusunda kavga ediyorlarmış gibi konuyor. Biz şu anda ama bunun üzerine kavga etmiyoruz. Bizim için sözkonusu olan bütünü ile başka birşeydir:

Bizim için sözkonusu olan, ABD emperyalistlerinin Türkiye'de 1 numara olduklarının i s p a t l a n m a m a s ı ve bu değerlendirmenin başka değerlendirmelerle çelişmesidir. Ama bu görünürde sorun olarak görülmüyor. "Dünkü gevezelikle rimden bugün bana ne" sozune göre hareket ediliyor. Mesela MLPÖ, GDS, WBK ve TKP/ML'in 1980'de yaptıkları, ve bugün de TKP/ML(B) tarafından çizgisinin bir parçası olarak görülen — tersi kararları biz bilmiyoruz— Ortak Açıklamada şöyle deniyordu: "Bugün Türkiye'de batılı emperyalistlerin dediği olur", "Türkiye'nin sömürülmesinde emperyalist güçler içinde en büyük paya Batı Alman emperyalizmi sahiptir". Ve şimdi de ABD emperyalizmi 1 numara olacak?

Biz böyle bir değerlendirmeyi ilkesel olarak imkânsız görmüyoruz, bu bize şu anda kuşkulu görünse bile. Ama sorun bu değil. Somut değerlendirme uzerine burada kavga etmek istemiyoruz. Bundan daha çok bize, geçmişte savunulmuş görüşler ya da geçmişte bilinçli olarak açık bırakılan sorular da birden bire bu pozisyon değiştirilmesi konusunda kamuoyu önünde özeleştirel hesap verilmeden yeni görüşler savunulmasına temelden karşıyız. Biz aynı zamanda g e r e k ç e l e n d i r i l m e d e n ve i s p a t l a n m a d a n sıyasi pozisyonlar alınmasına da temelden karşıyız. Bizim açımızdan kavga budur!

Biz bu bağıntıda TKP/ML(B)'ın I. Parti Konferansının, görünürde unutulmuş olan kararlarını da hatırlatmak istiyoruz. Orada diğerleri yanında, bizim görüşümüze göre, şimdi hangi emperyalist gücün Türkiye'de 1 numara olduğu konusunda yaklaşımda ayaklar altına alınan şu 4 nolu karar da alınmıştı:

"TKP/ML(B)'de bugun inanç temelinde, henuz araştırılmamış ve ispatlanmamış görüşler savunulmaktadır. Biz böyle bir anlayışa ve uygulamaya karşıyız. Biz açık olmadığımız konularda kamuoyuna açıkça bilgi vereceğiz. Biz kitlelerin yanlış eğitilmesini doğru bulmuyoruz."

Yazar bu konuda da getirdiğimiz eleştiriyi, "bütünü ile yanlış ve kendi içinde çelişmeli" gördüğünü söylüyor.

Bizim bir yandan 'şövenizme karşı mücadele görevinin yerine getirilmediği'ni tespit etmemiz; ama diğer yandan Batı Alman emperyalizminin Türkiye'deki somut durumu konusunda yapılan tespitı; onun rolünün olduğundan fazla gösterilmesini eleştirmemiz, GDS'li yazara göre çelişmedir. Biz bu çelişmenin GDS'li yazarın kafasının ürünü olduğunu söylüyoruz. Batı Alman emperyalizminin Türkiye'deki rolünün abartılması; Batı Alman işçi sınıfının şövenizme karşı eğitilmemesi tadan kaldırmaz. Diğer yandan, şövenizme karşı mücadele ve eğitim görevinin yerine getirilmemiş olması; Batı Alman emperyalizminin Türkiye'deki rolünün abartılmasını da gerektirmez.

Bu iki hata birbirini ortadan kaldıran şeyler değildir.

Yazar daha sonra, sanki bizim yoldaşlarımızın getirdiği eleştiride, GDS'in 'kendi emperyalizminin' teşhiri ve ona karşı mücadeleyi merkeze koyması eleştirilmiş gibi, uzun uzadıya 'kendi emperyalizmine' karşı mücadelenin önemi konusunda laf ediyor. Bu laf salatası konuyu değiştirmekten, ve getirilen somut eleştiriden kaçmaktan başka bir işe yaramıyor.

Bizim somut eleştirimizi tekrarlayalım:

"Bir yandan emperyalistlerin Türkiye halkının düşmanı olduğunu söylüyorsunuz, diğer yandan bildirinizin başlığında 'Türkiyeli emekçilerin celladı ve kan emicisi Batı Alman emperyalizmi' diyorsunuz. BİLDİRİNİN BAŞLIĞI İÇERİKLE BİRLİKTE ELE ALINDIĞINDA, ORTAYA BUGÜN TÜRKİYE'DE KESİN HAKİM OLAN GÜCÜN BATI ALMAN EMPERYALİZMİ OLDUĞU, DİĞER EMPERYALİST GÜÇLERİN İSE ÇOK SONRA ARKADAN GELDİKLERİ ŞEKLİNDE BİR ANLAYIŞ ÇIKIYOR ... BATI ALMAN EMPERYALİZMİNİN YANINDA, EN AZINDAN BİR YER DE, AMERİKAN EMPERYALİZMİNİN DE TÜRKİYE HALKININ BİR DÜŞMANI OLDUĞU VURGULANMALI, BAŞLIĞIN İSE '... EN BÜYÜK CELLATLARINDAN VE KAN EMİCİLERİNDEN BİRİ' OLMASI GEREKİRDİ."

GDS'li yazar bu eleştirinin hem 'esasını, hem de tek tek formülasyonlara' eleştiriyi reddediyor. O 'öne çıkarmak'tan, sadece Batı Alman emperyalizmi varmış gibi göstermeyi anlıyor. Ona göre bizim önerdiğimiz başlık, Batı Alman emperyalizmini öne çıkarmak anlamına gelmiyor. GDS'li yazar, "Bu başlık Batı Alman emperyalizminin Türkiye'deki tek emperyalist güç olduğunu hiçbir şekilde ifade etmemektedir" diyor. Biz GDS'in koyduğu mutlaklıkta bir başlığın, Batı Almanya'nın Türkiye'de tek başına hakim olan güç olduğundan başka yorumu olmadığını; hele hele içerikle birlikte ele alındığında bunun açık olduğunu söylüyoruz. Eleştirimiz Batı Alman emperyalizmi üzerinde yoğunlaşılması değildir. Bunu biz de bildirimizde yaptık, yapıyoruz. Eleştirimiz, sanki Batı Alman emperyalizminin tek emperyalist güçmüş gibi gösterilmesidir. "Ayrıca NATO ve ABD de bildiride adlandırılmaktadır" cevabı, olsa olsa kötü bir şakadır. Çünkü bildiride ABD ve NATO'ya değinilen yerde, oportünistlerin bildirisi eleştirilmekte, ve onların "Batı Alman emperyalizmine, ABD ve NATO yanında değinip geçtiği" doğru olarak eleştirilmektedir. İşte NATO ve ABD hakkında söylenen yalnızca budur. Bunu "ABD ve NATO'ya bildiride değindik" şeklinde göstermek ciddi bir tavır olmasa gerekir.

Bu konuda bizim getirdiğimiz eleştiri hem öz olarak, hem de formülasyonlar açısından bütünü ile doğrudur. GDS'in bildiride bu konuda yaptığı hata, burada bildiri yazarının bu hataya kıskançlıkla sahip çıkması sonucu daha da büyümekte, ciddileşmektedir. GDS görünürde 'kendi emperyalizminin' teşhirini merkeze koyma şeklindeki doğru Marksist-Leninist talebi, kendi emperyalizminin rolünü mümkün olduğunca abartmak; öteki emperyalist güçlerin rolünü mümkün olduğunca gizlemek olarak kavramaktadır. Uygulama bunu göstermektedir.

GDS'li bildiri yazarı daha sonra bizim yoldaşlarımızın eleştirilerinde BP ile GDS arasındaki bir görüş ayrılığını çekirdek olarak doğru aktarmadıkları iddiasını öne sürmekte; ve kendine göre ayrılığı aktarmaktadır.

Önce şunu tespit edelim: Bildiriyi kaleme alan yoldaşlar sözü geçen görüş ayrılığı konusunda GDS'in yazılı bir eleştirisine, belgesine, vs. dayanma imkânına sahip değillerdi. Çünkü böyle bir yazılı belge henüz yoktur. İkinci olarak, görüş ayrılığı konusunda bilgi veren yoldaşlar, 12 Eylül'de C' da yapılan açık toplantıda GDS temsilcisi ile BP temsilcisi arasında bu konuda yürütülen tartışmadan yola çıktılar. Sözü geçen toplantıda GDS temsilcisi "kimin birinci sırada olduğunun hemen hemen her ay değiştiği bir ortamda böyle bir tespit yapmanın yanlış olduğu" şeklinde çok derin(!) eleştiriler (!) getirdi. Ve tartışmanın esasını da bizim yoldaşlarımızın özetlediği bu somut sorun oluşturdu. (Bu tartışma banta alınmıştır. Belgelidir.) Yani GDS'li yazarın, "Biz şu anda bunun üzerine kavga etmiyoruz" şeklindeki tespiti kesinlikle gerçeği yansıtmayan bir tespittir.

Bunun ötesinde GDS'liler gerçekten de 12 Eylül tartışmalarında GDS'li bildiri yazarının aktardığı; ve 'bizim için söz konusu olan budur' dediği konularda da eleştiriler getirmişlerdir.

GDS'in bildirisini eleştiren yoldaşlarımızın görüş ayrılığını koydukları yerde, GDS'in getirdiği diğer eleştirilerin de kırmamış olması ve bunlara da tavır takınılmamış olması yanlıştır. Biz şimdi GDS'li yazarın bu konuda söylediklerinden yola çıkarak bu noktalarda da tavır takınalım:

Önce Türkiye'de Amerikan emperyalizminin bütün emperyalist güçler içinde en öndeki, birinci sıradaki güç olduğu tespitinin ispatlanmamış olduğu eleştirisi:

Şimdiye dek Türkiye devrimci hareketi içinde bu konu hiç kimsenin itiraz etmediği bir aksiyomdu. Türkiye'de yaşayan, Türkiye ile biraz bağı olan herhangi bir kişi için bu gerçek her gün yaşanan ve özel olarak ispatı için çaba gerekmeyecek kadar açık olan birşeydir. Bu konuda şimdiye dek bizim birçok belgemizde de "Başta Amerikan emperyalizmi olmak üzere", vb. ifadeler yer almıştı. Ve ne içimizden, ne de kardeş örgütlerden bu konuda herhangi bir itiraz gelmemişti. Bu yüzden de biz bu konunun ispatlanması için özel bir çaba harcama ihtiyacı duymamıştık. Biz herkes tarafından kabul edilen; herkesin çıplak gözle görebileceği gerçeklerin ispatlanmasının gerekmediğini düşünüyoruz. Ama 12 Eylül tartışması içinde görmüştük, kardeş örgütlerimizin temsilcilerinin bu konuda kafaları hiç mi hiç açık değildir. Bu noktadan itibaren bizim için ABD emperyalizminin durumu hakkında söylediklerimizi somut olarak ispatlama görevi çıktı. Biz bunu yapacağımızı tartışma içinde ilan ettik. Ve bu görevi bu sayıda yerine getiriyoruz.

GDS'li yazarın ikinci eleştirisi daha da dehşetengiz bir eleştiri: Biz "Dünkü gevezeliklerimden bugün bana ne?" sözüne uygun davranıyormuşuz! Bunu ispatlamak için GDS'li yazar 1980 ortak açıklamasından iki cümle alıyor. Bu yazarın siyasi sahtekârlık yöntemini teşhir etmek için onun bu konuda dikleri ile alıntı yaptığı yeri karşılaştıralım.

Yazar şöyle diyor:

"'Bugün Türkiye'de batılı emperyalistlerin dediği olur.' 'Türkiye'nin sömürülmesinde emperyalist güçler içinde en büyük paya Batı Alman emperyalizmi sahiptir.' Ve şimdi de ABD emperyalizmi 1 numara olacak!"

Şimdi bir de yazarın alıntı yaptığı yere, ve onun nasıl alıntı yaptığına bakalım:

GDS'li yazarın alıntı yaptığı yer, Açıklamanın Almancası nın 4. sayfasındadır. Orada bağıntı içinde aynen şunlar söylenmektedir:

"Şu anda Türkiye'de dedikleri olan batılı emperyalistler, dıştan bakıldığında sağlam görülen rejimlerin gerçekte ne kadar kof olduğunu ispatlayan İran'daki 'şok'tan sonra, hoşlarına gitmeyen gelişmeler karşısında çok daha enerjik reaksiyon gösteriyorlar. BAŞTA AMERİKAN EMPERYALİZMİ OLMAK ÜZERE, BATILI EMPERYALİSTLER, İRAN'DAKİ GEÇİCİ KAYIPLARINI TÜRKİYE VE MISIR'DAKİ DAHA GÜÇLÜ ANGAJMANLARLA ÖRTMEK İSTİYORLAR.

BATI ALMAN EMPERYALİZMİ DE TÜRKİYE'DEKİ DURUMUNU GÜÇLENDİRİYOR. ŞU ANDA O TÜRKİYE'NİN EN BÜYÜK "KREDİ VEREN"İ ve EN BÜYÜK "TİCARET ORTAĞI"DIR. YANİ O TÜRKİYE'NİN SÖMÜRÜLMESİNDE EMPERYALİST GÜÇLER İÇİNDE EN BÜYÜK PAYA SAHİPTİR. 'Türk ekonomisinin düzeltilmesi için derhal yardım' konusunda; temeli Carter-Schmidt- Giscard d'Estaing ve Callaghan'ın 1979 yılı başında Guadeloup'ta yaptıkları toplantıda atılan bir iş bölümü vardır. Bu 'işbölümü'ne göre Batı Alman emperyalizmi, 'düzeltme eylemi'nde batılı emperyalist güçlerin temsilcisi fonksiyonunu üstlenmiştir."

İşte bu ortak açıklamada bu bağıntıda söylenenler bunlardır.

GDS'li yazar bütün bu söylenenlerden iki cümleyi adeta cımbızla çekiiü çıkarıp, arka arkaya koyarak; bizim ortak açıklamada, Batı Alman emperyalizminin Türkiye'de bir numaralı güç olduğunu savunduğumuzu, şimdi ise Amerikan emperyalizminin 1 numaralı güç olduğunu —geçmişte savunduğumuzun özeleştirisini yapmadan— savunduğumuzu ispatlamaya çalışıyor.

GDS'li yazar burada açıkça tezini ispatlamak için söylediklerimizi bağıntısından koparark aktarıyor; siyasi sahtekârlık yapıyor.

Önce ortak açıklamada çok açık olarak, bütün batılı emperyalistlerin içinde, "Başta Amerikan emperyalizmi"nın olduğu söylenmektedir.

İkinci olarak Batı Alman emperyalizminin durumu tartışılırken, onun o anda (Ortak Açıklamanın yazıldığı anda)ki durumu somut olarak tespit edilmektedir. Somut olarak onun o anda "en büyük kredi veren", "en büyük ticaret ortağı" olduğu tespiti yapılmakta; bu somut tespitlerden sonra, "YANİ Batı Alman emperyalizmi emperyalist güçler içinde Türkiye'nin sömürülmesinde en büyük paya sahiptir" şeklinde devam edilerek; en büyük paya sahip olmanın hangi anlamda söylendiği açık bir şekilde ortaya konmaktadır. Yani 1980 ortak açıklamasında Türkiye'de Batı Alman emperyalizminin 1 numara olduğu tespit edilmemiştir. Onun 'kredi verme' ve 'ticaret' konusunda o anda en büyük olduğu tespit edilmiştir. Bu bağıntıda, 'sömürüden en fazla payı' aldığı tespit edilmiştir. GDS'li yazar sapla samanı birbirine karıştırarak; 1980'de ortak açıklamada birlikte savunduğumuz doğru tespitleri kendi yanlış siyasetine temel yapmaya çalışmaktadır. Çabası boşunadır. Bu konuda özeleştiri yapması gereken biri varsa, o da ortak açıklamada "Başta Amerikan emperyalizmi olmak üzere batılı emperyalistler" tespitine imza atan GDS ve onu desteklediği öiçüde diğer kardeş örgütlerdir.

GDS'li yazarın TKP/ML(B) I. Konferansının bir kararını hatırlatması da demagojiden başka birşey değildir. Çünkü biz, Amerikan emperyalizminin Türkiye'de 1 numaralı güç olduğunu "araştırmadan ve ispatlamadan", "inanç" temelinde savunmadık. Neden ispatlamak için özel bir çaba sarfetme gereğini bugüne dek hissetmediğimizi yukarıda açıkladık.

★★★

*3. Batı Alman emperyalizmi Türkiye'deki kadın ve erkek işçileri yalnızca yatırım yaptığı fabrikalarda mı sömürüyor?

Birinci sayfa üçüncü paragrafta, Türkiyeli emekçilerin Batı Alman emperyalizmi tarafından sömürülmelerini mahkûm etmeye çalışıyorsunuz. Ama bunu yaparken siz Türkiyeli emekçilerin Batı Alman emperyalizmi tarafından sömürülmesinin yalnızca 1 direğine saldırıyorsunuz. Siz yalnızca sermaye yatırımlarından; Batı Alman emperyalizminin Türkiye'deki fabrikalarından sözediyorsunuz; sermaye ihracı yolu ile emperyalist sömürünün ikinci ve merkezi direği olan devletlerarası kredi ve borçlandırmalar sizde yok! 1. Kaypakkaya, Leninizmi savunurken, tam da emperyalist sömürünün böyle tekyanlı ele alınmasına karşı sert bir polemik yürütmüştür. O; emperyalizmin "sermaye ihracı yolu ile elde ettiği aşırı kârın, onun yatırımlar ile elde ettiği kârdan daha yüksek" olduğunu ortaya koymuştur (Üç programatik belge, Almanca, s.10). Kaypakkaya'ya göre; bu olguyu, yani devlet borçları ve kredileri unutan bir tavır, "emperyalizmin tefeci karakterini; yüksek faizler le kredi vererek sömürüsünü, yani onun asalaklığını gözlerden gizleyen; çok eksik" bir tavırdır. Özellikle devlet kredileri aracılığıyla yapılan sermaye ihracı; yalnızca Türkiye de Batı Alman emperyalizminin fabrikalarında çalışan işçilerin değil; bütün ezilen Türkiye halkının, bu şekilde Batı Alman emperyalizmi tarafından sömürülmesinin yoludur!

(Siz sayfa 3'te de "sermaye ihracı ve devlet paraları " ndan da söz ederek, sizin bu "devlet paraları"nı sermaye ihracından saymadığınızı gösteriyorsunuz.)

CEVAP:

Bu sorunda getirilen eleştiri çekirdekte doğru değildir. Biz bildirimizin üçüncü sayfasında açık olarak, "Türkiye halklarının sömürülmesi için devlet paraları"ndan söz ettik. Eleştiride iddia edildiği gibi biz Türkiye halklarının Batı Alman emperyalizmi tarafından sömürulmesinin bu ayağını unutmadık. Yani siyasi eleştiriyi geri çevirmek zorundayız. Düşünce yanlışı ise şudur:

a) Eleştiriciler sermaye ihracından yalnızca ozel sermaye ihracını anlamaktadırlar. Biz bundan hem özel ve hem de devletın sermaye ihracını anlıyoruz.

b) Onlar bunun ötesinde, Turkiye halklarının somurulmesine hizmet eden ve fakat kendisi sermaye olmayan, Gothe Enstitusunden, silah alımının finanse edilmesine kadar (uzanan işlerde —ÇN) kullanılan; devletin verdiği kredi ve paralar olduğunu anlamıyorlar.

Bizim bildirimizde sadece değindiğimiz Batı Alman emperyalizminin guya "yardımı" konusunda getirdiğimiz eleştiriyi, ileriki donemde daha geniş ortaya koymamız gerektiği doğru olabilir; çunku (eleştirinin de gosterdiği gibi) sorun oldukça karmaşıktır.

Bu konuda GDS'li yazar getirilen eleştirinin "çekirdekte doğru olmadığı"nı iddia ediyor.

Ve ispat olarak kendilerinin "Türkiye halklarının sömürülmesi için devlet paralarından sözettiklerini" getiriyor.

Halbuki bu tam da bizim getirdiğimiz eleştirinin doğruluğunu ispatlayan bir örnektir. GDS bildirisinin birinci sayfasında, Türkiyeli emekçilerin Batı Alman emperyalizmi tarafından sanki sadece Batı Alman emperyalizminin doğrudan sermaye yatırımları ("Kapitalanlage") ile kurduğu fabrikalarında sömürülüyormuş gibi koymakta; emperyalizm çağında emperyalist sömürünün temeli olan sermaye ihracının çok önemli bir alanını, kredi ve borçları, bunlar aracılığı ile sömürüyü atlamaktadır.

GDS burada yanlış bir şekilde sermaye ihracı ile sermaye yatırımını eşitlemektedir. Bu siyasi olarak emperyalizmin asalak karakterini gizlemek demektir.

Aynı yanlış, GDS'in ispat için ileri sürdüğü üçüncü sayfada da sürmektedir. Orada da GDS "Muazzam sermaye ihracı VE(!) devlet paraları"ndan sözederek; çok açık bir biçimde "devlet paraları" dediği devletten devlete borçlar, krediler, vb.'ni sermaye ihracı dışında ele almaktadır.

Lenin Emperyalizm kitabında "sermaye ihracı"nı incelediği bölümde, Fransız emperyalizminin bir özelliği olarak onun ihraç ettiği sermayenin önemli bir bölümünün "ödünç verilmiş sermaye; endüstri işletmelerine yatırılmamış olan sermaye"olduğunu belirtir. (Lenin, TE, c.22, s.247, Almanca)

Yani Lenin için "sermaye ihracı ve devlet paraları"bir saçmalıktır. Devlet paraları da sermaye ihracının bir bölümü, hem de çok önemli bir bölümüdür.

GDS'li yazar bu noktada da getirilen haklı bir eleştiriyi reddetmek için kırk dereden su getiriyor. Ve eleştiriyi tersine çevirmeye çalışıyor.

GDS'li yazar, "eleştiricilerin" "sermaye ihracından yalnızca özel sermaye ihracını anladığı"nı söylüyor. Nerede ispatı? İspatı kendinden menkûl. GDS'li yazar söyledi ya, öyledir!

GDS'li yazar bizim için "Türkiye halklarının sömürülmesine hizmet eden ... devletin verdiği kredi ve paralar olduğunu anlamıyorlar" diyor. Biz bunu anlıyoruz. Asıl anlamayan GDS'li yazardır. Onun anlamadığı, bu devlet paraları dediği paraların da a) Birikmiş emek olduğu, b) Ve canlı emeği sömürmek için kullanıldığı ölçüde bizzat sermaye olduğudur. Ve bu 'devlet paralarının' tümünün de sermaye ihracının bir parçası olduğudur.

★★★

*4. Demokrasi ve diktatörlük ayrı yönetim biçimleri midir?

Sayfa 2, altıncı paragrafta şöyle deniyor:

"Ecevit rejimi altında katledilen ve işkenceye çekilen devrimci savaşçılar; emperyalizmin bu uşağının da Türkiye Halklarına demagoji dışında hiçbir şekilde "demokrasi" değil, sadece diktatörlük, kan, sömürü ve baskı getirdiğinin tanığıdırlar. Özellikle Batı Almanya'da, Türkiye halklarının mücadelesini, Ecevit ve emperyalizmin onun gibi figürlerini ... teşhir etmeden desteklemek mümkün değildir."

Burada iki büyük yanlış yapılmaktadır.

Önce "demokrasi" ve diktatörlük (demokrasi " " içinde olsa bile) hiçbir şekilde yapılmaması gereken bir biçimde karşı karşıya konuyor. Lenin demokrasiden, diktatörlükten bağımsız olarak sözeden Kautsky'nin demokrasi kavramı ile polemiğe girdi; ve demokrasinin her zaman bir sınıfa hizmet ettiğini ve burjuva demokrasisinin, burjuvazinin diktatörlüğünün bir aracı olduğunu; proleter demokrasisinin ise proletarya diktatörluğünün aracı olduğunu ortaya koydu. Bildirinin alıntı yaptığımız yeri ise pratikte; Ecevit'in "demokrasi" getirmediğini; bu yüzden diktatörlük olduğunu söylemektedir; buraya çıkmaktadır.

Bu karşı karşıya koymada, sanki burjuva demokrasisinin burjuva diktatörlüğünün bir biçimi olmadığı sonucu çıkmaktadır.

Bu konuda oportünistlerle bizim aramızdaki tartışma şudur: Onlar Ecevit'i bir burjuva demokratı olarak görüyor; ve onun diktatörluğünün herhalde faşist diktatörlükten iyi olacağını söylüyorlar.

Buna karşı Ecevit'i demokrat olarak göstermeye çalışan oportünistleri eleştiride özsel olan şey; Türkiye'de emperyalizme bağımlı komprador burjuvazi ve toprak ağalarının iktidarda olduğunu; bunun sonucunda Türkiye'de burjuva demokrasisinin —burjuva diktatorlüğünün bir biçimi olarak— gelişmediğini; emperyalist tahakküm ve ortaçağın baskı metodlarını içeren feodal artıkların özel bir şekilde içiçe girmesi sonucu, diktatörlük sisteminin faşist olduğunu vurgulamaktır.

Bildiride çelişme —"Ecevit neden demokrasi getirmedi?" sorusuna cevap verilirken; devrimcilerin öldürulmesi, onun sömürü ve baskı getirdiği gerekçe olarak gösterilerek— demokrasi mi / diktatörlük mü sorunu üzerine kaydırılıyor.

Şimdi burjuva demokrasilerinde de herhalde sömürü, kanlı baskı, vs. olacaktır. Burada vurgulanması gereken; kendinden önce de varolan tüm faşist tedbirleri (sıkıyönetim, 30 gün göz altı süresi, işkence, faşist terör) kullanmış olduğu gerçeğidir. (Bu konuda Nisan 1980'deki Ortak Açıklamaya bakınız. Bu bildiri bu noktada onunla da çelişmektedir.)

CEVAP:

Bizim bildirimizdeki ilgili yerlere getirilen eleştiri, iki noktadan oluşuyor:

Önce Ecevit rejimi ile ilgili: Biz "Bugunku eylem birliğine katılmayı imkânsız kılan üç ilkesel sebep" bolumune geçerken çok açık bir şekilde, faşist askeri cuntanın, "Türkiye'de emperyalizme bağımlı komprador burjuvazinin ve toprak ağalarının mumkun olan faşist diktatorluklerinin yalnızca bir biçimi" olduğunu belirttik.

Bu bolumü eleştiriciler herhalde atlamış (görmemiş —ÇN) olacaklar. Burada bizim Turkiye'de komprador burjuvazi ve toprak ağalarının faşist diktatorluğunun kurulmuş olduğu ve bunun bir biçiminin askeri cunta olduğu şeklindeki duşuncemiz ortaya konuyor.

Her ne kadar komprador burjuvazi ve toprak ağalarının faşist diktatörlüğü konusundaki bu bolum, Ecevit önderliğindeki bir rejim için de geçerli ise de, biz bildirideki Ecevit hakkındaki formulasyonlarımızın Ecevit üzerine oportünist pozisyonları besleyebileceğini reddetmek istemiyoruz. Bu na açıkça karşı çıkabilmek için Ecevit rejimi yalnızca 'diktatorluk' olarak değil, tersine, berrak ve yanlış anlaşılmayacak bir biçimde 'faşist diktatörluk' olarak adlandırılmalı idi.

Şimdi ikinci noktaya gelelim: Gerçekten de demokrasiyi " " içine alarak alay etmek yeterli değildir.

Bildiriden, demokrasi ve diktatörlüğün oportünist anlamda karşı karşıya konduğu sonucunun çıkmasının z o r u n l u olup olmadığını bir yana bırakıyoruz. Ama böyle önemli oportünist görüşlere karşı kuşkusuz " " aracı ile mücadele edilmez. Bunlar daha çok beslenir. (Ek olarak: Eleştirici doğru olarak Turkiye'de hiçbir zaman burjuva demokrasisi olmadığını , ve olmayacağını ortaya koyuyor, ama burada İbrahim Kaypakkaya'nın 1970 öncesinde Türkiye'de bazı dönemleri 'yarı-faşist' olarak adlandırdığı sorununu kibarca atlıyor.)

Bu noktada okuyucu çok dikkatli olmalıdır. Çünkü bu noktadaki eleştiri, GDS'li yazarın yazısının girişinde güya kabul etmiş olduğu bir eleştiridir.

Bu konuda getirdiğimiz eleştiriyi mümkün olduğunca küçültmek, GDS'in ünlü deyimiyle 'eleştirinin ağırlığını almak' için GDS önce bildiride bizim eleştirmediğimiz başka bir pasaja atıfta bulunuyor. Önce atıfta bulunulan yerin bizim eleştirdiğimiz yer olmadığını; bir başka yerde doğrusunun söylenmiş olmasının (doğru olduğunu varsaysak bile), yanlışı ortadan kaldırmadığını tespit etmek istiyoruz.

İkinci olarak, biz GDS'li yazarın atıfta bulunduğu yeri atlamadık. Ama o yer hiç de GDS'li yazarın bizi inandırmaya çalıştığı gibi, Ecevit rejiminin de faşist olduğunu, vs. ispatlamaz.

Daha sonra GDS'li yazar "özeleştiri" yapıyor:

"Biz bildirideki ECEVİT HAKKINDAKİ FORMÜLASYONLARIMIZIN ECEVİT ÜZERİNE OPORTÜNİST POZİSYONLARI BESLEYEBİLECEĞİNİ REDDETMEK İSTEMİYORUZ."

Hayır, hayır! Biz "bizim ilkesel eleştirimizin ağırlığının böyle alınmasını protesto ediyoruz". Sizin bildirinizde Ecevit konusunda söylediklerinizin 'oportünist pozisyonları besleyebileceği için' değil; kendileri bizzat yanlış ve oportünist oldukları için; bildiride bu konuda ortak çizgimiz savunulmadığı için reddedilmelidir.

İkinci eleştirimizi —ki bu çok daha önemlidir— de GDS'li yazar "gerçekten de demokrasiyi "" içine almak yeterli değildir" diye geçiştiriyor. Ve bildiriden "demokrasi ve diktatörlüğün karşı karşıya konduğu sonucunun çıkmasının zorunlu olup olmadığını bir yana" bırakıyor. İyi ama neden tam da bu esas sorun "bir yana bırakılıyor" acaba??? Bu onca önemsiz bir sorun mu? Başkaları böyle bir hata yaptığı zaman, hem de motivler üzerine ahkâm kesen sızlar, neden kendi yaptığınız hatalara bunca liberal yaklaşıyorsunuz? Biz şunu açıkça söylüyoruz: Sizin savunduğunuz genel düşünce bu olmasa da, eleştirilen bildiride demokrasi ve diktatörlük açıkça karşı karşıya konmaktadır. Bildiriden eleştirilen yerden başka hiçbir şey çıkarmak mümkün değildir.

Kendi hatası konusunda bunca liberal olan yazar, sorunu kendi hatalarından başka yerlere kaydırabilmek için parantez içinde bir not koymaktan da kendini alamıyor.

Biz yazdığımız bildiri eleştirisinde İbrahim Kaypakkaya yoldaşın değerlendirmesini yapmadık. Bu yüzden de bizim bu soruna "kibarca atladığımız", vs. suçlaması, dikkatleri başka yerlere çekmek için başvurulmuş bir numaradan başka birşey değildir. Burada sadece İbrahim Kaypakkaya yoldaşın Türkiye'de "yarı faşist" diye adlandırdığı dönemlerde burjuva demokrasisinin varlığını savunmadığını belirtmekle yetiniyoruz.

II.

İ K İ N C İ L D E R E C E D E Ö N E M L İ E L E Ş T İ R İ L E R

II. İKİNCİL DERECEDE ÖNEMLİ ELEŞTİRİLER

● 1. Sayfa 1, dördüncü paragrafta, "Türkiye'nin doğusunda Anadolu'nun geri ve halâ ortaçağ ile bağıntılı kesimleri ..." deniyor. Anadolu coğrafi bir kavramdır. Bu bölge Türkiye'deki Kürdistan bölgesidir. Soruna hiç dokunmayan coğrafi bir kavram yerine "Kürdistan"dan sözetmek daha doğrudur.

CEVAP:

Bizim formülasyonumuz gerçekten de ayakta tutulacak bir formulasyon değildir. Yalnızca doğuda feodalizmin kalıntıları nın olmadığı bile bunun (ayakta tutulamaması) için yeterli dir. Ama biz "Kürt bolgesi" kavramını Kürt bölgeleri dışında da ortaçağ ile bağıntılı bölgeler varolduğu için kullanmadık. (Yalnızca doğuda değil.) Eleştiride yazıldığı gibi Anadolu'nun Kurdistan bölgesi olduğu bizim için yenidir. Bizim bildiğimiz kadarı ile Anadolu çok daha geniş bir alandır, hemen hemen Türkiye'nin bütun alanıdır.

Biz GDS'li yazara, bize verdiği coğrafya dersi için, borçluyuz! Ve bu borcu nasıl ödeyeceğimizi bilemiyoruz! Bu ne derin bilgi! Gerçekten de biz Anadolu'nun bütününün Kürdistan olmadığını bilmiyorduk!!! Şimdi GDS'li yazar yazınca öğrenmiş olduk! Yalnız tartıştığımız "Anadolu" değil; "Anadolu'nun doğusu" idi. Acaba yanılıyor muyuz??? Anadolu'nun doğusu denen yerin, Kürdistan bölgesi olduğunu söylediydik. Acaba biz mi yanılıyoruz, GDS'li yazar mı çok kalın kafalı? Yoksa bilerek mi çarpıtmaya, tartışmayı saptırmaya mı çalışıyor? Okuyucu bu konuda karar verebilir sanıyoruz.

★★★

● 2. Sayfa 1, üçüncü paragraf: "Faşist parolalar"a karşı ideolojik mücadele; Batı Alman emperyalizminin şövenist-ırkçı kışkırtmalarına karşı mücadelede yeterli midir?

Sınıf mücadelesinde güncel ideolojik cepheler gözönüne alındığında, Batı Alman emperyalizminin şövenizmine ve ırkçılığına karşı mücadelede yalnızca "faşist parolalar"a karşı mücadele edilmesi kesinlikle yeterli değildir. Batı Alman emperyalizminin faşist "keşif kolları"nın "Türkler dışarı", "Almanya Almanlarındır" şeklindeki açık faşist parolalarının sorunun yalnızca bir yanı ve şu anda esas yanı olmadığı bir olgudur. Öbür yan, sosyal-demokratların "entegrasyon" üzerine gevezelikleri ve onunla bağıntılı yabancıların sınırlandırılmasıdır ki, bu Batı Alman emperyalist devletinin gerçekte giderek faşistleşen yabancılar politikasına temel olmaktadır. Bugün görev; bunların her ikisinin özde aynı faşist içerikler olduğunu; yalnızca bunların ideolojik olarak ayrı gerekçelendirilmeye çalışıldığını göstermektir.

Şimdi mesela düzenlediği "Yabancılar Haftası" ile anti-şövenist pozlara bürünen DGB aygıtının bu çabalarına karşı; bunların bu sorunda açık faşistlerle özde bir ve aynı şeyi savunduklarına işaret edip, bunu ispatlamak görevdir. Bu yüzden; işçilerin yabancılara karşı faşist parolalarla bölünmeye çalışıldığını söylemek hiçbir şekilde yetmez. Çünkü genel olarak devrimci hareket içinde de yabancılara karşı kışkırtmadan anlaşılan, devletin resmi onaylanmış faşist kışkırtmaları değil; yalnızca nazi-faşist kışkırtmalardır.

Uzun lafın kısası; somut öneri: Bildiride mücadelenin iki hedefi de konmalı idi: "Yabancılara karşı kullanılan, Nazilerin 'Türkler defolun' gibi parolalarından; daha ince formüle edilmiş 'Yabancıları sınırlama ve entegrasyon'a kadar uzanan faşist parolalar" denmeli idi.

CEVAP:

Biz gelen bu eleştiriyi, bizim pozisyonumuzun siyasi eleştirisi olarak çekirdeği ile reddediyoruz. Biz bildirimizde bilinçli olarak 'Batı Alman emperyalizminin faşist parolaları' ndan sözederek, bu faşist parolaların bütün biçimlerini (açık faşist laflardan, sosyal-demokrasinin daha ince formule edilmiş tıradlarına kadar) teşhir ettik. Eleştiriciler "Batı Alman emperyalizminin faşist parolaları" formülasyonunu, bu formülasyonla yalnızca 'açık faşist parolalar' kapsanıyormuş, ve 'yabancıların sınırlandırılması', vs. şeklindeki sosyal-demokrat gevezelikler bunun dışında kalıyormuş gibi yorumluyorlar. Ondan sonra (eleştiriciler —ÇN) bizi sos

yal-demokrasinin, DGB aygıtının ve açık faşistlerin özde aynı faşist içerikleri yaygınlaştırdıkları yönünde ajite ediyor. Biz bu açıklamalara katılıyoruz, ve bu bildiri çerçevesinde de çok kısaca bunun üzerinde durma gerekliliğini görüyoruz. Ancak bu açıklamalar bizim, bu parolaların her çeşidini içeren "Batı Alman emperyalizminin faşist parolaları" formülasyonu ile çelişme içinde bulunmamaktadır.

Genel kullanılan anlamda 'faşist' kavramı yalnızca açık faşistlerin nitelendirilmesi şeklinde anlaşıldığı; sizin haklı olarak dikkat çektiğiniz bir eleştiridir; ve bizim bu konuda sorunu yeterince bilince çıkarmadığımızı göstermektedir. Bu yüzden, pozisyonumuzu daha anlaşılır ve berrak şekilde koyma yönünde düşünceler haklıdır. Bu bildiri için iyi bir açıklama gerekli idi.

Ama sizin tamamlama önerinizi doğru bulmuyoruz, çünkü bu, 'Türkler defolsun' şeklindeki parolaların yalnızca Naziler tarafından yaygınlaştırıldığı şeklinde anlaşılabilir. Ama mesela işten çıkarmalarda işletmelerde DGB fonksiyonerlerinin de 'Türkler dışarı' diye bağırdıkları, ve neo-Nazilerin de çoklukla daha ince formüle edilmiş 'Yabancıları durdurun' gibi laflar kullandıkları görülmektedir.

Toparlarsak: Bizim 'Batı Alman emperyalizminin faşist parolaları' formülasyonumuz bütünü ile doğrudur, ama doğru anlaşılabilmesi için epeyi bir bilinç ("einiges an Bewusstsein")gerektirir; bu yüzden de bildiride mutlaka açıklanmalı idi.

GDS'li yazar bu noktada da getirdiğimiz eleştiriyi "pozisyonlarının siyasi eleştirisi olarak çekirdeği ile reddediyor".

Ondan sonra "Genel kullanılan anlamda, faşist kavramı yalnızca açık faşistlerin nitelendirilmesi şeklinde anlaşıldığı; sizin haklı olarak dikkat çektiğiniz bir eleştiridir; ve bizim bu konuda sorunu yeterince bilince çıkarmadığımızı göstermektedir" diyor. Bu ne perhiz, bu ne lahana turşusu?! Bizim eleştirimizin çekirdeği ne acaba? Ve eğer genel kullanılan anlamda 'faşist' kavramı yalnızca açık faşistlerin nitelendirilmesi için kullanılıyorsa; ve eğer siz bunu kullandığınız yerde ne anlamda kullandığınızı açıklamıyorsanız; o zaman bildiriyi kendiniz için mi yazdınız?

Nereden tutulursa tutulsun, eleştiri kabul etmedeki isteksizliğiniz çıkıyor ortaya.

Bizim somut önerimiz hakkında söylediklerinize de DGB'li sendika ağalarının ve sosyal-demokratların ve revizyonistlerin bu konudaki demagojisini nasıl küçümsediğinizin açık bir örneğidir bizim için.

★★★

● 3. Birinci sayfa, alttan üçüncü paragraf

Burada insan hayretler içinde kalabilir.
Çünkü Batı Alman emperyalizminin tavrı konurken, bir grup emperyalist politikacı buradaki nitelendirmelerin dışında kalıyor. Kasdettiğimiz, "faşist cuntaya" güya karşı olduklarını söyleyen (Juso'lar, tek tek SPD milletvekilleri, vs.) burjuva demokrasisinin incir yaprağı olanlardır. Bunlara karşı da tavır almak önemlidir; çünkü bunlar oportünistlerin Batı Alman emperyalizmine karşı izledikleri reformist siyasette sarıldıkları daldır.

CEVAP:

Burada da daha önceki eleştiri noktasında olana benzer bir sorun vardır. Ve herhalde Batı Alman emperyalizminin çeşitli ideologları ve politikacıları hakkındaki değerlendirmedeki bir liğimiz —geçen noktada görulduğu kadar— buyuk değildir. Ama şimdi eleştiriye gelelim:

Yukarıda eleştirilen pasajda, Juso'lar, Carsten Voigt, Hansen, Coppick gibi SPD politikacıları hiçbir şekilde dışarıda kalmamaktadır. Tam tersine! Getirilen eleştiri gerçekte bizim bir yanlışımızı değil, eleştiricilerin yanlış bir anlayışını gostermektedir. Biz açıkça faşist cuntanın "az ya da çok açıkça" destekçilerinden sözettik. Bizim burada saldırdığımız bütün siyasetçilerin ortak ozellıği, onların faşist cuntayı d e s t e k l e m e s i dir. Aradaki tek fark, bunların bir bölümünün 'az', diğerlerinin 'çok' açık yapmasıdır. Bir bölümü açıkça taraf tutmakta; diğerleri ustü ortülu bir şekilde "eleştirici mesafe" koyarak faşist askeri cunta yanında taraf tutmaktadır.

Bu noktada da GDS'li yazar eleştiriyi geri çevirebilmek için elinden geleni yapıyor.

GDS bildirisinde birinci sayfada şu tespitler yapılıyor:

"Kendini demokratik parlamenter olarak gösteren Batı Alman emperyalizminin, basını ve politikacıları aracılığı ile, Türkiye'de İŞKENCE VE CİNAYETLE SAĞLANMAYA ÇALIŞILAN SÜKÛN VE DÜZEN HAKKINDA AZ YA DA ÇOK AÇIKÇA MEMNUNLUKLARINI BELİRTMESİ" ...

Bizim yoldaşlarımız, "faşist cuntaya güya karşı olduklarını söyleyen" birtakım politikacıların bu tanım dışında kaldığını söyledi ve eleştirdi.

GDS'li yazar bu eleştiriyi reddederken, kendilerinin "faşist cuntanın az ya da çok açıkça destekleyicilerinden" sözettiklerini ve bunun içine bizim sözünü ettiğimiz politikacıların da girdiğini söylüyor.

Bunun adına siyasi sahtekârlık denir. Alıntı yapılan yerde: "faşist cuntanın az ya da çok açıkça desteklenmesi" sorunu tartışılmamaktadır. Tartışılan genel olarak destek sorunu değil, "İşkence ve cinayetle sağlanmaya çalışılan huzur ve sükûn karşısında az ya da çok açıkça memnunluğunu belirtme"dir. Ve yazarın numaraları da bu gerçeği ortadan kaldırmaz.

Evet, bizim sözünü ettiğimiz, "Türkiye yardımı"nın kesilmesini talep eden; işkenceyi, siyasi cinayetlere sözde de olsa karşı çıkan Batı Alman emperyalizminin birtakım politikacıları da son çözümlemede Türkiye'deki faşist düzeni ve onun bugünkü uygulayıcısı Cuntayı desteklemektedirler; ama onlar bu işi dolaylı yollardan yapmaktadırlar. Az ya da çok açıkça yaptıkları, cuntaya karşı çıkmaktır. Bunlar 'işkence ve faşist' cinayetler karşısında az ya da çok açıkça memnunluklarını belirtmemişlerdir. GDS'li yazar bu konuda getirilen haklı eleştiriyi geri çevirmek için olmadık zorlamalara girmektedir.

★★★

● 4. Sayfa 3, ikinci paragraf

Sosyal emperyalistlerin propagandacılarının tanımında ve devrim ile karşı-devrim arasında ayrım yapıldığı yerde; FİDEF ile PKK aynı kefeye konuyor. Sosyal emperyalizme karşı ideolojik tavırlarında gerçekten de özde bir farklılık yoktur. Ama en azından bizim için PKK'nın karşı-devrim cephesinde olduğu çözülmüş bir sorun değildir. (Dev-Yol'un ve bir dizi diğer oportünist grubun sosyal emperyalizm karşısındaki ideolojik tavrı da PKK'ya benzerdir.)

Bu sonuca hangi kanıtlara dayanarak vardınız?

CEVAP:

Biz FİDEF ve PKK hakkında yalnızca onların Rus sosyal emperyalizmi konusundaki tavırları açısından söz ettik ve onları 'Rus sosyal emperyalizminin propagandacıları' olarak adlandırdık. Siz kendiniz bu değerlendirmeye katılıyorsunuz. Boyle grupların katılması ile devrim ile karşı-devrim arasındaki ayrım çizgisinin karıştığını da aslında görmeniz gerekirdi.

Biz bu gruplar hakkında sözu geçen paragrafta genel bir değerlendirme yapmadık, onun için de bu yazdıklarınız gereksizdir.

"Göz var, izan var" diye bir laf vardır bizde. Görünürde GDS'li yazar için geçerli değil.

GDS bildirisinde şöyle diyor:

" Bu eylem birliği bütünü ile bilinçli olarak Rus sosyal emperyalistlerinin FİDEF ve PKK gibi propagandacılarının 'sol ve devrimci hareket içinde' etkilerini arttırmaya ve kendilerini 'ilerici' olarak satmalarına hizmet etmektedir. Bu devrim ve karşı-devrim cephelerinin karıştırılması ... anlamına gelir."

GDS'li yazar şimdi eleştiriye cevap verirken, "biz bu gruplar hakkında genel değerlendirme yapmadık" diyor. Haydi hayırlısı! Kusura bakmayın ama, kendisi 'ilerici' olan birinin kendini 'ilerici' olarak satması diye bir sorun, bizim gibi normal düşünen insanlar için yoktur. Aynı şekilde ardarda gelen bu iki cümlede FİDEF ile birlikte PKK hakkında onu karşı-devrimci ilan eden bir değerlendirme yaptığınız da açık bir olgudur.

Eğer bunu ispatlayamıyorsanız, o zaman özeleştiri ile, kıvırtmadan geri çekmeniz herhalde doğru tavır olurdu.

III.

BERRAK OLMAYAN FORMÜLASYONLAR

III. BERRAK OLMAYAN FORMÜLASYONLAR

Birinci sayfa alttan üçüncü paragraf: "Bütün dünyada devrim açısından" yerine "dünya devrimi" daha iyidir.

İkinci sayfa alttan ikinci paragraf: Burada kavramlar karışmıştır. "Devrimci halkların birliğinden" sözediliyor; ardından "ezilen ve baskı altında tutulan halklar" deniyor. Ama herhalde aynı zamanda Polonya örneğinin gösterdiği gibi kapitalist-emperyalist ülkelerin halkları da kastediliyor. Ama eğer bu da kastediliyorsa, o zaman "emperyalist ülkelerin emekçi kitlelerinden" de sözetmek gerekirdi.

İkinci sayfa son paragraf: Revizyonistlerin buradaki teşhiri çok geneldir; onların mesela bir manevrasının somut teşhiriyle birleştirilse iyi olurdu.

...

Son olarak şuna da dikkat çekmek istiyoruz:

Bu sizin Türkiye'nin çeşitli milliyetlerden halkının mücadelesinin merkezi sorunlarından biri ile ilgili olarak çıkardığınız; Türkiye'de devrimin çizgisinin propagandasını yaptığınız (s.4), ama bu propagandayı; bu görevleri çözmeye çalışan gücün, TKP/ML(B)'in propagandası ile birleştirmediğiniz (alt tarafta, hiçbirşey anlaşılmayan reklam dışta tutulursa!) ilk bildiridir.

Lenin Komünist Enternasyonal'e ezilen ülkelerde devrimci hareketi destekleme görevi vermiştir. (Siz bunu birinci sayfa, alttan ikinci paragrafta yapıyorsunuz.) Ama o Marksist-Leninistlere bu görevi; "bu ülkelerdeki proleter hareketin bağımsızlığını —bu hareket çekirdek halinde olsa bile— koruma" şartı altında, yani onu destekleme şartı altında vermiştir.

Görüşümüze göre, dayanışma içinde eleştiri; dayanışma içinde destek ve propagandayı dıştalamaz!

CEVAP:

Berrak olmayan formülasyonlar üzerinde durmak istemiyorum, yalnızca eleştirinin son paragrafı ile ilgili birşeyler söylemek istiyorum: Orada siz, bizim bildirimizde "TKP/ML(B)'ın —birşey anlaşılmayan reklam dışta tutulursa— artık propaganda edilmediği"nı iddia ediyorsunuz. Bu eleştiri yanlıştır. Bildiride TKP/ML(B) üzerine boş laflar edilecek yerde, okuyucunun dikkati —grafik olarak dikkat çekici biçimde— şu noktaya çekildi:

a) Bizim TKP/ML(B) ile kardeşlik ilişkilerimiz vardır. Bu güçü biz destekliyoruz. Resmi olan sayıda herkesin okuyabileceği şekilde, "Yaşasın TKP/ML(B)" yazmaktadır.

b) Bizim "TKP/ML(B)'ın çizgisine eleştiri"miz vardır, ve bız bunu kamuoyu önünde dağıtıyoruz.

Yani biz bugün kardeşlik ilişkilerinin güncel durumuna uygun olarak şunu açıkça ortaya koymaya; TKP/ML(B)'in tarafımızdan desteklendiği ve fakat çizgisine eleştirimiz olduğunun söylenmesine değer veriyoruz. Bizim görüşümüze göre bu bildiriden açıkça çıkarılabilir. Bu yüzden biz, biz GDS'i, GDS tarafından getirilen ilkesel eleştirinin aynı andaki dayanışma içinde destek ve propagandayı dıştalayan bir konumda gosteren bu eleştiriyi kararlılıkla geri çeviriyoruz.

III. Bölüm ile ilgili

GDS'li yazar için TKP/ML(B)'in propaganda edilmesi artık bir bildirinin sonunda konulmuş olan iki GDS reklamı ile halledilmiş olan bir sorundur.

Gerçekten de bildiriyi büyüteçle okuyan herkes; GDS'li yazarın iddia ettiği gibi, bizimle GDS, WBK ve AMLP'nın kardeşlik ilişkileri olduğunu, ve onlarla bir zaman 'Yaşasın TKP/ML(B)' başlıklı bir açıklama yaptığımızı görebilir. Büyüteçsiz okuyanlar; yeni çıkmış bir "TKP/ML(B) çizgisine eleştiri" başlıklı bir ortak açıklama olduğunu da görebilirler. Bizim yoldaşlarımızın eleştirisinde bu olgu "bir reklam dışta tutulursa" şeklinde ifade ediliyor.

GDS'li yazarın bir partinin propaganda edilmesinden anladığı bu ise, buna bir diyeceğimiz yoktur. Yalnızca bu desteğin şeklinin geçmişte değişik olduğunu belirtmekle yetinelim. Bundan amacımız şikâyetlenmek değil, yalnızca olguları tespit etmektir.

Biz yoldaşlarımızın bu konuda getirdiği eleştiriyi bütünü ile doğru buluyoruz.

IV.

III. TKP/ML(B) saflarından gelen bu eleştirinin GDS ile TKP/ML(B) arasındaki ideolojik mücadele çerçevesi içindeki yeri üzerine

Biz bizim bildirimize getirilen eleştirinin kim tarafından kaleme alındığı ve kım tarafından desteklendiğini bilmiyoruz. Yalnızca bildirinin eleştirisi açısından bu göreceli olarak önemsizdir de.

Ama iki örgüt arasında (bunlar iki kardeş örgüt de olsalar) şiddetli bir ideolojik mucadele ortasında, bir eleştirinin mücadelenin bütünü içindeki yeri sorununu ortaya atmamak; yalnızca bu eleştiriyi, getirilen eleştirilerin doğruluğu yanlışlığı açısından ("sachlich") ele alıp kabul ya da reddetmekle sınırlamak saflık olurdu. Getirilen eleştirinin doğruluğu yanlışlığının incelenmesi birşeydir. Eleştirinin yeri ("Stellenwert": yeri, değeri; oynadığı rol, vb. anlamına) bir başka şeydir. Bununla ılgılı olarak şunlar söylenmeli:

Eleştiri, açıkça GDS ile TKP/ML(B) arasındaki bütün çelişmeleri, butun sert ideolojik mücadeleyi d ı ş t a t u t m a y a çalışmaktadır. O tartışılan hiçbir soruna değınmemekte, kardeş örgütlerin aynı gün, aynı yerde, aynı nedenle i k i bildiri dağıttıklarını, bu bildirilerin i l k e s e l olarak ayrı olduğunu basitçe yoksaymaktadır.

Biz mesela GDS'in bildirisinde yer alan bazı pozisyonların doğrudan TKP/ML(B)'in bildirisine ve genelde TKP/ML(B) Merkez Komitesinin teori ve pratiğine karşı yöneldiğine; ve fakat bunun TKP/ML(B) saflarından gelen eleştiride eleştirilmediğine dikkat çekmek istiyoruz. Bu pozisyonlar daha çok itirazsız bırakılıyor.

• Bu mesela bütün bildiride kullanılan "Türkiye halkları" kavramı ile ilgili olarak böyledir. Bu, TKP/ML(B) Merkez Komitesinin 'Çeşitli milliyetlerden Türkiye halkı' kavramını daha doğru bulduğu, ve bunu Merkez Komitesinin mektuplarından birinde tasdik ettiği halde, eleştirilmiyor.

• Bu bizim propagandasını yaptığımız, çok önemli, 'İşçilerin Köylulerin diktatörlüğü' sorunu ile ilgilidir ki, Enternasyonal İlişkiler Sekreterine göre bu Parti çizgisi değildir. (Bkz. 12.9. toplantısı)

• Bu ayrıca GDS bildirisinde getirdiğimiz oportünist 'Cuntaya karşı mücadeleyi devrim mücadelesi ile birleştirme'nin yeteceği şeklindeki anlayışa eleştiri konusunda böyledir.

• Bu bizim bildirimizin 4. sayfa birinci paragrafında, TKP/ML(B)'in 11.9'daki pratiğine yönelen ve devrimci bir çizgi temelinde revizyonist-oportunist batağa karşı, Turkiye'de devrim perspektifini koyan gerçekten devrimci bir yürüyüşün propagandasını yaptığımız paragrafla ılgılı olarak böyledir.

Şiddetli ideolojik mücadelenin dışta tutulmaya çalışıldığı, kendini bunun otesinde, eleştiri ıçinde eleştiricinin görüşüne göre bu bildirinin g e n e l d e nasıl değerlendirildi-

ğı konusunda tek laf edilmemesinde de göstermektedir. Bu bildiri, içindeki yanlışlar nedeni ile bütünü ile red mi edilmelidir, yoksa içinde kalitesini düşüren hata ve eksiklikler mi vardır? Bizde süreklı olarak eleştirilen şeyler yine mi eleştiriliyor? Vs. Bunlar hakkında tek kelime edilmiyor.

Bizim bildırımize getirilen eleştirinin TKP/ML(B) Merkez Komitesinin GDS'e karşı mücadelesinin bir parçası olduğu — bu belki de bu eleştiriyi kaleme alan erkek/kadın yoldaşın yalnızca tartışma sonuçlarını toparlama görevi ile görevlendirildiği; belki de (bu işle görevlendirilenin) TKP/ML(B) 'in bildirisinin tersine bizim bildırimizi ilkesel ve genel olarak doğru bulduğundan bağımsızdır— ancak en sona eklenen güya TKP/ML(B)'in propaganda edılmediği eleştırısinden hisse - dilmektedir.

Ama bizım görüşümüze göre ideolojik bır mücadelede "taraf - sız", "suçsuz" ve evet nerdeyse "karışmayan" bir tavır alınamaz. Biz bunu bütunu ile yanlış buluyoruz.

Açıklamak için önemli bir örnek üzerinde durmak istiyoruz: TKP/ML(B) ve GDS arasında milliyetçilik konusunda şiddetlı bir mücadele hüküm sürüyor; bu mücadelenın dışında hiç kımse duramaz, durmamalı. TKP/ML(B) Merkez Komitesi mesela 22.4.82 tarihlı "utanç kağıdı"nda, GDS'in 1 Mayıs 1982 ile ılgili çizgısını aslında 'mılliyetçi' olarak değerlendırip ıftıra etti. (Iftira diyoruz, çunkü GDS'in proleter enternasyonalizminin çıkarlarından yola çıktığı ispatlanabilir.)

Bızım bıldırımıze getirilen bu eleştiri de şımdı tam da bizim Alman şovenizmine karşı mücadeleyi yeterlibir şeklde yürütmedığımızı eleştırıyor. Biz bunun ne derece doğru olduğunu soyledık. GDS kendı safları içinde oportünist hatalar;kendini beğenmişlik ve milliyetçilik unsurları ortaya çıkabileceğını ve çıkmış olduğunu reddetmiyor, tersine öne çıkarıyor Biz bunu kabul ettığımız ıçin, böyle unsurların ("Moment") karşısında onları yoketmeye yönelik bir mücadele yürütebildik, ve yürütebılıyoruz.

Şimdi TKP/ML(B) saflarından gelen bu eleştiri, "utanç kağıdı"ndakı iftira ıle bağı nasıl kuracak sorusu çıkıyor. Ama bu konuda tek kelime yok. Ama "utanç kağıdı" üzerine yürütülen şiddetli ıdeolojık mücadelenın ortasında böyle bir sapma sorunu "suçsuz" bır şekılde böyle ortaya konamaz.

TKP/ML(B) Merkez Komitesı tarafından "utanç kağıdı" ıle onun çizgısini eleştirmenin basitçe tek açıklaması olarak, bizim tavrımızın tek açıklamasının pratikte Alman mıllıyetçiliği olduğunun ortaya konduğu bir yol tutuldu.

Benim görüşume gore buna karşı tavır takınmak TKP/ML(B) ıçın de ve dışında herkesın görevıdır.

Bizım 12,9'daki toplantılarda BP'ın bıldırısine getirdiğimız sert eleştırılerden sonra, tartışmanın artık yalnızca b i r bıldırı üzerınde yürütulmesi mümkun değıldir. Bırbırın den ılkesel olarak ayrı ıkı bildirinin birbırı karşısında durduğu açıktır.

GDS yanlış yapıyor; BP de yanlış yapıyor, sert mücadeleyi bırakalım şeklinde sebeplendırmeler soyut fanteziler değıldir. Böyle düşünceler, BP saflarından gelen, TECRİT edilmiş, ve TKP/ML(B) Merkez Komitesi ile, GDS arasındakı ıdeolojik mücadeleyi dışta tutan eleştirilerle h ı z l a n d ı r ı l a - b ı l ı r. Tam da bizim bildırimize gelenbir eleştıride böyle uzlaşmacı anlayışlara karşı enerjik bir mücadele yürütmek görevdır.

Bütün bunların ideolojik mücadelenın objektif mantığına uygun olarak, bu eleştiriyi kaleme alanın iradesine k a r ş ı mı olduğu, yoksa bunun bılınçlı mi olduğu — kısaca bu eleştirinin ideolojik mücadeledeki yerinin ne olduğu, ideolojik mucadele içinde ortaya çıkacaktır.

Tekrarlayalım: İdeolojik mücadelenın ortasında, canalıcı sorunları d ı ş t a tutmak, bunların etrafında dolanmak, tavır almamak, açıkça tavır takınan oportünızme yarayan uzlaşmacı bir tavırdır.

ts/n

III. Bölüm hakkında

GDS'li yazar "Eleştirinın açıkça GDS ile TKP/ML(B) arasındaki bütün çelişmeleri, en sert ideolojik mücadeleyi dışta tutmaya çalıştığı" eleştirisini getirmektedir. GDS'li yazar yalnızca bu bildirinin somut olarak eleştirilmiş olması olgusunu eleştirmektedir.

GDS'li yazara göre bu olacak iş değildir.

Biz GDS'li yazarın bu eleştirisinin doğru olmadığını; herhangi bir bildirinin önce kendisinin içindeki yanlışlarının nokta nokta ele alınıp eleştirilebileceğini, bunun yapılması için ille de bu eleştirinin bütün ıdeolojik mücadelede yerinin ne olduğunun saptanmasının en baştan, bu eleştırıyi getirmek için nerdeyse önşart olarak getirilmesini yanlış buluyoruz.

Tabii ki ideolojik mücadelede "yer" sorunu da çözulmelidir. Ve fakat bu sorunun çözümü, bır bildirideki somut hataları eleştırme görevının çözümünden çok daha zordur, ve daha derin bir incelemeyi, tartışmayı gerektirir. Bu yüzden ge tirenden derhal 'bütün ıdeolojik mücadele içinde de yerini' koymasını istemek, çoğu zaman ona, "eleştiri getirme" demekle eşdeğerdedir.

Şimdi biz bu konuda düşündüklerimizi söyleyelim:

Bizım görüşümüze göre BP ve GDS'in somut pratikleri ıçınde 12 Eylül ile ilgili çıkarılan iki bıldırinin karşılaştırmalı bir biçimde incelenmesi, bütün ideolojik mücadele ıçinde çok önemlidir.

Çünkü ilk defa GDS ve BP aynı nedenle, aynı çevreye yönelen iki ayrı bildiri çıkarmışlardır. Bu bir olgudur.

İkinci olarak, GDS bildirisini, elinde Bolşevik Partizan 'ın bildirisi olduğu şartlarda; ve onunla adını vermeden polemik içinde; deyim yerindeyse bizlere doğrusunun nasıl yapılacağını göstermek için çıkarmıştır. Onun bu bildırısı, Bolşevik Partızan'ın bildirisine göre iki avantaja sahiptir. O bu bildirisini çıkardığında, oportünist-revızyonist cephenin bir yürüyüşte birleşmesi gerçek olmuştu. Elinde oportünist-revizyonist cephenin ortak yürüyüş çağrısı vardı. Bunun otesinde, Bolşevik Partizan'ın daha önce bu konuda çıkmış olan bildirisi vardı.

İşte bu bildiriler bunun bilincinde olarak karşılaştırılmalıdır.

Karşılaştırma yapıldığında ortaya çıkan durum şudur:

Bizim bildirimize getirdiği eleştiride GDS, bildiride yazdıklarımız hakkında söylediklerimizin yanlışlığını ispatlayan bir tek somut eleştiri bile getirmemektedir. Bunun yerine bildirinin kendine göre nasıl olması, içinde daha neler olması gerektiği üzerine yoğunlaştırmaktadır eleştirisini.

Biz ise GDS'in bildirisine getirdiğimiz eleştiride, onun bazı noktalarda Marksizm-Leninizmden sapma teşkil eden görüşler savunduğunu (mesela sermaye ihracı konusunda); bazı noktalarda bizim ortaklaşa tespit ettiğimiz çizgiden sapan görüşler savunduğunu (mesela Ecevit konusunda); ideolojik eğitim konusunda sorunları küçümsediğini (mesela Alman şövenizmine karşı mücadele konusunda); ispatsız iddialar ileri sürdüğünü (mesela PKK konusunda) ispatlı olarak ortaya koyduk. Biz öncelikle GDS'in söylemedikleri üzerinde değil; söylediklerı üzerinde yoğunlaştırdık eleştirimizi. Ve söylediklerinde var olan —bir bildiri için, hem de bizim bildirimize alternatif olarak düşünülen bir örnek(!) bildiri için— affedilmeyecek yoğunluktaki hataları tespit ettik!

İşte iki bildiri arasındaki fark budur. GDS sorun teoriden çıkıp da uygulama alanına geldiği anda tökezlemektedir. Bizim gördüğümüz ideolojik sorun budur. Bunun aşılmasının yolu, GDS'in propaganda yapmaması değil; tersine, propaganda işine bugüne kadar olduğundan daha çok önem vermesi,kafa yormasıdır.

Bizim için GDS'in bildırisi en başta; GDS'in bugün Batı Almanya'da 12 Eylül'de yapması gereken esas işi tam olarak yapmayan bir bildiridir. Bu açıdan yanlıştır. Bunun dışında, içinde bir dizi hata ve sapmayı barındırmaktadır. Buna rağmen bu bildiri oportünist-revizyonist Batı Alman örgütlerinin 12 Eylül ile ilgili çıkardığı bildirilerden —öncelikle Batı Alman emperyalizminin teşhiri görevini merkeze koyması açısından— ayrılan bir bildiridir. Bizim bu bildiriyi değerlendirmemiz böyledir.

Biz bu bildırı ile bizim 12 Eylül ile ilgili çıkardığımız bildiri arasında ilkesel bir fark görmüyoruz. Fark görüyoruz. Kendı bildırimizin hata ve eksikliklerini GDS'inkilerle karşılaştırıldığında daha az ve daha az ağır olarak değerlendiriyoruz. Ama bu bizce ilkesel bir farklılık değil.

GDS'li yazar bu bildirilerin 'ilkesel' olarak farklı olduğunu söylüyor. Ama bunun ispatını bize borçlu kalıyor.

Bunu ispatlamak için getirdiği gerekçeler bildirilerin 'ilkesel' farkını ortaya koymuyor.

GDS'li yazar kendi bildirilerindeki bazı pozisyonların "doğrudan TKP/ML(B)'in bildirisine" yöneldiğine dikkat çekiyor. Ve bu pozisyonların eleştirilmemiş olmasını eleştiriyor.Şimdi kısaca o pozisyonlar üzerinde duralım:

a "Türkiye halkları" kavramı, bizce doğru olan bir kavramdır. Doğru bulduğumuz bir kavramı neden eleştirmemiz gerektiğini anlamadık. Biz kavram fetişisti değiliz.

D e v a m ı s . 5 0 ' ' d e

12 Eylül'de çıkardığı bildiri üzerine tartışma

12 Eylül ile ilgili olarak 20 Ağustos'ta Bolşevik Partizan adına şu bildiri çıkartıldı:

12 Eylül askeri faşist cuntasına karşı mücadele işçi sınıfı önderliğinde demokratik halk devrimi mücadelesinden ayrı ele alınamaz!

12 Eylül askeri faşist cuntasının siyasi iktidara bütünü ile el koymasının üzerinden bu yana iki yıl geçti.

12 Eylül'ün ikinci yıldönümünde şimdi işçi sınıfı adına konuştuğunu iddia eden tüm örgütler tavır takınacak. İşçi sınıfı adına, Marksizm-Leninizm adına, cunta konusunda şimdiye kadar söylenen şeyler bir kez daha tekrarlanacak. Çeşitli oportünist ve revizyonist örgütler kendi anlayışlarına uygun "eylemler" düzenleyerek, cuntayı "lanetleyecekler". Biz Komünistler 12 Eylül'ün yıldönümünde kendi anlayışımıza uygun olarak 12 Eylül cuntasını lanetleyeceğiz. Bizce 12 Eylül cuntasını lanetlemenin en iyi yolu; bu cunta deneyinin önümüze koyduğu, ve çeşitli milliyetlerden emekçiler açısından bedeli çok pahalı ödenen deneylerden **doğru dersler çıkarmak**; 12 Eylül cuntasının sebep ve sonuçlarını Marksizm-Leninizm bilimi ışığında incelemek; bu konuda oportünist ve revizyonist görüşleri teşhir etmektir. Bu konuda doğru görüşleri oportünizmle mücadele içinde kavramak ve gücümüz oranında yaygınlaştırmak; propaganda etmektir.

12 Eylül cuntasından her siyasi grup kendine göre dersler çıkardı.

12 Eylül ve «birlik» furyası

Oportünist grupların çok büyük bir bölümü, 12 Eylül'den sonra gelen yenilgi gerçeğinden şu dersi çıkardılar: 'Yenildik, çünkü birlik değildik.' Bunların 'birlik'ten anladığı, işçi sınıfının Komünist Partisi önderliğinde birliği; ve Komünist Partisi önderliğinde birleşmiş işçi sınıfının diğer emekçi sınıflarla sağlam ittifakı değil; her biri kendini 'işçi sınıfının öncüsü', diğerlerini 'küçük burjuvazinin temsilcisi' olarak değerlendiren çeşitli oportünist-revizyonist örgütlerin birliği idi. Onlar bunu gerçekleştirmek için 12 Eylül'den sonra grupları 'anti-faşist bir platform' temelinde birleştirmek için hummalı bir faaliyete girdiler.

Bu birlik faaliyeti, 12 Eylül'ün hemen ertesinde başlamadı. Çünkü başlangıçta cunta bütün gruplara biranda saldırmadı. Deyim yerinde ise, grupları 'sıraya dizerek' saldırdı. Saldırıdan henüz payını almayan gruplar, 'Herkes çöktü, bir biz kaldık' kasılmaları içine girdiler; eylem birliğine, vs. yanaşmadılar. Ama sıra istisnasız tüm gruplara geldi. Ve tüm gruplar çok ağır kayıplar verdiler. Yenilgi, işçi sınıfı ve emekçiler arasında da 'birlik' isteklerini geliştirdi. Düne kadar 'Bir biz kaldık' naralarını atanlar yenilgi gerçeği ile yüzyüze gelince, panikle kapılıp "Hiçbir grup tek başına önümüzdeki büyük görevleri çözemez" (Birleşik Direniş Cephesi platformu) demeye başladılar. Bu panik, işçi ve emekçilerin gerçek birliğe duydukları haklı isteği sömürme amacı ile de birleşince, bir "birlik furyasıdır" çıktı ortaya.

Bu furyanın ilk meyvaları T'K'P'nin İ. Bilen takımıyla TİP ve TSİP'in ortak açıklaması; ve başını Dev-Yol ile PKK'nın çektiği, bunların dışında altı oportunist grubun katıldığı; menşeviklerin ise halâ katılıp katılmayacakları konusunda karar veremedikleri "Birleşik Direniş Cephesi"nde kendini gösterdi.

Bu ilkleri, mutlaka yenileri izleyecektir. Çünkü çok azı dışında (Kıvılcımlıcı troçkistlerin bir bölümü (Yol), Rızgari, ve Proleter Dayanışma, bugünkü esas görevin parti inşası olduğunu söylüyorlar. Ama onların inşa etmek istedikleri parti, Marksist-Leninist, Bolşevik parti değildir), oportünistler ve revizyonistler bugün esas görevin "cephe" oluşturmak olduğu tespitini yapıyorlar.

Bu ilklerin ne biçim "cephe"ler olduğu da ortadadır. T'K'P'nin İ. Bilen takımının başını çektiği 'birlik'; gerçekte Rus sosyal emperyalizminin uşaklarının lafta 'askersel cunta'ya, gerçekte halka karşı olan birliğidir. Bunların 'faşist' olarak bile nitelendirmedikleri 'cunta'ya karşı 'mücadele'leri; Rus sosyal emperyalizminin desteğindeki iktidar mücadelelerinin bir parçasıdır. Bu 'birlik' çıkardığı ilk ortak açıklamada, faşist cuntanın devrimcilere (Onlar bunlara aynı faşist cuntanın ağzı ile terörist diyor) yaptığı saldırıları destekler tavır takınmış olması; sadece 'eli teröre bulaşmamış olanları' !!! savunması, bu birliğin niteliği hakkında yeter bilgi vermektedir.

Başını Dev-Yol ve PKK'nın çektiği 'cephe'nin de ne biçim bir birlik olduğu yaptığı açıklamalarda ortadadır. Bu Kemalist eski tüfeklerle, Kürt milliyetçilerinin; Rus sosyal emperyalizmini 'dünya devriminin merkezi' olarak savunanlarla, ona revizyonist diyenlerin, vs., kendi savundukları ilkelerden karşılıklı taviz vererek, ilke pazarlığı temelinde kurulmuş, dağılmaya mahkûm bir yamalı bohçadır. Bu yamalı bohça her ne kadar lafta platformuna faşizmin ancak devrimle yıkılabileceğini yazmışsa da; izlediği pratik siyaset, devrimci değil reformcu bir siyasettir. Bu 'birlik' de, işçi sınıfının ve emekçilerin ileri kesimlerini gerçek görevlerinden alıkoyduğu; ve oportünist saçmalıklarını Marksizm-Leninizm yaftası altında ortaya sürdüğü ölçüde gericidir.

Komünistlerin bu "birlik"lere karşı tavrı; bu "birlik"lerin devrimciler içindeki etkisini yoğun ideolojik mücadele ile kırmak, oportünist şefleri birbirleri ile başbaşa bırakmaya çalışmak olacaktır.

Komünistlerin 'birlik' konusunda siyaseti; işçi sınıfının gerçek bir Bolşevik Parti önderliğinde birliği; Bolşevik Parti önderliğinde birleşmiş işçi sınıfının emekçi kitlelerle sağlam ittifakı için çalışmaktır.

Görev: Oportünist revizyonist birlikler değil; Bolşevik Partinin inşası!

Gerçek Bolşevik bir Parti önderliğinde birleşmiş işçi sınıfı; bu işçi sınıfının emekçi kitlelerle sağlam ittifakı! İşte 12 Eylül ve onun benzerlerinin tek gerçek panzehiri budur.

Bu **hedef**in bugün gerçek olmadığı; bu hedefin gerçekleşmesi için daha çok iş yapmak gerektiği ortadadır. Bu hedefe varmak için bugün atılacak ilk adım hangisidir? Bizim bu soruya verdiğimiz cevap açık ve berraktır: *BOLŞEVİK PARTİNİN İNŞASI* çalışmasını bütün çalışmanın merkezine koymak. Bugün Bolşevik Parti inşasının birinci aşamasının henüz çok başlangıcında olduğumuzu bilince çıkarmak. Ve bu tespitin bugün bizim önümüze koyduğu görevleri somut olarak tespit etmek. Bütün görevleri, Bolşevik Parti inşası temel görevine hizmet edecek tarzda, bu göreve bağımlı olarak ele almak.

Biz Komünistler bütün sorunlara Bolşevik Parti inşası çalışmasını ilerletip ilerletmediği açısından yaklaşıyoruz, her türden oportünist ve revizyonistler, ne idüğü belirsiz 'cephe birlikleri'ni ilerletip ilerletmediği açısından yaklaşıyorlar.

Cunta kimin temsilcisi? Cuntaya karşı «kimle» birlik?

Biz Komünistler, 12 Eylül askeri faşist cuntasının Türkiye'de **devletin sınıfsal niteliğinde** hiçbirşey değiştirmediğini söylüyoruz. Türkiye'de devlet 12 Eylül cuntası öncesinde de emperyalizme bağımlı burjuvazinin; ve onunla ittifak içinde olan toprak ağalarının devleti idi. Şimdi de öyledir.

12 Eylül askeri faşist cuntası devletin siyasal **niteliğinde, özünde** de hiçbirşey değiştirmedi. Türkiye'de komprador patron-ağa devleti, 12 Eylül öncesinde de emekçi yığınlar üzerinde açık terörcü, faşist nitelikte idi; şimdi de öyledir.

12 Eylül'de komprador patron ve toprak ağalarının faşist diktatörlüklerinin **şekli değişti**. 12 Eylül öncesinin üzeri parlamenter demokratik maske ile kabaca örtülmüş faşist diktatörlük biçimi; yerini parlamenter demokratik maskeden bir süre için arındırılan 'askeri cunta' şeklinde bir faşist diktatörlüğe bıraktı.

12 Eylul askeri faşist cuntası; ülkemizde emperyalizme bağımlı **hakim sınıflar** ve onların emperyalist efendilerinin çıkarlarını korumak için; **bütün batılı emperyalistlerin** desteğinde girişilen bir hareketti. Rus sosyal emperyalistleri de bu harekete karşı çıkmadılar. 12 Eylül hareketinin amacı, ülkemizde işçi sınıfının ve diğer emekçilerin yükselen devrimci mücadelesini; ve ezilen Kurt ulusunun milli zulme karşı direnişini bastırmaktı. Bunu yapabilmek için hakim sınıfların sarsılmış olan devlet otoritesini yeniden güçlendirmeleri gerekiyordu. 12 Eylul askeri faşist cuntası, emperyalistlerin ve onların ülkemizdeki uzantılarının devrimci mücadele karşısında tehdit altında olan çıkarlarını korumak için; devrimci mücadeleyi baştırma asgari müştereğinde belli bir süre birleşmelerinin bir ifadesi oldu.

Sorun ancak böyle kavrandığı zaman cuntaya karşı mücadelede doğru bir tavır takınılabilir. Ancak bu durumda cuntaya karşı mücadele, ülkemizde hakim sınıfların **faşist devletini** yıkma mücadelesinin bir parçası olarak ele alınabilir.

Revizyonist ve oportünist mihraklar sorunu böyle koymuyorlar.

Modern revizyonist, Rus sosyal emperyalizminin uşağı T'K'P'nın İ. Bilen kliği; cuntayı 'faşist' olarak görmüyor. Onlar somut 'ayrım' yapma adına; cunta içinde bile 'faşizme (siz MHP'ye anlayın —YN) karşı olan subaylar' ile, diğerleri arasında ayrım yapıyor; ve mücadeleleri-ni! 'gerici sağcı çevrelere' karşı yönlendiriyorlar. Bunların mücadelesi! faşist devleti yıkıp parçalama mücadelesi değil; onu ele geçirip, sosyal-faşist bir diktatörlüğün aracı olarak kullanma mücadelesidir!

"Cunta faşisttir" diyen oportünist ve revizyonist mihraklar ise onu, hakim sınıfların tumunün çıkarlarını işçi ve emekçilere karşı savunan bir araç olarak değil; hakim sınıfların bir bölümünün çıkarlarını savunan bir araç olarak görüyorlar. Burada bir kez daha her türlü guncel oportünizmin ideolojik kaynağının modern revizyonizm olduğu gerçeği görülüyor. T'K'P cuntaya faşist demiyor; diğerleri diyor. Ama hepsi cuntayı "bir kesimin çıkarlarını savunan bir araç" görme noktasında birleşiyorlar.

Menşevikler, "her aklı başında kişinin bunu gorebilecegini" söylüyorlar. Tum oportünist mihraklar sorunu böyle kavradığı için, onlar 'cuntaya' karşı mücadele adına, cuntanın belli ölçülerde karşısına aldığı hakim sınıf kliklerini de cuntaya karşı mücadelenin 'parçaları' olarak görüyorlar.

Halkın Kurtuluşu'nun cunta Ecevit'e saldırdığında!, bu saldırıyı emekçilere yapılan saldırı ile eşitleyen, ve CHP'li 'yurtseverleri' cuntaya karşı ortak mücadeleye çağıran tavrı buna örnektir.

"Direniş cephelerinin bütün çabaları, CHP'yi direniş cephesine çekme üzerine kuruludur. O kadar ki, bunlar her biri kendini sosyalist, komünist ilan ettiği halde, ortak cephe platformunda sosyalizm ve komünizmden; işçi sınıfı önderliğinden, vs. tek söz yoktur.

Emperyalizme karşı tavır konusunda da durum benzerdir. Oportünist ve revizyonist mihrakların tümü için cunta "Amerikancı"dır! Onlar sorunu böyle görüp koydukları için de; Amerikancı cuntaya karşı 'mücadele' adına Batı Avrupa'daki emperyalistlere çağrı yapmaktadırlar. Oportünist revizyonist cephenin eyleminin ağırlık merkezini belli bir süre, Batı Avrupa'daki emperyalist devletlerin siyasi temsilcilerinden oluşan Avrupa Parlamentosunda 'cuntayı teşhir'; faşist cuntanın demokratik!! Avrupa Parlamentosundan atılması için 'mücadele' teşkil etti!

"Direniş cepheleri"nin yurtdışında son yaptıkları ve 'başarılı' olduğunu ilan ettikleri 'idamlara, işkencelere karşı açlık grevleri' eylemlerinin talepleri, esas olarak eylemlerin yapıldığı ülkenin emperyalist burjuvazisine, onun siyasi temsilcilerine, parlamentoya yöneliyor idi!

Cuntanın ülkemizde Amerikan emperyalizminin çıkarlarını koruyor olması; onun diğer batılı emperyalist büyük güçlerin de çıkarlarını koruyup savunduğu gerçeğini değiştirmez. Cunta ne kadar 'Amerikancı' ise, o kadar 'Batı Almancı'dır da. Batı Avrupa'daki emperyalist devletlerin birtakım siyasetçilerinin kendi seçmenlerine şirin görunmek için cuntaya karşı çıkar görünmesi; bu emperyalistler ile cunta arasındaki özde var olan çıkar birliğini gözlerden gizlememelidir!

İşte tüm oportünist ve revizyonist mihraklar bunu yapıyor!

Tüm oportünist ve revizyonist mihraklar; cuntaya karşı mücadeleyi devrim mücadelesinden koparıyor. Hakim sınıfların bir bölümüne karşı mücadelede, bir diğer bölümüyle birleşmeye çalışıyor. Tüm oportünist ve revizyonist mihraklar cuntaya karşı mücadeleyi anti-emperyalist bir mücadele olarak değil, anti-Amerikancı bir mücadele olarak ele alıyor; ve 'Amerikancı' cuntaya karşı, gerçekte cuntayı destekleyen diğer emperyalist güçlerle birleşiyor. Onlar mesela Batı Alman emperyalizmi gibi Türkiye işçilerinin, ve emekçilerinin baş sömürgenlerinden; can düşmanlarından birini; bu emperyalist buyuk gücü 'demokrat', 'anti-cuntacı', vs. mücadele için kazanılır bir güç olarak görüyor ve gösteriyor!

Bunu yapanlar, istedikleri kadar platformlarında, faşist cuntanın alternatifinin 'halk iktidarı' olduğunu söylesinler; gerçekte 'halk iktidarı' adına savundukları, emperyalizme bağımlı hakim sınıfların siyasi temsilcilerinden "demokrat" gördüklerinin iktidarıdır.

Biz oportunizmin, revizyonizmin etkisindeki bütün devrimcileri; cuntaya karşı 'gerçekten' mücadele etmek isteyenleri; oportünizmle bağlarını koparmaya, bugünün görevlerine, Bolşevik Parti inşası görevlerine butun gücü ile katılmaya çağırıyoruz!

NE CUNTA, NE PARLAMENTER DEMOKRASİ MASKELİ FAŞİST DİKTATÖRLÜK!
TEK YOL, İŞÇİ SINIFI ÖNDERLİĞİNDE SOSYALİZME YÖNELEN DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ!

KAHROLSUN REVİZYONİZM VE HER TÜRDEN OPORTÜNİZM!
YAŞASIN MARKSİZM-LENİNİZM!

BOLŞEVİZM YENECEKTİR!

GDS bu bildiriye şu eleştirileri getirdi:

Aşağıdaki A'deki toplantıya katılan GDS'linin yaptığı eleştiri GDS yönetimine doğru görünmektedir. Bu yüzden şimdilik bunu yorumsuz yayınlıyor; ama örgüt içinde yürütülen tartışmadan sonra toparlanmış tavır takınmayı da hedefliyoruz.

GDS Yönetimi

1. Eski oportünist "Esas görev Cuntanın teşhiri ve ona karşı mücadeledir" görüşünün çerçevesi içinde kalan uzlaşmacı—oportünist bir başlık

Bildirinin başlığı şöyledir:
"12 Eylül askeri faşist cuntasına karşı mücadele işçi sınıfı önderliğinde Demokratik Halk Devrimi mücadelesinden ayrı ele alınamaz!"

Bu başlığın formülasyonda bir kereye mahsus bir "kayma" olmadığı, bildirinin bir pasajında aynı yanlış düşüncenin ikinci defa özelliklé vurgulanmasında açıkça görülmektedir. Orada şöyle deniyor:

"İşte bütün oportünist ve revizyonistlerin yaptığı budur! Bütün oportünistler ve revizyonistler Cuntaya karşı mücadeleyi devrim için mücadeleden koparıyorlar."

Yani; Bolşevik Partizan bugün cuntaya karşı mücadelenin devrim için mücadele ile b i r l e ş t i r i l m e s i gerektiğinin propagandasını yapıyor. Yani çekirdek; hem cuntaya karşı vé hem de devrim için! Oportünistlerle kavga bu mu? Kuşkusuz değil.

Peki, gerçek kavga ne için? Daha önemli olan, esas olan nedir? Cuntaya karşı mücadele mi, yoksa devrim için mücadele mi? Tam da buna cevap vermekten kaçınılıyor. Bu bütün uzlaştırmacıların çok eski bir numarasıdır.

Bugün Bolşevik Partizan tarafından savunulan çizgi; Türkiye'de merkezi siyasi görev olarak Cuntaya karşı mücadelenin devrim için mücadele ile birleştirilmesinin propagandasını yapan çizgi; BERRAK VE TEK ANLAMLI BİR BİÇİMDE SİYASİ ESAS GÖREV TESPİTİNDEN KAÇINMAKTADIR! Bu bir çizgi d e ğ i l, her kese birşeyler sunma deneyidir.

Çünkü: Bolşevik Partizan Türkiye'de Komünistlerin siyasi çalışmasında esas halkanın tespiti şeklindeki berrak ve tek anlamlı talebe, "Biri diğerinden koparılmamalı, ikisi birbirinden ayrılmamalıdır" şeklinde cevap veriyor. Yani: SİYASİ ÇALIŞMADA KAVRANACAK ESAS HALKANIN GERÇEKTE NE OLMASI GEREKTİĞİNİ BOLŞEVİK PARTİZAN AÇIK BIRAKIYOR.

Bolşevik Partizan böylece burada aşağıdaki oportünist üstün başarı ile karşılaştırılabilecek harika bir oportünist başlık atmıştır:

'Bugün Komünistler için esas görev nedir: Parti inşası mı, kitle çalışması mı?' kavgalı sorusuna verilecek buna uygun cevap, "Bunun biri diğerinden koparılmamalı, ikisi birleştirilmeli, bütün oportünistler bunu ayırıyor" olurdu. Ama kavga edilen konu bu değildir. Ve böyle cevaplar, " esas görev kitle çalışmasıdır" şeklinde cevaplara yer bırakan; ve açık oportünizmi koruyan; uzlaştırıcı boş laftır.

Yani Bolşevik Partizan'ın "cevabı", Cuntanın kaldırılmasını esas görev olarak gören oportünistlerin ve revizyonistlerin çizgisinin gerçek teşhiri d e ğ i l d i r. Çünkü bu oportünistler de lafta Cuntanın devrilmesi için mücadele ile halkın kendi demokratik iktidarını kurmak için ... "devrimci demokratik mücadelenin" (revizyonist ve oportünist örgütlerin 11.9.1982'deki yürüyüşe çağrısından)"birleştirilmesini" propaganda ediyorlar.

Yani Bolşevik Partizan'ın çizgi olarak propagandasını yaptığı şey; oportünizme karşı mücadelede işe yaramaz, çünkü bu Komünistlerin e s a s siyasi g ö r e v i n i n ne olduğu merkezi sorusuna cevap v e r m i y o r.

Oportunistlere karşı; siyasi mücadelede esas gorevin yalnızca halk demokratik devriminin çok-yönlü hazırlanması olabileceğini savunacak yerde (kafalarına vuracak yerde—ÇN); Bolşevik Partizan mücadeleyi yalnızca cuntanın ortadan kaldırılması ile s ı n ı r l a y a n k a b a revizyonist propagandayı reddediyor.

Oportunist propagandanın çok daha ustaca ve o yüzden de daha tehlikeli bir çeşidi; sağ-oportünist cuntanın teşhiri, tecriti ve cuntaya karşı mücadele görevini siyasi esas görev tespit etmesine rağmen; lafta bunun devrimle birleştirilmesini kabul eden propaganda; Bolşevik Partizan tarafından eleştirilmiyor. Evet, kitleler arasında siyasi çalışmada esas görevin bu oportünist tespiti bütünüyle Bolşevik Partizan'ın propagandasını yaptığı çerçeve içinde kalıyor. (Öyle ya, o da—ÇN) yalnızca Cuntaya karşı mücadelenin devrim için mücadele ile "birleştirilmesini" propaganda ediyor.

Bolşevik Partizan bunun yerine Türkiye'de Komünistlerin şunu siyasi esas görev olarak gördüklerini tespit etmeli idi: Devrimin çok-yönlü hazırlanması; Türkiye'deki emperyalizme bağımlı hakim sınıfların her rejimine karşı ve her emperyalizme karşı, bu hakim sınıfların gerici devlet aracının parçalanması ve işçilerin köylülerin devrimci-demokratik diktatörlüğünün zaferi için; demokratik anti-emperyalist devrimin yürütülmesi için işçi sınıfının ve Türkiye Halklarının siyasi eğitimi ve örgütlenmesi.

Bu şu demek olurdu: Devrimin hazırlığını berrak bir şekilde esas görev olarak propaganda etme ve cuntaya karşı mücadeleyi devrimin hazırlığı için bu mücadeleye berrak bir şekilde t a b i kılma.

Bu noktada şu itiraz gelebilir: GDS burada "eleştirmiş olmak için eleştiriyor", sadece başlıkta yer alan "şanssız bir formülasyona" dayanıyor; hatayı abartıyor ve bildirinin kendisinin devrimin sorunlarını işlediğini ve Türkiye'de devrimin görev ve şartlarını doğru olarak adlandırdığını ve propaganda ettiğini görmüyor.

Mumkün olan bu itiraza karşı şunu vurguluyoruz: Eğer böyle olsa idi bile; başlıkta yer alan —ki yalnızca başlıkla sınırlı olmadığını gösterdik— yanlış, yanlış olarak kalırdı. Ve Bolşevik Partizan kitleler arasındaki çalışmada siyasi esas görevin tespiti gibi merkezi bir soruya, doğru olan, ve oportunizmi gerçekten yüreğinden vuran bir cevap vermemiş olarak kalırdı.

Ama şimdi bu itirazla bağıntılı olarak, bildirinin içeriğine biraz daha tam bakalım:

2. Bildiri esas olarak Türkiye devriminin temel sorunlarını konu olarak almıyor ve, " Esas halka Cuntanın teşhiri ve ona karşı mücadeledir" sağ-oportünist çerçevesi içinde kalıyor.

Bildiri incelendiğinde, insan korkuyla baştaki hatanın sürdürüldüğünü, bildiride d e v r i m i n merkezde durmadığını; bunun sonucunda da Türkiye'de demokratik halk devriminin hemen hiçbir temel programatik noktasının propaganda edilmediğini; açıklanmadığını tespit ediyor.

Bildiride tam da Türkiye devriminin soruları ve sorunlarıyla ilgili olarak MARKSİZM-LENİNİZMİN İLKELERİ ortaya konup oportünizme karşı s a v u n u l m u y o r. Bunun yerine bildiri ağırlıklı olarak faşist askeri cuntanın s o m u t incelenmesi soruları ile ilgileniyor.

Bildiride değinilen iki biricik ("beiden einzigen"!) ilkesel nokta, Komünist Partisinin ve proletaryanın hegemonyasının gerekliliğidir.

Oportünizm ve revizyonizm esas olarak MARKSİZM-LENİNİZMİN İLKELERİNİ çarpıttığı noktalarda d e ğ i l, faşist askeri dar benin ve Cuntanın değerlendirilmesi gibi s o m u t sorunlarda teşhir edilmektedir.

Bu şekilde tam da DEVRİMİN soruları merkeze konmaz, tersine, bildiride yeniden merkezde cuntanın teşhiri ve ona karşı mücadelenin sorunları durmaktadır.

Eğer devrim merkezde dursa idi; o zaman zorunlu olarak merkezi sorular, Türkiye'de devrimin soruları sözkonusu olurdu! Devrim merkezde olmadığı için; mesela şu aşağıdaki programatik açıklamaların olmaması mantıkidir:

* SİLAHLI MÜCADELE VE ŞİDDETE DAYALI DEVRİMİN GEREKLİLİĞİNDEN TEK KELİME YOK!

Bu tam da revizyonist ve oportünistlerin güya "Türkiye'de faşizmin yokedilmesi" için "demokratik" ve "parlamenter" bir yol üzerine pasifist ve reformist hayaller yaydıkları bir ortamda, affedilmez ağır bir hatadır.

* İŞÇİLERİN KÖYLÜLERİN DİKTATÖRLÜĞÜ — TÜRKİYE'DE HALK DEMOKRATİK DEVRİMİNİN HEDEFİ ADLANDIRILMIYOR!

Nisan 1980'de yapılan Ortak Açıklamada İŞÇİLERİN KÖYLÜLERİN DİKTATÖRLÜĞÜ PROGRAMATİK NOKTA OLARAK tespit edildi. Bolşevik Partizan'ın burada bu programatik tespiti k o y u p a ç ı k l a m a m a s ı; Bolşevik Partizan'ın oportünistlerin "demokrasi komedisi" karşısına gerçek devrimci çare ile karşı çıkmaktan vazgeçmesi anlamına gelir.

* DEMOKRATİK VE ANTİEMPERYALİST DEVRİMDE HALKIN BİRLEŞİK CEPHESİNİN ÇEKİRDEĞİ OLARAK İŞÇİ SINIFININ KÖYLÜLÜKLE İTTİFAKI YOK!

Leninizm, işçi sınıfının devrimde en önemli müttefikinin basitçe "unutulması"nın oportünizmin şaşmaz bir işareti; evet, hattâ devrimden donmek olduğunu öğretir.

* BÜYÜK TOPRAK AĞALARINA KARŞI TARIM DEVRİMİ BÜTÜNÜ İLE KAYBOLMUŞTUR!

Antiemperyalist devrim yanında, tarım devrimi, kırda köylülerin anti-feodal mücadelesi Türkiye'de halk demokratik devriminin iki parçasından biridir. Tarım devrimini "silmek", devrimin bir cephesinden vazgeçmek, hakim sınıfların bir bölümünü; büyük toprak ağalarını devrimin ateş hattından çekmek demektir.

*MİLLİ MESELEDE KOMÜNİSTLERİN TEMEL SLOGANI İÇ EDİLMEKTEDİR!

Her ne kadar bildiride "ezilen Kürt ulusunun milli baskıya karşı mücadelesi"ne değiniliyorsa da, bildirinin bu pasajında kaba bir hatayı içeriyor! Çünkü Türk hakim sınıflarının milli baskısı yalnızca Kürt ulusunu değil, bunun dışında kabaca izlenen ve bastırılan bir dizi milli azınlığı da içine almaktadır. Ama bizim bu bağıntıda Komünistlerin MİLLİ MESELE'de temel şiarının basitçe kaybolmasına, propaganda edilmemesine eleştirimiz çok daha temellidir. Biz bununla KÜRT ULUSUNUN AYRILMA HAKKI, KENDİ BAĞIMSIZ DEVLETİNİ KURMA HAKKını kastediyoruz.

Bu sloganın tam da burada bildiride propaganda edilmemesi, ah-u vah edenbir tavrın; "varolanı" anlatmanın sınırlarının ötesine geçmeyen, bu durumda Komünistler ve işçi sınıfının görevlerinin ne olduğunun propagandasını merkeze koymamanın yanıltmaz bir işaretidir.

TÜRKİYE'DE DEMOKRATİK HALK DEVRİMİNİN İLKESEL NOKTALARINDA BU UNUTMALAR DIŞINDA BİR İLKESEL PROGRAMATİK NOKTA doğrudan YANLIŞ ELE ALINMAKTADIR.

*TÜRKİYE'DE DEVRİMDE İKİ AŞAMANIN GEREKLİLİĞİ HAKKINDA BERRAK AÇIKLAMA YOK!

Nisan 1980'deki Ortak Açıklama'da ortaya çıkartılan TÜRKİYE DEVRİMİNDE İKİ AŞAMANIN gerekliliğine dayanılıp, bu detaylı olarak açıklanacak yerde; bildiri bu konuda içinden çıkılmaz bir karışıklık yaratıyor. Şöyle deniliyor:
"Tek yol işçi sınıfı önderliğinde Sosyalizme yönelen Demokratik Halk Devrimidir."

Bu tespit TÜRKİYE'DE DEVRİMİN İKİ AŞAMASININ GEREKLİ OLUP OLMADIĞI SORUSUNU bütünü ile açık bırakıyor. Evet, hattâ; demokratik devrimin; DEMOKRATİK HALK DEVRİMİNİN SONDÜRÜLMESİ OLARAK SOSYALİST DEVRİME gerek kalmadan, sosyalizmi gerçekleştirebileceği mümkün görülmektedir ("nahegelegt"; 'olabileceğini söylemek', vs.—ÇN).
Bu, İŞÇİLERİN KURTULUŞUNUN ANCAK İŞÇİLERİN KENDİ ESERİ OLACAĞINI, bu böyle olduğu için de; devrimin demokratik aşaması-nın zaferi ile kimse anlamadan el altından proletarya diktatörlüğünün kurulması şeklindeki bir görüşün yanlış olduğu;ve bunun İŞÇİ SINIFININ BİLİNÇLİLİĞİNE karşı yöneldiğini ve KENDİLİĞİNDENCİLİĞE, sosyalizme "bilinçsiz" varmaya tapma olduğunu görmeyen, kokuşmuş bir düşünce olurdu!

Aynı bu sorunlar yalnızca buradaki 12 Eylül ile ilgili bildiride değil, aynı zamanda Bolşevik Partizan'ın Kızıl 1 Mayıs 1982 ile ilgili yazısında da yok!

* * * * *

Başlıktaki "hem ..., hem de" şeklindeki, ÖNCELİĞİ berrak olarak devrim propagandasına vermeyi reddeden korkak oportünizm eleştirildiğinde, bir ihtimal, "Evet ama bildirinin içeriği esas olarak devrim ile ilgilidir" denecektir!

Bildiri incelendiğinde ise; başlıktaki korkak-uzlaşmacı üstü örtülü oportünizmin, bildiride açık oportünizm olarak genişlediği görülecektir! Gerekçe gerekçe üstüne, herşeyden önce Cunta, Avrupa Parlamentosu, vs. tartışılmaktadır. Eğer: "Devrimin tayin edici sorunları nerdedir?" diye sorarsanız; o zaman daha şimdiden verilecek cevabı duyuyoruz: "Devrim mi?Söz konusu olan 12 Eylül'dür! Biz devrimin temel sorunları üzerine yazmıyoruz!"

Böylece daire kapanıyor. "Esas görev devrim" başlıkta değil ama, "içerik" olarak bildiride vardır şeklindeki yeminler, kokmuş bir maldır.

Devrim mi? sorusuna ise, sözkonusu olan 12 Eylül'dür yeminleri! Eğer içerik herşeyden önce 12 Eylül ile ilgili somut tartışma olarak incelenirse; bu ne başlık, ne de bildirinin içeriğinde tayin edici "Esas tehlike Cuntadır" şiarının reddedilmediğini gösterir.

Bildiride özeleştiri olmaması bu yüzden tesadüf değil, mantıklı ve tutarlıdır; çünkü bütün bildiri Cuntaya karşı eski yanlış çizgiyi yoğun bir şekilde dile getirmektedir.

SONUÇ

Bildiri, bizim TKP/ML(B) I. Konferansı belgesine getirdiğimiz, lafta kabul edilen eleştirinin —bu özeleştiride son derece eksik oldu— pratikte hiçbir şekilde hataların düzeltilmesine yolaçmadığının bir kanıtıdır. Bizim eleştirimiz; eğer TKP/ML(B) çalışmasında kavranacak esas halka olaral İLKELER, Marksizm-Leninizmin teorisi, bunların modern revizyonizme karşı savunulması, bunların kavranması yerine; Türkiye devriminin somut sorunlarının somut araştırması olarak görürse, bu yanlıştır şeklinde idi. Fakat bizim eleştirimizle hemfikir olunmasına rağmen, bu bildiride de MARKSİZM-LENİNİZMİN İLKELERİ, onların Türkiye devrimi ile bağıntılı olarak ortaya konup savunulması esas halka değil.

Lafta ilkelerin çalışmada esas halka olması kabul ediliyor, ama pratikte tam tersi yapılıyor. Böyle bir onay beş para etmez. Biz TKP/ML(B)'in sorumlu kadın ve erkek yoldaşlarının Partiyi bilinçli olarak yıkmak istemediklerini kabul ediyoruz. Ama onların yaptığı (teorik olarak Marksist-Leninist bir eleştiriyi onaylama, pratikte tersini yapma) tamda buraya götürmektedir. Biz burada TKP/ML(B) Merkez Komitesinin sorumlu yoldaşlarının bizim eleştirimizden hiçbir şey anlamadıklarını tespit etmek zorundayız.

Bildirinin bir başka özelliği; faşist askeri cunta ve ona karşı mücadelenin soruları ve konuları üzerine YOĞUNLAŞMASIdır. Burada da GERÇEKTE ("in der Tat": 'eylemde, pratikte'—ÇN)bu noktada da bizim eleştirimizden hiçbirşey anlaşılmadığını tespıt etmek zorundayız. Bu bildiri ile TKP/ML(B) halâ "siyasi çalışmada cuntanın teşhiri ve ona karşı mücadele kavranacak esas halkadır" şeklindeki sağ-oportünist çizgiyi izlemeye devam ediyor.

Bildiri bu baştan aşağı sağ-oportünist plan için kesin bir delildir! Temel programatik sorunlarda DEVRİMİN PROPAGANDASI bildiride hemen hemen hiç bulunamaz; buna karşı sayfalarca "Cuntanın teşhiri ve ona karşı mücadele" üzerine!

** ** **

İKİ GEREKLİ EK NOT

1.

"Cuntaya karşı mücadelenin devrim için mücadele ile birleştirilmesi" talebi geçen yıl bu konuda yapılan hataların gerçek bir özeleştirisi olarak görülemez.

Geçen yıl Bolşevik Partizan kitleler içinde çalışmada kavranacak esas halka olarak "Cuntanın teşhiri, tecrit ve ona karşı mücadele"nin propagandasını yaptı. (Bununla ilgili bkz. BP 11/1 s.31 ve bizim buna üçlü ortak açıklamada getirdiğimiz eleştiri, "TKP/ML(B)'in çizgisine eleştiri", s.26)

Yani Bolşevik Partizan geçen yıl, tam da bugün oportünistlerin çoğunluğu tarafından savunulan, siyasi esas görev tespitinde yanlış sağ-oportünist tespit yaptı.

İF'in 12.9.81'de yaptığı propaganda tam da bu yanlış sağ-oportünist çizgi üzerinde yürüdü. İF'in geçen yılki bildirisi Cuntaya karşı burjuva ve oportünist çağrıdan ayrılmıyordu!

Böyle bir durumda Marksizm-Leninizm, adına layık bir komünist partisinden AÇIK VE KAMUOYU ÖNÜNDE NAMUSLU BİR ÖZELEŞTİRİ talep eder. Buna şu girer: YANLIŞI KİTLELER ÖNÜNDE AÇIK YÜREKLİLİKLE ORTAYA KOYMAK VE YANLIŞI DOĞRU BİR TARZDA DÜZELTMEK.

Burada ne yazık ki yanlışın doğru bir tarzda düzeltilmesinden sözetmek mümkün değil. Bolşevik Partizan bugün kitleler içindeki çalışmada Türkiye'de halk demokratik devriminin çok yönlü hazırlığı ve propagandasını kavranacak esas halka olarak tespit etmiyor.

Geçen yılki hatanın açık yüreklilikle kamuoyu önünde kabulüne gelince; Bolşevik Partizan'ın bunu da yapmadığı tespit edilmek zorundadır.
Birinci olarak 12 Eylül 1982'deki bildiride tek kelimeyle özeleştiri yoktur. Görünürde Bolşevik Partizan'dan sorumlu kadın ve erkek yoldaşlar, açık bir düzeltmenin, hatanın kamuoyu önünde ve aynı çapta, geçen yıl bu hatanın kendileri önünde yapılmış olduğu kitlelerin önünde açıklanması ve düzeltilmesi gerektiğini görmüyorlar.

Bundan başka da, geçen yıl Bolşevik Partizan'ın propagandasını yaptığı yanlış ve sağ-oportünist "Cuntanın teşhiri ve o

na karşı mücadele"nin esas halka olarak tespiti de şimdi Bolşevik Partizan tarafından kesin bir şekilde yanlış olarak geri çevrilmiyor.

2.

12 Eylül'ün büyük önemi için karşı-devrimci modern revizyonistlerin bütün oportünist cephe üzerindeki pratikte siyasi önderlikleri tayin edicidir.

Bu bildiri ile Bolşevik Partizan, oportünist örgütlerin güçlü bir biçimde başlayan karşı-devrimci örgütlerle işbirliğini, yani bu oportünist örgütlerin Türkiye'de karşı-devrim kampına yönelmelerini, bu gelişmenin görünür somut adımlarını hiçbir şekilde devrimci işçilere ve emekçilere açıklayamaz.

Bolşevik Partizan bu gelişmenin somut verilerine dayanarak O PORTONİZMİN ÖZÜNÜ, yani oportünizmin bugün bir bacağı ile devrim kampında dursa bile, daha şimdiden somut ve gösterilir bir şekilde açık karşı-devrimcilerle işbirliği yönünde adımlar attığını ve hızla karşı-devrim kampına geçme durumunda olduğunu ("dabei"!—ÇN) gösterme görevine sahipti. Bolşevik Partizan 12.9.1982'deki yürüyüşte oportünist örgütler ile açık karşı-devrimci örgütlerin işbirliğinin ve "Cuntaya karşı cephe" içine karşı-devrimci, revizyonist örgütlerin alınması yönündeki artan eğilimin bu konuda somut adımlardan biri olduğunu gösterme görevine sahipti.

****

Bu bildiriye getirilen eleştiriler hakkında Yazı Kurulumuz şu görüştedir:

Bolşevik Partizan adına 12 Eylül yürüyüşü sırasında dağıtılan bildiri hakkında bazı olguların, bu bildirinin doğru değerlendirilebilmesi için en baştan bilinmesi gerekir. Bu olgular şunlardır:

* Bu bildiri henüz oportünist-revizyonist cephenin tümünün bir tek yürüyüşte birleşmiş olduğu olgusunun ortaya çıkmamış olduğu; 12 Eylül ile ilgili olarak oportünist-revizyonist cephe unsurlarının çağrılarının elimizde olmadığı bir dönemde, Ağustos ayının ortasında yazıldı.
* Bildiri 12 Eylül sorunundan yola çıkarak bugün bizimle oportünistler ve revizyonistler arasında bu konuda var olan en temel birkaç ayrılık noktasını ortaya koymayı; kendimizi onlardan ayırmayı amaçlayan bir bildiri idi. Bildiri 12 Eylül toplantılarının bir önhazırlığı olarak düşünülmüştü; ve bildiri oportünist ve revizyonistlerin muhtemelen yapacakları bir veya birden fazla yürüyüşte dağıtılmak için hazırlanmıştı.
* Bildirinin erkenden hazırlanması, tavrımızın ve oportünist-revizyonistlerle 12 Eylül konusunda aramızda olan bazı temel ayrılıkların ortaya konarak arkadaşlarımıza ulaştırılması kesinlikle doğru bir tavırdı. Oportünist-revizyonist cephenin tam olarak ne yapacağının bilinmemesi, tabii ki onların somut eylembirliğinin teşhiri görevini bu bildiride çözmemizi imkânsız kılıyor; bildiri daha sonraki gelişmeler açısından bu noktada önemli bir eksikliği içinde barındırıyordu.
* Gelişmeleri göre ikinci bir bildiri çıkartılması; ve bu ilk genel, bazı ayrılık noktalarını tespit eden bildiri yanında, oportünist-revizyonist cephenin devrim ile karşı-devrim arasındaki ayrım çizgilerini silen somut "eylem birliği"nin, onun ortak çağrısının eleştirisini içeren ikinci bir bildirinin çıkartılması; bu eksikliği gidermek için gerekli idi. Bunun yapılmamış olması hatadır. Bolşevik Partizan'da bu işin kısaca yapılmaya çalışılmış olması da bu eksikliği ortadan kaldırmamıştır.

Bunları açıkladıktan sonra, gelelim bir GDS'linin "GDS yönetimince doğru bulunan" eleştirisine.

1. "12 Eylül askeri faşist cuntasına karşı mücadele, işçi sınıfı önderliğinde demokratik halk devrimi mücadelesinden ayrı ele alınamaz" başlığına GDS'in getirdiği "uzlaşmacı oportünist başlık" eleştirisini kökten reddediyoruz!

GDS önce bildirinin başlığına yöneltiyor eleştirisini. Ve bizim bildirimizde yer alan "12 Eylül askeri karşı mücadele, işçi sınıfı önderliğinde demokratik halk devrimi mücadelesinden ayrı ele alınamaz" başlığının, "Eski oportünist 'Esas görev cuntanın teşhiri ve ona karşı mücadeledir' GÖRÜŞÜNÜN ÇERÇEVESİ İÇİNDE KALAN UZLAŞMACI OPORTÜNİST BİR BAŞLIK" olduğu tespitini yapıyor.

Gerçekten çok keskin bir tespit! Ama keskinliği onu doğru yapmıyor. Bu başlık hiçbir şekilde "Esas görev cuntanın teşhiri ve ona karşı mücadele" görüşünün ÇERÇEVESİ İÇİNDE kalan bir başlık değildir. Ve gözü kör olmayan; ve görmek isteyen herkes bunu görebilir. Başlıkta çok açık bir biçimde "Cuntaya karşı mücadeleyi" herşey gören; esas mesele cuntayı teşhir ve ona karşı mücadeledir diyen anlayış reddedilmektedir. Çok açık bir biçimde, 'cuntaya karşı mücadele'nin "işçi sınıfı önderliğinde demokratik halk devrimi mücadelesinden ayrı ele alınamayacağı" tespiti yapılarak; cuntaya karşı mücadeleyi herşey gören; bu mücadeleyi devrim mücadelesinden koparan, ona bağlı ele almayan anlayış reddedilmektedir. Başlık aslında bu anlayışa karşı bir savaş ilanıdır. Başlık bunun dışında çok açık bir biçimde yalnızca devrim mücadelesinden sözetmekte; bunun ötesinde demokratik halk devriminde (devrimin bugünkü aşamasının açıkça tespiti) işçi sınıfı önderliğini (proletaryanın hegemonyasının propagandası) propaganda ederek, bütün oportünist ve revizyonistlerden kendini açıkça ayırmaktadır. GDS'li yazar (ve bu yazının destekleyicileri) için bütün bunlar onca önemli olmasa gerekir. Onun için önemli olan, bu başlıkta aradığı lafı bulamamış olmasıdır. Onun aradığı laf, "bağımlı olma", "tabi olma", vs. gibi bir laftır. Ya da "Esas sorun devrimdir", vs. gibi genel bir tespittir. O başlıkta bunu bulamadığı zaman, hemen damgayı basmaya hazırdır: "Esas görev cuntanın teşhiri ve ona karşı mücadeledir görüşünün çerçevesi içinde kalan uzlaşmacı oportünist başlık". Başlık üzerine, bu başlıkta neler söylendiğine filan fazla kafa yormaya gerek yoktur yazar için! O bir türlü işçi sınıfı önderliğinde devrim mücadelesinden ayrı ele alınamaz şeklindeki tespitin; aslında bırtek anlama gelebileceğini; bundan kesinlikle "işçi sınıfı önderliğinde devrime bağlıdır"dan başka sonuç çıkamayacağını; burada BÜTÜNÜN DEVRİM, PARÇANIN CUNTAYA KARŞI MÜCADELE' olduğunun çok açık olduğunu; ve bu tespitin hiçbir şekilde "Cuntaya karşı mücadele esastır; devrim mücadelesi ona tabidir", vs. şeklinde bir yoruma açık olmadığını anlayamıyor. Ya da anlamak işine gelmiyor.

(Burada esasında başlıkta 'ayrı ele alınamaz' yerine, 'işçi sınıfı önderliğinde demokratik halk devrimi mücadelesine bağlı ele alınmalıdır' ya da 'onun bir parçası olarak ele alınmalıdır', 'demokratik halk devrimi mücadelesine tabi kılınmalıdır', vs. şeklinde bir ifadenin daha iyi olacağını belirtelim. Ama bu bizim GDS'in eleştirdiği başlığımızdaki kesinlikle doğru özün bir başka, daha iyi biçimde ifadesinden başka birşey olmazdı. GDS'in eleştirisi kesinlikle, "bu başlık doğrudur, ama şöyle ifade edilse idi daha doğru, daha iyi olurdu", vs. şeklinde bir eleştiri değildir. Onun eleştirisi, bizim kullandığımız başlığı ilkesel olarak yanlış, "uzlaşmacı oportünist" bulan bir eleştiridir. Bu eleştiri yalnızca bu eleştiriyi getirenlerin soruna tam skolastik kavram fetişistlerine yaraşır bir tarzda yaklaştıklarını; öze kafa yormadıklarını gösterir kökten yanlış, kökten red ve mahkûm edilmesi gerekli bir eleştiridir.)

GDS adına bildirimizi eleştiren yazar, bu başlığın "formülasyonda bir kereye mahsus bir 'kayma' olmadığı"nı da şipşak bildiri içinden bir alıntı ile tespit ediveriyor.

Bildiriden, "İşte bütün oportünistlerin, revizyonistlerin yaptığı budur. Bütün oportünistler ve revizyonistler Cuntaya karşı mücadeleyi devrim için mücadeleden koparıyorlar" alıntısı yapıldıktan sonra dehşetengiz eleştiriler geliyor:

"Önemli olan, esas olan nedir? Cuntaya karşı mücadele mi, devrim için mücadele mi? Tam da buna cevap vermekten kaçınılıyor. Bu bütün uzlaştırmacıların çok eski bir numarasıdır."

"Türkiye'de merkezi siyasi görev olarak Cuntaya karşı mücadelenin devrim için mücadele ile birleştirilmesinin propagandasını yapan çizgi, BERRAK VE TEK ANLAMLI BİR BİÇİMDE SİYASİ ESAS GÖREV TESPİTİNDEN KAÇINMAKTADIR! Bu bir çizgi değil, herkese birşeyler sunma deneyidir."

"SİYASİ ÇALIŞMADA KAVRANACAK ESAS HALKANIN GERÇEKTE NE OLMASI GEREKTİĞİNİ BOLŞEVİK PARTİZAN AÇIK BIRAKIYOR."

Yani toparlarsak, GDS'ten yazara göre, biz bildirimizde ve bildirinin başlığında SİYASİ ESAS GÖREVİN ne olduğunu açık bırakmışız! Cuntaya karşı mücadele mi/yoksa devrim mücadelesi mi esas; ne neye tabi olacak sorununu açık bırakmışız! Eleştirinin çok cafcaflı laflarını şimdilik bir kenara bırakırsak özü bu!

Önce başlıkta bizim görüşümüze göre bu sorun açık bırakılmış değildir. İşçi sınıfı önderliğinde devrimin esas mesele olduğu, siyası düşünen herkes için görülebilir açıklıktadır.

İkinci olarak bildirinin içinde alıntı yapılan yeri bütünlük içinde alalım. GDS'in iki cümle alıntı yaptığı yerde şöyle demektedir:

> Cuntanın ülkemizde Amerikan emperyalizminin çıkarlarını koruyor olması; onun diğer batılı emperyalist büyük güçlerin de çıkarlarını koruyup savunduğu gerçeğini değiştirmez. Cunta ne kadar 'Amerikancı' ise, o kadar 'Batı

Almancı'dır da. Batı Avrupa'daki emperyalist devletlerin birtakım siyasetçilerinin kendi seçmenlerine şirin görünmek için cuntaya karşı çıkar görünmesi; bu emperyalistler ile cunta arasındaki özde var olan çıkar birliğini gözlerden gizlememelidir!

İşte tüm oportünist ve revizyonist mihraklar bunu yapıyor!

Tüm oportünist ve revizyonist mihraklar; cuntaya karşı mücadeleyi devrim mücadelesinden koparıyor. Hakim sınıfların bir bölümüne karşı mücadelede, bir diğer bölümüyle birleşmeye çalışıyor. Tüm oportünist ve revizyonist mihraklar cuntaya karşı mücadeleyi anti-emperyalist bir mücadele olarak değil, anti-Amerikancı bir mücadele olarak ele alıyor; ve 'Amerikancı' cuntaya karşı, gerçekte cuntayı destekleyen diğer emperyalist güçlerle birleşiyor. Onlar mesela Batı Alman emperyalizmi gibi Türkiye işçilerinin, ve emekçilerinin baş sömürgenlerinden; can düşmanlarından birini; bu emperyalist büyük gücü 'demokrat', 'anti-cuntacı', vs. mücadele için kazanılır bir güç olarak görüyor ve gösteriyor!

Görüldüğü gibi GDS iddiasını ispatlamak için yalnızca bu iki cümleyi bilinçli olarak almakta; bu iki cümlenin bağıntısını bilinçli olarak atlamaktadır. Çünkü eğer bağıntısını alsa, o zaman inşa ettiği iskambil kulesi yıkılacaktır. Tartışılan bağıntıda neyin neye bağımlı kılınması gerektiği, neyin esas olduğu gün gibi açıktır. Oportünistlerin Cuntaya karşı mücadele adına 'diğer emperyalist güçlerle' birleşmesi teşhir ediliyor. Bunu "cuntaya karşı mücadeleyi esas" gören bir anlayışla yapmak mümkün değildir. Bu zorluk karşısında GDS'ten yazar alıntı yaptığı yerin bağıntısını atlamayı tercih ediyor. Hesabı her okuyanın alıntı yapılan yeri bağıntısı içinde okumayacağı üzerine; ve GDS'in bizim içimizde ve çevremizde sahip olduğu prestij üzerine kuruludur. Ama bu doğru bir hesap değildir. Yazar zorlama eleştiriler getireceği, kavramlar üzerine, kelimeler üzerine takılıp kalacağı yerde; öz üzerinde kafa yorsa idi kuşkusuz çok daha iyi ederdi.

Üçüncü olarak bildiride cımbızla "ayrı ele alınamaz" lafını arayan yazar; nedense tam de bir başka bağıntıda bizim tartıştığımız sorun için ilginç olan bir alıntıyı atlayıvermiş. Onu da biz tekrarlayalım. Neyin esas olduğu sorunusa bildiride çok açık cevap verilen bir yer vardır. Bildiride aynen şöyle denmektedir:

"Sorun ancak boyle kavrandığı zaman cuntaya karşı mücadele de doğru bir tavır takınılabilir. Ancak bu durumda cuntaya karşı mücadele, ülkemizde hakim sınıfların **faşist devletini** yıkma mücadelesinin bir parçası olarak ele alınabilir."(abç)

Görüldüğü gibi, burada neyin neye tabı olduğu çok açık bir dille söylenmektedir. "Cuntaya karşı mücadele, hakim sınıfların faşist devletini yıkma mücadelesinin bir parçası". İşte bizim 'ayrı ele alınamaz'dan anladığımız, ve anlattığımız budur. Ayrı ele alınamanın içeriği bildiri içinde böyle doldurulmuştur. GDS'ten yazar, işine gelmediği için bunu da atlayıvermiştir.

Eğer 'numara'dan sözedilecekse; işte yanlış ve zorlama bir eleştiriyi kabul ettirmek için 'numara' böyle yapılır. GDS'ten bize 'numara yaptığımız' şeklinde çok ciddi eleştiriler getiren yazar, burada numaranın nasıl yapılacağı konusunda örnekler sergilemektedir.

Bizim tavsiyemiz, onun ve GDS'in bu numaraları terketmesidir!

Hayır! Bolşevik Partizan bu bildiride "açık ve berrak bir biçimde esas görev tespitinden kaçmadı; "herkese birşeyler sunmayı dene"medi. Böyle bir 'eleştiri'yi kökten reddediyoruz.

Bu eleştiriyi getirenlerle aramızda derin bir ideolojik ayrılık vardır. Bu eleştirinin temeli nedir?

Bu eleştirinin temeli, bizimle, oportünist ve revizyonistler arasındaki temel farkın (12 Eylül ile ve cuntaya karşı bağıntılı) ne olduğunu kavramamaktır. Ve cuntaya karşı mücadele ile devrim mücadelesini adeta birbirinin mutlak alternatifi gibi ortaya koymaktır.

Birinci sorunla ilgili olarak GDS'li yazar eleştirisinde:

"Yani Bolşevik Partizan bugün cuntaya karşı mücadelenin devrim için mücadele ile birleştirilmesi gerektiğinin propagandasını yapıyor. Yani çekirdek: Hem cuntaya karşı ve hem de devrim için! Oportünistlerle kavga bu mu? Kuşkusuz değil!" diyor.

Öyle ya, oportünistlerin ve revizyonistlerin en azından bir bölümü de Cuntaya karşı mücadele ile devrim mücadelesinin birleştirilmesini LAFTA SAVUNUYOR! Ama GDS için görünürde LAF önemli olduğundan, o yalnızca laflara bakıp, öze fazla kafa yormadığından; 'Oportünistlerle kavga bu mu?' diye sorup, hayır! diye cevap veriyor! Ala LAFA değil de öze bakanlar kavganın tam da bu olduğunu teslim etmek zorundadırlar. Şu kesindir ki, cuntaya karşı mücadelenin devrim mücadelesi ile birleştirilmesi ancak ve yalnız bir tek şekilde; devrim mücadelesinin esas alındığı şartlarda mümkündür. Bunun dışında ki her birleştirme lafı, hatta mesela Halkın Kurtuluşu'nun yaptığı gibi 'tabi kılma' lafı sadece laftır. Ve ancak şekli herşey görenlerin gözünü boyayabilir. Nitekim GDS'li yazarın gözü boyanmıştır da. Ama bizim gözümüz oportünistlerin, revizyonistlerin 'birleştirme ve devrim lafları' ile boyanmıyor. Biz bu birleştirme ve devrim lafının ardında yatan öze baktığımız için; emperyalizme karşı tavır meselesini tartıştığımız; ve 'cuntaya karşı mücadele' adına çeşitli emperyalist güçlerle birleşme siyasetini teşhir ettiğimiz yerde şunları söyledik:

"Bunu yapanlar, istedikleri kadar platformlarında, faşist cuntanın alternatifinin 'halk iktidarı' olduğunu söylesinler; gerçekte 'halk iktidarı' adına savundukları, emperyalizmi bağımlı hakim sınıfların siyasi temsilcilerinden 'demokrat' görüklerinin iktidarıdır."

GDS'li yazar nasıl bizim bildirimizde laflar üzerinde duruyor; öz üzerine kafa yormuyorsa; oportünistlerin de 'birleştirme ve devrim' lafını kullandıkları yerde lafa inanıyor. Öze bakmıyor. Kavram fetişizmi bu konudaki yaklaşımda hakim olan unsur.

Biz yukarıda da söylediğimiz gibi, Cuntaya karşı mücadelenin, devrim mücadelesi ile gerçekten birleştirilmesinin; devrim mücadelesini esas almaktan başka hiçbir yolla mümkün olmadığını; bu yüzden de oportünistlerle ve revizyonistlerle aramızdaki bu konudaki farkın, 'cuntaya karşı mücadele ile devrim mücadelesini birbirinden koparmak mı; yoksa birleştirmek mi?' şeklinde konmasının yanlış olmadığını düşünüyoruz. Hele hele bu 'birleştirme'nin içeriğinin de doğru olarak ortaya konduğu bir bildiride, sorunun böyle konmasında bir sakınca görmüyoruz.

İkinci sorunla ilgili olarak GDS'li yazar:

"Cuntaya karşı mücadelenin devrim için mücadele ile birleştirilmesinin propagandasını yapan" çizgi ile polemiğe giriyor; "Önemli olan, esas olan nedir? Cuntaya karşı mücadele mi / Devrim için mücadele mi?' vs. şeklinde bir ikilem koyuyor. Burada açıklık ve berraklık adına, görüşümüze göre, aslında birbirinden koparılması kesinlikle sakat olan iki şey sanki birbirinin mutlak alternatifi imiş gibi konuyor. Cuntaya karşı mücadele ve devrim için mücadele birbirinin mutlak alternatifi olan şeyler değildir. Cuntaya karşı mücadele etmeden devrim için mücadele etmek boş laftır. Aynı şekilde, cuntaya karşı mücadele devrim mücadelesine bağlı olarak ele alınmazsa; o zaman bu "mücadele" kesinlikle devrimci bir mücadele olmaz. Biz cuntaya karşı mücadelenin, devrim mücadelesinin bir parçası olduğuna ve ona bağlı olarak ele alınması gerektiğinin vurgulanmasının doğru olduğunu düşünüyoruz. Ama aynı zamanda devrim mücadelesi esastır doğru düşüncesi adına; cuntaya karşı mücadele ile devrim mücadelesini birbirinin mutlak alternatifi imiş gibi koymayı da reddediyoruz.

GDS'in bu bağıntıdaki benzetmesi de ilginçtir:

O, "Bugün komünistler için esas görev nedir? Parti inşası mı / kitle çalışması mı?" şeklinde bir soru soruyor. Bu sorunun bu şekli ile sorulması gerçekten de GDS'in 'tek anlamlı cevap verme' adına ne saçma sorular sorduğunu göstermekten başka birşey göstermiyor. Bize böyle bir soru sorana, bizim vereceğimiz tek doğru cevap vardır:"Bunlar birbirinin mutlak alternatifi değildir. Bugün esas görev parti inşasıdır; ama kitle çalışması olmaksızın bir parti inşası, Marksist-Leninist bir parti inşası değildir! Bugün parti inşasının görevlerine uygun olarak kitle çalışması da yapılacaktır" şeklinde olacaktır. Bu soruyu soran istediği kadar, 'tek anlamlı' cevap isteme adına bizden tek kelime ile cevap istesin;ve bu cevabımızı, sorunu kesin koymaktan kaçınma, vs. olarak yorumlasın, bizim vereceğimiz cevap bu olacaktır. Çünkü doğru cevap budur. Bu anlamda biz bu soruya "Bu ikisi birleştirilmelidir. Kitle çalışması Parti inşasının görevlerine tabi olarak ele alınmalıdır. Oportünistler bunu yapmıyor" diye cevap da verebiliriz. Böyle bir cevap hiçbir şekilde,'kitle çalışması esastır' şeklinde cevaba açık yer bırakan; açık oportünizmi koruyan, uzlaştırıcı boş laf olmazdı. Doğru Marksist-Leninist bir tavır olurdu.

GDS'li yazar daha donra, "Oportünist propagandanın çok daha ustaca ve o yüzden de tehlikeli bir çeşidi ... lafta devrimle birleştirilmesini kabul eden propaganda Bolşevik Partizan tarafından eleştirilmiyor" diyor. Ve bunu derken açıkça yalan söylüyor.

Çünkü bildiride yukarıda alıntı yaptığımız yerde gösterdiğimiz gibi, bu gibilerinin savundukları 'halk iktidarı'nın gerçekte hakim sınıfların demokratik görünümlü temsilcilerinin iktidarı olduğu söylenerek açıkça eleştirilmektedir. Bu konuda sapma içinde bulunan biz değiliz; oportünistlerin 'birleştirme' laflarını ciddiye alan GDS'li yazardır; ve bu eleştiriyi doğru bulan GDS yönetimidir.(*)

Dipnot 46. sayfadadır

GDS'li yazar bizim bildirimizde şunu yapmamız gerektiğini ve yapmadığımızı söylüyor:

"Devrimin hazırlığını berrak bir şekilde esas görev olarak propaganda etme ve cuntaya karşı mücadeleyi devrimin hazırlığı için bu mücadeleye berrak bir şekilde tabi kılma."

Bundan ne anladığı eleştirisinin ikinci bölümünde ortaya çıkıyor. Şimdi bu bölüme geçelim:

2. GDS "Devrim propagandası"nı ve "Devrimın esas alınması"nı devrimin temel programatik sorunlarının ardı ardına sıralanması olarak kavrıyor!

GDS bizim çıkardığımız bildiride 'devrimin merkezde' durmadığını tespit ediyor. Bu harika tespitini de şu gerekçelerle açıklamaya çalışıyor:

- Bildiride Türkiye'de demokratik halk devriminin hemen hemen hiçbir temel programatık noktası propaganda edilmiyor.
- Türkiye devriminin sorunları ile ilgili olarak Marksizm Leninizmin ilkeleri ortaya konup oportünizme karşı savunulmuyor.
- Oportünizm ve revizyonizm esas olarak Marksizm-Leninizmin ilkelerini çarpıttığı noktalarda değil, faşist askeri dar benin ve cuntanın değerlendirilmesi gibi somut sorunlarda teşhir edilmektedir.

Eğer devrim merkezde dursa idı, mesela şu programatik açıklamalar olmalı idi:

- Silahlı mücadele ve şiddete dayalı devrım propagandası
- İşçilerin köylülerin diktatörlüğü
- İşçi sınıfının köylülükle ittifakı
- Büyük toprak ağalarına karşı tarım devrimi
- Ulusların kendi kaderini tayin hakkı

GDS'li yazarın bütün anlattıklarından, onun propaganda sorunundan anladığı ile bizim anladığımız arasında köklü bir farklılık olduğu ortaya çıkıyor.

GDS'li yazara göre 'devrimi merkeze' koymak demek; devrimin bir dizi programatik ilkesini alt alta saymak demektir. Söylediklerinden başka hiçbir anlam çıkmaz!

GDS'li yazara göre, 'devrimi merkeze' koymak demek; hangi nedenle olursa olsun çıkan bır bildiride, sakın ha(!) somutla ilgili fazla birşey söylememek; Marksizm-Leninizmin genel ilkelerini genel düzeyde mümkün olduğunca soyut bir şekilde savunmak; her bildiride programın temel noktalarını ilan etmek demektir. Söyledikleri aksi taktirde anlamsız olur. Söylediklerinin başka bir yorumu yoktur.

Biz böyle bir anlayışı, Marksist-Leninist propaganda ve ajitasyonun ne olduğunu anlamayan bir anlayış olarak red ve mahkûm ediyoruz. Bizim için Marksizm-Leninizmin ilkelerinin savunulması görevi, soyut olarak bu ilkelerin alt alta sıralanması değildir. Bizim için devrimi merkeze koymak, 'devrimin programatik bir dizi sorununu' her bildiride alt alta dizmek demek değildir.

Biz Marksizm-Leninizmin ilkelerinin savunulmasından, bir bildiri çerçevesi içinde, o bildiri hangi esas konuyu işliyorsa, o noktada Marksizm-Leninizmin ilkeleri nasıl çarpıtılıyorsa onu göstermeyi; ve Marksizm-Leninizmin ilkelerinden yola çıkarak, evet, hem de mümkün olduğunca somut! teşhiri anlıyoruz! Biz 'devrimi merkeze koymak'tan, kesinlikle ve hiçbir şekilde her bildiride programatik ilkeleri alt alta sıralamayı anlamıyoruz. Bildiri hangi konuda ve hangi bağıntıda çıktı ise, o konu ve o bağıntıdaki programatık ilkelerin; öne çıkarılması gerekli olan şeylerin savunulmasını anlıyoruz. Özel amacı program ilanı olmayan herhangi bır bildiride 'devrimi merkeze koymak' adına devrimın programatik ilkelerinin alt alta sıralanmasının talep edilmesini, bu talebi getirenlerin yanlış propaganda anlayışlarından kaynaklanan, yanlış bir talep olarak değerlendiriyoruz.

Biz Lenin'in ve Stalin'in elimizde olan bildirilerine GDS'in getirdiği bu eleştirı üzerine baktık. Özel amacı program ilanı olan yazılar dışında, onların hiçbir bildiri ve yazılarında devrimin programatık bir dizi ilkesini alt alta saydıkları bir yere rastlamadık. Ola ki GDS'ın bir bildiği vardır. Bize bu talebi konusunda klasiklerden bir örnek verse, tartışma daha seviyeli yürür!

Her halükârda GDS'li yazarın buradaki propaganda konusunda savundukları; bizim kökten reddettiğimiz görüşlerdir.

12 Eylül 1982'de çıkarılan bir bildiride ne yapılması gerekli idi? Bizim bu soruya verdiğimiz cevap pratiğimizle yanıtlanmıştır. (GDS'inki de ... Bu konuya bir başka bağıntıda döneceğiz.)

Bize göre, 12 Eylül 1982'de Türkiyeli komünistler açısından öne çıkartılması gerekli olan birkaç sorun vardı. Bunların en başında, 12 Eylül yenilgisi sonrasında ortaya çıkan 'birlik furyası'nın teşhiri ve bugünün esas görevi olarak Bolşevik Parti inşası görevlerinin öne çıkartılması geliyordu. Biz 12 Eylül bildirisinde öncelikle bunu yaptık.

Bunun yanında, bugün her türden oportünizm ve revizyonizm ile bizi ayıran diğer sorunlarda tavır takındık. Açık bir şekilde işçi sınıfının devrimde önderliğini savunduk; Türkiye'de devletin niteliğinin faşist olduğu şeklindeki doğru düşünceyi savunduk; emperyalizme ve hakim sınıflara karşı tavır konusunda oportünizm ve revizyonizmi teşhir ettik; Marksizmin Devlet konusundaki öğretisini bütün çarpıtmalara karşı savunduk; bugünkü her türden oportünizmin ideolojik kaynağının modern revizyonizm olduğunu ortaya koyduk; kurtuluş için tek yolun işçi sınıfı önderliğinde —sosyalizme yönelen— demokratik halk devrimi olduğunun propagandasını yaptık.

Bizce 12 Eylül'deki propagandada Marksizm-Leninizmin savunulması böyle olurdu. (Bunun dışında eylem birliğinde gerçekleştirilen kutsal ittifakın teşhiri önemli bir görevdi. Bu görevi bildirimiz tam olarak yerine getirmedi. Bu önemli bir eksiklikti. Bu görev ikinci bir bildiri ile /başta da söylediğimiz gibi/ çözülebilirdi ve çözülmeli idi.)

GDS'li yazar ve GDS yönetimi için bütün bunlar Marksizm-Leninizmin ilkelerinin savunulması da değildir; devrimin merkeze konması da değildir.

Yazar bu tezlerini ıspatlamaya! çalışırken çok zorlanıyor. İçinden çıkılması mümkün olmayan saçmalık şaheserleri veriyor.

İşte bir örnek:

Önce mutlak bır cümle:

"Bildiride tam da Türkiye devriminin soruları ve sorunları ile ilgili olarak Marksizm-Leninizmin ilkeleri ortaya konup oportünizme karşı savunulmuyor."(abç)

Burada görüldüğü gibi hiçbir sınırlama, vs. yoktur. GDS'e göre bildiride "Marksizm-Leninizmin ilkeleri Türkiye devriminin sorunları ile ilgili olarak ortaya konup savunulmamaktadır"!

Onun ardından gelen ikinci cümlede ise şunlar söyleniyor:

"Bildiride değinilen iki biricik (Lafa bakın! Kendi için de bir saçmalık ve mantıksızlık şaheseri! Biricik bizim bildiğimiz bir tek demektir. İki biricik saçmalığın dikalâsıdır. Ama amaç yapılanın küçültülmesi olduğu zaman kişi böyle saçmalama durumuna da düşebilir) ilkesel nokta, komünist partisinin ve proletarya hegemonyasının gerekliliğidir."

Nerede kaldı Türkiye devriminin sorunları ve soruları ile ilgili olarak Marksizm-Leninizmin ilkelerinin ortaya konup savunulmamış olduğu şeklindeki genel iddia? Yoksa bunlar Marksizm-Leninizmin ilkeleri değil mi? Yoksa bunlar Türkiye devriminin sorunları ve soruları ile ilgili olarak ortaya konmuyor mu? Yoksa bunlar oportünizme karşı değil de, Marslılara, Venüslülere karşı mı savunuluyor?

Bu bağıntıda, yazarın mümkün olduğunca küçültüp "iki biricik" şeklinde ifade etmeye çalıştığı ilkesel sorunlara birkaç tane de biz ekleyelim: Bildiride yalnızca komünist partisinin gerekliliği savunulmadı (bunu oportünistler de laft da olsa yapıyor!), bunun ötesinde bugün için oportünistlerle bu konuda daha önemli bir ayrılık noktası olan Bolşevik Partinin iki aşamalı parti inşası öğretisini savunduk! Böylece etti "üç biricik" ilkesel sorun. Sonra Marksizmin devlet öğretisini savunduk. Etti "dört biricik"! ilkesel sorun! Sonra şu ya da bu emperyalist gücün değil, bir bütün olarak emperyalist sistemin karşıya alınmasını savunduk. Etti "beş biricik"! ilkesel sorun. Vs. Ama bunları saymadığına göre, yazara göre bunlar 'ilkesel' sorunlar olmasa gerek!

Yani bize göre önce 12 Eylül bildirimiz, o bildiri çerçevesi içinde doğru bir bildiri idi, ve biz bu bildiri içinde yazarın eklenmesini istediği bir dizi "programatik ilke"yi eklemeyi kesinlikle gerekli görmüyoruz.

Buna rağmen kısaca da olsa yazarın eklenmesini istediği programatik ilkeler konusunda söyledikleri üzerinde de kısaca durmayı gerekli ve yararlı görüyoruz:

GDS'li yazar, "silahlı mücadele ve şiddete dayalı devrimin gerekliliğinden tek kelime yok" diyor, ve oportünistlerin ve revizyonistlerin faşizmin yokedilmesi için 'demokratik' 'parlamenter' bir yol üzerine pasifist ve reformist hayaller yaydıkları bir ortamdan sözediyor. GDS'li yazar burada Türkiye

---

45. sayfadaki dipnottur.

(*) GDS 1 Mayıs'la ılgılı olarak kendı hazırlayıp, örgütlere ortak açıklama önerisi olarak sunduğu taslakta aynı konuda şöyle diyordu:

"Afganistan, Türkiye, İran, hangisi olursa olsun, tamda bu üç ülkede halk devrimi yoluna sıkıca sarılmanın ne kadar önemli olduğu görülüyor. BU ÜLKELERDE AZGIN FAŞİST EMPERYALİST BASKIYA KARŞI MÜCADELE YALNIZCA BU MÜCADELE DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ MÜCADELESİ İLE BİRLEŞTİRİLDİĞİ ZAMAN HEDEFE ULAŞABİLİR." (4/82, s.13)

Acaba GDS kendi yazdıklarını unuttu mu? Yoksa bunu da mı "oportünist uzlaşmacı bir tespit" olarak niteleyecek?

(Biz aynı pasajı Türkçeye çevirdiğimiz yerde, '... birleştirildiği zaman' ifadesini, 'bağlı olarak ele alındığı zaman' şeklinde çevirmişiz. Bu bizim 'birleştirmek' lafından ne anladığımızı gösterir bir başka işarettir.)

üzerine bilgisizliğini sergilemekten öte birşey yapmıyor. Bu gün karşı-devrimci TKP'nin İ. Bilen kanadı dışındaki(ve onun doğrudan devamı dışındaki) bütün oportünist ve revizyonist gruplar sözde şiddete dayalı devrimi ve silahlımücadeleyi savunuyorlar. Mesela bugün FKBDC programına 'silahlı mücadele'yi faşizmi yıkmak için esas mücadele biçimi olarak aldı. Mesela bugün Dev Sol, Partizan, vb. küçük-burjuva gruplar silahlı mücadele konusunda en çok gürültü eden gruplar. Ama bu onları hiç de revizyonizmden ayırmıyor. Bu sorunu 'iki cümle' düzeyinde halletmeye kalkmak, ve böylece modern revizyonizmle-oportünizmle araya sınır çektiğini sanmak, kendi kendini aldatmaktır. (- - - - -)

Bizim bundan çıkardığımız sonuç, demokratik halk devrimi aşamasında, demokratik devrimin propagandası ile yetinmemek; bu devrimin yalnızca sosyalist devrim için bir önaşama olduğunun vurgulanması; bunun için demokratik devrimde işçi sınıfının önderliğinin vurgulanması gerektiği şeklindeki sonuçlardır. Ve 12 Eylül bildirisinde kullandığımız şiar bu düşünceleri ifade etmek için kullanılan bir şiardır.

Evet, demokratik halk devrimi; ama işçi sınıfı önderliğinde bir devrim! Çünkü ancak işçi sınıfı önderliği, demokratik devrimin sosyalist devrimle tamamlanması —sosyalizme yönelmesi—nın garantisidir. Bu tabii ki başka bir biçimde de,belki daha iyi ifade edilebilir. Ama bu sorunun özünü değiştirmez. Biz bu şiarla iki aşamanın gerekli olup olmadığının açık bırakıldığı; ve hatta sosyalist devrime gerek kalmadığı, vs. gibi eleştirileri kökten reddediyoruz. GDS'li yazar bir şiar içinde devrimin iki aşamasının birbirini nasıl izleyeceği, vb. sorunların çözülmesini istiyor. Biz böyle bir şiarı henüz bulamadık. Bu konuda bize yardımcı olursa, kendisine teşekkür ederiz.

GDS'li yazar, geçerken, "aynı bu sorunlar yalnızca buradaki 12 Eylül ile ilgili bildiride değil, aynı zamanda Bolşevik Partizan'ın Kızıl 1 Mayıs 1982 ile ilgili yazısında da yok" deyip, 1 Mayıs yazımızı da bir cümle ile hallediveriyor. Biz yazarın bu eleştirisine cevap vermeye gerek görmüyoruz. Çünkü böyle gayri-ciddi eleştiri olmaz. Bu yazı şimdi 7 aydır ellerindedir. Bir eleştirisi olan, oturup doğru dürüst eleştirip, gerekçelendirir. Bir başka eleştiri içinde, geçerken, bir cümle ile değinmek, cıddi bir eleştiri değildir.

Yazar daha sonra kendi kendine deliler gibi söylenmeye başlıyor. Kendini bizim yerimize koyup, kendinin getirdiği eleştirilere ne cevaplar verebileceğimiz ihtimalleri üzerinde hayali konuşmalar yürütüp; en sonunda harika sonucunu kendi kendine ispatlıyor:

"Esas halka cuntadır" şiarı reddedilmemiştir; "Bu bildiri Cunta konusunda eski yanlış çizgiyi yoğun olarak dile getirmektedir."

Bizim buna söyleyeceğimiz, yazarın gündüz, uyanıkken rüya görmeye başladığıdır. Biz GDS'li yazarın deliler gibi kendi kendine söylenmesini hiç mi hiç hayra alamet görmüyoruz. Bildiride ne 'korkak' ne de 'açık oportünizm' olmadığını; ama bu bildiriye eleştiri getiren yazarın görüşlerinde oportünizmin hem içerik, hem de yöntemde çokça bulunduğunu söylüyoruz.

SONUÇ üzerine:

GDS'li yazarın ve GDS yönetiminin getirdiği, bu bildiride "Marksizm-Leninizmin ilkeleri, onların Türkiye devrimi ile bağıntılı olarak ortaya konulup savunulması esas halka değil" eleştirisini kökten reddediyoruz. Bu eleştiri görüşümüze göre bizimle GDS arasında ilk bakışta varmış gibi görünen, "Marksizm-Leninizmin ilkelerinin savunulması esas halkadır" şeklindeki tespitteki birliğin kağıt üzerinde olduğunu göstermektedir. Çünkü hemen her somut eylemde (1 Mayıs'ta, 12 Eylül'de) Marksizm-Leninizmin ilkelerinin savunulmasının uygulamada nasıl olacağı, olması gerektiği hakkında aramızda derin çelişmeler çıkmaktadır. Görüşümüze göre, GDS'li yazarı, Marksizm-Leninizmin ilkelerinin savunulmasının esas alınmasını, onların soyut bir savunması olarak uygulamaktan yanadır, anladığı budur. Bize getirdiği eleştiri bunu açıkça ortaya koymaktadır. O Marksizm-Leninizmin ilkelerinin "ülke devrimi ile bağıntılı" savunulmasını lafta, teoride doğru bulduğunu söylemesine rağmen, gerçekte, uygulamada bu yapıldığı zaman, bunun somutu esas almak, vs. olduğunu söyleyerek eleştirmektedir. GDS'li yazar Marksizm-Leninizmin en temel taleplerinden biri olan olgulardan (tabii Marksizm-Leninizmin ilkeleri ışığında) yola çıkma; somut şartları somut tahlil etme,vb. talepleri afaroz etmekte, somuta nedense anlaşılmaz bir düşmanlık yaymaktadır. Biz onun bu tavrının somut adına Marksizm-Leninizmin ilkelerini tahrif eden modern revizyonizmekarşı mücadelede, yanlış bir tepki olduğu ve onun bu noktada açıkça Marksizm-Leninizmden uzaklaştığını düşünüyoruz. GDS'li yazar ilkelerin savunulması ile, somut teşhiri adeta birbirinin mutlak alternatifi imiş gibi karşı karşıya koyuyor, bunları birleştirmenin; ilkelerden yola çıkarak, oportünizmin mümkün olan en somut şekilde teşhirinin Marksizm-Leninizmin talebi olduğunu kavramıyor.

Biz, GDS'li yazarın bu görüşleri ile giderse, hiçbir şekilde Marksist-Leninist bir partiye doğru gelişemeyeceğini düşünüyoruz.

GDS'li yazar 12 Eylül ile ilgili olarak çıkardığımız bir bildiride faşist askeri cunta ve ona karşı mücadelenin konuları üzerine yoğunlaşıldığını söylüyor. Önce hayır, biz askeri faşist cunta ve ona karşı mücadele sorunları üzerinde değil; Türkiye devriminin bazı acil sorunları üzerinde yoğunlaştık; bunu yaparken, 12 Eylül'de tabii ki cunta konusundaki yanlış görüşleri, vs. öne aldık. Biz bunu yaptığımız için GDS'li yazar, "Bizim eleştirimizden hiçbirşey anlaşılmamış" tespitini yapıyor. Eleştirimiz gerçekten bu idi ise, gerçekten biz birşey anlamamışız. Ne yazık ki birçok konu 'teorik' olarak tartışıldığı zaman; pratik bir uygulamadan bağımsız olarak tartışıldığı zaman, sizin ne dediğinizi anlamak tam olarak mümkün olmuyor. Sapmalarınız daha çok uygulama ile bağıntılı tartışıldığı zaman ortaya çıkıyor. Biz geçmişte de sorunları somut uygulama bağı içinde tartışmadığımız için hatalı olduğumuzu bugün görüyoruz.

İki gerekli ek not hakkında:

1. Bizim geçmişte Bolşevik Partizan olarak Cuntaya karşı mücadele konusunda sağ-oportünist bir tespit yaptığımız doğrudur.

Bu tespitin kardeş örgütler tarafından eleştirilmiş olduğu da olgudur.

Bunların olgu olduğu kadar; bizim bu konuda hatayı yapmış olduğumuz organ olan Bolşevik Partizan'da bu hatanın özeleştirisini yapmış olduğumuz (Bkz. Bolşevik Partizan sayı 15/5, Ocak 1982) da bir olgudur.

Yani bız yaptığımız hatanın özeleştirisini "kamuoyu önünde ve aynı çapta" yaptık.

Bir hatanın özeleştirisi yapıldıktan sonra, sorun artık hatayı pratikte aşmaktır. Yoksa ikide birde özeleştiriyi yinelemek değildir.

Biz bu 12 Eylül'de cunta konusunda sağ-oportünist bir çizgi izlemedik. Geçmişte bu konuda yaptığımız hatayı tekrarlamadık. Pratiğimizde de hatayı aştığımızı gösterdik. Bu konuda bizim bu yıl yaptığımız propagandanın da "esas halka cuntadır" şeklindeki anlayış sınırı içinde olduğu iddiası, ayakları havada, ispatlanamaz bir iddiadır.

GDS ardından getirdiği sözlerle ATİF adlı teşkilat ile Bolşevik Partizan'ı eşitleyen bir tavır içine giriyor. Ve ATİF'in geçen yıl dağıttığı bildiride yaptığı hatanın özeleştirisini bu yıl Bolşevik Partizan'dan bekliyor. Bu doğru bir tavır değildir.

Açıktır ki ATİF içinde çalışan komünistler, ATİF bildırısinde yapılan bir hatanın da sorumluluğunu taşımaktadırlar. Ve ATİF'in geçen yıl çıkardığı bildiri cuntaya karşı sağ-oportünist bir tavır içinde idi; ve ATİF'in bu hatası bizim hatamızdan bağımsız olmayan, o temelde yükselen bir hata idi. Biz Bolşevik Partizan olarak, kendi yaptığımız ve doğrudan sorumlu olduğumuz hatayı, bu hatanın yapılmış ve yayılmış olduğu aynı çevre içinde özeleştiri ile aştık.

Bunun ötesinde bu 12 Eylül'de ATİF'in geçen yıl yaptığı hatanın da ATİF tarafından çıkarılan bir bildiri ile kabulü(bu hatanın özeleştirisi ATİF tarafından da Mücadele'de yapılmıştır!) ve aynı çevre içinde özeleştiri yapılması kuşkusuz doğru olurdu. Ve bunun bizim tarafımızdan düşünülmemiş olması önemli bir hatadır.

Yani Bolşevik Partizan bildirisinde ATİF'in yaptığı hatanın 'özeleştirisi'nin olmaması doğrudur, böyle bir talep saçmadır. Ancak ATİF'in geçen yıl çıkardığı bildirinin aynı çevre içinde ATİF adına bir bildiri, vs. ile özeleştirisinin yapılmamış olması hatadır. Ve bu hatanın sorumluluğu tabii ki ATİF içinde çalışan bizlere aittir. Bu durumun ortaya çıkmasında kuşkusuz ATİF'in içinde bulunduğu, ATİF adına hemen hiç bir iş yapılmadığı somut durum da önemli rol oynamıştır.

2. Bizim bildirimizin gerçekleşen somut eylembirliğini somut teşhir etmediği, bizim en baştan yapmış olduğumuz bir tespittir. Evet, bu görev bize aıtti. Bu görev bu bıldiriyle çözülemezdi. Bir başka bildiri ile bu görevim çözülmemiş olması hatadır.

Buna rağmen bu bildiride de devrimle karşı-devrimin birbirinden ayrılması talebi, sosyal-emperyalizmin uşaklarıyla eylembirliği anlayışının genel planda teşhiri vardır. Yazarın bunu atlamış olması da ilginçtir.

Aralık 1982

BOLŞEVİK PARTİZAN'IN 3/4 ÜNCÜ SAYISINDA, BP'IN 12 EYLÜL BİLDİRİSİNE GDS'İN ELEŞTİRİSİNE BP YAZI KURULU TARAFINDAN VERİLEN CEVAPTA, SAYFA 47 DE,1.SÜTUNDA BİRİNCİ PARAGRAFTAN SONRA GELEN CEVABIN BİR BÖLÜMÜ TEKNİK BİR HATA DOLAYISIYLA BASILMAMIŞTIR. AŞAĞIDA EKSİK OLAN BÖLÜMÜ YAYINLIYORUZ. BU HATADAN DOLAYI ÖZÜR DİLERİZ.

(...) Bu sorunu "iki cümle" düzeyinde halletmeye kalkmak, ve böylece modern revizyonizmle-oportunizmle araya sınır çektiğini sanmak, kendi kendini aldatmaktır.

GDS "İşçilerin köylülerin demokratik diktatörlüğü" kavramının kullanılmamasına kızıyor. Önce bunun 1980 de yapılan ortak açıklamada "programatik nokta" olarak tespit edildiğini söylüyor. Bu konuda durum şudur: Geçmişte TKP/ML içinde iki çizginin ortaya çıktığı şartlarda ML kanat parti içinde bazı ML görüşleri bunlar parti içinde tam olarak tartışılmadan ve parti içinde yanlış görüşlere karşı yeterli bir ideolojik mücadele verilmeden de parti çizgisinin parçası haline getirmeye çalıştı. Bu sorunlardan biri de "işçi köylü diktatörlüğü sorunu idi. ML kanat parti içinde "işçilerin köylülerin demokratik diktatörlüğü"ile"halkın demokratik diktatörlüğü"nün özde bir ve aynı şey olduğunu; DHD'nin hedefinin "işçi köylü diktatörlüğü" olması gerektiği doğru ML görüşünü savundu. Ama bu görüş yanlış görüşe karşı mücadele içinde partinin çizgisinin bir unsuru haline getirilmedi. Bunun yerine 1980 Nisan'ında yapılan, kardeşlerle ortak açıklamada şu tespitler yapıldı:

"Bütün ülkenin kurtarılmasından sonra işçi sınıfı ülke çapında önderliğinde halkın demokratik diktatörlüğü kurulacaktır. İşçilerin köylülerin diktatörlüğü şartlarında devrim sürdürülecek ve sosyalist devrim için proletaryanın diktatörlüğü ve sosyalist inşa için yol açılacaktır."(Ortak Açıklama,s.3 Alm)

Bu programatik nokta işte böyle doğru olmayan bir yöntemle "programatik nokta" haline getirildi, GDS bir başka bağıntıda(Mao Zedung'un klasikliği konusunda)bizi eleştirmişti.

GDS,Mao Zedung'un klasik olmadığının MK 4.toplantısından sonra savunulmasının"parti çizgisinin gereği" olduğu şeklinde talebimizi,AMLP ve WBK ile çıkardığı ortak açıklamada "kararların bürokratik bir şekilde uygulanması" olarak nitelendirmişti. Şimdi ise bir başka konuda bize 1980 Ortak Açıklamasında var gerekçesi ile(dikkat edilsin, doğru olan budur'dan çok,1980 Ortak Açıklamasında var gerekçesi getiriliyor) savunmadığımız noktasında eleştiriyor.Bu onun ne kadar tutarsız olduğunun bir göstergesidir.

Bundan daha önemlisi yaptığı ikinci tespittir.GDS şöyle diyor :
"BP'nin bu programatik tespiti koyup açıklamaması BP'nin , oportunistlerin demokrasi komedisi karşısında gerçek devrimci çare ile çıkmaktan vaz geçmesi anlamına gelir."
Yine çok keskin laflar !
Biz burda yalnızca bildiride Türkiye'de devletin yapısı ile ilgili söylediklerimize bir göz atılmasının; ve bildirinin savunduğu temel şiarlardan biri olan "Ne cunta, ne parlamento! Tek yol işçi sınıfı önderliğinde sosyalizme yönelen demokratik halk devrimi" şiarının GDS'e verilen en iyi cevap olduğunu; GDS'in burdaki iddiasının ispatlanamaz bir iddia olduğunu söylemekle yetineceğiz.

GDS, işçi sınıfının köylülükle ittifakının savunulmadığı ve bu "unutma"nın hatta devrimden dönmek olduğunu Lenin'e atıfta bulunarak ileri sürüyor.Bizim devrimden döndüğümüzü(objektif olarak tabii) kibarca söylüyor. Evet eğer gerçekten de Türkiye devriminin programatik ilkeleri alt alta sıralansa idi, ve burda işçi-köylü ittifakı" unutulsa"idi, GDS haklı olurdu. Onunla bu konuda aramızda temel ayrılık, 12 Eylül bildirisinden beklentilerimiz konusundaki ayrılıktır.Bütün diğer ayrılıklar bu temelden kaynaklanmaktadır.Biz bildiride Türkiye devriminin programatik sorunlarını genel planda tartışmadık.Yalnızca 12 Eylül ile ilgili öne çıkan bazı ilkesel sorunları tartıştık o kadar.

GDS, ardından Tarım Devrimi sorununu getiriyor. Bu bağıntıda GDS "tarım devrimi"nin "silinmesi"ni "hakim sınıfların bir bölümünü, büyük toprak ağalarını devrimin ateş hattından çekmek demek olduğunu" söylüyor. Görünen odur ki; GDS,toprak ağalarını devlet iktidarının dışında görüyor. Aksi taktirde faşist devlet iktidarının hedeflendiği; komprador patron-ağa devletinin hedeflendiği bir bildiride(tarım devriminden söz edilmediği için)toprak ağalarının devrimin ateş hattından çekildiği gibi derin tahliller yapmazdı !

GDS, daha sonra bildiride "ezilen Kürt ulusunun milli baskıya karşı mücadelesine değinildiğini" ve fakat Kürt ulusunun ayrılma hakkının savunulmamasını eleştiriyor; ve bildirinin tavrının ahu vah eden ve var olanı anlatmanın ötesine geçmeyen bir tavır olduğu tespitini yapıyor. GDS'li yazar, herhalde bildiride bizim Türkiye devriminin programatik sorunlarından biri olan milli sorunu "Kürt ulusuna milli baskı yapılıyor" sözleri ile geçiştirdiğimizi düşünüyor. Hayır, biz bu soruna bildiride devrimin bir dizi başka programatik sorunu gibi yer vermedik. Bildiride bir kez daha söyleyelim; 12 Eylül 1982 de öne çıkan ve bizim öne çıkarmak istediğimiz, bazı temel sorunlara yer verdik Ve bu doğru idi. Ezilen Kürt ulusunun mücadelesine, 12 Eylül'ün geliş sebeplerini tartıştığımız yerde-milli sorunun çözümünü, ve. tartıştığımız bir yerde değil!- o bağıntıda değindik.Ama yazar, ya bunu anlayamayacak kadar kör ve cahildir; ya da derdi ne olursa olsun, eleştirisini ispatlamak olduğu için her şeyi mübah görmektedir.Biz birinci ihtimalin GDS'li yazar için geçerli olmadığını düşünüyoruz.

GDS'li yazar bir noktayı da yanlış ele aldığımızı söylüyor: O da;yazara göre Türkiye'de devrimde iki aşamanın gerekliliği hakkında berrak bir açıklama yoktur.

Yazara göre bizim "Tek yol işçi sınıfı önderliğinde sosyalizme yönelen demokratik halk devrimidir" şiarımızda hatta "demokratik devrimin sürdürülmesi olarak SOSYALİST DEVRİME GEREK KALMADAN sosyalizmin gerçekleştirilmesi mümkün görülmektedir."

Biz, Lenin'den öğrenmekten yanayız. Lenin demokratik devrim aşaması içinde de işçi sınıfı önderliğinin ve demokratik devrimin sosyalist devrim için bir ön şart olarak propaganda edilmesinin gerekli olduğunu vurguluyor. Şöyle diyor :

"İşçinin mutlakiyete karşı harekete geçirilmesi gerektiği sonucuna şu iki yoldan varılabilir. YA işçiye sosyalist bir düzen için mücadelenin tek savaşçısı olarak bakarak ve bu nedenle siyasal özgürlüğü onun mücadelesini kolaylaştıran koşullardan birisi kabul ederek - bu sosyal-demokratların görüşüdür YA DA ona yalnızca mevcut düzende en çok acı çeken, kaybedecek daha fazla bir şeyi olmayan mutlakiyete karşı en kararlı mücadele verecek biri olarak baş vurarak. Fakat bu işçiyi bütün "halkın" mutlakiyete karşı dayanışma için de olması nedeni ile,burjuvazi ile proletarya arasındaki uzlaşmaz çelişmeyi görmek istemeyen burjuva radikallerinin kuyruğuna takılmaya zorlamak anlamına gelecektir." (Lenin,"Halkın Dostları Kimlerdir",Tüm Eserler,c.1,Ülke Yayınları,s.297/298)

Bizim bundan çıkardığımız sonuç, demokratik halk devrimi aşamasında , demokratik devrimin propagandası ile yetinmemek; bu devrimin yalnızca sosyalist devrim için bir ön aşama olduğunun vurgulanması; bunun için demokratik devrimde işçi sınıfının önderliğinin vurgulanması gerektiği şeklindeki sonuçlardır. (...)

• •

12 Eylül 1982 için açış konuşması

Arkadaşlar, yoldaşlar ...

Bugün, Şili'de 11 Eylul 1973'te emperyalistlerin emri ve onların çıkarları doğrultusunda gerçekleştirilen kanlı faşist darbenin dokuzuncu yıldönumu. Dokuz yıl once, Latin Amerika'nın son on yıllarda yaşadığı en kanlı faşist darbesini sahneleyen Şilili generaller, bugün kanlı saltanatlarını sahte bir "halk oyu" ile resmileştirdikleri yoğun sömuru ve faşist zulüm 'anayasa'sına dayanarak surduruyorlar. Faşist askeri cuntanın ancak kitle katliamları ile bastırabildığı direnişler, bugün Şili'de yeniden kendini hissettiriyor. Dıştan bakıldığında sağlam gibi görünen cuntanın gerçekte kof olduğunu gosteriyor.

Arkadaşlar, yoldaşlar ...

Bugün ülkemizde 12 Eylül 1980'de yönetime bütünü ile el koyan askeri faşist cuntada ikinci yılını doldurdu. Onlar bu iki yıl içinde, Şili'deki "sınıf kardeşleri"nden çok şey öğrendiklerini gösterdiler. Onlar da şimdi, daha önce Şili'deki askeri faşist cuntanın yaptığı gibi, emperyalizmin ve onun yerli uzantılarının çıkarlarını en iyi şekilde koruyup, kollamaya hizmet edecek bir 'Anayasa'yı, bütün halk muhalefetinin önemli ölçüde ezildiği ve susturulduğu şartlarda, 'halk' oyuna sunma oyununu sahneleme hazırlığı içinde bulunuyorlar.

***

Şili ve Türkiye ... Birbirinden binlerce kilometre uzak. Arada okyanuslar var. Ama bir o kadar da yakın!

Emperyalizme ve onun ülke içindeki uzantılarına karşı yükselen sınıf mücadelesi;
Bu mücadelenin boyutlarının, hakim sınıfların iktidarını tehdit eder boyutlara yükselmesi;
İşçi sınıfı ve emekçilerin içinde reformist ve revizyonist düşüncelerin yaygınlığı; Marksist-Leninist güçlerin işçi sınıfı ve emekçilere onderlik edecek durumda olmaması;
Emperyalizmin uşağı hakim sınıfların elindeki en sağlam kurum olan ordunun durumâ 'müdahale'si;
İşçi sınıfına, tüm emekçi sınıflara, ezilen milliyetlere karşı boyutları iyice genişletilmiş, örgütlü kanlı saldırılar;
Binlerce ölü, yaralı, kayıp... Yüzbinlerle tutuklu. Sürekli işkence... Bütün devrimci ve demokratik örgütlerin yasaklanması;
Sağlanan 'huzur' ortamı içinde emekçilerin en yoğun bir şekilde sömürülmesi, bu arada şövenizmin en yoğun şekilde yaygınlaştırılması!

İşte 11 Eylül 1973 sonrası Şili'de, 12 Eylül 1980 sonrası ülkemizde sahnelenen oyunun senaryosu kaba hatları ile budur. Bu senaryo, iki ülke arasındaki somut farklılıklara göre belli değişiklikler göstermiştir. Ama özü değişmemiştir. Bu da normaldir. Çünkü senaryonun sorumlusu aynıdır: Çıkarları sarsılan emperyalizm! Emperyalizm çıkarlarının tehlikeye girdiği her alanda, elindeki tüm araçları ve imkânları kullanarak bunları "korumakta";buna kâh batılı emperyalistlerin ve uşaklarının deyimi ile 'demokrasiyi kurtarma'; kâh Rus sosyal emperyalistlerinin Afganistan'da bir kez daha sergiledikleri gibi, 'devrimin çıkarlarını koruma' adını takmaktadır. Emperyalist güçlerin karşılıklı olarak birbirlerini 'şiddetle' kınamaları onların her birinin diğerinin etki alanlarını da ele geçirmek isteğinden ve bundan doğan çelişmeden kaynaklanmaktadır.

***

11 Eylül 1973 Şili... 12 Eylül 1980 Türkiye... Bu tarihler işçi sınıfına ve tüm emekçilere karşı emperyalizmin ve uşaklarının giriştiği faşist saldırıların en uç noktasına vardırılmasının başlangıç tarihleridir. Bu tarihler işçi sınıfı ve emekçi kitleler açısından emperyalizme ve faşizme karşı mücadelede alınan geçici ve fakat ağır kayıplarla dolu bir yenilginin başlangıç noktasıdır.

Bu tarihler bütün devrimcilerin, işçi sınıfının ve emekçilerin bilincine, hakim sınıflara duyulan nefretin bir simgesi olarak kazınmıştır.

Bu tarihler aynı zamanda emperyalizmin çürümuşlüğünün, kokuşmuşluğunun da simgeleridir.

İlerici, devrimci, demokrat kişiler, gruplar 11 ve 12 Eylüllerde şu veya bu biçimde emperyalizme ve faşizme, Şili'deki ve Türkiye'deki askeri faşist rejimlere karşı nefretini dile getiriyor. 11 ve 12 Eylülleri lanetliyor!

Biz komünistler de, 11 ve 12 Eylülleri,emperyalizmi ve faşizmi lanetliyor, ona olan nefretimizi dile getiriyoruz. Ama biliyoruz ki, 11 ve 12 Eylullerin gerçek sorumlusu emperyalizm, onu 'lanetlemek'le yıkılmıyor. Biliyoruz ki, Şili ve Turkiye'deki askeri faşist cuntaların ardındaki güç emperyalizmdir; ve bu cuntalara karşı mucadele bir bütun olarak emperyalist sistemi hedeflemek zorundadır. Bu yuzden biz bu cuntalara karşı 'mucadele' adına, Rus sosyal emperyalizminin uzantıları ile; ya da Batı Avrupa'daki emperyalist devletlerin bazı 'demokratik' görünüşlü siyasi temsilcileri ve kurumları ile birleşilmesine kesinlikle karşıyız!

Biz biliyoruz ki, 11 ve 12 Eylülleri engellemek yalnızca işçi sınıfının ve onunla sağlam bir ittifak kurmuş diğer emekçi sınıfların bilinçli örgütlü gücü ile mumkündur. Bunun ise ilk ön şartı, Marksizm-Leninizm bilimini kendine rehber edinmiş, işçi sınıfının oncu unsurlarını bağrında toplayan, sağlam bir bolşevik yapıya sahip olan bir oncu orgutun, Bolşevik bir Komünist Partisinin varlığına bağlıdır.

11 ve 12 Eylülleri gerçekten lanetlemek mi istiyoruz? Devrimcilerin idam edilmesine son vermek, işkenceyi yok etmek mi istiyoruz? Faşist cuntaları bir daha geri gelmemek üzere tarihe gömmek mi istiyoruz?Emperyalizmi ve uşaklarını yenmek, onların saltanatına son vermek; işçi sınıfının önderliğinde halkın iktidarını mı kurmak istiyoruz? O halde bütün bunları yapabilmek için ÖNŞART olan, işçi sınıfı önderliğindeki devrimin kurmay heyeti olan Bolşevik Partinin inşasının andaki görevlerine dört elle sarılmamız gerekir. Bütün sorunlara yaklaşırken çıkış noktamız, Bolşevik Partinin inşa görevleri olmak zorundadır. 12 Eylül'e de biz işte bu açıdan yaklaştığımız için, bugunkü **görevlerimiz** ve **gücümüz** yanyana konduğunda, **bu yıl** 12 Eylül'de (yurtdışında) emperyalizmi ve onların faşist uşaklarını lanetlemenin en doğru yolunun; 12 Eylül'ün sebep ve sonuçları, bugünkü cuntaya ve genelde ülkemizde faşizme karşı mücadelenin parspektifleri ve önümüzdeki acil görevler üzerine tartışma toplantıları duzenlemek; 12 Eylül sonrası yenilgiden doğru dersler çıkarmak olduğunu tespit ettik.

Bizim bu tespitimiz çeşitli eleştirilere uğradı.

Önemli bir bölüm arkadaş, bu yıl 12 Eylül de yurtdışında bütun revizyonist ve oportünist cephenin birleşerek duzenlediği yürüyüş eylemine katılmama; bu eylemde görüşlerimizi yayan bildirileri dağıtma kararımızı eleştirdi. Bu kararla bizim kendimizi kitlelerden tecrit ettiğimiz, bu yürüyüşe kendi blokumuzla katılmamızın büyük yararlar getireceği şeklinde görüşler savunuldu. Bu arkadaşlar önce bu 12 Eylül de yürüyüş için yapılan 'kutsal ittifak'ın birtakım karşı-devrimci güçleri de içerdiğini; 'cuntaya' karşı mücadele adına, ve emperyalizme karşı mücadele adına bir takım karşı-devrimci, emperyalizmin uşağı güçlerle bir ittifakın sözkonusu olduğunu görmüyor; yapılan ittıfakın devrimci bir platform temelinde olmadığını görmüyor; agitasyon-propaganda özgürluğunun sınırlandığını görmüyor; ve bizim görüşlerimizi yaymak için ille de bu kutsal ittifak ile birlikte yürümemiz gerekmediğini görmüyor. Bunun yanında bu arkadaşlar soruna parti inşasının bugün önümüze koyduğu görevler açısından yaklaşmıyor; ve gücümüzü de doğru değerlendirmiyor.

Bizim bu yıl 12 Eylül'de revizyonist portünist cephenin yürüyüşünde propaganda yapma; ve tartışma toplantıları duzenleme kararımızı eleştiren bir bölüm arkadaş da; bizim alternatif yuruyuş duzenlememiz onerisini getirdiler. Kuşkusuz bu 12 Eylülde duzenlediğimiz toplantıların yanında, yürüyüş aracını da kullanacak durumda olsak; doğru olan, oportünist-revizyonist cephenin yürüyüşünün olduğu şehirde bir alternatif yürüyüş yapmak olurdu. Ama biz bugünkü görevlerimiz ve gücumüzü yanyana koyduğumuzda, tayin edici olan içteki birtakım çalışmaları belli bir süre önemli ölçüde aksatmadan, tartışma toplantılarına ek olarak bağımsız, ayrı alternatif yürüyüş yapacak durumda değiliz. Buyüzden tercihimiz toplantıları düzenlemek lehinde oldu.

İşçilerin ve emekçilerin 11 ve 12 Eylüllere duyduğu nefretin yürüyüş gibi gösterilerle dile getirilmesi, haykırılması doğru ve iyi birşeydir. Ama bu potansiyeli çarçur etmemenin, doğru kullanmanın tek yolu; bu potansiyeli kendi çıkarları doğrultusunda kullanmaya çalışan emperyalist uşaklarının; ve onlarla birleşen her türden oportünistin teşhiri; doğru Marksist-Leninist görüşlerin, oportünist görüşlerle çatışma içinde yayılması, ve bugünkü aşamada ileri, öncü işçileri kazanmaya çalışmaktır. İşte bizim toplantılarımız bu amaca hizmet etmek için düzenlenmektedir.
...

GDS'in dört "tez"i ve tavrımız

GDS toplantılarımız sırasında şu yazıyı Almanca ve Türkçe dağıtarak, burada getirdiği tezler üzerine tartışılmasını istedi.

Biz aşağıda bu tezler hakkında tezler halinde tavır takınıyoruz.

12.9.1982 tarihinde yapılacak tartışma için

GDS, WBK VE AMLP'NIN KISACA TOPARLANMIS TEZLERİ

1. 11.9.1982 TARİHİNDE OPORTÜNİST VE KARŞI-DEVRİMCİ GÜÇLER TARAFINDAN FRANKFURT'TA DÜZENLENEN PROTESTO EYLEMİ İLE İLGİLİ

"Esas kavranacak halka cuntaya karşı mücadeledir" gibisinden sağ-oportünist çizginin bu eylemine karşı TKP/ML(B) kendi bağımsız yürüyüşü ile cevap vermeli; görevler içinde siyasi esas görev olarak Türkiye'de DEVRİMİN hedefleri ve şartları - nın propagandası yapılmalıydı.

2. TKP/ML(B)'İN KİTLE ÇALIŞMASINDAKİ AĞIR SAĞ-OPORTÜNİST SAPMASIYLA İLGİLİ

Halen geçen yıl kitle çalışmasında TKP/ML(B) kendisi de belirleyici halkanın "cuntaya karşı mücadele" olduğu sağ-oportünist tezini savunmuş ve pratikte de uygulamıştır (12.9. 1981'de katılınan yürüyüş). Bizce gerçek bir özeleştiri sadece bu hataları kamuoyu önünde kabullendiğini söylemek değil, aynı zamanda uzlaşmacılara hiçbir ödün vermeden "esas görev devrimdir" doğru çizginin propagandasını yapmaktır. Fakat bu da yeterli değildir. Geçen yılın yanlış kitle çalışması pratiğine karşı; akademizme ve pragmatizme karşı; yalnızca propagandaya karşı; yeniden canlanan oportünist derleme eylemlerine katılma fikrine karşı artık DOĞRUSUNU YAPMAK ve Marxist Leninist doğrultuda kendi başına protesto eylemi de düzenlemek gereklidir.

3. ULUSAL SORUNDA BÜYÜK TÜRK ŞÖVENİZMİNE KARŞI ESAS TEHLİKE OLARAK MÜCADELE EDİLMELİDİR

Türkiye'de sadece çeşitli milliyetler değil, aynı zamanda ayrı devlet kurma hakkına sahip olan baskı altında bulunan Kürt ulusu da varlığını sürdürmektedir. Türkiye halklarının gerekli olan ortak mücadelesi basit bir şekilde önkoşul olarak getirilemez. Türkiye halklarının birliği; ayrılma ve ayrı devlet kurma hakkının tanınması temelinde özgürce birleşme şeklinde henüz çözülmemiş ve ele alınması gereken bir görev olarak bilince çıkartılmalıdır.
O sebepten Lenin ve Stalin'de kural olarak "Rusya halkları"nın birliğinin propagandası söz konusudur. Ve bu çizgiyi propaganda eden İ. Kaypakkaya için de sözkonusu olan "TÜRKİYE HALKLARI"dır. Bu Marksist-Leninist programatik teze karşı eski TKP/ML MK "çeşitli milliyetlerden Türkiye halkı" sloganını propaganda etmiştir. TKP/ML(B)'in belgelerinde de gelenek sel olarak h a l a "Türkiye halkları"ndan değil, "çeşitli milliyetlerden Türkiye halkı"ndan söz edilmektedir. Böylece mücadelenin esas ağırlığı (hiç de işe yaramaz biçimde) Kürt milliyetçiliğine karşı yönelmiş oluyor. Esas ortada olan çelişkilerin üstü örtülmekte, Türkiye halklarının özel sorunu ve ortada olan birleşme görevi esas olarak halledilmiş bir mesele gibi gösterilmeye çalışılmaktadır.
(İkinci Parti konferansının hazırlık belgelerinde İ. Kaypakkaya'nın "esas tehlike büyük Türk şövenizmidir" tezinden hiç söz e d i l m e y e r e k bu yanlış anlayış temellendirilmeye çalışılmıştır. Tersine çözülmesi gereken görev olarak sadece Kürt milliyetçisi akım kalmaktadır.)
Biz bu sorunla bağıntılı olarak, Merkez Yayın Organı ve önemli belgelerin tüm zorluklar bertaraf edilerek ezilen ulus dilinde, bu somut durumda da Kürt dilinde yayınlanmaması hatasının teori ve pratikte bilince çıkartılmamasını eleştiriyoruz. Bu noktada Lenin ve Stalin'in geleneklerinin TKP/ML(B)'ce benimsenmediğini düşünüyoruz.

4. HALİHAZIRDAKİ YIĞINLA CEVAPLANDIRILMAMIŞ İLKESEL ELEŞTİRİLERLE İLGİLİ

Eylül 1981'den bu yana ve hattâ daha öncelerden beri de görüldüğü gibi, bir dizi meselede aramızda ilkesel çelişmeler sözkonusudur. 2. Konferanstan önceki ve 2. Konferans sırasındaki tüm eleştirilerimiz TKP/ML(B) MK tarafından bugüne kadar halâ cevaplandırılmamıştır. Bu eleştiriler üzerine bir polemik bile başlatılıp canlı bir tartışmaya çıdilmemiş; şu ya da bu doğrultuda fikir belirtilmemiştir. (Hattâ MK 2. Konferans öncesi ve 2. Konferans sırasındaki eleştirilerimize Ocak 1983'te cevap vermeyi düşünmektedir.) Böyle olunca çoğalan eleştiriler üst üste yığılarak dağ gibi büyümeye başlayacaktır. Ve kardeş örgütler arasındaki polemik bürokratik bir planla engellenecektir. Bütün bunlar Marksist-Leninist polemikle derin bir çelişme içindedir.

TEZLERE CEVABIMIZ

1. GDS'in 17.8. tarihli mektubunda dile getirdiği "merkez ayrı yürüyüş"ü mutlaklaştıran anlayış; kardeş örgütlerin ortak tezlerinde 'kendi bağımsız yürüyüşü ile cevap vermeli' şeklinde dile getiriliyor. Biz yalnızca bizim yaptığımızında bizi tüm oportünistlerden ayıran bağımsız bir eylem olduğunu söylemek istiyoruz. "Görevler içinde siyasi görev olarak Türkiye'de devrimin hedefleri ve şartlarının propagandası yapılmalıydı" tespitine gelince: Biz bu konuda bu propagandanın nasıl yapılacağı konusunda GDS ve diğer kardeşlerle ayrılıyoruz. Biz doğru gördüğümüz biçimde bu 12 Eylül'de devrimin propagandasını yaptık. Devrimin propagandasını adeta devrimin temel şiarlarının alt alta dizilmesi şeklinde anlayan kardeş örgütlerin bu konuda sapma içinde olduğunu düşünüyoruz.

2. Bu maddede de kardeşler bir eylem biçimini mutlaklaştırma hatasını sürdürüyorlar. Onlar geçen yılın 'yanlış kitle çalışması pratiği' yanında "akademizm ve pragmatizm" şeklinde iki tehlike daha tespit ediyorlar. Akademizm konusunda "yalnızca propaganda ile yetinme" tespitini yapıyorlar; pragmatizm konusunda ise "derleme eylemlere katılma fikri"nden söz ediyorlar. Biz önce 'yalnızca propaganda' ile yetinilmediğini; bunun yanında bizim bugünkü gücümüz ve görevlerimize uygun olan 'tartışma toplantıları'nın yapıldığını; akademizm suçlamasının ayakları havada bir suçlama olduğunu söylüyoruz.
İkinci olarak, 'derleme eylemlere katılma'yı savunanların çok önemli bir bölümünün de, bu 'katılmak'tan kardeşlerin anladığından başka birşey anladığını; kardeşlerin bu konuda kendi durumlarını teorileştirdiklerini düşünüyoruz.
Biz içinde bulunulan şartlarda bu 12 Eylül'de doğrusunu yapmış olduğumuzu düşünüyoruz.

3. ✱ Biz ulusal sorunda esas tehlikenin büyük Türk şöveni zmi olduğunu ; ve öncelikle ve ağırlıklı olarak ona karşı mücadele etmenin gerektiğini biliyoruz. Ve buna uygun davranıyoruz.

✱ Ulusal sorunda yalnızca esas tehlikeye karşı değil ; diğer sapmalara da, her türlü milliyetçiliğe karşı da mücadele etmenin Marksist-Leninistlerin görevi olduğunu düşünüyoruz.

✱ Türkiye'de Türk ırkçılığının; Türk olmayan milliyetlere yapılan millî baskının; Kürt ulusunun kendi kaderini tayin (ayrılıp ayrı devlet kurma) hakkının gaspedilmiş olmasının teşhiri ve bu hakkın savunulması esas görevinin yanında; bugün işçi sınıfının ve emekçilerin örgütlenmesinin milliyetlere göre olması gerektiğini savunan Kürt milliyetçiliğine karşı mücadele etme görevinin de Marksist-Leninistlerin görevi olduğunu düşünüyoruz.

✱ Lenin ve Stalin; esas olarak millî baskıya karşı çıkıp, ulusların kendi kaderini tayin hakkını savunurlarken, aynı zamanda çok-uluslu bir devlet olan Rusya'da işçi sınıfı ve emekçilerin örgütlenmesinin milliyetlere göre bölünmesini savunan ezilen ulus milliyetçilerine karşı da mücadele etmiş-ler; hangi milliyetten olursa olsun işçi ve emekçilerin örgütlenmesinin milliyetlere göre bölünmesine karşı çıkmışlardır. Örneğimiz Lenin ve Stalin'dir.

✱ Lenin ve Stalin'in kural olarak "Rusya halkları"ndan söz ettiği bizce ispatlanamaz bir iddiadır. Onlar Rusya halklarından sözettiği gibi; Rus halkından, Rusya halkından, vs. de söz etmişlerdir. Lenin ve Stalin kavram fetişisti değildir. Onlar için belirleyici olan anlayıştır. Sadece kavramlara bakanlar ve o kavramla ifade edilmek istenenin ne olduğuna kafa yormayanlar birçok yerde "Rus işçi sınıfı"ndan, "Rus halkı"ndan, vs. söz eden Lenin'i ve Stalin'i Rus milliyetçisi olarak ilan edebilir.

✱ İbrahim Kaypakkaya da kavram fetişisti olmadığı için hem Türkiye halkları ve hem de Türkiye halkı kavramını birçok yerde kullanmıştır. İbrahim Kaypakkaya yoldaşın Şafak revizyonistleri ile girdiği esas tehlike olan Türk milliyetçiliğine; Türk şovenizmine karşı mücadele ederken; aynı zamanda ezilen ulus milliyetçiliğine karşı da açıkça tavır almaktadır.

"Genel Eleştiri" bu konuda:

"Yaşasın Türkiye'nin her milliyetten emekçi halkı" şiarıyla (İK, Seçme Yazılar, s.445) kapanmaktadır. Bu konuda Lenin, Stalin ile, hem de İbrahim Kaypakkaya yoldaş ile bizim aramızda bir çelişme yoktur. Çelişme kardeş örgütlerimizin kafasındadır.

✱ Türkiye halkları kavramı yanlış bir kavram değildir. Kullanılabilir. Biz "çeşitli milliyetlerden Türkiye halkı" kavramı, "Türkiye halkları" kavramından daha doğru olduğu; söylemek istediğimizi daha iyi ifade ettiği için kural olarak bu kavramı kullanıyoruz. Bu kavram hiçbir şekilde kardeşlerimizin idda ettiği gibi "mücadelenin esas ağırlığının Kürt milliyetçiliğine yöneldiği" anlamına gelmez. Bu kavram hiçbir şekilde "varolan çelişmelerin üzerinin örtülmesi, ve Türkiye halklarının birleştirilmesi özel görevinin çözüldüğü" anlamına, vs. gelmez. Bu kavram çok açık bir biçimde gerçekte Türkiye halkının çeşitli milliyetlerden oluştuğunu; milliyetler temelinde bir bölünme olduğunu ifade etmektedir; ama aynı zamanda hangi milliyetten olursa olsun halkın, halk düşmanlarına karşı ortak çıkarlarının olduğunu da ifade etmektedir.

✱ İkinci Konferans hazırlık belgelerinde Türkiye'de millî mesele konusundaki teorik araştırma görevi konulurken, "Türkiye Kürdistanı'nın sömürge olup olmadığı" sorununun öncelikle çözülmesi gerekli bir görev olduğu; bu sorunun çözülmemiş olmasının bizim pozisyonumuzu zayıflattığı tespit edilmiştir. Bu bütünü ile doğrudur.

✱ MYO ve diğer belgelerin ezilen ulus dilinde çıkarılması nın özellikle ezilen ulusun dilinin resmen yasak olduğu şartlarda önemli bir görev olduğunun, ve bu görevi çözememiş olmamızın önemli bir eksiklik olduğunun bilincindeyiz. Bunun çözümünü önümüze görev olarak koyduk. Ama ne yazık ki henüz önümüze görev olarak koyduğumuz herşeyi hemen çözecek durumda değiliz.

4. Biz bu 'polemik' konusunda ne düşündüğümüzü uzun uzadıya yazdık. Bu konuda kardeşlerle uzunca bir polemik yürüttük. (Bkz. bu sayının eki) Biz getirilen eleştirileri ciddiye aldığımız; ve bunlar üzerine gerçekten tartışmak, getirilen eleştirilerin doğruluğu ve yanlışlığını araştırmak ihtiyacını duyduğumuz için cevap vermemiz geciktı. Kardeş örgütlerimiz bu gecikmeye demagojik bir şekilde 'kardeş örgütler arasında polemiğin bürokratik bir planla engellenmesi' damgasını bastılar. Bu onların sorununun gerçekte bizim hatalarımızı aşmak için bize yardımcı olmak olmadığını gösterir yalnızca.

Biz her halükârda getirilen eleştirilerin yığılmış olmasını bizim açımızdan önemli bir hata olarak değerlendiriyoruz. Bu hatamız aynı zamanda kardeş örgütlere ve onların içimizdeki ve çevremizdeki kraldan kralcı 'taraftarlarına' demagoji fırsatı da vermiştir. Biz şimdi bu hatayı aşma çabası içindeyiz.

GDS ile ciddi bir tartışma planlanmadımı?

GDS'den temsilciler yazı içinde bilgi verdiğimiz gibi katıldıkları toplantılarda sundukları tezler üzerine tartışılmasını talep ettiler.

Toplantılar sonrasında ise kendileri ile zaten ciddi tartışma planlanmamış olduğu; kendilerinin bize neyi tartışmak istediklerini bildirdiklerini ve bizim buna itiraz etmediğimiz vb. şeklinde görüşler getirdiler.

Bizim içimizde ve çevremizde az sayıda arkadaş da, bizim okunmak üzere yalnızca yürüyüş üzerine tartışmayı göndermiş olduğumuz olgusundan yola çıkarak; bizim kitleyi yanlış bilgilendirdiğimiz vb. şeklinde görüşler savundular. (Sözlü olarak)

Bu durumda bu konuda tavır takınmak zorunludur:

Önce 17.10. tarihli mektubumuzda biz 12 Eylül toplantılarının bizim açımızdan gündemini çok açık biçimde GDS'e bildirdik. Şöyle dedik:

"Biz büyük bir ihtimalle pazar günü derneklerde esas konusu '12 Eylül, sebepleri, darbe öncesi ve sonrasında durum , perspektiflerimiz' olan tartışma toplantıları düzenleyeceğiz"

GDS buna cevaben yazdığı mektupta şunları söyledi:

Biz cevabı mektubumuzda, bizim için gündem tartışma konusu olmadığı için -yaptığımız toplantı GDS ile ortak yaptığımız bir toplantı değil, kendi düzenlediğimiz bir toplantı idi - sadece GDS'ın milli meselede 'sapma' konusunda verdiği 'işaret' hakkında görüşümüzü belirtmekle yetindik.

Ve şöyle dedik:

"Halk-halklar konusunda Merkez Komitesinin tavrı olmadığını söylüyorsunuz. Bu konuda hem partinin hem Merkez Komitesinin tavrı açıktır. Biz 'halklar' kavramını yanlış bulmuyoruz. Ama "Çeşitli milliyetlerden Türkiye halkı" kavramını bu kavram hem çeşitli millîyetlerin varlığını, hem de emekçilerin birliğini ifade ettiği için daha doğru buluyoruz. Bu konuda siz henüz bizim bu konudaki 'sapma'mızı ancak iddia düzeyinde 'eleştir'diniz. Ne zaman belgelere dayalı olarak doğrudan eleştiri getirirseniz, o zaman tavır takınırız.

Sizden rıcamız 'görüşümüzü olumlu koymak' adı altında kimin, neyin, nasıl eleştirildiği belli olmayan yöntemlerden azgeçmeniz; eleştireceğinizi, ad vererek, açıkça eleştirmenizdir. Ad vererek, belgelere dayalı, açık eleştiri birçok gereksiz polemiği baştan engellemenin en iyi yoludur.

12 Eylül'le ilgili söyleyeceklerimiz şimdilik bunlardır."

Açıktırki, 12 Eylül toplantılarında ancak gündemle bağı olduğu ölçüde, ve gündemin noktaları içinde GDS'in tezleri-görüşleri üzerine tartışılabilirdi. Ve tartışıldı. GDS'ın getirdiği ilk iki nokta hakkında zaten gündem içinde görüşüldü. Diğer noktalarda ise zaman kalırsa tartışılacağı tartışma açılırken belirtildi. Bu tavır doğru idi.

S. 39 'dan devam

✱ İşçilerin-köylülerin diktatörlüğü sorunu ile ilgili olarak da durum aynıdır. Bizim doğru bulduğumuz birşeyi neden eleştirmemizin istendiği bizim için sırdır. (Her doğru bulduğumuzu her bildiride savurmak şeklinde bir derdimiz de yok.)

✱ "Birleştirmenin yeteceği" şeklindeki düşünceyle girişilen polemikte, bildiride koyduğunuz genellikte diyeceğimiz birşey yoktur. Zaten sorun genel laflarda değil, uygulamada çıkmaktadır.

✱ Devrimci yürüyüş konusunda da getirilen görüşlerle temelden bir sorunumuz yok. Merkez Komitesi de, eğer yürüyüşle toplantıları birarada düzenleyecek durum olsa, ayrı merkezi yürüyüş yapmanın doğru olduğunu ortaya koymuştur.

GDS'li yazar daha sonra bildiri eleştiricilerinin bildiri hakkında bir genel değerlendirme yapmadığından yakınıyor. Bu konuda görüşümüzü üstte koyduk. Bir kez daha sorulara cevap şeklinde tekrarlayalım:

✱ Bu bildiri, içindeki yanlışlar nedeni ile bütünüyle red edilecek bir bildiri değildir. Böyle bir tavır çok kolaycı ve toptancı bir tavır olur. Bildirinin iyi, olumlu yanlarını görmemek olur.

✱ Ama bu bildirinin içindeki hataların ve sapmaların ciddi olduğu da bilince çıkartılmak zorundadır.

✱ Bildiride eleştirilen şeyler, GDS'te süreklı eleştirilen eşyler değildir. Ama GDS'li yazarın tavrı; hataları gözlerden gizlemeye çalışması, küçük göstermeye çalışması, bu hataların tekrarlanacağının —eğer GDS içinden bu tavır düzeltilmezse— garantisidir.

GDS'li yazar daha sonra, başta görecelı olarak önemsiz diye adlandırdığı sorun üzerinde, bildirinin yazarı / yazarları sorunu üzerinde duruyor. Ve bu konuda spekülasyonlar yürütüyor. Biz bu konuda başta açıklama yaptık. Bu spekülasyonlar üzerinde burada daha fazla konuşmayı şimdilik gereksiz buluyoruz.

Devamı s. 67'de

Oportünist-revizyonist cephe 12 Eylül yürüyüşünde hangi propagandayı yaptı ve eylemi sonradan nasıl değerlendirdi ?

11 Eylül 1982'de Batı Almanya'nın Frankfurt şehrinde yapılan, Türkiyeli hemen hemen tüm oportunist ve revizyonist örgütlerin katıldığı yürüyüş; askeri faşist cuntayı protesto adına; devrim ile karşı devrim arasındaki ayrım çizgisini gözlerden gizleyici, dolayısıyla devrimci bilinci karartıcı bir yürüyüş oldu. Bu yürüyüşe karşı tavır; bu yürüyüşün değerlendirmesi, kimlerin aynı yerde, kimlerin ayrı yerde durduklarını gösteren bir mihenktaşı olma durumundadır. Bolşevik Partizan'ın 2. sayısında, bu yürüyüşün ortak çağrısı üzerinde kısaca durmuş, ve böyle bir ortak çağrıya gerek komünistlerin, gerekse de devrimcilerin imza atmasının doğru olmadığını belirterek; devrimci içerikten yoksun, hedef şaşırtıcı bu ortak çağrının altına imza basan, ya da Halkın Kurtuluşu gibi imza atmayıp (ortak çağrıyı devrimci içerikli olarak nitelemesine rağmen), ve fakat yürüyüşu "destekleyen" tüm oportünist teşkilatların ilkesizliğini sergilemeye çalışmıştık.

Yürüyüşün üzerinden belli bir zamanın geçtiği şu günlerde de tekrar geriye dönüp, bu teşkilatların; yürüyüş sırasında söz de varolduğunu iddia ettikleri "ajitasyon-propaganda özgürlüğü"nden "yararlanıp" da dağıtmış oldukları bildirilerinde,ya yınlarında bazı ilkesel konulara yaklaşımlarına ve yürüyüşü nasıl değerlendirdiklerine şöyle bir gözatmak, kuşkusuz öğretici olacaktır.

Aşağıda, 12 Eylül konusunda öne çıkan ilkesel önemdeki bazı konulara ilişkin çeşitli teşkilatların elimize geçen bildirilerinden, yayın organlarından alıntılar yapıp yorumlayacağız.

I. EMPERYALİZME KARŞI TAVIR

Ülkemizde devrimin en temel sorunlarından birisi, emperyalizme karşı tavır sorunudur. Bütün ülkelerde olduğu gibi, ülkemizde de devrim yalnızca şu ya da bu emperyalist gücü değil, bir bütün olarak emperyalist sistemi hedef almak zorundadır. Bu bağıntıda, emperyalist sistem bir bütün olarak teşhir edilmeli; teşhir kesinlikle yalnızca ABD emperyalizminin; ya da yalnızca batılı emperyalistlerin teşhiri ile sınırlanmamalıdır. Rus sosyal emperyalizmi de teşhir edilmelidir. Bunun dışında Batı Almanya'da yapılan bir yürüyüşte özellikle bu emperyalist büyük gücün teşhiri tayin edici önemdedir.
bu bağıntıda 11 Eylül'de yapılan propagandaya göz atalım:

THKP-C KÖKENLİ TEŞKİLATLAR

★ *Dev-Sol: (Bildiriden)*

"Faşist cunta ülkemizde emperyalist kuruluşların ve bu işbirlikçi tekelci grupların sözcülüğü ve uşaklığını yapmaktadır. İzlenen ekonomik politikalar IMF denetiminde bu kuruluşların daha da palazlanması yararına çizilmekte ve uygulamaya konulmaktadır."

Dev-Sol burada, faşist cuntanın sözcülüğünü ve uşaklığını yaptığı emperyalist kuruluşların, IMF denetiminde olduğunu söyleyerek, esas olarak ABD emperyalizminin denetimi altında olan bu kuruluşu öne çıkararak, diğer batılı emperyalistlerin faşist cunta ile bağını gözlerden gizlemektedir.

Yine Dev-Sol bildiride, faşist cuntanın sol harekete vurduğu darbeleri anlattığı bölümde, "Öyle ki, bu darbelerin uzantıları, 2. yılında Barış Derneği üyelerine, aydın demokratlara ve hatta sosyal-demokrat-liberal kesimlere kadar uzatıldı" demektedir. Burada Dev-Sol'un sözünü ettiği sosyal-demokrat-liberal kesim kimlerden oluşmaktadır? Bu, birçok oportunist grubun yaptığı gibi, örneğin "emperyalizm"den bahsedip de,somut olarak hangi emperyalistlerin kastedildiğinden bahsetmeme tavrı gibi, ne şiş yansın ne de kebap yansın tavrıdır; oportunizmin her tarafa bukulebilirliğinin bir göstergesidir. Her halükârda, Dev-Sol'un sosyal-demokrat-liberal kesimden neyi kasdettiği, Cuntanın darbe vurduğu Dev-Sol'un dili ile "devrimci muhalefet, aydın demokratlar" çıkartılırsa, geriye kalanlara bakılarak ortaya çıkartılabilir. Dev-Sol'un burada kasdettiği sosyal-demokrat-liberal kesim aslında Ecevitçi takımdır. Bu da, Dev-Sol'un ABD dışındaki batılı emperyalistlerin —Ecevit takımının bu batılı emperyalistlerle, özellikle de Batı Alman emperyalizmi ile olan ilişkilerini gözlerden gizleyerek— faşist cuntaya desteklerini yoksaymasının bir göstergesidir.

Dev-Sol, dağıttığı "Faşist cuntanın anayasasını red edelim" başlıklı bildirisinde de cuntanın "Amerikancı" olduğu tespitini açıkça yapıyor.
Dev-Sol'un sosyal emperyalizmi teşhir diye bir sorunu zaten yoktur.

★ *Devrimci İşçi* de, *"Faşist generaller 'demokrasiyi yeniden kurmak' adı altında, emperyalizmin, özellikle de ABD emperyalizminin Ortadoğu'daki çıkarlarını uzun bir dönemde istikrarlı bir biçimde koruyacak" diyerek, ve Cuntanın emperyalistlerle ilişkisini tartıştığı bölümde, diğer emperyalistler için hiçbir şey söylemeyerek, Dev-Sol ile aynı konumda durmaktadır.*

Devrimci İşçi'nin aynı sayısında, "Avrupa'da yeni bir mücadele döneminde" başlıklı bir yazı yer alıyor (s.3). Bu yazıda Devrimci İşçi, "yabancı ülkelerdeki sınıf mücadelesinin için de yer almak", vs. gibi genel laflar ın dışında, sadece "yabancı düşmanlığına karşı mucadele"den sozediyor. "Avrupa'da yeni mücadele döneminde", Avrupa'daki emperyalist devletler, Batı Almanya'da Batı Alman emperyalizmi unutuluyor.

Onların "Federal Almanya"dan (Batı Alman emperyalizmi demekten titizlikle kaçınıyorlar) talebi, "Türkiye yardımı"nın durdurulmasıdır. Onlar "Cuntaya karşı" mucadelede Batı Alman emperyalizminin "sosyal-demokrat" maskeli kesimini müttefik olarak kazanmaya çalışmaktadır.
Rus sosyal emperyalizmi ise Dev-Yol'da (Dev-İşçi) zaten yoktur!

★ *THKP-C (Acilciler) Avrupa Sekreteryası*'nın bildirisi:

ABD emperyalizminden bile ismen sözetmeyen, genel olarak 'dünya gericiliği'nden bahseden bir bildiri...
"... dünya gericiliği ... Ortadoğu'da demokrasi güçlerinin başarıları sonucu surekli gerilemesi, güvenilir dayanaklarını daha fazla militarize etmesini gerektiriyordu kendi açısından. Koparılan tüm yaygaralara karşın, Afgan devrimi başarı kazanmıştır" ve
"Gerici güçler ... sosyalist ülkelere saldırıyor" anlayışında olan THKP-C (Acilciler)'ın, emperyalizmden ABD emperyalizmini anladıkları, onlar için sosyalist ülkelerin kapsamına —"Afgan devrimi"nden sözettiklerine bakılırsa— Sovyetler Birliğinin de girdiği açıktır. Batı Alman emperyalizmi de tek kelime ile teşhir edilmemektedir.

★ *Devrimci Kurtuluş (THKP-C)*'nin bildirisi de *ABD emperyalizmini öne çıkartan bir konumda duruyor. "Sosyal emperyalizm hayali düşmanı ile uğraşan don kişotlar, gözünü AEP'ne dikmiş Arnavutluk'un taşını kuşunu sayan Enver Hoca fırkasını şöyle bir dürtelim, parmağımızla ülkemizi, Türkiye'yi gösterelim onlara" diyen ve yine bildirisinde "sosyalist ülkeler"den söz eden THKP-C için de, Rus sosyal emperyalistlerine karşı tutumlarının ne olduğu ortadadır. Batı Alman emperyalizmi herhalde "önemsiz" olduğu için unutulmuştur!*

Görüldüğü gibi, THKP-C kökenli bu teşkilatların emperyalizme karşı tavırları, emperyalizmi ABD emperyalizmi ile sınırlama tavrıdır. Rus sosyal emperyalizmi "sosyalist" olarak yuttu rulmaya çalışılmakta; başta Batı Alman emperyalizmi olmak üzere; ABD emperyalizmi dışındaki diğer emperyalist güçlere dokunulmamaktadır.

★ *Faşizme Karşı Birleşik Direniş Cephesi* bildirisi:

Burada da değişik bir konumla karşılaşmıyoruz. "Emperyalizmin, özellikle de ABD emperyalistlerinin Ortadoğu halklarına karşı ..." Yine aynı tip formülasyonlar tekrar edilip duruyor.

Oportünist-Revizyonist Cepheden

Şimdiye kadar saydığımız teşkilatların yukarıda anlatılmaya çalışılan ve bugüne kadar da bununla çelişmeyen emperyalizm konusunda genel siyasetleri gözönüne alındığında, aslında bunların (Dev-Sol, Devrimci Kurtuluş hariç — bunlar platformda imzası bulunmayanlar), Rus sosyal emperyalistlerinin uşakları olan FIDEF-DİBFAK, İşçinin Sesi gibi teşkilatlarla 11 Eylül'de eylembirliği yapması şaşılacak birşey değildir.

Gelelim 11 Eylul'e kadar bu konuda guya "tavizsiz mücadele!" yürutenlere ve halâ yüzleri zerre kadar kızarmadan "taviz vermedik, ilkeli davrandık" diyenlere:

★Partizan (ATİF):

(Partizan tavır takınmadığı için, şimdiye dek elimize geçen tek tavır olan sahte ATİF'in Mücadele'sindeki yazı üzerinde duracağız.)

Bilindiği üzere ATİF önce: FİDEF, DİBFAK, İşçinin Sesi, vs. gibi Rus sosyal emperyalizminin uşaklarının da imza attığı; herkesin ağzına göre şerbet veren; Batı Alman emperyalizmini, Rus sosyal emperyalizmini ateş hattından çeken; çağrıya imza sını attı.

Burada 8 Mayıs Köln yuruyuşunde Partizan tarafından dağıtılan bildiriden birkaç alıntı yapmadan geçemeyeceğiz. Bu bildiride, aynı gün Duisburg'da çeşitli halk güçleri ile sosyal faşistlerin biraraya gelip, cuntanın faşist diye dahi adlandırılmadığı ortak platform eleştiriliyor (★) ve şu çağrı yapılıyordu:
"Revizyonist ihanetçilerin Cuntaya karşı mücadele diye bir sorunu yoktur. Onları yalnız bırakıp halk güçlerinin eylembirliği doğrultusunda çaba gösterin."
Aynı bildiri bu revizyonist hainlerin kimler olduğunu ad vererek de sayıyordu. O günlerde bu çağrıyı destekleyenler, daha 4 ay geçmeden revizyonist hainlerle "Cuntaya karşı mücadele"de ortak yönler buluverdiler. Neden olarak da şoyle dediler:
"Çunkü platform birlik noktalarını içeriyordu, şu veya bu grubun değil, eylembirliği yapanların üzerinde anlaştığı bir metindi, asgari bir muhtevayı ifade ediyordu."
"Sözkonusu eylemin platformu, yonelimi, hedefleri esas olarak devrimciydi."

Görüldüğü gibi, artık ATİF için devrimci güçler / karşı-devrimciler değil; eylembirliği yapanlar vardı. Platformun hedefi, vs. de devrimciydi; nedeni, "revizyonistlerin Cuntayı faşist olarak değerlendirmemelerine boyun eğilmemişti." Şöyle diyor ATİF: "Kışa olması için (eylembirliği toplantılarının-YN) revizyonist dayatmalara evet mi denilmelidir? Cuntanın faşist olmadığı değerlendirmesine boyun mu eğilmelıydı?"

Boyun eğmedi "Partizanlar"; ideolojik mücadele verip, sonunda ortaya yamalı bir bohça çıkarttılar! Platformda hem gerici, hem de faşist cunta ifadeleri yer aldı. Ve boylelikle ortak çağrıyla kitlelere; Cuntanın nitelığı hakkında ikili bir tavırla gidilip, aslında cuntanın gerçek nitelığı, faşist niteliği gozlerden gizlenmiş oldu. Buna "başarı" diyenler, bırakın Marksızm-Leninizmi bir yana, devrımcı pozisyonlardan bile uzaklaştığını gormeyenler ya da gormek istemeyenlerdir.

ATİF şunu onceleri, toplantılar sırasında ve de her zaman soylemiş, soyleyecekmiş de(!):
"Bizim genel politikamız, sosyal faşistlerle eylem birliği yapmak değil onları tecrit etmektir. Biz halk güçlerinin eylem birlığını savunuyoruz. Fakat bu; şartlar ne olursa olsun karşı-devrımcılerle eylembırlığı yapılmaz anlamına gelmez. Bazı ozel şartlar boyle bir durumu gündeme getirebilir. Adından da anlaşılacağı gibi bu tamamiyle ozeldir, taktiktir."

Neydi acaba Partizancıların, karşı-devrimcilerle eylembırlığı yapmasını gerektiren ozel şartlar? Kendileri bunu açıkça ortaya koymuyorlar. Oysa Marksist-Leninistlerin ya da devrımcılerin yapması gereken şey; şayet karşı-devrımcılerle herhangi bır birliği gerektiren şartlar olursa, bu ozel şartları en ince noktasına kadar kitlelere anlatmaktır. Bu yapılmazsa, açıktır ki devrım ve karşı-devrim birbirine karıştırılır ve kitlelere sulandırılmış "devrımcı" bilinç verileceği gibi, karşı-devrimin ekmeğine de yağ sürulmuş olur.

Partizancılar yukarıda aktardığımız yerin hemen altında şoyle dıyorlar:
"Evet, biz, sosyal faşistlerin dıştalanmasını istedik, uğraştık, toplantı doneminde de, çıkardığımız yayınlarda bu niyetimizi açıkça koyduk."

Yani, sosyal faşıstleri dıştalayamamışlar. Onları dıştalayamayınca da, sosyal faşistlerle eylembirlığının ozel şartları çıkmış ortaya! Anlayış; cuntaya karşı mücadelede, "asgari konularda anlaşan" her renkten oportünist-revizyonistin bir arada yurüyüp, "bırlikte" büyük bir gövde gösterisi yapmak olunca da, bu ozel şart tamamlanmış! Bu arada bırkaç "ufak" şey unutulmuş tabii ki: "revizyonist hainlerin cuntaya karşı mucadele diye bır sorunu olmadığı", "sosyal faşıstlerin ozde faşistlerden ayrı bır tarafı olmadığı", "Cuntaya karşı mücadelenın devrım ıçin mücadeleyle bağıntılı ele alınması gerektiği", "sosyal faşistlerın devrım diye bir sorunu olmadığı" gibi "ufak" şeyler!

ATİF/Partizan karşı çıkacak: "Biz ajıtasyon-propaganda özgurlüğünü sağladık, düşüncelerimizden tavız vermedik" dıyecekler! İyi kı Hürriyet gazetesi Partızan imzalı Marx/Engels/Lenın/Stalın/Mao'nun pankartını çekmiş, altına da "Kızıl gösteri" yazmış. Ne de olsa, "esas olarak olumlu geçen bu eylem faşist cunta ve emperyalizme, sosyal emperyalizme ağır bır şamar" olmuştur! Zaten ATİF, Rus sosyal emperyalizmine ç .ğı bıldırilerini gazetesinde dağıttı. Boylelikle sosyal emperyalizme şamarlar atılmış oldu!

Gerçekten de bu durum aslında Partızan'ın acızlığının bir ifadesinden başka turlu ele alınamaz. Bu eyleme damgasını basan, Partizan'ın taşıdığı pankartlar değildir. Bu eyleme damgasını basan, devrım ile karşı-devrım arasındaki ayrılık çizgisinin yokoluşudur.

ATİF bildiri çıkarmış, bildırisinde:
"Bu tıp goruşlerin ülkemızde bayraktarlığını Rus sosyal emperyalızmının uşakları sosyal-faşıstler yapıyorlar. Onlar faşızmi salt MHP ile sınırlayıp, devletı, onun diğer sıyasi partilerini, temel kurumlarından bırı olan orduyu ıyı gosterıyorlar. Zaten bunlar faşist cuntanın halka yönelik saldırılarını 'terorizme karşı cesur mücadele' olarak nıteleyip alkış tuttular" diye yazmış. Peki, ya 11 Eylul'de yanyana yurudüklerınızin adlarından bildiride bahsetmeye, kutsal eylembirlığı bozulmasın diye mi çekindiniz? FİDEF, DİBFAK, vs. neyin nesi? O "ulkenızde" Rus sosyal emperyalızmının bayraktarlığını yapan sosyal faşistler ile, örneğin FİDEF'ın ilgısi nedir? Faşist cuntanın halka yönelik saldırılarına alkış tutanlarla nasıl oluyor da Cuntaya karşı bırlıkte mucadele edilebılıyor? "Cuntaya karşı mucadele diye bir sorunları olmayan revizyonist hainlerle" nasıl oluyor da Cuntaya karşı bır ortak çağrıda asgari müşterekte birleşilebılıyor? Partizan, "ajıtasyon-propaganda ozgurluğunu savunduk", "hangi sloganı, hangi pankartı taşıyacağımızı bir tayin ederız", "revizyonıstlere karşı ideolojik mücadele verdik", vs. diye geveleyip duracağına, bu sorulara cevap vermelidir.

Emperyalizme karşı tavırda diğer bir sorun, Partızan'ın ABD dışındakı batılı emperyalistlere karşı tavrıdır! ATİF adına çıkan bıldıride sureklı "Amerıkancı faşist cunta"dan sözedil

(★) Burada şunu belirtelım: Partizan o donem, Duisburg yurüyüşünün platformu Cuntaya faşist bile demıyor şeklinde eleştiriyordu. Bu eleştırının, aslında Cuntaya faşist dense ortadan kalkacağı anlamına da geliyordu. Örneğin Komkar, Rus sosyal emperyalizminin uşaklığında ileri gelenlerden biri olmasına rağmen, Cuntaya "faşıst cunta" demektedir. Bu tabii ki halk saflarındaki güçlerin salt laflara bakarak sosyal faşistlerle eylembırlığine girmelerini gerektirmez. 8 Mayıs Partızan bildirisinin bu zayıf noktaları gıderek onları ıçinde Cuntaya hem faşist denen, hem de denmeyen çağrıları ımzalamalarına götürdü. Fakat yine de Partizan'ın o günkü konumu; en azından Duisburg'da sosyal faşistlerle biraraya gelmemesi, sonrgeldiği yerden daha olumlu bir konumdaydı.

Oportünist-Revizyonist Cepheden

mekte, batılı emperyalistlerin faşist cuntayı ne denli destekledikleri üzerine tek laf söylenmemektedir. Özellikle yürüyüşün gerçekleştiği Batı Almanya'da, Batı Alman emperyalizminin hiç teşhir edilmemesi "unutkanlık"tan ileri gelmese gerek.

Bunun yanısıra bugün Partizan'ın emperyalizmden bahsettiği yerde, yalnızca ABD ve Rus sosyal emperyalizmini öne çıkartması, diğer emperyalistlerin savaş kışkırtıcı niteliğini gözlerden gizlemesi, Üç Dünya Teorisini reddettim diyen Partizan'ın bu teoriyi ne kadar reddettiğinin de bir göstergesidir.

★ Halkın Kurtuluşu:

11 Eylül yürüyüşü hakkında Partizan için söylediklerimiz Halkın Kurtuluşu için de geçerlidir. Halkın Kurtuluşu'nun platforma imza atmaması, sadece desteklemesi, onu kurtarmamaktadır. Herşeyden önce Halkın Kurtuluşu için de ortak çağrı devrimci içerikte olan bir çağrıdır. Halkın Kurtuluşu da hemen hemen aynı Partizan'ın yöntemleriyle, kendini temize çıkarmaya çalışmakta, fakat başarılı olamamaktadır.

Halkın Kurtuluşu bir yandan:
"Platformda yer alan düşüncelere revizyonistler temelden karşı çıkmaktalar. Bugüne kadar onların sürdürdüğü propaganda da bunu açıkça göstermekte" diyor; bir yandan da:
"... bu çağrıyı hiç itirazsız imzalamak, bu çağrıya revizyonistlerin etkisi altında giren bazı görüşleri de savunmak anlamına gelecekti" diyor.

Yanı, aslında revizyonistler bazı goruşlerini platforma geçirebilmişlerdi. İnsan HK'nın hangi sözüne inanacağına şaşırıyor.

Bir de revizyonistlerin çağrıya gerçekten "temelden" karşı olup olmadıklarına bakalım. FİDEF şöyle diyor:
" 12 Eylul'ün ikinci yılında Turkiyeli Türk ve Kürt işçileri nin demokratik yığın orgütlerince gerçekleştirilen merkezi yuruyuş, eylem birlığı açısından, guç ve eylem birliğinin Turkiye ve F. Alman kamuoyuna yansıması açısından, Turkiye'deki tutukevlerinde baskı ve işkenceye uğrayan binlerce demokrat, yurtsever ve onların ailelerinin maddi-moral dayanışmasının sağlanması açısından değerlendirilecek olursa ciddi onem kazanmaktadır. Bu uğurda, eylem birliğinin sureklilığini sağlamak ise, yine biz Turkiyeli Turk ve Kürt işçi ve emekçilerine ve onların örgutlerine duşmektedir.

Turkiyeli örgutler, 8 Mayış'ta iki ayrı yürüyüş yapmalarına ve bazı olumsuzluklar göstermelerine karşın, eylem birlığı konusunda onemli bir sınav vermişlerdir. Ne ki biz, orgutlerin aralarındaki goruş farklılıklarının, eylem birliği surecinde karşılıklı dostça ilişkiler sonucu belirli olçulerde gıderilebileceği inancındayız. O nedenle 12 Eylül'un ikinci yılını protesto için bir araya gelen örgütlerin sayısı 27'yi bulmuştur. Bu bir başarıdır.

FİDEF; gerek bu eylemde, gerekse geçtiğimiz süreç içinde olsun, birlik konusunda uzerine duşen gorevi buyuk bir sorumlulukla yerine getirmiştir. Her zaman soylediğimiz gibi, eylem birliğinin sağlanmasında rejimin farklı değerlendirilmesi birliğin önünde engel teşkil etmemiştir. Çünku orgutler arasında var olan ortak noktalar bu birlığın sağlanması için yeterli zemin teşkil etmektedir. Bu noktadan hareket edildiğinde, sureklilik kazanan geniş eylem birliklerinin gerçekleşmemesi için hiç bir neden yoktur."

Gördüğünüz gibi revizyonistler bu ortak çağrıya gerçekten çok "temelden"(!) karşılarmış!

Emeğin Sesi/Halkın Kurtuluşu, "Revizyonizme karşı mücadele faşizme karşı mücadeleden ayrılamaz" adlı yazısında TKP revizyonistleri için şu tespiti yapıyor:
"İşte TKP, vb. modern revizyonist grupların şimdi birden bire 'birlik' yanlısı kesilmelerinin nedeni, siyasetlerinin iflas etmesidir, bir çıkmaz içinde bulunmalarıdır."

Şu oportünistlerin mantığı gerçekten acaip bir mantık! TKP revizyonistlerinin siyaseti iflas ettiyse, çıkmaz içindelerse; kitleler önünde teşhir oldularsa; devrimcilerin yapması gereken nedir? Elbette ki bu teşhiri hızlandırmak için her türlü aracı kullanmaktır. Ama onlar oyle yapmıyorlar! Örneğin Halkın Kurtuluşu, altında TKP'lilerin de imzası bulunan platformu devrimci içerikli ilan ediyor ve bu platform temelinde yapılan yürüyüşü de desteklıyor. Yani, kitleler onünde teşhir olma durumunda olan TKP'lı revizyonistlerin devrimcileştiğini yayıyor ortalığa. Bu TKP'li revizyonıstlerın teşhirini hızlandıracağına, "Aman TKP'liler daha fazla teşhır olmasın" diye çalışmak değil de nedir? İşte Halkın Kurtuluşunun da sosyal emperyalizme karşı mücadelesi bu kadardır.

ABD dışındaki batılı emperyalistler konusundaki tavra gelince; Halkın Kurtuluşu, çağrıyla ilgili, yürüyüşle ilgili bir dizi yazı yazmış, çağrıdaki bazı noktalarda ayrıldığını belirtmiş, fakat örneğin çağrıdaki:
"Federal Almanya'nın faşist cuntaya yaptığı yardımlara son" sloganına herhangi bir eleştiri yöneltmek ihtiyacını hissetmemiştir. Federal Almanya'nın emperyalist bir devlet olduğunun belirtilmesinden özenle kaçınılan bu sloganı savunmak, Halkın Kurtuluşu'nun Batı Alman emperyalizmi diye pek fazla bir problemi olmadığını göstermektedir.

★ İleri (DHB):

DHB, yürüyüşü destekleyen revizyonist Almanya Komunist Partisi (KPD) saflarında 11 Eylül yürüyüşüne katıldı. DHB'nın ML gördüğü; kardeş gördüğü Almanya Komünist Partisi zaten sosyal emperyalizmin uşakları ile eylem birliğini reddetmemektedir. Diğer yandan Batı Alman emperyalizminin teşhiri de bu grubun çalışmasının merkezinde duran bir sorun değildir.

İleri'nin 8. sayısında, "Üçüncü yılında askeri faşist diktatörlük" başlığını taşıyan bir yazı yer almaktadır. Bu yazıda 12 Eylül'ün gelişinin tartışıldığı bölümde şu tespit yapılmaktadır:
"... Batılı emperyalistlerin çıkarlarının korunması ve ABD'nin Ortadoğu bölgesindeki savaş kışkırtıcı maceralarına Türkiye'nin daha geniş katılımının sağlanmasını istiyorlardı. Bütün bunların gerçekleşebilmesi için ..."

Görüldüğü gibi, burada İleri, Batılı emperyalıstlerin çıkarlarının korunmasından da bahsetmekte ve bu konumuyla Cuntayı "sadece Amerikancı" gösterenlerden kendini yüzeysel olarak lafla ayırır görünmektedir. Ama aynı yazı içinde şu gibi tespitler de vardır: "Amerikancı, NATO'cu faşist generaller çetesi" (İleri, S.8, s.3) Onun da diğer batılı emperyalistlere karşı tavrının özde diğer oportünistlerin tavrından farkı yoktur. Rus sosyal emperyalistleri sorununa gelince; Almanya Komünist Partisi saflarında, Rus sosyal emperyalizmi nin uşakları ile "omuz omuza" yürümeleri bu konuda ne kadar "tutarlı" olduklarının bir göstergesidir!

★ MLKO bildirisindeki aşağıdaki bölümlerle kendisi ile sosyal faşizm arasında bir çizgi çizmiştir.

"12 Eylül sonrasında yılgınlığa düşen oportunistler, revizyonistler sosyal faşistlerle birlikte hareket etmektedirler. Bugün sözde direniş komiteleri kurarak mücadele azmı olan yurtsever devrimci demokrat güçleri pasifleştirme politikası uygulamaktadır.
12 Eylül oncesi devrimcilere saldıran onları katleden sosyal faşist TKP daha birçok devrimcinin kanı kurumadan 12 Eylül sonrası TKP'den ayrılma İşçinin Sesi sosyal faşistleri bugün kuzu postuna bürünerek oportünist TİKKO ve benzerleriyle hayalci direniş komiteleri adı altında birlikte olmuşlardır. Bütün bunlar faşizmin ekmeğine yağ olmaktan öte gidemez."

Bu anlamda konumu diğerlerine nazaran daha olumludur. Fakat yine aynı bildiride yalnızca ABD emperyalizmi ve sosyal emperyalizmden sözedilmekte, batılı emperyalistler es geçilmektedir.

★ Dengé Komal (Rızgari):

Dengé Komal 12 Eylül yürüyüşüyle ilgili "Ayrı dur, ortak vur" adlı bir broşür çıkarmış. Bu broşürden somut olarak hangi emperyalıstlere karşı tavır aldığını ortaya çıkarmak zor. Konuyla ilgili aşağıdaki alıntı, Rızgari'nin kafasındakinin ABD emperyalistleri olduğunu düşündürüyor:

"Türk burjuvazisinin emperyalizm ile ilişki ve bağlantıları,

Oportünist-Revizyonist Cepheden

bölge düzeyindeki kompleks sorunlar, savaşlar, Türkiye'de, Kürdistan'da ve genel olarak Ortadoğu'daki ulusal ve toplumsal mücadeleler, İran pratiğindeki emperyalizmi dehşete düşüren yer sarsıntısı, dünyanın enerji depolarını bağrında taşıyan Ortadoğu haritasını tehdit eden gelişmeler, nihayet, kapitalizmin Türkiye'de ortaya çıkardığı sınıflar ilişkisinin doğurduğu herbiri başlıbaşına bir uçurum olan sorunlar askerlerin, devlet darbesini açıklanabilir hale getiren başlıca olgulardır." (agb, s.3)

Faşist cuntanın (Dengé Komal'a göre Türk burjuvazisi) emperyalizm ile bağıntısından bahsedilen yerde, yukarıdaki türden şeyler sıralamak, emperyalizme karşı tavrı açık olarak ortaya koymamak, broşüründe özellikle vurguladığı ilkeler savunucusu(!) Dengé Komal'ın ne kadar ilkeli olduğunu sergiliyor.

Rus sosyal emperyalizminin uşakları ve açık propagandacıları:

★ TKP:

Ortak çağrıda yer alan:
1) NATO ve ABD'nin çevik kuvvetlerine hayır!
2) Federal Almanya'nın gerici askeri cuntaya yaptığı her türlü yardıma son!
sloganları TKP'nin sloganlarıdır, deyip geçelim.

★ İşçinin Sesi: (27 Eylül 1982 tarihli sayı)

ABD emperyalistleri öne çıkartılıyor. Yürükoğlu 10 Eylül konuşmasında "emperyalist ülkelerin tümünde ciddi bir bunalım olduğunu, ABD'nin kapitalist dünyadaki hegemonyasının sürekli gerilediğini" anlatmış. Yazıda ABD emperyalizminden başka, (o da bir yerde) diğer emperyalist ülkeler adlandırılmamaktadır.

★ Komkar:

TKP ağzıyla yazılmış bildiride (ayrı olarak, Komkar, cuntayı faşist olarak adlandırıyor), faşist cunta "ABD ve Federal Almanya başta olmak üzere NATO ülkelerinin güçlü desteğini almaktadır" deniyor; birkaç satır sonra cuntanın "ABD'nin maşası" olduğu söyleniyor.

OPORTÜNİZME/REVİZYONİZME KARŞI TAVIR

THKP-C KÖKENLİ TEŞKİLATLAR

★ Dev-Sol(*):

Bildirisinde:
"Türkiye sol hareketinde ağırlıkla reformist, revizyonist çalışmaların egemen olduğu hareketlerin, faşist askeri darbelere karşı tam bir bozguna uğrayarak, bunun neticesinde bütün olumsuzluklarını emekçi kitlelere taşıyacağını aklımızdan çıkarmamalıyız" diyor.

Sol hareket olarak adlandırdığı, reformist, revizyonist çalışmaların egemen olduğu hareketlerin hangi türlü olumsuzlukları emekçi kitlelere taşıyacağı anlatılmıyor. Ya da bu olumsuzlukları taşıyacak olanlardan ismen bahsedilmiyor. Yine aynı bildiride, "... devrimci hareketi koruyarak gelıştirebılmenin bir dizi karmaşık sorunun çözümlenmesine bağlı olduğunu unutmamalıyız" deniyor. Bu "bir dizi karmaşık sorun" meçhul! Dev-Sol, oportünizm-revizyonizme karşı tavırda kapalı kutu! Bu da oportünizme ve revizyonizme karşı mucadeleyi ne denli önemli gördüğünün bir ifadesi.

(*) Dev-Sol 11 Eylül'deki ortak çağrıya katılmadı. Bu konuda herhangi bir açıklaması bildiğimiz kadarıyla yok. Fakat, Devrimci İşçi'nin yazdığına gore, Dev-Sol "Platformun oluşturulmasında Alman gruplarının da katılmasına" karşı çıkmış. Dediği olmayınca da eylembirliği toplantılarına katılmamış. Denge Komal (Rızgari)'ın dediğine göre ise; Dev-Sol "Alman solu ve demokratlarının bulunabileceği genel ve yaygın eylem biçimlerinin de tartışılmasını" istemiş. Fakat "kafayı yalnızca gelenek haline gelen bir miting ile bozanlar bu talebi tartışmadıkları için", Dev-Sol işin başında platformdan ayrılmış.
Biz hangi birine inanacağımızı şaşırdık!

★ Devrimci İşçi:

11 Eylül değerlendirmesi ile ilgili yazısında FİDEF-DİBFAK'ın ve ATİF'in eylembirliğini çıkmaza sokan tavırlarını, DİDİ, Dev-Sol'u eleştiriyor. Kurtuluş, GIM, Dengé Komal (Rızgari)'ın, "cuntaya faşist demedikleri ve bu niteleme platformda temel(!) alındığı için" çekildiğini belirtiyor. Dengé Komal'ın broşüründen ise çekilmesinin nedeninin sadece bu olmadığını, aynı zamanda ilkesel bir sorun olarak gördüğü başka şeylerin de olduğunu öğreniyoruz. Dengé Komal şöyle yazıyor:

"Platformda, bir hareket planı üzerine değil de ilkeler üzerine tartışmalar yoğunlaşınca, anti-sömürgeci ilkeden taviz verilmeyeceği ve Kürdistan için alternatif iktidar olgusunun getirilmesinde (Dengé Komal —YN) diretmişlerdir. Ama, kabul edilmemiştir. Kürt solunun diğer grupları bu iki öneri karşısında —ki ikisi de ideolojik yapı ile ilgilidir— açık ve net bir tavır yerine, 'faşizme hayır— demokrasiye evet' nakaratında çakılıp kalmışlardır.

Ayrıca, ortak platformun bir cümlesine faşist diktatörlük, öbür cümlesine askeri diktatörlük kavramlarının yerleştirilerek anlaşma sağlanmasına karşı çıkmışlar. Bunun siyasi bir uzlaşma değil, oportünizm olduğunu vurgulamışlardır.
Bu nedenle de, ortak platformdan çekilmişlerdir." (agb, s.34)

Kimin ne savunduğu, nasıl savunduğu bir yana, bu örnek Dev—İşçi'nin örgütler arası farklılıkları nasıl yansıttığının bir göstergesidir. İdeolojik mücadele ile ilgili Dev-İşçi, "Birkom ve görevlerimiz" yazısında şunları söylemektedir:
"Birkom'un yukarıda belirtmeye çalıştığımız şekilde kavranılışı, BİRKOM içindeki diğer gruplarla ideolojik mücadeleye ara verilmesi biçiminde yorumlanamaz. Aksine birliğin ilerletilmesi, ortak düşünce ve örgütlenmenin sağlıklı ve doğru bir platformda gelişmesi gibi amaçlara hizmet edecek içerikte ve biçimde bir ideolojik mücadeleye ihtiyaç vardır."

Bir alıntı daha yapalım:
"BİRKOM içerisinde yer almayan grupların birlik önerimize ve düşüncemize yönelttikleri eleştirilerde tartışmaya değer bir şeylerin bulunmaması bu gruplar açısından bir şanssızlık sayılmalıdır. Onlar hala, devrimci görüşlerimize karşı çıkabilmek, varlıklarını hala bizlere karşı olmak temelinde koruyabilmek uğruna bugün BİRLİK fikrine bile karşı çıkar hale gelmişlerdir. Söz gelimi, "Emeğin Sesi"nin, "Sosyalist İşçi"nin, "Devrimci Tavır"ın birlik konusunda sürdürdükleri tartışma bu muhtevadadır. (FİDEF gibi bölücülüğü kanıtlanmış revizyonist gruplar ise bir başka dünyada yaşamaya devam etmektedirler.)
Bu muhtevadaki bir tartışmada devrimcilerin herhangi bir yararı olamaz. Adı geçenlerin eleştiri ve görüşlerini yazarken kullandıkları üslup bile son derece olumsuzdur. İdeolojik mücadele adına ileri sürülen saçma-sapan ve teori zorlanarak icat edilen "görüşler"ı tartışarak varılabilecek olumlu bir yer yoktur.
Varsın onlar, birliğin ve BİRKOM'un ne kadar "zararlı" olduğunu kanıtlamak için çırpınıp dursunlar, biz doğru bildiğimiz yolda kararlıca yürüyelim. Ve tartışmaları onların çekmeye çalıştığı zeminde değil, sağlanan birlikteliğin nasıl geliştirileceği ve ilerletileceği sorusu etrafında sürdürelim."

İşte Dev-İşçi'nin ideolojik mücadele karşısında gerçek tavrı budur. Getirilen eleştirilere cevap verme gereği bile duymamaktadır. Birkom dışından gelen, birliğe karşı bu eleştirilere bile cevap vermek istemeyen Dev-İşçi'nin, Birkom içerisindeki ideolojik mücadeleye ne kadar izin vereceği de açıktır. Bizzat birliğin, Birkom'un içinde çıkan farklı görüşler elbette ki birliği en azından ilk andan daha da fazla tehlikeye sokacaktır! "Birliği" daha da sarsacaktır. Buradan, Dev İşçi'nin Birkom içindeki ideolojik mücadeleyi de nasıl ele aldığını, birliğin parçalanmaması için (işine geldiği sürece) ideolojik mücadeleyi bastırmak için elinden geleni yapacağını çıkarmak zor olmasa gerek. Bu, bizzat pratikte de yaşanan bir olaydır. İdeolojik mücadeleden yana Dev-Yol, Birkom cephe platformu uzerine yaptığımız bir dizi toplantıya—eşit söz hakkı temelinde katılma imkânı verdiğimiz halde—katılmadı.

Eylembirliği konusunda Dev-İşçi'nın tavrına gelince: 11 Eylül'ü Dev-İşçi şöyle değerlendirdi:
"Sol hareket —çok gruplu yapısına rağmen— tarihinde ilk kez

Oportünist-Revizyonist Cepheden

Devrimci Demokratik bir eylem platformu etrafında bir araya gelebildi."

Herşeyden once burada açık bir yalanı duzeltmemiz gerekiyor: Bu yurüyuşte "sol hareket" değil ama, kendisine 'Marksist-Leninist', 'sosyalist', 'komünist' ismi takan ortayolcu-uzlaşıcı-modern revizyonist sıyaset izleyen çeşıtlı kuçuk-burjuva-burjuva orgutleri biraraya gelmiştir. Bizim dışımızda (ve başka bazı nedenlerden buna katılmayan bırkaç ayrı orgutun dışında) "birleşen"ler ışte boyle orgutlerdir.

İkincisi, "etrafında" birleşılen platform kesinlikle tutarlı bir devrimci demokratık platform değıldır. (Bunu ortaya koymuştuk. Bkz. BP2)

Dev-İşçi daha sonra DİDF (HK) uzerınde duruyor. DİDF'ın baştan sona tartışmalara katıldığını, platforma esasta katıldığını sürekli belirttığini, buna rağmen platformu ımzalamadığını belirtiyor. Şoyle devam edıyor:
"Daha sonraki görüşmelerde sürekli eylem birliğini çıkmaza sokma tavırlarını surdurdüler. En sonunda eylem bırlığini olumsuz bulduklarını soyleyerek baklayı ağızlarından çıkardılar." (abç)

İşte bu açıklama, bugünkü durumu en iyi açıklayan sözlerden birisidir. Tutarsız bir platform temelinde, sosyal faşistlerle birlikte 12 Eylül yurüyüşune eylem birliği temelınde katılmanın yanlış olduğunu soylemek, 'baklayı ağzından çıkarmak'tır! İşte "birlık eğılımı"(Dİ)'nin bugün kazandığı ağırlık budur!

Dev-İşçi daha sonra saflaşmanın, bugünkü cuntaya faşist deme, faşist dememe noktasında olmaması gerektiğini; geçmişte SSCB'ye karşı olan—olmayan, Türk solu—Kürt solu gibi saflaşmaların temeli olmadığını açıklıyor. Saflaşmanın devrim ve reform bloklaşması üzerine olması gerektiğini, 'ülkemızdeki sınıf mücadelesinin gerçeğıne' böyle bir saflaşmanın tekabül edece-ğini belirtiyor.

Şurası açıktır ki, temeli olmayan bir saflaşma; suni bir saflaşma yaratmaya çalışmak, ne devrimci bir tutumdur ve ne de komünist. Bu açıktır. Ama gerçeğe bir bakalım. Geçmişte (SSCB denilen) Rus sosyal emperyalizmine taraf ve karşı olma ayrımı, temeli olmayan suni bir ayırım mı idi? Bugün hala suni bir ayırım mıdır?
Dev-İşçi'nın cevabı hazır: Elbette.

Ama hayır! Geçmişte olan ve bugün de olmak zorunda olan bu ayırımların nesnel temellerini yoketmeye, yok göstermeye Dev İşçi'nin de gücü yetmeyecektir. Dev-İşçi bu sözleri elbette, belkemiksiz küçük-burjuva oportünistlerinin, gelişen 'birlik eğilimi' karşısında, gidip sosyal-faşistlerle bırleşmelerine dayanarak soylüyor. Ama eğer bu tür örgütler geçmişte yaptıklarının bugun tersini yapıyorlarsa, bu neyi gösterir? Bu sadece onların nasıl tutarsız oportünistler olduklarından başka hiçbirşeyi göstermez. Bu, Dev-İşçi'nin yaymaya çalıştığı gibi, geçmişteki bu ayrımın temelleri olmadığını hıç göstermez. Rus sosyal emperyalizmine karşı tutarlı bir biçimde karşı çıkmak, Komünistleri diğerlerinden ayıran önemli bir ayırımdır. Bu geçmişte de böyleydi; şimdi de böyledir. Halkın Kurtuluşu, Partizan gibi oportünistler, şimdi sosyal-faşistlerle koyun koyuna girdi diye, Dev-İşçi bu ayrımın yokolduğunu iddia edemez.

Öte taraftan, biz bütün bu ayrımların yanısıra, ve onlardan önce, temel bir ayırımdan yanayız: Komünistler, ve Komünist olmayanlar. Komünist olmayanlar içinde de, devrimciler ve devrimci olmayanlar. Bu ayırımlar ilkesel önemde ayırımlardır.

Dev-İşçi ortayolcuları, görünüşe bakılırsa, "devrim—reform" ayrımı noktasında, bizim söylediklerimizin bir noktasında uyuşmaktadır. Ama bu sadece görünüşte böyledir. Çünkü, onun görüşu şudur: Kendisine 'sosyalist', 'komünist' diyen oportünist-revizyonist, Anayasacı, sosyal-faşist, Kürt milliyetçisi, vb. bir dizi örgüt, devrimci 'bloklaşmasında' toparlanmalı. Ve açıktır ki, bu toparlanma 'cephe' içinde olmalı. Öte tarafta da CHP, vb. türünden 'reformistler' bloklaşmalı. Tabii imkân olduğu sürece bu iki grup birlikte de 'bloklaşmalı'.

Hayır! Dev-İşçi'nin bu ayrımı da sahtedir. Var olan nitel ayrımların üzerini örtmekte; ayrımları yok göstermeye çalışmaktadır. Dev-İşçi'nin "devrimci" saflarda "bloklaştırmayı" düşündüğü örgütlerin istisnasız hepsi oportünist-revizyonist tir. Bu noktada bir ayrımları yoktur. Ama bunların bir bölümü gerçekten devrimci iken, diğer bölümü sahte devrimcidir. Ve bir ayırım da bu noktada olmak zorundadır.

Dev-İşçi şimdi bu oportünistlerin de yardımı ile, büyük "birleştirici" pozlarda ortalıklarda dolaşıyor. Aynı sayısının başka yerlerinde, "Sol" dediği hareketin birliğini sağlamakonusunda onemli işler yaptığını açıklıyor. Dev-İşçi'nin (Dev-Yol) bu kadar şişinmesinin haklı olmadığını kesin bir şekilde açıklamak istiyoruz. Eğer bugün Dev-Yol gibilerinin liderliğinde Halkın Kurtuluşu, Partizan ve diğer oportünist-revizyonist, sosyal faşist örgütler "birleşiyorsa", Dev-Yol'a değil de "birleştiren" asıl unsura bakmak gerekır. Bu asıl unsur, devrımcı mücadelenın çok önemli bir yenilgi almış olması; yönlendırici bir güçte bolşevik partinin bulunmamasıdır. Devrimci mücadelenin yenilgiye uğramış olması, kitlevi bir yılgın ruh hali yaratmıştır. Oportünistler ve revizyonistler bu egemen akımın peşinden sürükleniyorlar.

Gerçekten de, böyle donemlerde eğilmeden durabılmek, sağlam bır komunist özellik gerektirir.

★ *THKP-C(Acılcıler):*

Bildırılerinde FKBDC'nın önemı üzerine yazdıkları yerde, bundan kaçanların (kımlerın, neden olduğu anlatılmıyor), "halkımıza karşı sorumluluklarını yerine getırmedikleri" soylenıyor.
Cephe ile "devrimcilerın, dağınıklığın, olumsuzlukların aşılmasında önemli adımlar attığı" one çıkartılıyor. Böyle THKP-C(Acilciler) de ideolojık mücadele gibi "önemsiz" meselelerle pek uğraşmadığını sergiliyor.

★ *Devrimci Kurtuluş(THKP-C):*

"Bir zamanlar balon gıbi büyüyerek, her türlü çalışmasını , Türkıye'de devrim yapmak değil de, çok kelle sayısına sahıp olma temelinde anlayan güçlü örgütler 12 Eylül darbesiyle sönüp gittiler ve bu beyler bugün de kendileri tribünlere çıkıp halkı arenaya davet etmektedirler. Bu beyler, tabanlarına vereceği binlerce sorudan kaçmak için yeni cepheler, yeni birlikler kurma çabasındadırlar, kendi tabanlarına ve halka verecekleri hesaptan kaçmak, kendi ideolojilerinin (özellikle örgütlenme politikalarının) Türkiye pratiğinde yok olduğunu, fos çıktığını söylemekten kaçan beyler, cephe, birlik oyunları ile tabanlarını oyalamaya çalışacaklar. (Birliklere karşı değiliz ama, masa başındaki birliklerin değil, bizzat sıcak savaş içinde kurulacak ilkeli birliklerin kalıcılığına inanıyoruz."

Bu alıntıdan da görüldüğü gibi, tüm bu yukarıda sayılan kötü işleri yapanların hangi siyasetler olduğu söylenmiyor. Bu da Devrımci Kurtuluş'un ideolojik mücadele yöntemi. Yalnız bildiri bir AEP'cılere ve "sosyal emperyalizm hayali ile uğraşan Don Kişotlara" da çatıyor. Yukarıda sayılanların en azından belli bir kısmı onları hedefliyor olsa gerek.

Kısaca değerlendirilecek olursa, THKP-C kökenli teşkilatların bu konularda genel özelliği, ideolojik mücadeleyi ya isim vermeden sakat bir şekilde yürütmek, ya da isim vererek (Dev İşçi gibi) ve fakat yanlış ve eksik bılgılerle yürütmektir!

★ *FKDBC:*

Devrimcilerin dağılmayıp toparlanmasının önemini ortaya çıkaran bildırinin bir yerinde,
"Türkiye'nin, bugün birçok liberal, reformist ve oportünist çevrenin hayal ettiği gibi 12 Eylül öncesi sınırlı hak ve özgürlükler ortamına dönmesi mümkün değildir" deniyor.

Buradaki tespıtın yanlışlığı bır yana (çünkü Türkiye'nin 12 Eylül öncesi ortamına dönmesi bal gibi mümkün olabilir. Bunu 'mümkün değildir' diye koymak, ancak 12 Eylül öncesi rejimle şimdiki durum arasında nitel farklılıklar gören bir anlayışın ürünüdür). Adı geçen çevreyi hangi oportünist ya da reformist örgütlerin oluşturduğu konusunda tek kelime yok! Kim senin de üstüne alınmasına gerek yok tabii!

★ *Partizan:*

Partizan'ın oportünizme, revizyonizme karşı mücadelesiyle ilgili, bu mücadelesinin ne derece tutarlı olduğunu, bir önceki bölümden de çıkarmak mümkün. Revizyonizme karşı en keskin mücadele edenler, "birlik" adına bir anda bu mücadeleyi unu-

Oportünist-Revizyonist Cepheden

tuveriyorlar!

ATİF, 12 Eylül eylemini değerlendirdiği yazıda, "Halkın Kurtuluşu'nun tavrı"; "Dediğim dedik" hotzotçu tavırlar üzeri - ne"; ve "ATİF içinde çıkan ve şimdi tarihe karışmış olan hizbın tavrı üzerine" olmak üzere üç bölümde (TKP'li sosyal fa şistlere karşı verdikleri keskin ideolojik mücadeleyi(!) say mazsak — yalnız geçmeden söyleyelim; ATİF sosyal faşistler- den bahsederken, FİDEF'ten başka örgüt saymıyor. Nedense me-, sela DİBFAK, Komkar, İşçinin Sesi atlanıyor! Bunlara değı - nilmemesi hiç de tesadüf olmasa gerek. Bildiğimiz kadarıyla ATİF, eskiden mesela TKP'nin 'Leninci kanadı' olarak bilinen İşçinin Sesi takımını da karşı-devrimci görüyordu. Yine, biz lerden ve devrimci kitlelerden saklanan, şeflerin yaptığı ye ni değerlendirmeler mi var acaba?) oportünizme karşı mücade le ediyor. Yöntemler ilginçtir. Biraz üzerinde duralım.

Şöyle diyor ATİF Halkın Kurtuluşu'nun tavrı üzerine:
"Sözde keskin ve siyasi alanda taviz vermeyen HK, gerçekten öyle midir? Hayır. Örneğin HK, eylem öncesi çıkardığı afış, vb. propaganda araçlarında tek kelime ile sosyal emperyalizm den bahsetmemektedir. Aynı tavrını yürüyüşte de sürdurdu. Ey lem boyunca sosyal emperyalizmi ifade eden tek slogan atma - dıkları gibi, bu konuya ilişkin tek pankart dahi taşımadılar"

Bu eylemde revizyonistlere karşı keskin(!) ideolojik mücade- leyi, pankart taşıyıp, iki sloganla hallettiğini sanan zaval lı ATİF, işte Halkın Kurtuluşu'nu boyle keskin bir şekilde e leştiriyor. Aslında Halkın Kurtuluşu, ATİF'ın dedikleri gibi yaptıysa, bayağı "tutarlı" davranmış! Atı Alan Üsküdar'ı geç tikten sonra, artık sosyal emperyalizme karşı slogan atmış - sın, atmamışsın, fazla birşeyin değişmeyeceğini ATİF'den da- ha iyi anlamış olsa gerek! ATİF, "Demek istediğimiz şudur: HK'nın ilkeliliği sadece sözdedir" diyor. Doğru bir tespit H K için. Ya sizinkine ne demeli? Attığınız sosyal emperyaliz me karşı sloganlar "sözde" değil de neydi acaba? Pratikte, devrimin hedeflerini karartıcı, sosyal faşistlerle eylem bir liği yap, ne idüğü belirsiz devrimci olmayan bir platforma ortak ımza at, bu temelde yanyana yürü; sonra da birkaç slo- ganla kendini kurtarmaya çalış!

Hayır, ATİF ilkeli davrandı, ATİF "Eylem öncesi çıkardığı bil diride ve propaganda ve ajitasyon faaliyetinde, RSE'nin dev rim düşmanı nıteliğini sergiledı. Ve onların uşaklarının Cun taya karşı mücadele diye bir sorunları olmadığını örnekleriy le birlikte açıkladı." Doğru, aynen böyle yaptı ATİF! Bildi- risinde Rus sosyal emperyalizminin uşaklarından bahsetti. Ama bu uşakların kimler, hangi örgütler olduğunu belirtmemeye ö- zenle dikkat sarfederek yaptı bu işi!

İnsanın aklına bugün Rus sosyal emperyalistlerinin, Lenin'in resmi olan pankartlar kullandıkları, verdikleri demeçlerde Marksizm-Leninizmin adını eksik etmedikleri geliyor. Bir şey değiştiriyor mu? Pankartlar, sloganlar, belli görüşleri yan sıtırlar. Fakat bu görüşlere uygun pratik faaliyet yürütül - mezse, bu araçların hıçbir anlamı kalmayacağı gibi, böylece pankart taşıyanların tütarsızlığı, ikiyüzlülüğü de sergilen- miş olur.

Bakın ATİF için bu eylemde ne önemliymiş:
"Herşeyden evvel, kendilerini halka yutturmaya çalışan eylem platformunu kendilerine zıt olmasına rağmen salt tecrit olma mak ve karşı-devrimci yüzlerini açığa çıkarmamak için imzala yan sosyal-faşistlere karşı mücadele önemliydi."

Bir önceki bölümde aynı pozisyonla ilgili Halkın Kurtuluşunu eleştirmiştik. Hem sosyal faşıstlerin platformu tecrit olma- mak için imzaladıklarını söyle, hem de bu platformu devrimci ilan et! Ve böylelikle gayet açık bir şekilde, devrimin he- deflerini karart ve sosyal faşistlerin kitlelerden tecrit ol masını önlemek için elinden geleni yap! İşte Halkın Kurtu- luşu ile Partizan'ın durduğu aynı yerler. Doğrusu Partizan'- ın Halkın Kurtuluşu'nu ilkesizlikle suçlaması artık bıraz a- yıp kaçıyor.

İkinci bölümde, "Dediğim dedik, hotzotçu tavırlar" üzerine bölümde, ATİF masal anlatıyor bize. Komitedekiler arasında Yılmaz Güney'den gelen mesajı kimin okuyacağı konusunda "gö- rüş ayrılıkları" çıkmış ve yine önceden Amerikan Devrimci As kerler Grubundan zenci bir Amerikalının konuşması kararlaştı rılmış. Bu konuşmacı hapse düştüğünden gelememiş, başka biri sinin konuşması önerilmiş, ama bunun üzerine de "görüş ayrı- lıkları" çıkmış. Komitedekilerin bazıları, "İlle de kararlaş- tırılan kişi konuşacak" diye tutturmuş, vs.

Şimdi ATİF bunları anlatıyor, bu tavırları eleştiriyor ve di yor ki:
"Burada da görülen tavır şudur: 'hotzotçuluk' ve 'ille benim dediğim'. Boyle tavırlarla bır yere varılmaz."

Aslında bız, bu anlatılanların "hotzotçu" tavırlardan daha ö te şeylerden kaynaklandığını düşünüyoruz. Böyle tavırları sa dece "İlle de benim dediğim olacak" tavrıyla açıklamak, as - lında bu ortak çağrıya ımza basanların aralarındaki görüş ay rılıklarını gızlemekten başka birşey değıldır. Sayın ATİF yet kilileri acaba niçin örneğin Yılmaz Güney'in mesajını olduğu gibi basmıyor — kı kitleler görebilsin niye bu mesaj uzeri- ne anlaşamamışlar?
Bu da ATİF'in "ideolojik mücadele" yöntemlerinden bırı.

Gelelım bu eleştirilerin bizimle ilgili bölümüne. Aslında bu bolumde söylenenlerin hepsi ayrı birer inci. Biz yalnızca bel li paragrafları ele almak zorunda kalacağız.

"★ Hızip pratik alanda sınıf mücadelelerının hiç birının i çinde görülmüyor. Ancak ideolojik yılgınlıklarını teoriyi fethetme, vb. laflarla gizlemeye çalışıyorlar."

ATİF kafasına göre, pratik alanda sınıf mücadelesinin içinde görülmek, revizyonistlerle yanyana yurumek, dolayısıyla dev- rimin hedefını kararтmak, ya da illa her yuruyuşe katılmak olsa gerek! Biz bu konuda görüşlerimizi, somut olarak 11 Ey lül'le ılgili tavrımızı yazılı-çizili ortaya koyduk (BP2). ATİF boyle süslu laflar edeceğine, yazdıklarımıza cevap ver- meye çalışsa, herhalde çok daha doğru bir tavır içine gırmış olur. Aslında bu tavrı, siyasi mücadele yurutmek adına yalan cılık yapanlardan beklemek abes! Şoyle kı, ATIF bizım ıçın, "Eyleme gönderdiği 10 kişilik bir grupla etrafa pul saçtılar, bıldırı dağıttılar" diye yazmış. Yanı insan aslında bıraz us turuplu yalan soyler kı yalan hedefıne ulaşsın, anında yalan olduğu ortaya çıkmasın! Söyleyelım: Biz, Bolşevık Partizan' dan eyleme 10 kişilik bir grupla değil, 110 kişilik bır grup ile gidip propagandamızı yaptık. ATİF'in verdiği 10 sayısı - nın önündeki "1"in unutulmasının "baskı hatası"(!) olduğunu da hiç düşünmüyoruz. Gerçi bizım ıçın sorun oncelikle kafa sayısı sorunu değıl, savunulan görüşlerdir. Buna rağmen ATİF in bu ufacık! yalanını açığa çıkartmadan geçmek istemedık.

ATİF'in bize yonelttiği 2. nokta:

"★ Hizip bugün gerçekten bir avuçtur. Varlığı hissedilmeye cek kadar onemsizdir. Açıkçası, mezara konmak üzere bekleyen sıyası mevta durumundadır. Zaten bu tabutun gömülmesi için sa dece son bir toren gerekli."

Şimdi merakla şu cenaze törenini bekliyoruz!!

ATİF'çiler siyasi mücadeleyi bir kenara bırakıp, böyle drama tik ifadelerle sanatsal açıdan kendilerini geliştirseler, e- miniz siyasi mücadeleden çok daha başarılı olacaklardır.

Birincisi, bir siyasetin görüşlerini eleştirmekten, o sıyase tin yönelttiği eleştirilere cevap vermekten kaçıp; sorunu si yasetin kaç kişi olduğuna indirgemek, acizin bir ifadesidir. Partızancılar "tabut", cenaze merasimi, vs.den sözedecekleri ne, oturup bizim kendilerine yönelttiğimiz eleştirilere, kı- vırtmadan, dürüstçe, 110 kişiyi 10 kişi gösteren metotlarla değil, devrimci yöntemlerle cevap verseler, doğru yolu seç - miş olacaklar. Fakat ne yazık ki bugüne kadarki pratikleri, onların oportünizm-revizyonizme karşı sözde çok keskin olan mücadelelerinin aslında bir balondan ıbaret olduğunu göster- mektedir.

Partizan'cılar
"Pratikle bırleşmeyen teori hiçbir şeydir. Hizip boyle bir 'teorik çalışmayla' sınıf mücadelesine kadro değil, olsa ol- sa pratikten kopuk burjuva filozoflar yetiştirebilir" diyor. İşte Partizan'cıların pratik anlayışı! Pratiği yürüyüşe ka- tılmakla, somut durumda da karşı-devrimci revizyonistler ile ortak yapılan bir yürüyüşe katılmakla sınırlayan bir anlayış. Pratik, bizim anlayışımıza göre, öncelikle komunizmin propa- gandasının her alanda yapılmasıdır. Ve bu propaganda çeşitli yollarla, çeşitli araçlarla yapılır. Bu somut yürüyüşte, Bol şevik Partizan'ın kendini ayırması, dağıtılan bildıriler, pul lar, Bolşevik Partizan'ın pratiğidir. BP bu yurüyüşte, ken - dini revizyonistlerden ayıran tek Marksıst-Leninist sıyaset olduğunu bu pratiğiyle ispatlamıştır. Pratiğin sınırı sadece

Oportünist-Revizyonist Cepheden

bu değildir. Parti inşası da "pratik"tir. Ve biz tam da buna hizmet eden bir "pratik" yürütüyoruz. ATİF "parti inşası" sorunlarını kendisinin tartışmayacağını söyleyerek; kıvırtıp kaçıyor. O zaman kim tartışabilecekse, o gelsin karşımıza! Tam da ATİF/Partizan'ın dediği gibi, "Kişinin aynası yaptığı iştir." Partizan yaptığı işle, sosyal faşistlerle devrimci içerikten yoksun bir ortak çağrıya imza atıp birlikte yürümekle, sözü ile pratiğinin uyumsuzluğunu bir kez daha ispatlamıştır.

★ Halkın Kurtuluşu:

Halkın Kurtuluşu'nun da revizyonizme karşı ne kadar tutarlı mücadele ettiğinin aynası 11 Eylül yürüyüşü olmuştur. Önceki bölümde buna da değinmiştik.

★ MLKO:

MLKO'nun bildirisinde, birinci bölümde yaptığımız alıntılardan da görülduğü gibi, en azından "TİKKO"ya, İşçinin Sesi'ne isim vererek eleştiri yöneltilmekte, oportünist-revizyonistlerın sosyal-faşistlerle birlikte hareket etmesi doğru bulunmamaktadır.

★ İleri:

Oportünizm-revizyonizm konusundaki tavrı, cephe konusu ile ilgili olarak Bolşevik Partizan'ın bu sayısında "'İleri'nin açıklaması üzerine" başlıklı yazıda ele alınmıştır. İleri S.8'de sayfalarca TDKP ile hesaplaşılmaktadır. Bu yazıda bir yandan TDKP, kardeş örgütlerine dolaylı olarak dil uzattığı noktasında eleştirilirken, bu dil uzatılan noktalarda (" Artık Sovyet emperyalistlerinın uşakları DKP ve TKP ile eylem birliği yapabilirler" diyerek HK aslında, DHB üzerinden ' kardeş örgütü KPD'yi eleştiriyor) İleri, tavır takınmamaktadır. Ve işi, "... bu iddialar karşısında tavır takınmak, herşeyden önce sözkonusu kardeş partiye düşer" diyerek geçiştirmeye çalışmaktadır. İçinde örgütlendiği kardeş partinin ilkesel konulardaki sakat pozisyonlarını, "bız farklılıklarına rağmen, bu partıleri kardeş partiler, Marksist-Leninist partıler olarak değerlendırıyoruz" diyerek saklamak, Marksist-Leninist bir tavır değıldır.

★ Denge Komal:

Somut olarak 11 Eylul'dekı eylem bırlığinin eleştırildiği broşurde, "Kurt solu" ve "Türk solu"nun bu eylem birlığında ılkeler uzerıne pazarlık yaptıkları eleştırılıyor. Çeşitlı Kürt orgutlerını, temel ılkelerı olan antı-somurgecılik meselesin de eleştırırken, doğru bir eleştiri getiriyor. Fakat bu eleştırılerde hıçbir orgütun ısmı verilmiyor.

Eylem bırlığinde ıdeoloji pazarlığına karşı tavır alan broşur, s.33'te:
"Eylem bırlıklerınde ajitasyon serbestliğini kısıtlama düşünulemez. Ajıtasyonun kısıtlanması, ancak kollektif önderliklerin oluşturulduğu birliklerde, cephe platformlarında kısmen düşünülebilir. Eylem birliğinde ise, ayrı durup ortak vurmak kuraldır" diyerek, aslında ılke savunuculuğunun kısır bir savunmadan ileri gidemediğini sergiliyor.

Rus sosyal emperyalizminin uşakları ve açık propagandacıları:

★ TKP:

Bildirilerinde oportünizmi ve revizyonizmin(!) adını bile ağızlarına almıyorlar. TKP'nin eylem birliğinde başarısını dile getiren alıntıları bir önceki bölümde aktarmıştık.

★ İşçinin Sesi:

İşçinin Sesi, TKP menşeviklerine karşı "açık ve kamuoyu onünde ideolojik mücadele" veriyor! Diğer grupların önemli bölümüyle cephe girişimlerini ve eylem birliğini (11 Eylül) oldukça olumlu bulduklarından, bu gruplara eleştirilerine rastlanmıyor.
"10 Eylül konuşması"nda Yürükoğlu, cephe sorunuyla ilgili, "komunist partisinin oteki güçlerin tutarsızlığını, nefessizliğini, yığınlara sergilemesi, bunun için de renk farklarını ortadan kaldırması değil, tersine kendi rengini her konuda ötekilerden ayırması gereklidir" diyor. İdeolojik mücadelede sözde keskin olan bu örgüt de, ideolojik mücadeleyi, kendi örgüt çıkarlarının durumuna göre ayarlayan bir örgüt. Örneğin bugün eylem birliği yaptığı, cephede birleştiği bir dizi örgüte karşı eskiden olan tutumlarını, (onlar da örneğin Partizan'a "Maocu faşist" diyorlardı) bir kalemde değiştirebiliyor, aradaki ayrılıkları yok edebiliyorlar.

İşçinin Sesi'nin ideolojik mücadeleyi nasıl yürüttüğü, "FİDEF'in paragraflar arası eylem birliği anlayışı"nı eleştirdikleri yerde de kendini gösteriyor.

FİDEF, "FİDEF, faşist cunta değerlendirmesinin altına imza attı" diyenlere çok kızmış, ve ortak çağrının bir başka paragrafında Cuntaya gerici dendiğinin ve FİDEF'in anlayışının bu olduğunu; bunu çarpıtmak isteyenlerin, eylem birliğini parçalayan tavırlara girdiğini söylemiş.

İşçinin Sesi de bununla alay ediyor, "FİDEF'in paragraflar arası eylem birliğine bakın" diyerek. Şöyle diyor:
"Ciddı yanıt vermeye değmez.ama söylemeden geçmeyelim:Faşist cunta aynı zamanda gerici askeri cuntadır. Bir paragrafında onu, bır paragrafında ötekini kullanan bir bildiriye biz bile imza atarız."

Görüldüğü gibi, İşçinin Sesi için ideolojik mücadele, kitlelerin devrimci bilincini karartmak için vardır. Yukarıdaki türden bildirilere imza atarlar, öyle ki kitleler cuntanın gerçek niteliğini anlamasın. Herkes beğendiğini seçip alabilsin! Evet, "faşist cunta" gericidir. Ama her "gerici" faşist değildir! Sorun da tam da buradadır!

★ Komkar:

Bildirisinde oportünizm-revizyonizmden tek kelime bahis yok.

PARTİ İNSASI SORUNU

THKP-C KÖKENLİ TEŞKİLATLAR

★ Dev-Sol:

Dev-Sol'un parti, parti inşası diye bir derdi yok. Bildirilerinde faşist cuntaya karşı mücadelenin "uzun süreli bır sılahlı mücadele (Halk Savaşı) temelinde, faşıst demagojiyi teşhir edici ve kıtlelere güven veren devrimci şiddet eylemleriyle" gelişebileceğini, gelişmesi gerektığını savunuyorlar. "Devrimci hareketi koruyarak geliştirebilmenin bir dizi karmaşık sorunu"na da değinme gereği gormüyorlar.

★ Dev-İşçi:

Bu konuda bkz. Dev-İşçi'nin "Bazı tartışma noktaları"nı eleştiren yazı.

★ THKP-C(Acilciler):

Bildirilerinden ortaya çıkan, bu örgüt için de bugün asıl sorunun cephe olduğudur. Bildirilerinde komünistlerin birliğini ve devrımcı güçlerin cephesini ayrı ayrı ele alarak slogan atmaları, bu gerçeği değiştirmiyor.

★ Devrimci Kurtuluş (THKP-C):

Bunların da parti inşası diye bir sorunları yok. Görevi şöyle tespit ediyorlar: "
"... ülkemizde politikleşmiş askeri savaş stratejisi doğrultusunda silahlı propagandayı yürütmek tek ve en doğru mücadele olduğunu bilmeyi ve uygulamayı görev bilmeliyiz."
"Dönem geri çekilme değil, halk düşmanlarının gerçek yüzünün açığa çıkarılması, halklarımızın ve dünya kamuoyu gözünde düşmanın iyi teşhir edilmesi için savaşı sürdürme dönemidir."

Görüldüğü gibi, bu konuda THKP-C kökenli teşkilatların bir ucunda silahlı propagandayı, devrımcı şiddet eylemlerini görev olarak önüne koyan teşkilatlar; diğer ucunda da "cephe-leşme"yi önplana çıkaran örgütler duruyor.

★ Partizan:

Parti inşası konusunda Partizan'ın takındığı tavrı Bolşevik Partizan sayı 1'de anlatmış, onların bu sorunu evrensel bir sorun olarak ele almadıklarını belirtmiştik. Partizan 12 Ey-

Oportünist-Revizyonist Cepheden

lül'de tavır takınmadı. ATİF ise partı inşası sorununu kendisinin tartışamayacağını açıklamakla yetindi.

★ Halkın Kurtuluşu:

TDKP "inşa edilmiş" olduğundan, Halkın Kurtuluşu da bu sorunla artık ilgilenmiyor.

★ MLKO:

"DHD ülkemizde ABD emperyalizmine, sosyal emperyalizme, faşist diktatörlüğe karşı Marksist-Leninist ideoloji doğrultusunda Kürt ve Türk uluslarının ayrı ayrı örgütlenip Halk Savaşı yoluyla başarıya ulaşacaktır" diyor. Zaten bunlar "Kızıl Ordu" oldukları için partiye filan ihtiyaçları yok.

★ İleri:

Sayı 8'de Marksist-Leninist hareketin yapması gerekenleri şöyle anlatıyor:

"Darbeyle birlikte sınıf mücadelesinde yeni bir döneme girilmiştir. Marksist-Leninist hareketin bu yeni dönem için öngördüğü, daha ileri hamleler için geri çekilme, güç toplama ve kitleleri mücadeleye hazırlama ve örgütleme taktiği bugün için de geçerliliğini korumaktadır."

Bu tespitin kuşkusuz diğer siyasetlerle karşılaştırıldığında aklı başında bir tespit olduğu görülür. Fakat iş, tespit etmekle bitmiyor. Sorun, "daha ileri hamleler" yapabilmek için yapılması gerekenin ne olduğunda, nasıl yapılacağında yatmaktadır. Marksist-Leninist parti inşası konusunda İleri şunları söylüyor:

"Şu da bir gerçektir ki, bu mücadelenin en başında olmamız ise, komünist hareketimizin işçi sınıfı hareketiyle güçlü ve sağlam bağlar kurmasına, partileşme sürecinin önümüze koyduğu zor, kapsamlı ama o ölçüde de şerefli görevlerin layıkıyla yerine getirilmesine, kısacası işçi sınıfının parti olarak örgütlenmesine bağlıdır."

Yazıda proletarya partisinin yeniden kurulmasının nasıl olacağı sorununa değinilmiyor.

★ Dengé Komal:

Dengé Komal'ın broşürünün 12. sayfasında, "Görevin proletarya partisinin inşası" olduğunun doğru olduğunu söylüyorlar. Fakat "Nedense, proletarya partisinin inşası için değil de, dar grup çıkarlarına dayalı çalışmalar yapılır" diye devam ediyor. Broşürde parti inşası ile ilgili başka bir yere rastlamıyoruz.

★ TKP:

62 yıldır "mücadele eden" TKP zaten var! İnşa edilmiş!

★ İşçinin Sesi:

İşçinin Sesi bu dönemde önüne iki görev koyuyor:
"1- Yığınlarla bağlantı yeteneğini arttırma
2- Teorik anlayışı geliştirme"

★ Komkar:

Komkar için de böyle bir sorun yok.

12 EYLÜL'ÜN NEDENLERİ, SONUÇLARI

★ Dev-Sol:

12 Eylül'ün gelış nedenlerini açık bir şekilde ortaya koymadığı bildirisinde Dev-Sol ağırlıkla, 12 Eylül'ün neler getirdiğini anlatıyor: Şöyle diyor:

"12 Eylül askeri faşist cuntası, geçmişte emekçi kitleler üzerinde yürütülen terörün sivil kanadını oluşturan, faşist hareketi bugün yeni temeller üzerinde yeniden biçimlendirip, örgütlemekte ve meydanı bunların rahatça gelişebileceği şekilde temizleme gayretini sürdürmektedir."

Böylelikle aslında Cuntanın, merkezi devlet yapısını sağlamlaştırıp, faşist terör tekelini kurmak istediği ve bunu önemli ölçüde başardığı görülmüyor. Bu arada,
"Atatürkçülük maskesi altında şövenizm azgın bir şekilde güçlendirilmeye çalışıldı" denilerek, Cuntanın aslında sapına kadar Atatürkçu olduğu, Atatürkçülük maskesi filan takmadığı gizlenerek, Kemalizmin faşizmden başka birşey olmadığı reddedilmektedir.

★ Dev-İşçi:

Devrimci İşçi'ye göre 12 Eylül'ün gelis şartlarını aşağıdaki alıntıdan okuyoruz:
"Devrimci Hareketin 12 Eylül öncesinde artan faşist saldırılara karşı, kitleleri aktif bir savunma çizgisinde devrimci mücadeleye seferber etme konusunda başarılı olması, MHP 'lı iç savaş stratejisini tekelci burjuvazi ve emperyalizm açısından tıkanma noktasına getirmiş ve bu tıkanıklık sivil faşist güçlerin siyasal arenadan çekilmesiyle (12 Eylül'le) aşılmıştır."

Burada Dev-İşçi'nin sözünü ettiği devrimci hareket, kendi hareketidir. Birincisi, Dev-İşçi'nin kendi durumunu, "kitleyi aktif bir savunma çizgisinde devrimci mücadeleye seferber etme"deki başarıları bu kadar abartması, onun sübjektivizmin - den kaynaklanmaktadır. Bu tespit aynı zamanda, 12 Eylül öncesi bağımsız tarihi eyleme itilen kitlelerin kendiliğinden hareketinin ulaştığı boyutları da gözlerden gizlemekte, 12 Eylül öncesi devrimci durumu tartışmayarak 12 Eylül'un geliş nedenini oldukça eksik bırakmaktadır.

Diğer yandan, "MHP'li iç savaş stratejisinin ... tıkanma noktasına" geldiği söylenmekte, 12 Eylül öncesi durum, MHP'nin faşist eylemleriyle sınırlanmaktadır. Bunun hemen ardından, "Devrimci hareket(Dev-İşçi) her ne kadar 'faşizme karşı mücadele salt MHP'ye karşı mücadele olarak görülemez, devrim mücadelesidir' dediyse de, Sosyalizmi hedefleyen alternatif bir iktidar programı sunmada, böylesi bir programı maddi bir güce dönüştürmek için politikalar ve örgütlenmeler üretme ve hayata geçirmede geç ve yetersiz kalma gibi bir dizi nedenden dolayı pratikte, ağırlıkla sivil faşist güçlerin belirlediği bir mücadele platformunda ve boylesi bir platformun gereklerine gore biçimlenmişti" denerek sözde bir özeleştiri yapılıyor. "Sozde" diyoruz, çunku yukarıda yaptığımız alıntıdan da gorulduğu gibi, bugun bile Dev-İşçi "MHP'li içsavaş stratejisinin tıkanma noktasında" 12 Eylul'un geldiğini soyleyerek, aynı anlayışını surdurmektedir.

★ THKP-C(Acılcılar)'ın ve Devrimci Kurtuluş(THKP-C)'nin de bildırilerinde, 12 Eylul'un esas nedeninin egemen sınıfların egemenliklerini eskisi gibi surdurmenin artık mumkun olmadığı, halk kitlelerinin seferberliğinin olağanustu boyutlara ulaştığı, bunun sonucu olarak da kitlelerin bağımsız tarihi eyleme itilerek, kendiliğinden hareketlerinde onemli artış olduğu, yanı Turkiye'de 12 Eylul oncesi var olan devrimci durumun bastırılması olduğu ortaya konmaktadır. Bildirilerde ortak ozellik hakım sınıfların ekonomik bunalımından ve kitlelerin devrimci muhalefetinden bahsetmesine karşılık, bunların boyutlarını tartışmamasıdır.

★ FKBDC:

FKBDC'nın bildırisinde de genel olarak Turkiye'de kapitalizmin bunalımından soz edılıyor. 12 Eylül oncesi mevcut devlet aygıtının işlemez hale geldiğini tespit etmesine rağmen, bunun nasıl olduğu konusunda bir açıklık getirmiyor.

Diğer yandan bıldiri, 12 Eylül'ün sonuçlarını tartıştığı bölümde, 12 Eylül'ün "duzenın ve egemen sınıfların sorunlarına çozum getiremediği" soyleniyor. Ortadoğu'da jandarmalık gorevi ile ılgili ise, "çeşitli iç ve dış nedenler dolayısıyla Cunta bu doğrultuda yapması gerekenlerı yapamamaktadır" denmektedir.

FKBDC'nin bu tespitleri gerçekten oldukça iyimser tespitler. 12 Eylül'den bu yana gelişmeler gozonune alındığında, Cuntanın hakım sınıflar açısından "başarılar" elde ettiği gorunen bir gerçektir. Bu başarılar geçici olmasına rağmen, sömürü var olduğu surece direnişleri ebediyen bastırmanın olanakdışı olmasına rağmen, bugun ne yazık ki durum budur. Bunu olduğu gibi göstermemek, en azından hakim sınıflara karşı mücadelede doğru ve emin adımlar atmanın, doğru taktikler uygulamanın yollarını karartmaktır.

Oportünist-Revizyonist Cepheden

★ *Partizan:*

Bu konuda yeni bir şey yok. Bolşevik Partizan sayı 2'de veri len bilgi geçerliliğini korumaktadır.

★ *Halkın Kurtuluşu:*

Tavır takınmıyor.

★ *İleri:*

DHB için BP sayı 2'de söylenenlerden başka yeni bir şey yok.

★ *MLKO:*

MLKO bildirisinde faşist cuntanın devrimcilere, anti-faşistlere yaptığı saldırılardan sözediyor. 12 Eylül'ün geliş ne - denleri üzerinde hiç durmuyor.

★ *Dengê Komal:*

"Ayrı dur, ortak vur" adlı broşürün 2. sayfasında 12 Eylül'ün gelış şartlarından söz edilirken, "Türk devletinin birlik ve bütünlüğünün tehlikeye gırmesi", "dünya burjuvazisinin ev rensel düzeyde yaşadığı derin krizin, Türkiye pratiğinde biçimlenmış olması" şeklinde getiriliyor sorun. Burada da devrimci durumdan söz edilmiyor. Broşürde 12 Eylul'ün sonuçları açısından, "askerlerin yapmaları gereken herşeyi yaptıkları" söylenıyor.

★ *FİDEF:*

FİDEF sorunu şöyle koyuyor:
"İşbırlikçi tekelci burjuvazi, ABD yönetiminin de desteğini alarak Cuntayı işbaşına getirmiştir. Bununla amacı, ekonomik ve politik bunalımlarını ışçi ve emekçi halkı daha çok sömürerek, bunalımın yükünü onların sırtına yükleyerek, barış ve demokrasi hareketini yok etmeye çalışarak aşmak ıstemesidir."

FİDEF'in devrim diye bır derdi olmadığından, "devrimci durum" dıye bir derdi de yok. En fazla söyleyebildiği "barış ve demokrasi hareketi"dir.

★ *TKP:*

TKP MK, "Cunta iki yılda ülkemizi nereye getirdi" başlıklı bildirisinde, "Cuntacı generaller halka verdikleri hıçbir sözü tutmadılar" dıye yakınıyorlar.

Bildiri cuntadan, "terörü önleyeceğiz" deyip, bunu yapmadığı için; "demokrasi getireceğiz" deyip, "demokrasi"yi getırmediği için; "Atatürk'ün izindeyiz" deyip, "Atatürk'ün olumlu mirası"na ihanet ettiği için şikayet ediyor!

★ *İşçinin Sesi:*

Bu konuda BP sayı 2'de yazılanlar dışında yeni bir şey yok.

★ *Komkar:*

Komkar'ın bildirisinde; "tekelci burjuvazi ve emperyalist çevreler bu yönetimi, kendi bunalımlarının yükünü işçi ve emekçilere ödettırmek, gelışen işçi hareketini ve Türkiye Kurdistanı halkımızın ulusal kurtuluş için mucadelesini sındırip yoketmek ıçin işbaşına getirdiler" denerek, burada da aslında 12 Eylül öncesi durumun boyutları tartışılmamaktadır.

Cuntanın ne getirdiği bölumunu tartıştıkları yerde,
"Cuntanın ilk işi, çok sınırlı da olsa mevcut demokratik hak ve özgürlükleri ve yasal kuruluşları ortadan kaldırmak oldu" diyor. Cuntanın ortadan kaldırdığı parlamentonun ya da siyasi partilerin bu şekılde savunuculuğunu yapan Komkar'ın TKP'nin çizgisinden farklı olmadığı görülür.

MİLLİ MESELE KONUSUNDA TAVIR

★ *Dev-Sol:*

Bildirisinde bu soruna "Kürt halkı üzerinde ulusal baskının şiddetlendiği", "faşist cuntanın Kurdistan halkının ulusal varlığını tanımadığı"nı soyleyerek değiniyor. Yalnızca 'halk' uzerinde ulusal baskıdan söz ederek, Kürt olan burjuvalar,ve toprak ağaları üzerındeki ulusal baskıyı gozlerden gizliyor. "Kurdistan halkı" sorununda da Kürdistan'ı yalnızca Türkiye Kürdistanı ile sınırlama hatasına düşüyor. Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını ne bildırisinde, ne de 12 Eylül'de dağıttığı diğer yayınlarda açıkça savunmuyor.

★ *Dev-İşçi:*

12 Eylül ile ilgili yayınlarında bu konuya özel olarak değinmiyor. Tavrı, "ortak çağrı"daki, herkesin istediği yere çekebileceği muğlak oportünist tavırdır. Cuntanın "Kemalist" olmadığını ispatlamaya çalıştığı noktada açık Türk şövenisti konumdadır.

İlginç olan, Dev-Yol ve diğer küçük-burjuva örgütlerinin, ortak çağrıda yer alan "Türk ve Kürt örgütleri" ifadesine imza atarak, kendilerinin "Türk örgütü" olduklarını resmen kabul ve tasdik etmiş olmalarıdır.

★ *THKP-C(Acılcılar):*

Bildırisinde Cunta tarafından, "Kürt ulusunun en doğal hakkı, ulusal varlığı ve gelişimi, tarihin yazmadığı barbarlıkla bastırılmaya çalışılmıştır" tespitini yapıyor. Bildiride ve 12 Eylul'de dağıttığı diğer yayınlarda Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını açıkça savunmuyor.

★ *Devrimci Kurtuluş(THKP-C):*

Bildirisinde "Türk ve Kurt ulusu ve çeşitli milliyetlerden oluşan halklarımız daha fazla sömürü, daha fazla baskı altına alınmış, daha da yokluk çekmeye ıtilmiştir" deniyor. Böylece bir yandan ulus ve halk birbirine karıştırılıyor; diğer yandan sorun "daha fazla sömürü, daha fazla yokluk"şeklinde gösterilerek, özel bir baskı olan milli baskı gözlerden gizleniyor.
Bunlar da ne bildiri, ne de diğer yayınlarında özel olarak Kürt ulusunun kendi kaderi'ni tayin hakkını savunmadılar.

★ *Partizan:*

ATİF adına çıkan bıldırıde,
"ezilen Kürt ulusu üzerinde dizginsiz milli zulüm"den söz ettiler; ve "tüm uluslar için tam hak eşitliği"ni savundular. Özel olarak bildiri ve yayınlarında Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını savunmadılar.
Bunlar da ortak çağrıdaki "Türk ve Kürt orgütleri" tespitine imzayı bastılar. Partizan hangisi acaba???

★ *Halkın Kurtuluşu:*

Halkın Kurtuluşu çağrıya neden "destekleyen olarak imza" attığını açıkladığı yerde en önemli gerekçelerden birisi olarak millı mesele konusunda çağrıda takınılan tavrı getiriyor ve şöyle diyor:

"Çağrıda yer alan maddelerden birisi şudur: 'Askeri faşist dıktatorluğün yıkılması, yerine halkın kendi demokratik iktidarının kurulması uğruna Turkiye ve Türkıye Kurdistanı'nda işçi sınıfımızın ve halklarımızın değişık biçimlerde girıştığı devrımci demokratık mücadeleyi desteklemek.'

"Bılindiği gibi Türkiye'de birçok küçük-burjuva ve burjuva Kürt hareketi, Kürt halkının kendi kaderini tayin hakkı mucadelesini emperyalizme ve sosyal-emperyalizme karşı mücadelenin dışında ve Kürt gericiliği hedeflenmeden sürdürülecek bir mücadele olarak ele almaktadır. Ve onlar için tek mücadele edilmesi gerekli olan güç, 'sömürgeci Türk egemen sınıfları - dır'. Milli meseleye ilişkin görüşlerimizi bu yazının sınırları içinde uzun boylu açmaya olanak yoktur. Ama bu tıp görüşler Kürt komprador burjuvazisi ve toprak ağalarını aklamak ve onlarla ittifak için açık kapı bırakma politikasının bir sonucudur. Bugün bütün dünyada olduğu gibi ülkemizde de ulusal sorunun özünü toprak devrimi teşkil eder. Ve her ulusal kurtuluş mücadelesi proleter devrimin bir parçasıdır. Çağımızda ezilen ulusların kurtuluşu ezilen ulus gericiliği de hedef alınmadan zafere ulaşamaz. Bugün ülkemizde faşist diktatörlüğün sınıfsal temelini sadece Türk komprador burjuvazisi ve toprak ağaları değil, bunlarla beraber Kürt komprador burjuvazisi ve toprak ağaları da oluşturmaktadır Çağrıda formülasyon ve benzerleri 'kurnaz' bir şekilde bu gerçeği örtbas etmeyi hedeflemektedir ve feodalizm aklanmaya çalışılmaktadır. Bu nedenle bugün Kürt, Türk ve azınlık milliyetlerden işçi sınıfı ve emekçi halkın emperyalizme, sosyal-emperyalizme, komprador burjuvazi ve toprak ağalarına karşı ortak bir

Oportünist-Revizyonist Cepheden

mücadelesi zafere götürecek tek yoldur. "Türkiye halkları" şeklindeki formülasyon, çok uzun bir süreden beri, Kürt milliyetçileri tarafından bilinçli olarak kullanılmaktadır. Bu terimin yanlışlığı bir yana, kullanıldığı her yerde Kürt toprak ağaları ve komprador burjuvazisi ve emperyalizm mücadelesinden dıştalanmaktadır. Bu çağrıdaki bu formülasyon da bu amaca hizmet etmek için bilinçli bir şekilde konulmuştu. Böylesine gerici bir formülasyonun da yer aldığı platformun bütününe katılmamız da elbette söz konusu olamazdı." (ES, özel sayı)

Halkın Kurtuluşu'nun bu tavrında doğrularla yanlışlar "ustaca" karman çorman edilmiştir. Ama bütün bu karman-çormanlık içinden Halkın Kurtuluşu'nun hakim millet şövenisti tavrı sızıtmaktadır.

Önce çağrıda Halkın Kurtuluşu'nun, çağrıya doğrudan imza atmamak için bulduğu iki gerekçeden birincisi, açıkça ezilen ulus milliyetçiliğine karşı mücadeledir. Ki hakim ulus milliyetçiliğinin açıkça "devrimci hareket" içinde Kemalizm savunuculuğu altında geniş bir şekilde hakimiyetini sürdürdüğü bir ortamda, böyle bir tavır, hakim ulus milliyetçiliğini gözlerden gizlemekten başka bir işe yaramaz.

İkinci olarak, gerçekten de çağrıda yer alan bu madde Marksist-Leninist açıdan eleştirilmek zorundadır. Ama onda eleştirilmesi gereken şey, Halkın Kurtuluşu'nun eleştirdiği noktalardan çok, bu maddenin kaypaklığı, muğlaklığıdır.
Ne demektir "Türkiye ve Türkiye Kürdistanı'nda ... değişik biçimlerde devrimci-demokratik mücadele"?

Bu hem öyle, hem böyle bir yoruma açık; muğlak, kaypak bir formülasyondur. Bu formülasyon, hakim millet şovenisti örgütler tarafından başka, Kürt milliyetçisi örgütler tarafından başka yoruma açık bir formülasyondur. Aynı zamanda 'mucadele biçimleri' açısından "barışçı" mücadele ile devrimin mümkün olduğu yorumuna açık bir formülasyondur, vs. Ama Halkın Kurtuluşu bunları eleştirmiyor. Onun eleştirisi 'Kürt milliyetçiliği'ne ve ona (kim tarafından acaba???) verilen tavize yöneliyor.

Şimdi gelelim Halkın Kurtuluşu'nun getirdiği eleştirilere:
Halkın Kurtuluşu eleştirisine önce Marksizm-Leninizmin ünlü "ulusun kendi kaderini tayin hakkı formülasyonu"nu bozmakla başlıyor. Ve "Kurt halkının kendi kaderini tayın hakkı mücadelesi"nden söz ediyor. Gerçekten "ulusun kendi kaderini tayin hakkı" son çözümlemede o ulusun halkının işi olacaktır. Halk yığınları mücadeleye katılmadan, 'ulusun kendi kaderini tayin hakkı'nı alması mumkun değildir. Ama bu hiçbir zaman , 'ulusun kendi kaderini tayın hakkı'nın eşittir 'halkın kendi kaderını tayin hakkı' olduğu anlamına gelmez. İbrahim Kaypakkaya yoldaş bu konuda daha 1972'de Şafak revizyonistleri ile girdiği polemikte şunları söylemiştir:

"HALKIN KENDİ KADERİNİ TAYİN HAKKI,
ULUSUN KENDİ KADERİNİ TAYİN HAKKI:

Şafak revizyonıstleri Marksızm-Leninizmin milli meseleyle ilgili en temel prensiplerini tahrif etmiş ve içinden çıkılmaz hale getirmişlerdir. En temel ilkelerden bırı olan "ulusların kendi kaderini tayın hakkı" ilkesini, "halkın kendi kaderini tayin hakkı" şeklinde tahrif etmişlerdir. "Halkın kendi kaderini tayin hakkı" ile "ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı", tamamen farklı şeylerdir. Bırıncısı, halkın iktıdarda bulunan gerıcı sınıfları devirmesi, iktıdarı ele geçirmesi, devletin hakimi olması, yani kısacası devrım yapması hakkı anlamına geldiği halde, ikincisi, milletın ayrı bir devlet kurma hakkı anlamına gelir. Şafak revizyonıstleri Kurt halkının devrım yapma hakkını tanıdıklarını ılan edıyorlar(!) Ve milli meseleyi de boylece halletmiş oluyorlar(!) Bravo doğrusu.

"İbret verici olan şudur ki, "halkın kendi kaderini tayin hakkı" formülasyonu bir zamanlar Buharın tarafından Lenin yoldaşa karşı savunulmuş ve Lenın yoldaş tarafından da eleştirilmiştir. Lenin yoldaşın Buharin'e cevabını aktaralım:

'Milli mesele hakkında da aynı şeyi soylemek zorundayım. Burada da yoldaş Buharın, olmasını ıstediği şeyi olanla karıştırmıştır. Milletlerin kendi kaderlerını tayin hakkını tanımalıyız diyor. Bir millet, proletarya ile birlikte burjuvazi demektir. Bız proleterler hor gördüğumuz burjuvazıye kendi kaderini tayın hakkını nıçin tanıyalım? Bu ıkı şey bırbırıyle mutlak surette bağdaşmaz! Musaadenızle, bugun fiılen var olanla bağdaşır. Bunu yok edersenız, sonuç sırf hayal olur.' (abç)

.....

'... 'Ben yalnız emekçi sınıfların kendi kaderlerini tayin hakkını tanımak istiyorum' diyor yoldaş Buharin. Bu demektir ki, sen Rusya'dan başka hıç bır ulkede başarılmamış olan bır şeyi tanımak istiyorsun. Gülunç şey.' (RKP-B 8. Kongresine Sunulan Parti Programı Üzerine Rapordan, DUKH, s.277-278)

"Bugün Turkiye'de 'Kürt halkının kendi kaderini tayin hakkı'nı, kendi ifadesiyle "ısrarla" savunan Şafak revizyonistleri, sadece "gülünç" olmuyorlar, aynı zamanda korkunç bir hakim ulus milliyetçiliğinin de en usta teorisyenleri oluyorlar. Bugün Türkiye'de devlet kurma hakkı, hakım Türk ulusunun bir imtiyazıdır. Kürt ulusunun ayrı bir devlet kurma hakkı zorla elinden alınmıştır. Komünistler hiçbir ulusal imtıyazı savunmazlar. Milletler arasında mutlak eşitliği savunurlar; kapitalızm şartlarında milletler arasında mutlak eşitlığın olamayacağını elbette bilirler; ama buna rağmen yıne de teorıde de kalsa, çeşitli milliyetten işçileriın ve emekçilerin birlığını sağlamak için, her türlü milli ımtiyaza ve eşitsızlığe karşı çıkarlar; olabildiği kadar en tutarlı, en geniş, en ileri demokratizmden yana çıkarlar. Şafak revizyonıstlere ne yapıyorlar? Kürt halkına devrim yapma hakkını bahşederek(!) Kurt milletinin devlet kurma hakkını ortadan kaldırıyorlar. Hakim Turk ulusunun devlet kurma imtiyazını alçakça ve sınsice savunma yolunu tutuyorlar. "Gülünç" olanın yanında "korkunç" olan şey budur!" (İbrahim Kaypakkaya, Seçme Yazılar, s.238-9, Ocak Yayınları, İstanbul 1979)

Onun bu söyledikleri bugün aynen Halkın Kurtuluşu için de geçerlidir.

Halkın Kurtuluşu aynı Şafak revizyonistleri gibi, "ulusun kendi kaderini tayin hakkı" ile "halkın kendi kaderini tayin hakkı"nı, böylece ulus ile halkı eşitleyerek; ya Kürt toprak ağalarının en azından bır bölümünü, Kürt milliyetinden burjuvaların en azından bir bölümünü Kürt halkı içinde ele almakta; böylece Kürt emekçi sınıfları ile, Kürt sömürücüleri arasındaki sınıf uzlaşmazlığını gözlerden gizlemekte; Kürt milliyetçisi bir pozisyonda durmakta; ya da Kürt toprak ağalarına, burjuvalarına da yapılan mılli baskıyı gözlerden gizlemekte, Türk şövenisti bir pozisyonda durmaktadır. Kı bu onun gerçek pozisyonudur. Halkın Kurtuluşu'nun bu konudaki tavrı bütünlük içinde ele alındığında, bu açıkça görülür.

Halkın Kurtuluşu "çağımızda ezilen ulusların kurtuluşu, ezilen ulus gericiliği hedef alınmadan zafere ulaşamaz" diyor. "Gerçek zafere" dense doğru olur. Çünkü Lenin'in dıkkat çektiği gibi, gerici sınıflar önderliğinde sözde bağımsız devletler kurulması mümkündür. İbrahim Kaypakkaya yoldaş bu sorunda da şunları söylemektedir:

"Marksist-Leninist hareket, Lenin yoldaşın da işaret ettiği gibi, bütün ülkelerin ve hele ezilen ülkelerin geniş emekçi yığınları önünde bıkmadan, usanmadan siyasi bakımdan bağımsız devletler kurma maskesi altında, gerçekte iktisadı, mali ve askerı alanlarda kendılerine tamamen tabi devletler yaratan emperyalist devletlerin sistemli biçimde uyguladıkları aldatmayı açıklar ve suçlar." (agk, s.258)

Halkın Kurtuluşu Kürt millıyetçisi örgütleri, onlar için tek mücadele edilmesi gerekli güç "sömurgeci Türk egemen sınıflarıdır" noktasından eleştirmektedir. Gerçekten de bir çok Kürt millıyetçisi örgüt bu pozisyonda durmakta; bir butün olarak emperyalizmi, onun ayakta tuttuğu, ve temel dayanaklarından biri olan feodalizmi hedeflememektedirler. Bu eleştirilmelidir. Marksist-Leninistler de bunu eleştiriyorlar. Ama Halkın Kurtuluşu'nun bu eleştirideki bakış açısı, Marksist—Leninist bakış açısı değildir. O (doğru olarak) feodalızmın de hedeflenmesı gerektiği; Kürt olan komprador burjuvazinin ve toprak ağalarının da devrımin hedefi olması gerektiğini savunurken; sorunun diğer yanını, bir bütün olarak Kürt ulusu üzerinde milli baskı ve zulüm uygulandığını gozlerden gızlemektedir. Yani hakim ulus şövenizmine karşı mücadele yokolmakta; ezılen ulus milliyetçiliğine karşı mücadele merkeze konmaktadır.

Halkın Kurtuluşu "Türkiye halkları" formülasyonunun da "gerici" olduğunu ıddia ediyor. Biz bu formulasyonun gerici olduğu tespitıne kesinlikle katılmıyoruz. Bu formulasyon doğru bir formülasyondur. Kendı başına ele alındığında hiçbir yan-

Oportünist-Revizyonist Cepheden

lışlığı yoktur. Sorun bunun kim tarafından, nasıl, ne için kullanıldığı sorunudur. Kurt milliyetçilerinin bu sloganı çeşitli milliyetlerden emekçilerin, işçi sınıfının ayrı örgütlenmesini haklı çıkarmak; Kurt toprak ağalarını ve burjuvalarını halktan göstermek, vb. amaçlarla kullandıkları açıktır. Diğer yandan Dev-Sol, Dev-Yol, vb. bazı kuçuk-burjuva; Turk milliyetçisi Kemalist örgütlerin aynı kavramı kendi milliyetçiliklerinin uzerini ortmek için kullandıkları da olgudur. Ama bütun bunlar bu kavramın kendisinin "gerici" olduğundan değildir. Bu kavrama bu şekilde saldırmak, aynı kavramı 'Rusya halkları' şeklinde kullanan Lenin'e, Stalin'e saldırmak demektir.

Biz "Türkiye Halkları" kavramı yerine propagandamızda, "Çeşitli milliyetlerden Turkiye halkı" kavramını kullanıyoruz. Ama bunun sebebi "Türkiye Halkları" kavramının 'gerici olması', vs. değil; "Çeşıtli millıyetlerden Türkiye halkı" kavramının söylemek istediğimizi daha iyi ifade eden bir formülasyon olmasıdır.

★ *MLKO:*

"Kürt ve Türk uluslarının ayrı ayrı örgütlenip Halk Savaşı" vermeleri gerektiğini söylüyor. 12 Eylül'de milli mesele konusunda takındığı bütun tavır bu.

★ *FKBDC:*

Bunların bildirisinde de, "Yaşasın tum devrimci, demokrat, yurtsever güçlerin, Türk ve Kürt halklarının Mücadele Birliği" şeklındeki genel bir slogan dışında bir şeye rastlanmıyor. Buraya "Mucadele Birlıği" sözleri, FKBDC içinde yer alan Kurt ulusundan ve Türk ulusundan devrımcılerin bir bölümü birleşik, bir bölumu ayrı orgutlenmeyi savunan çeşitli teşkılatların görüşlerinın bir uzlaşması olarak konulmuş; ve oportünizm bir kez daha sergilenmiş.

★ *Dengé Komal:*

Dengé Komal broşüründe ilke olarak "anti-sömürgecilik" ve "Kürdistan için alternatif iktıdar olgusu" savunuluyor. Kendileri zaten bu ılkeler üzerıne pazarlık yapılamayacağından eylem birliğini (11 Eylul) reddettiklerini açıklıyorlar ve bu konuda tavız veren Kurt siyasetlerini, anti-sömürgeciliği anti-şövenizme indirgedikleri için ısım vermeden eleştiriyorlar.

Dengé Komal'ın genel siyaseti bütün "Türk solu"nu aynı kaba koymaktadır. "Dersim dağları alev alev yanarken, Munzur'dan su yerine ınsan kanı akarken, kendisine komünist diyenlerin, bunu, bu kanlı ve vahşi eylemi, 'enerjik reformlar' diye alkışladıkları unutulmamıştır" diyerek, gerçekten bu konudaki "yüzkarası mirasa" dikkat çekmekte; ancak bunu Kürt milliyetçisi olmayan tüm örgütlere verdiği "Türk solu" adı altında tüm örgütlere malederek, alabildiğine Kürt milliyetçiliğini körüklemektedir. Bunu yapan örgütün, broşürünün en başında "ulusal yanla enternasyonal yan arasında" diyalektik bir bütünlük olduğunu söylemesi; bu bütünlüğün ulusal yan lehine bozulmasını;"enternasyonal yanın devre dışına düşmesi" şeklinde eleştirmesi ile karşılaştırılınca, bu tavır büsbütün kötü olmaktadır.

İlginç olan yan, örgütlenme sorununda Dengé Komal'ın şunları belırtmesidır:
"Milliyetlere göre örgütlenme, Türk ve Kürt solunun Avrupa örgütlenmesinin merkezinde durmaktadır. Kendisini çeşitli bicimler içinde ortaya koyan bu çarpıklık, birçok durumda belirleyici olmaktadır."

Buradan bizim çıkartabıldığimiz, Dengé Komal'ın aslında —en azından Avrupa'da— milliyetlere göre örgütlenmeden yana olmadığıdır. Dengé Komal'ın milliyetçi kafasıyla, milliyetlere bölünmeden bır örgütlenmeyi nasıl yapacağı gerçekten de sorundur.

★ *TKP:*

PİDEF için "Kürt ulusu üzerinde baskı" vardır, o kadar! İşte bu konudaki yüzkarası mirasın gerçek sahibi bunlardır.

★ *İşçinin Sesi:*

Milli mesele ile ilgili olarak "Kürt halkına ayrılma hakkı" sloganı atıp, ulusların kendi kaderini tayin hakkı ilkesini sulandırıyor.

★ *Komkar:*

Komkar'a göre Kürdistan işgal altındadır. Türk devletinin sömürgesi durumundadır. Cunta "Türkiye Kürdistanı'nda ulusal uyanışı durdurmak, ulusal kurtuluş mücadelesini kırmak için en barbar yöntemlere" başvuruyor. Bunların da Marksizm-Leninizmin ulusların kendi kaderlerini tayin hakkının savunulması ilkesiyle pek alâkaları yok.

Bir bütün olarak ele alındığında, 11 Eylül eylemi, milli mesele konusunda bır yanda Türk şövenizminin açık ve gizli savunucuları ile Kürt mılliyetçisi örgütler arasında karşılıklı tavizler temelinde gerçekleştirilen bir eylem birliği olmuştur.

CUNTAYA KARŞI MÜCADELE SORUNU

11 Eylül'e katılan tüm örgütler, sosyal faşistlerle de eylem birliği yaparak, Cuntaya karşı mücadeleyi aslında devrim için mücadeleden ayrı olarak ele aldıklarını göstermiş oldular. Biz yine kısaca bu orgütlerin elimize geçen yayınlarında bu konuda neler söyledıkleri üzerinde duracağız.

★ *Dev-Sol:*

Dev-Sol, daha önce de belırttiğimiz gibi, faşist cuntaya karşı mücadelenin, "kıtlelere güven veren devrimci şiddet eylemleriyle" gelişebileceğini söylüyordu. Bu sözler, Cuntaya karşı mücadelenin, devrim mücadelesine bağlı olarak ele alınması gerektiğini, Cunta sonrası gelecek düzenin de Cunta döneminden hiç farkı olmayacağı olgusunu açıklamayan, faşist Cuntaya karşı mücadele denerek, faşist Cunta gittiğinde neye karşı mücadele edileceğinin üstünü örten sözlerdir. Mücadele bicimi konusunda ise savunulanlar, açıkça kitleyi sürüklemeye gören narodnik görüşlerdir.

★ *Dev-İşçi:*

Devrimci İşçi'de "Bazı tartışma noktaları" yazısında "Cuntaya (ve onun gelecekte alabileceği sivil ya da sivil-askerkarması biçimlere) karşı mücadele"; "devrimci program etrafında; devrimci bır iktıdar alternatifi" gibi laflar edilerek ; sözde Cuntaya karşı devrimci iktidar alternatifi ortaya konuyor. Fakat Dev-İşçi'nin bugüne kadarkı pratiği bunun tam tersini ispatlıyor ve Dev-İşçi'nin mücadelesini Cuntaya karşı mücadele ile sınırladığını ve mücadelenin ve propagandanın merkezine devrim sorununu koymadığını gösteriyor.

★ *THKP-C(Acilciler):*

Bunlar da "faşist askeri diktatörlüğü devrimle devirme mücadelesinin yoğunlaştırılmasından" bahsediyorlar. Fakat bildirilerinde Cuntadan sonra gelecek düzenin özde farklı bir düzen olmayacağı konusunda hiç laf etmiyorlar.

★ *Devrimci Kurtuluş(THKP-C):*

"12 Eylül ve oligarşiye karşı mücadele"den dem vuruyorlar. Yine diğerleriyle ortak yan, Cuntaya karşı mücadelenin, devrim için mücadeleye bağlı olarak ele alınması gerektiğinin ortaya konmaması.

★ *FKBDC:*

Meseleyi, "tek ve gerçek yol, faşizme karşı, Cuntaya karşı , devrımı güçlü bir seçenek olarak dikebilmektir" şeklinde koyuyorlar. Bu formülasyondan faşizmi yalnızca Cunta olarak anlayıp anlamadıkları da ortaya çıkmıyor.

★ *Partizan:*

Devrım konusunda lafa bakılırsa "hıç taviz vermeyen", oldukça "keskin" bır siyaset. Onun için, sosyal faşistlerle eylem birliğinde Cuntaya karşı birleşebilecek asgari müşterekler bulabıldi! Boylelıkle de ne kadar tutarsız olduğunu gösterdi.

★ *Halkın Kurtuluşu:*

Halkın Kurtuluşu, "Revizyonizme karşı mücadele faşizme karşı mücadeleden ayrılamaz" başlıklı yazısında, açık bir şekilde,

Oportünist-Revizyonist Cepheden

formulasyon olarak da, "Cuntaya karşı mücadele, devrime bağlı ole alınacak" diyor. Ne var ki, bu sözlerin aslında aldatmacadan öteye gitmediği kendini, 11 Eylul pratiğinde bir kez daha gosterdi. Halkın Kurtuluşu'nun, "revizyonistleri dışlamak için" revizyonistlerle olan eylem birliğini desteklemesi gerçekten anlaşılmazdır.

★ MLKO:

MLKO'nun bildirisinde, "Demokratik Halk Devrimi" sozlerine rastlıyoruz. Fakat Demokratik Halk Devrimi mucadelesinin bir parçası olarak Cuntaya karşı mucadele edilmesi gerektiğini onlar da bu bildirilerinde yazmıyorlar.

★ Denge Komal:

Bu konuyla ilgili şunları yazmış:

"'Faşizme hayır, demokrasiye evet' diye bar bar bağıran Kürt solu, ideolojik hegemonyası altında ezildiği Türk solunun genel eğilimlerine uygun olarak 'demokratik halk iktidarı' diye bir iktidar biçiminden de soz etmektedirler. Bu kavram, sosyolojik bir kavramdır. Bir ajitasyon kavramıdır. Siyasi olarak ikiyüzlülük, teorik olarak oportunizmdir. Halk iktidarı demek, genelde, burjuvazının dışındaki tüm sınıf ve katmanların iktidarı demektir. Tarihte böyle bir iktidar ne olmuştur ve ne de olabilir. Marksist devlet teorisine gore, iktidar sınıfa aittir. Devlet egemen sınıfın baskı ve şiddet aygıtıdır. Halk devleti, sosyolojik bir ifade olarak kullanılabilir. Halk devletinin siyasal bir biçim olarak kullanılması, sınıfların homojenleşmeye doğru evrimleştiği, proletarya diktatörlüğü altında, ulusun proleterleşmeye doğru evrimleştiği, bir ilişki biçimi olarak toplumun eşit haklar ve görevlerle yeniden örgütlendirildiği bir toplumsal sistematik için geçerli olabilir.

Her neyse. Varsayalım ki, bu ifade doğrudur. Varsayalım ki, Türkiye pratiğinde solun tum ogeleri "demokratik halk iktidarı" olgusunda anlaştılar. Peki, böyle bir durumda "bağımsız Kürdistan" diyen bayların tavrı ne olacaktır? Çünku, demokratik halk iktidarı deme, Turkiye'nin siyasi sınırları içinde bir devlet iktidarı demektir. Bu devlet içinde iktidarsız, fakat bağımsız bir Kürdistan nerede, nasıl duruyor?" (agb, s.30-31)

Yanı Dengé Komal için Türkiye'de demokratik halk devrimi en fazla Kürdistan'la ilgili olduğu surece tartışılabilecek bir kavram.

★ TKP:

Devrim sorunu olmayanlar, Cuntaya karşı mucadeleyi devrim sorununa bağımlı olarak tabii ki ele alamazlar.

★ İşçinin Sesi:

Bunlara gore, "Tanklarla gelen devrimle gidecek". Peki, "tanklarla gelmeyenler" ne olacak? Hedef karartmak, keskin görunümlü sloganların arkasına gizlenmek İşçinin Sesi'nin temel özelliği.

★ Komkar:

Bildiri her halükârda kendini Cuntaya karşı mucadeleyle sınırlayan bir bildiri.

YÜRÜYÜŞ DEĞERLENDİRMESİYLE İLGİLİ

Bu konuda Dev-İşçi, Partizan(ATİF), İşçinin Sesi'nin değerlendirmeleri elimizde var.

★ Dev-İşçi:

Devrimci İşçi, olumlu olarak değerlendirdiği bu eylem birliğinin gerçekleştirilebilmesi için iki aylık yoğun bir çalışma yapıldığını soyledikten sonra, şöyle diyor:
"Yurtdışı Devrimci Demokratik hareketi açısından Frankfurt 82 platformu şuphesiz önemli bir donum noktasıdır. Sadece yurtdışı için değil, Turkiye için de önemli bir gelişmedir."

Biz bu değerlendirmede sadece bir yere, o da bu platformun, bu bir araya gelişin önemli bir dönüm noktası olduğuna katılıyoruz. Fakat bu donum noktası, "devrimci, demokratik hareket" için geriye doğru bir donum noktasıdır.
Bu dönüm noktasında devrim isteyen kıtlelerin "birlik" istekleri, en uç noktasına kadar sömürülmüş, devrim ile karşı-devrim arasındaki kalın çizginin gözlerden gizlenmesine hizmet edilmiş oldu.

Dev-Yol,
"Daha bir sene oncesine kadar bu grupları aynı masa etrafına oturtmak bile mümkün olmuyordu. Bu noktada bu gruplar bir arada yürürken, geçmişe ilişkin günahlarını da hatırlayıp, halka hesap vermekle yukumludurler" diyor.

Halka hesap vermekle ilgili olarak Dev-Yol'a soyleyeceğimiz şudur: Dev-Yol da halka hesap vermesi gereken teşkilatlardan birisidir. Ama yukarıdaki alıntılarda çizdiği çerçeve içinde değil! Tam tersine, "devrimci güçlerle karşı-devrimci güçleri bir araya getirdim" diye nerdeyse zıl takıp oynayacak olan Dev-Yol; karşı-devrime hizmet eden bu anlaşmalarda oynadığı rolden, çopçatanlık şampiyonluğundan dolayı halka hesap vermekle yukumludur!

★ Partizan(ATİF):

ATİF'ın değerlendirmesi şöyle:
"Yuruyuş ve miting bir takım eksiklik ve aksaklıklarına, tali bazı hatalarına rağmen baştan sona güçlü bir devrimci haykırışın sesi oldu. Esas olarak olumlu geçen bu eylem, faşist cunta ve emperyalistlere, sosyal emperyalistlere ağır bir şamar oldu."

Bu eylem, emperyalıstlere ve sosyal-emperyalıstlere, gerçekte değil şamar vurmak; doğru durust bir fiske bile vuramamıştır; emperyalizmin bir bölümü ile kucak kucağa; emperyalizme şamar vurulması, olsa olsa Partizan gibi oportünistlerin kafasında gerçekleşir.

"Sosyal-emperyalıstlere ağır bir şamar" olmuş! Onun için sosyal-emperyalistlerin uşakları gerek yürüyuş sırasında dağıttıkları, gerekse yurüyüş sonrası yaptıkları değerlendirmelerinde bu eylemi göklere çıkardılar! Bu ne biçim şamar?

★ İşçinin Sesi:

İşçinin Sesi değerlendirmesine tıpkı ATİF gibi(?) başlı . "Onbinlerin katıldığı yürüyüş faşist cuntaya güçlu bir şamar, Türkiye devrimi açısından önemli bir kazanım oldu"

ve bıtırıyor: "Genel olarak değerlendırdiğimizde, 12 Eylül'un 2. yıldonumunde yapılan bu yürüyüş çok önemli bır kazanım dır. Gerıcılik donemındeki bu güçlü devrımci çıkış, faşist cuntaya güçlü bir tokat ve Türkiye devrimı açısından önemli bir kazanımdır."

İşte bu eylemde devrim ve karşı-devrim arasındaki kalın çizginin sılındiğinin bir ispatı daha. Bir eylem; karşı-devrımcilerin ve devrim saflarında olanların ıkı aynı değerlendirmesi!

12 Eylul eylemi ile ilgili bazı "İNCİ"LER

"Demokrat" da 11 Eylul yürüyüşünü uzunca bir yazıda değerlendirdi. Bakın "Demokrat"ın derdi neymiş:

"CHP'den kimseler yoktu. Bülent Ecevit hapisteydi. Hakkında açılan davaların da tümü sonuçlanmamıştı. Sahi neredeydi "Halkçı Devrimci Federasyonu" adı ile bilinen CHP'nin yan örgütü federasyon? Cunta CHP'ye çok mu hayır getirmişti?"

(Demokrat, S.9)

TKP Merkez Komitesinin yürüyüş sırasında dağıttığı "Açıklama"sından:

"TKP, hiçbir burjuva partısinin olamadığı ve olamayacağı kadar ulusal bir partidir."

Ne diyelim! Gerçekten de öyledir. Türk oğlu Turk bir parti!

Oportünist-Revizyonist Cepheden

DEV-SOL'UN ÇOK "SOL" GÖRÜNÜMLÜ EYLEMİNİN SAĞCI ÖZÜ ÜZERİNE

Dev-Sol'un çok 'sol'görünümlü eyleminin sağcı özü üzerine

Dev-Sol da, diğer birçok orgut gibi yurtdışında Anayasa oylamasından once bir bildiri dağıttı.

Bildiride Dev-Sol, oportunist revizyonist cephedeki butun diğer gruplar gibi, tek kelime ile diğer emperyalist güçlerden söz etmeyerek, Cuntanın 'Amerikancı' olduğu tespitini yapıyor. Ardından Cuntanın "45 milyon Türkiye halkına" (Aydınlık'ın kulakları çınlasın! BN) yaptığı baskıları anlatıyor.

Daha sonra Cuntanın "açık faşist yönetimini anayasal bir elbise giydirerek meşrulaştırma çabası" içinde olduğu; "Ve bu anlamda da Amerikancı faşist cuntanın demokrasi masallarının bugün bir yutturmacadan başka birşey" olmadığı tespitlerini yapıyor.

Dev-Sol daha sonra "Amerikancı Cuntanın faşist yüzunu, Anayasanın gerçek niteliğini ancak devrimciler teşhir edebilir" diyor; ve bunun nasıl olacağı konusunda şu tespitleri yapıyor:

"Bu açıdan bugün bizlerin onundeki görev faşist cuntanın Anayasasını ve referandumunu bir araç olarak kullanıp Amerikancı faşist cuntanın yuzunu kıtlelere teşhir etmektir. Bu da faşist cuntaya karşı mucadelenin daha da güçlendirilmesinden başka birşey değildir. Ve faşist cuntanın demokrasi oyunlarının alt üst edilmesi ise ancak silahlı mucadele alternatifinin gelişitirilmesine bağlıdır.

Başka bir deyişle faşizmin güçluluk ve buna bağlı olarak yarattığı psikolojik ustunlüğü yıkıp, halk kıtlelerini mucadeleye sevketmenin artan faşist baskı ve terör politikasını etkisizleştırmenin temel yolu silahlı savaştan geçmektedir.

Bu anlamda Turkiye solu bugun bir kere daha dönum noktasını yaşamaktadır. Ya mucadele kaçkınlığı tavrı bir tarafa terkedilerek silahlı mücadele alternatifine dort elle sarılınacak, ve bu alternatif cuntaya karşı gelişitirilecektir. Ya da kuzu kuzu yurt dışında oturup faşist cuntanın bir an once gitmesi için 'dua' edilecektir.

Faşist cunta bütun azgınlığıyla saldırıyor bize ya teslim olun, ya da safınızı belirleyin diyor. Faşizmin bu tavrı karşısında barışçılık, anayasal mücadele hele hele yurt dışından gazel okumak sökmez. Yurt dışından ulkedeki mucadeleye yonelik ahkâm kesmek, "kendi çalıp kendi oynamaktan" başka bir şey değildir.

Belirleyici olan mucadele kuşkusuz ulke içinde cuntaya karşı verilen mucadeledir. Bu da silahlı mücadelenin orgütlendirilmesinin ta kendisidir.

Bu anlamda tüm güç ve enerjimiz boyle bir alternatifin yaratılması için mücadeleye seferber edilmelidir.

Bu gerçeğin yanısıra elbetteki yurt dışındaki mücadelenin onemi yadsınamaz. Ülkede devrimci harekete yurtdışında dayanışma hareketi yaratmak bugun yurtdışında bulunan Türkiye'li devrimcilerin onünde hayati bir gorevdir.

Bu nedenler herşeyden önce yurtdışındaki Türkiye'li devrimciler tum güçlerini faşist cuntanın gerçek yuzünü ve Anayasanın niteliğini teşhire yönelik, mücadelede kullanmalıdırlar. Boylesi önemli bir görev bugun yurtdışındaki Türkiyeli devrimcilerin önünde durmaktadır.

Ve bu görevin de yerine getirilmesi, mücadeleyi sozde olmaktan, çağrı olmaktan çıkarıp, eyleme, pratiğe dönüşturmekle mümkündür."

Görüldüğü gibi, Dev-Sol'un bildirisinde birkaç nokta one çıkıyor:

Önce, Dev-Sol mücadelesini bütün oportunist-revizyonistler gibi, Cuntaya karşı mücadele ile sınırlıyor. Onun da tek derdi Cunta! Cuntaya karşı mücadeleyi; devrim için mucadeleden ayrı ele alan; ona bağlı kılmayan bir mücadele anlayışı; bu anlayış hangi sol laflar altında savunulursa savunulsun; faşizme karşı burjuva demokrasisini savunmanın ötesine geçmeyen sağcı bir anlayıştır.

İkinci olarak; Dev-Sol oportünist revizyonist cephenin içinde 'sol' gorunme, 'sol' laflar etme; lafta "solculuk"ta diğerlerini geride bırakan bir tavır içindedir. O 'silahlı mucadele alternatifinin gelişitirilmesi' dediği şeyin propagandasını yapmakta; ve ilk bakışta bu, 'barışçı geçiş', vb. saf sataları savunanlara göre olumlu görünmektedir. Ama sorun biraz açıldığında, 'silahlı mücadele alternatifi' denen şeyin de "Cuntaya karşı" sınırlandığı görülmektedir. Dev-Sol 'silahlı mücadele' alternatifi dediği şeyden, gerçekte iyi eğitilmiş; iyi silahlanmış kuçuk silahlı grupların, halk yığınları adına; ve işçi sınıfının, emekçilerin sınıf hareketinin yerine yaptığı 'heyecan verici' silahlı eylemleri anlamaktadır.

Dev-Sol alternatifi; "ya cuntaya karşı silahlı mucadele alternatifi geliştirilecek —Ya da yurtdışında kuzu kuzu oturulacak, dua edilecek' şeklinde koyuyor. İşte bu tam da kuçuk burjuvazinin kendi onüne koyacağı alternatiflerdir.

Biz once silahlı, şiddete dayalı devrimin ilkesel bir sorun olduğunu; devrimin ancak ve yalnız şiddetle; işçilerin-koylülerin silahlı mucadelesi ile gerçekleşebileceğini soyluyoruz.

İkinci olarak; her türlü mücadele biçiminin kullanılabileceğini; hangi biçimin one çıkacağının önceden masa başında tespit edilemeyeceğini soylüyoruz.

Üçüncu olarak, bugün işçilerin, koylülerin, tum emekçilerin sınıf mucadelesinin faşist zorbalıkla bastırıldığı, kendiliğinden hareketin yıllardan beri görulen en düşük seviyede bulunduğu bir ortamda, 'silahlı mücadele esastır', vs. şeklindeki tespitlerin ya palavra oldukları; ya da devrimci enerjiyi çarçur eden maceracı eylemlere yol açacaklarını soylüyoruz.

Dordüncü olarak, bugün 'Cuntaya karşı silahlı mucadele alternatifine sarılmamak'ın alternatifinin hiçbir şekilde yurt dışında kuzu kuzu oturup, Cunta gitsin diye dua etmek olmadığını; bugun gerçek devrimci alternatifin her alanda Bolşevik Parti inşasının gorevlerine dört elle sarılmak olduğunu soyluyoruz.

Dev-Sol bildirisinde lafta gayet keskin gorunuyor. Ve çokça silahlı mücadele alternatifi lafı ediyor. Sadece lafa bakılsa, o zaman Dev-Sol'un kendini modern revizyonistlerden ayırdığı söylenebilir. Ama durum hiç de bu değildir. Dev-Sol gerçekte modern revizyonist 'anti-cunta'cı mucadele ozunu, 'sol' laflar altında yurutuyor, o kadar.

Devrim sorununu sabırlı, bilimsel bir çalışmanın urunü olarak gormeyenler; bugün yaptıkları işin sonuçlarını mutlaka bugun gormek isteyenler açısından tabii ki ismini duyuracak bir kaç gurültülü eylem; işçi sınıfı ve emekçiler içinde yurutulecek uzun sureli planlı çalışmaya tercih edilecektir. Tabii ki sürekli 'silahlı eylem ajitasyonu' ile pompalanan küçukburjuvalar için, bu silahlı eylemlerin başarısızlığı halinde, ya da yurütulememesi halinde, yapılacak bir iş kalır: "Yurtdışında kuzu kuzu oturup, ah şu Cunta gitse diye dua etmek". Dev-Sol bu alternatifleri koyarken, kendisinin durumunu koyuyor ortaya! Yurtdışında çıkarılıp dağıtılan bir bildiride, "Yurtdışından gazel okumak yetmez", vs. şeklindeki 'bilimsel tespitler' de herhalde Dev-Sol'un kendi kendisi ile yuruttüğü bir polemik olsa gerekir!

Dev-Sol bildirinin en sonunda yurtdışındaki devrimcilerin "tum güçlerini faşist cuntanın gerçek yuzunu ve Anayasanının niteliğini teşhire yonelik mucadelede kullanmaları" gerektiğinden ve "mucadeleyi çağrı olmaktan çıkarıp, eyleme, pratiğe dönüşturmek" gerektiğinden soz ediyor.

Bu lafların ne anlama geldiği; Dev-Sol sempatizanlarının bu bildiriden kısa sure sonra yaptıkları konsolosluk işgal etme eylemlerinde görüldü. Bu eylemlerin en cafcaflısı Batı Almanya'da Köln'de gerçekleştirildi. Daha önce de PKK, Partizan, Dev Yol gibi gruplar konsolosluk işgalleri gerçekleştirmişlerdi. Ama Köln'de Dev Sol'un gerçekleştirdiği işgal bunlardan değişiktı. Bu işgalde ilk defa silah kullanıldı. Dev-Sol diğer küçuk-burjuva gruplarına kendisinin 'en' silahlı mücadele taraftarı olduğunu gosterdi!

Konsolosluk işgali eylemi, işgalcilerin 'demokratik' Alman polisinin! iltica dilekçelerinin kendisine verilmesini kabul etmesi ile, ve işgalcilerin Alman polisine teslim olmalarıyla sonuçlandı.

Ne oldu? Bu eylemle savunulan içerik neydi? Bu içeriği savunmak için böyle bir eyleme gerek var mı idi? Yoksa, bu eylem neden?

Bu eylemle işgalciler yukarıda alıntı yaptığımız bildiride ki içeriği savundular. İşgal sırasında gazetelere ve radyo ve televizyon istasyonlarına gonderdikleri ve okunmasını talep ettikleri bildiride savunulan goruşler aynıdır:

- *Amerikancı cunta halklarımıza baskı ve zulüm uyguluyor*
- *Oylaması istenen anayasa demokratik değil*
- *Anayasa oylaması faşist yonetimin meşrulaştırılması için yapılıyor*

Oportünist-Revizyonist Cepheden

* Bütün Türkiyeli devrimci ve demokratların görevi bu anayasayı protesto etmektir
"Amerikancı Faşist Cuntanın anayasasına hayır!
Yaşasın Türkiye halklarının kurtuluş mücadelesi
Yaşasın bütün dünya halklarının devrimci dayanışması"

Bildirinin içinde savunulan öz, Cuntaya karşı mucadele ile sınırlı olduğu için, 'Türkiye halklarının kurtuluş mücadelesi' de buna bağlanmış; halkların devrimci dayanışması da buna indirgenmiş oluyor.

Gerçekte Dev Sol'un 'silahlı eylem' ile savunduğu öz, burjuva demokrasisinin sınırlarını hiçbir şekilde aşmayan bir oz dür. Böyle bir öz, burjuva demokratları; ve kendine demokrat diyen herkesin savunabileceği bir özdür. Nitekım anayasa oylaması öncesi ve sonrasında bir surü burjuva yayın organında, radyo ve televizyonunda verilen haberler ve yapılan yorumlar, özde Dev Sol'un 'silahlı eylem' ile yaymaya çalıştığı görüş lerle birleşen görüşlerdi.

Böyle bir özü savunmak için 'silahlı konsolosluk işgali' ve bu işgal sonunda işgalcilerin 'demokrat' Batı Alman polisi - nın eline verilmesi, kelimenin tam anlamı ile bu eyleme iyi niyetleri ile katıldıklarından kuşku duymadığımız devrimcı ın sanların enerjisini boş yere harcamak, çarçur etmekten başka birşey değildir.

Bu eylemi planlayan kafalar için sorun, hem kendi tabanlarına, hem de cümle aleme, 'Dev Sol'un varlığını ve savaştığı nı' göstermektir. Diğer küçük-burjuva grupları 'geçmek'tir. Tabanı istim üzerinde tutmaktır. Ve hesaplar aslında Batı Almanya'da 'demokrasi'ye güven üzerine kurulmuştur. 'İltica dilekçesi taleplerinin polis tarafından alınmasının kabulü üzerine polise teslım olma'nın başka hiçbir yorumu ve anlamı yok tur. Batı Almanya'da, ve Batı Avrupa'da olan "demokrasi"ye bu guven, küçük-burjuva sınıf yapısının, ve düşüncesinin tabii sonucudur. Ama bu düşünce bütünü ile yanlış, ve devrimci çevre içinde mutlaka yıkılması gerekli bir düşüncedir.

Biz bugün açıktır ki, Batı Alman emperyalizminin Türk faşistlerine teslim etme tehdidi altında tuttuğu konsolosluk işgalcileri ile dayanışma içindeyiz. Onların serbest bırakılması; Türk faşistlerine teslım edilmemesi, vb. talepleri gücumüz oranında yaygınlaştırmaya çalışıp; bu yönde yapılacak eylemlere gücümüz oranında destek olacağız.

Ama işgalcilerle dayanışma demek, bizim açımızdan hiçbir şekilde, bu eylemin yanlışlığını teşhir etmemek; bu eylemin hazırlayıcısı küçük-burjuva çizgisini mahkûm etmemek; devrimci enerjinin böyle çarçur edilmesine karşı çıkmamak demek değildir.

ÇİN HALK CUMHURİYETİNDE ARTIK PROLETARYA DİKTATÖRLÜĞÜNÜN LAFI BİLE YOK!

Çinli revizyonistler karşı-devrimci yollarında yürumeye bütün hızları ile devam ediyorlar.

Ekım ayında yapılan Çın Komunist Partisi 13. Parti Kongresinde yeni bir temizlikle, Teng Hsiao-ping takımına göre biraz daha yavaş gidilmesini savunan revizyonistler hemen hemen bütünü ıle tasfiye edildi. Parti kongresinın hemen ertesinde de ideolojik olarak temelde birleşılen SBKP revizyonistleriyle bozuk olan ilışkılerin duzeltilmesi için yenı adımlar atıldı.

13. Partı Kongresinde, Çin'de revizyonizme karşı kitlelerin harekete geçtiği Buyük Proleter Kültur Devrimi; bir kez daha, ve bütün olarak mahkûm edildi. Bu muazzam devrim hareketı Çin Halk Cumhurıyeti için en büyuk felaketlerden bırı olarak adlandırıldı. Kültur devrimcıleri lanetlendi.

Çin KP 13. Partı Kongresinin ardından "Çin Milli Halk Kongresi" Kasım sonunda toplandı. Ve bu halk kongresi yenı bır Anayasa kabul etti.

Bu Anayasa Çın Halk Cumhuriyetının dorduncu anayasasıdır.

Birinci Anayasa 1954 yılının anayasasıdır. Bu Anayasaya göre Çin Halk Cumhuriyeti henüz "Bir Halk Cumhuriyetidir".

İkinci Anayasa Kültur Devrimi ertesinde hazırlanan; araya Lin Biao olayı girdiği için ancak 1975'de kabul edilen anayasadır. Bu Anayasanın girişinde Çin Halk Cumhuriyetinin "proletarya diktatörlüğunun hükum sürduğu, sosyalist bir devlet" olduğu tespiti vardır. Ayrıca giriş bölumünde Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesinin yolgösterici olduğu tespiti ; Çin Devrimının Çın KP ve Mao Zedung önderliğinde zafere ulaştığı; Büyük Proleter Kültür Devrımı ile revizyonist yozlaşmanın engellendiği, vb. tespitler vardır.

Üçuncü Anayasa 1978 yılında kabul edilen Anayasadır. Mao'nun ölümü ve "dörtlü çete" diye adlandırılan kültur devrımcılerının revizyonıstler tarafından bir darbe hareketı sonucu tasfiyesinden sonra kabul edilen bu Anayasanın 1975 Anayasasından farkı, 1975 Anayasasında yer alan Kültür Devrimini hatırlatan, ve ona dayanan bir dizi maddenin silınmış olması - dır. Mao Zedung'a övgü de 1975 Anayasasına göre ıyıce sınırlandırılmıştır.

Şimdiki Anayasa, 1978 Anayasasında halâ yer alan "Çın Halk Cumhurıyeti proletarya diktatörlüğünün hükum sürduğü sosyalist bir devlettir" tespitini kaldırmış; yerine "Çin Halk Cumhuriyeti halkın demokratik diktatorlüğünün hükum surduğu sosyalist bir devlettir" tespitini geçirmiştir. Böylece Çınlı revizyonistler proletarya diktatörlüğünün lafzının bile kendilerini rahatsız ettiğini; kendi bürokrat-burjuva dıktatorlüklerini maskelemek için 'halkın demokratik diktatörluğu' kavramını kendileri için daha uygun bulduklarını göstermiştir. Bilındiği gibi, Kruşçev revizyonıstleri de SBKP'nin 22. Parti Kongresinden sonra, SBKP'nin artık 'bütün halkın' partisi, Sovyetler Birliği'nin ise 'butun halkın devleti' olduğunu idda etmişlerdi. Çin KP 1963'te Kruşçev revizyonistlerine karşı yuruttuğu polemikte, onların bunu proletarya diktatörlüğunu tasfiye etmiş oldukları olgusunu teorik olarak gerekçelendirmek için bir manevra, ve Marksizm-Leninizmden bır sapma olarak mahkûm etmişti.

Şımdi Çinli revizyonistler, Kruşçev revizyonıstlerının iyi öğrencileri olduklarını butun dunyaya gösteriyorlar.

Yenı Anayasada yapılan tek değişiklik tabii ki bu değil. Bunun dışında şu değişıklikler de goze çarpıyor:

* 50'li yıllarda kurulmuş olan 50 000 halk komünü, siyasi birım olarak dağıtılıyor. Artık halk komünleri kendi yöneticilerini doğrudan seçimlerle işbaşına getiremeyecek; Komünler yalnızca iktisadı birimler olarak varlığını koruyor. Bu ıktisadı bırımlerin yönetimlerı, yalnızca iktisadi yönetımle ılgılı sorunlarda danışma fonksiyonuna sahip olacak.

* Bunun yanında "Özgür ticaret alanları" kurulacak. Bu alanlarda yabancı sermayeye hiçbır sınır koymadan yatırım yapma, fabrıka kurma, vs. imkânı tanınacak. Bu alanlarda çalışanların 'çalışma disiplini'ni sağlamak ıçın ozel kurallar konulacak! Emperyalist yabancı sermaye için bundan buyuk fırsat ve kolaylıklar yaratmak mümkün değildir. Bu 'usûl' emperyalizmın kendine sıyasi ve iktisadı yönden en çok bağımlı olan alanlarda gerçekleştırdiği bır somürü 'usûl'udür.

* 1978 Anayasasında halâ yer alan; ve Büyük Proleter Kültur Devrımının Anayasaya getirdiği bir kazanım olan 'grev hakkı' yenı Anayasada yok!

İşte Çın'deki 'halkın demokrasisi'nin yenı anayasasının bazı yenilikleri(!) bunlardır. Bunlar gerçekte hiç de yeni olan şeyler değildir. Bu anayasa, bürokrat burjuvazinin işçi sınıfı ve tum emekçi halk uzerindeki lafta sosyalist, özde faşist nıtelikteki diktatorlüğünün hukukı ifadesidir.

Çin proletaryası; bütun ülkelerin işçileri ve ezilen halklarla omuz omuza, revizyonistlerden bır gün mutlaka hesap soracaktır!

BATI ALMANYA' DA HÜKÜMET DEĞİŞİKLİĞİ

13 yıldan beri Batı Alman emperyalizmının "hukümeti" gorevını yürüten Sosyal-Demokrat Parti/Hür Demokrat Partı koalisyonu 1982 sonbaharında, Hür Demokrat Partinin saf değiştirmesi ile çöktü. Yerine Hristiyan Demokrat Parti/Hristiyan Sosyal Birlik ve Hür Demokrat Partiden oluşan 'yeni' bir koalisyon hukümetı kuruldu.

Hür Demokrat Partinin 'saf' değiştirmesi, burjuva parlamentarizminin faziletine inanan bırçok ınsanı bile iğrendirecek bir transfer şeklinde gerçekleştı. 1980'de yapılan seçimlere SPD ile bırlikte hükümet oluşturma programı ile katılan Hur Demokrat Partının seçimler üzerinden ıkı yıl geçmeden seçimde savunduğu programı unutması; burjuva demokrasısine inanan çok kişinin bu ınancını bellı olçülerde sarstı. Ama yine de "suç" bır-ıkı namussuz! sıyasetçının sırtına yıklıp; duzenin iyi olduğu görüşü ile inançları sarsılanların bu inançları tazelenebıldi.

Oportünist-Revizyonist Cepheden

Batı Almanya'da burjuva demokrasisinin iğrenç yüzü bir kez daha böyle açığa çıkarken; kendine Marksist-Leninist adı takan bir dizi oportünist grup, gelişen olaylar karşısında, bu olayları burjuva parlamentarizmini teşhir; ve tek gerçek demokrasinin proletarya diktatörlüğünde mümkün olduğunu propaganda etmek için kullanacak yerde; propagandalarını düzeni değil, yeni kurulan hükümeti teşhir; ve burjuva parlamentarizminin sınırları içinde derhal yeni seçimler isteme üzerinde yoğunlaştırdılar.

Yeni kurulan, adı dışında hiçbir şeyi Marksist-Leninist olmayan MLPD (Almanya MLP), "sağ tehlikeye karşı birleşik cephe" şiarını attı. Batı Alman emperyalizminin has partilerinden SPD'yi işçi sınıfına ve emekçilere "sağ tehlikeye karşı" tutunulacak dal olarak göstermeye çalıştı.

Şimdi artık isminden ML ekini çıkarmış olan Almanya KP; aynı MLPD gibi, göğe bir "sağ tehlike" öcüsü çizip; halkı seçimlerde kendilerini aldatan namussuz politikacılara ders vermeye çağırdı, vs.

Tabii Batı Almanya'da çalışan "bizim" oportünistlerimiz ve revizyonistlerimizin de Batı Alman kardeşlerinden farkı yok. Onlar da Hıristiyan Demokrat/Hür Demokrat koalisyonunun kurulması ile birlikte Sosyal Demokratların daha onceden keşfetmiş oldukları "ilerici demokrat" yönlerini daha iyi görür oldular. Her yanda muhalefet yeniden "sol", "emekçi dostu" tüyler takınan SPD'nin peşine takılmaya çalışıldı, çalışılıyor.

Bu işte başı DGB'li sendika ağaları çekiyor. Bunlar güya işsizliğe; sosyal hakların kısıtlanmasına karşı yaptıkları eylemlerle; işçiler ve emekçiler arasında; işsizler arasında gelişen hoşnutsuzluğu SPD'nin kanalına akıtmaya çalışıyor. Yıllardan beri sessizlik içinde yaşayan sendika ağaları hükümet değişikliği ile birden canlandılar. Bu canlanma, yıllardan beri Batı Alman emperyalizminin çıkarlarını en iyi şekilde savunan SPD'nin, hükümetten düşmesi ile birlikte yeniden 'sol'culaşması; ve yeni hükümete karşı işçilerin, emekçilerin, dar gelirlilerin, vs. çıkarlarını savunuyor pozlara burunmesinden bağımsız değildir.

İşçiler ve emekçiler açısından hükümetin değişmesi ile birlikte ozde değişen birşey yoktur.

Değişen, içte faşistleşmenin; dışa donük saldırganlığın ve savaş hazırlığının, intikamcılığın çok daha açık bir şekilde, ustü "sosyal-demokrat" maske ile örtülmeden yapılması olacaktır. Nitekim program ve ilk uygulamalar bunu açıkça ortaya koymuştur.

Özellikle "yabancılar politikası" konusunda yeni hükümetin başbakanı bay Lahana'nın ve onun diğer bakanlarının ettiği laflar; açıklık konusunda gerçekten şimdiye dek söylenenlerin —açık Nazilerin söyledikleri dışında— içinde en 'açık' olanlardır. Bay Lahana yabancılar sorununun! en kısa zamanda çözülmesi gerektiğini; yabancılar probleminin aslında bir Türkler problemi olduğunu, vs. soylemiştir. Yeni hukümet, eski hükümet doneminde hazırlanmış "çozüm planları"nı bugün uygulamaya koyma hazırlığı içindedir. Yeni hükümetin bu açık ırkçı "yabancılar sıyaseti" bu ışı daha ince metodlarla yapmayı savunan SPD'ye birdenbire sanki onlar yabancı ışçilerin haklarını savunuyormuş gibi pozlar takınma fırsatını vermiştir. Şimdilerde 'yabancı hakları'nı guya savunan onlarca toplantı, forum, tartışma, vs. yapılıyor. Bunlarda DGB'lı sendika ağaları ve SPD'li emperyalist sözcüleri nutuklar atıyorlar. Sanki düne kadar bugunkü hukumetın açıkça savunduklarını uygulayanlar onlar değildi. Sanki Türkiye'de aranan devrimcileri Almanya'da tutuklayıp Türk faşistlerine teslim edenler SPD/FDP hükumeti değildi! Sanki işsizliğin en iyi çözümünün 'işçilerin işyerlerine getirılmesi' değil, "işyerlerının ışçilere gotürulmesi" olduğunu; Batı Almanya'da yabancı ışçilerin çok fazla olduğunu söyleyenler DGB'li sendika ağaları değildi. Hayır! Bütün bunları bilinçli işçiler bılıyor. Unutmadı!

SPD/FDP hükümeti ne ise; CDU/CSU/FDP hükümeti de özde odur!

Batı Alman emperyalizminin işçilere, emekçilere, bütün ezılenlere karşı hükümeti! Batı Alman emperyalizmının ışlerini goren bır araç. Hükumet değişikliği, Batı Alman emperyalizmi nin siyası partileri açısından bir nobet değişiklığinden başka birşey değıldır!

Kahrolsun Batı Alman emperyalizmi!

Yaşasın Alman ve yabancı işçilerin mücadele birliği!

Yaşasın proleter devrim!

"Birleşik Direniş Cephesi"nin yanlış bir tavrı üzerine

Kasım 1982'de "Faşizme Karşı Birleşik Direniş Cephesi" adına "Örgut ıçi ve örgutler arasındaki ilişkilerde devrimci tutum uzerine" başlıklı bir özel sayı yayınlandı. Bu ozel sayının girişinde şu tavır takınılıyor:

"13 Ekım 1982 tarıhında THKP-C Acılcılar orgütü ıle bu orgutten ayrılan bır grup arasında meydana gelen olayda Müntecep Kesicı adlı bır devrımcı olmüştür. Olaydan sonra ayrılanların bir bolumu ıle Acilcılerin yaptığı ortak açıklamada 'Donemin olumsuz yanlarına karşın, ulkemiz devrımcı hareketlerinin aşma yolunda büyük mesafeler katettiği, sol ıçı çatışmaların gıderılme çabalarının bulunduğu bır dönemde, oluşan bu gelişmenın sorumluluğu ağırdır. Sorunun bilıncındeyız' denılmiş ve 'sorumluluğun ağırlığını yuklenıyoruz' denerek ortak bir özeleştiri yapılmıştır.

Bizler, olayın ayrıntısına gırmeyı uygun gormuyoruz, ama bu olayın daha once meydana gelmiş benzeri olaylardan farklı ele alınması ve cıddi bir polıtik değerlendirme yapılması gerektiğıne inanıyoruz. Yaşadığımız dönemin özellikleri nedeni ıle, sadece bu olaya karşı tavır alışı yetersiz ve eksik bulmaktayız. Ve bu olay karşısında tavır, gerek dönemin özellikleri gerekse Türkiye devrimcı hareketinde gelenekleşmiş köklü bazı yanlış eğilimlere son verme açısından, daha önce benzeri olaylara takınılan tavırlardan farklı olmalıdır.

Özel sayıda daha sonra dönemın özellikleri sayılıyor. Bugün görevin "örgütlü mücadeleye ve örgütlenmeye olan inancı korumak ve pekiştırmek" olduğu söyleniyor. Krız doneminden geçıldiği söyleniyor. Ve sonuç olarak herkesin 'kendini yenilgiye uyarlaması' gerektiği tespiti yapılıyor.

Daha sonra FKBDC, örgüt içi, orgutler arası çatışmalara karşı çıkıyor; hep birlikte karşı çıkılması gerektiğini belirtiyor.

Önce, bu konunun yavaş yavaş FKBDC'ni oluşturan gruplar içinde de bilince çıkması, olumlu bir gelişmedir. FKBDC adına çıkan bir özel sayıda örgüt ıçi ve örgütler arası çatışmalara karşı tavır alınması olumlu birşeydir.

Ama özel sayıda savunulan görüşler bır dizi noktada da sakattır. Şöyle ki:

Özel sayıda bu tavır, "donemin özellikleri" ile, bugün birlığin gerekli olduğu ile, vs. açıklanıyor. Bu tavır bugün ku bu tavrın yenilgi gerçeği, ve grupların tek tek zayıflığı sonucu takınılan bır tavır olduğu konusunda bir fikir yaratıyor.

Bu, FKBDC'ni oluşturan grupların bu konuda geçmişte yaptıklarının hesabını devrimci kamuoyu önünde hala vermedikleri, hala özeleştiri yapmadıkları bilindiğinde, busbutun kotuleşiyor.

Özel sayıda yer alan "Bugün şunu belirtebiliriz ki, eğer devrimci hareketler 1975'lerle başlayan bu çatışmalara başlangıçta kararlı bir biçimde ortak tavır almayı başarabilselerdi, daha sonraki olumsuz gelişmeler önemli ölçüde engellenebilirdi" şeklindeki ifade özeleştiri değil; çeşitli grupların karşılıklı birbirlerinin gunahlarını bağışlama açıklamasıdır. Bu olumsuz bır tavırdır.

Birleşik Direniş Cephe özel sayısında "birlik" değişik orgutlerin yayın organlarında "saldırgan ve tahrik edici" bır dil kullanımına karşı çıkmaya kadar varıyor. Saldırgan ve tahrik edici dilden ne anlaşıldığı açıklanmadıkça, böyle bır 'bırlik' ısteği doğru değildir. Siyasi polemik tabıi ki saldırgan olacaktır. Oportünizm; Marksizm-Leninizmın saldırıları karşısında tabii ki tahrik olacaktır. Bu konuda 'barış' önerisi, tam oportünıstçe, "ideolojik mücadeleden vazgeçelım, şimdi bırlik zamanı" çağrısıdır.

Bizce en önemli sorunlardan biri de şudur:

Biz "Devrimciler arasındaki çelişkiler nasıl çözülmelı?" şeklinde bir tartışmayı 1981 Kasım'ında başlattık. Ve bu konuda görüşlerimizi Bolşevik Partizan 14/4'te yazılı olarak tüm devrimci kamuoyunun denetimine sunduk. Örgütlere bu konuda tavır takınmaları için özel çağrı yaptık.

Bir ortak açıklama önerisi hazırlayarak örgütlere sunduk. Aynı öneriyi, Haziran 1982'de Bolşevik Partizan sayı 16/6'da basıp bütün devrimci kamuoyuna açtık. Butün bunlar konusunda FKBDC ve onu oluşturan örgütler hiçbir tavır takınmadılar. Biz bu tavrı cıddi bir tavır olarak görmüyoruz. Bızım çağrımız hala geçerlidir. Bir kez daha kamuoyu önünde bütün örgütleri ortak çağrı önerimiz konusunda tavır takınmaya çağırıyoruz.

Oportünist-Revizyonist Cepheden

•SEÇME SAÇMALAR•

İşçi Birliği isimli yayın organının (bu yurtdışında Halkın Kurtuluşu yanlısı DİDF isimli federasyonun merkez yayın organıdır) Kasım sayısında, "Ecevit 4 ay hapse mahkûm oldu" başlıklı bir yazı yayınlandı.

Yazıda önce fazla yoruma girmeden, 'gelişmeler' aktarılıyor. Evren'in "parti liderlerine" çatmasından; Ecevit'in askeri faşist cuntaya karşı takındığı tavırdan; Arayış dergisinden; orada cuntayı belli noktalarda uygulama alanındaki eleştirilerinden, derginin kapatılmasından ve Ecevit'in 4 aylık hapis cezasından bahsediliyor.

İşçi Birliği daha sonra, Ecevit'e 4 ay hapis cezası verilmesi ile cuntanın amaçladığı şeyin, 'CHP'yi kapatmak ve CHP li parlamenterleri yargılamak' olduğunu söylüyor. 'Çünkü diğer faşist partilerin kapatılması göstermeliktir' diyor.

İşçi Birliği, içinde bulunulan koşullarda, 'demokrasi savunucusu pehlivan' pozlarında ortaya çıkmak için uygun zaman bekleyen Ecevit'i bu denli 'cunta aleyhtarı' 'demokrasi yanlısı' göstermenin iyi olmayacağı sonucuna varmış olacak ki,, en sonuna doğru Ecevit'e de bir-iki eleştiri yöneltiyor. Şöyle diyor:

"Ecevit bir taraftan beşli çeteye karşı çıkarken, diğer yandan orduya sonsuz güveni olduğunu ve ordunun demokrasiye bağlı olduğunu söylüyor. Böyle bir değerlendirme Ecevit'in sınıfsal konumunun ve uzlaşmacı anlayışının bir ürünüdür. Ecevit'in hayal beslediği ordu bugün kendisine ceza veren beşli çetenin başında olduğu ordudur. Tek başına bu yargılama bile Ecevit'in ordu hakkında beslediği görüşlerin yanlışlığını ortaya koymaktadır." (İşçi Birliği, Kasım 1982, s.5) (abç)

Kim kimin hakkında hayal besliyor? Kım kımın hakkında hayallerin yayılmasına yardımcı oluyor?

İşçi Birliği gibilerinin gerçekte Ecevit hakkında hayaller beslediği ve emekçi yığınlarda hayaller yarattığı, bu hayalleri güçlendirdiği ortadadır.

İşçi Birliği, tam da Ecevit'in yeniden yardıma ihtiyacı olduğu bir sırada yardım elini uzatmaya başladı.

Evevit'in bu ordu hakkında 'hayalı' yoktur. Ecevit gibileri bu ordunun ne olduğunu, İşçi Birliği'nin yeni yetme yazarlarından çok daha iyi bilen 'yılların emekli gazetecisi', 'kurt politikacısı', herşeyden önemlisi de belli bir sınıf çıkarının temsilcisi olan birisidir.

Sahte düzen aleyhtarları ve onlara karşı mucadele sorunu , Lenın'ın, Stalın'in Bolşevık Partısinin önünde de vardı. Onlar bu sorunu İşçi Birliği(Halkın Kurtuluşu) oportünistleri gibi değil, şöyle koyuyorlardı:

"İşçi ve köylülerin devrımcı hareketi ve özellikle öğrencilere karşı girişilen aşırı davranışlar, lıberal burjuvaları ve Zemstvo adı verilen mevkileri elinde tutan liberal toprak ağalarını da harekete geçmeye ve kendi evlatları olan öğrencilere karşı çarlık hükümetının girıştiği 'aşırılıkları' 'protesto etmeye' zorladı.

Zemstvo liberallerının dayanak noktaları Zemstvo İdareleri idi. Bu idareler, kır nufusunu ilgilendiren tamamen mahallı işleri (yol, hastane ve okul yapımı gibi) yürütmekle görevli mahalli organlardı. Zemstvo ıdarelerinde liberal toprak ağalarının önde gelen bır yeri vardı. Liberal toprakağaları liberal burjuvazi ile yakın bağlara sahipti, hattâ liberal burjuvaziyle nerdeyse kaynaşmışlardı, çünkü serfliğin kalıntısı olan yöntemleri terkediyor, daha kârlı olması dolayısıyla, topraklarında kapitalist çiftçilik yöntemlerini uygulamaya başlıyorlardı. Hiç şüphesiz, bu iki liberal grup da çarlık hükümetini destekliyordu; ama çarlığın "aşırılıklar"ına karşıydılar, çünkü bu "aşırılıklar"ın ihtilalci hareketi şiddetlendırmekten başka bırşeye yaramayacağından korkuyorlardı.Gerçi çarlığın "aşırılıklar"ından korkuyorlardı, ama devrim, onları daha da fazla korkutuyordu. Liberaller, bu "aşırılıklar"ı protesto ederken iki amaç güdüyorlardı: Birincisi, çarın "aklını başına getirmek", ikincisi, çarlığa karşı bir "büyuk memnuniyetsizlik" maskesi takınarak halkın güvenini kazanmak, halkın hiç değilse bır kısmını devrimden koparmak ve böylece devrimin gücünü zayıflatmak." (SBKP(B) Tarihi-Kısa Ders,s.49 Aydınlık Yayınları, Eylül 1975)

Bugun Ecevit'ın düzene umut bağlatma hilelerinin yenıden gun yuzune çıkma tehlıkesının olduğu şartlarda görev, bunu en amansız bir biçımde teşhir etmek olmalıdır. Onlara karşı mücadele, Lenin'den, Stalin'den, onların partisinden örnek alarak yurutülmelidir.

●

"İleri"nin 7. sayısında AEP çevresinin gerçekleştirdiği "5. Enternasyonal Gençlik Festivalı" ile ilgili bir mesaj ve daha çok konuşma metni olarak hazırlanmışa benzeyen iki sayfalık bır yazı yayınlandı.

Bilindiği gıbi, DHB, AEP çevresine girebilmek için olmadık atraksiyonlara başvuran bir örgüt. Son olarak yurtdışında belli bir Yürütme Bürosunun dışındaki örgütlenmelerını dağıtarak, kendisinin onları "Marksist-Leninist" gördüğünü söylediği AEP ve Halkın Kurtuluşu'nun "kardeş" örgütleri içine gırip çalışmaları oğüdünü vermişti taraftarlarına, örgütlü kitlesine. DHB bunu da yüzde yüz proleter enternasyonalızmi diye satmaya kalkıştı.

Bu sayısında da, bu yıl Kanada'da yapılan 'Gençlık Festivali' ile ılgili ıki belge yayınladı. Ne var ki, ne gençlik festivali üzerine; nasıl gerçekleştiği uzerıne bir açıklama var, ne de bu mesajların okunduğuna ya da "festival"de dağıtıldığına daır bir açıklama var. Biz merak ettiğimiz için, Halkın Kurtuluşu'nun konu ile ilgili yayınlarına baktık. Orada da bu mesajların okunduğuna, dağıtıldığına daır bir ıze rastlayamadık. Hatırlanacağı gibi, bunlar 'provokasyon'a karşı çok hassas davranışlar göstermişlerdi geçmişte. Bunların 'provokasyon' dedikleri, açık eleştiri; ideolojik mücadele ıdi. Eğer bu kampta da böyle bırşey olsa, bu mutlaka açıklanırdı.

O zaman DHB'nin mesajını kendisine yazdığı anlaşılıyor.

DHB mesajına, "4. festivalin bilinen hatalarından ve eksikliklerinden' bahsederek başlıyor. İşte oportunıstlerin özellıği budur. Açık eleştiri yerine; 'bilinen' kelimelerinin ardına sığınmak. Devrimci kitleleri eğiten özeleştirici yaklaşımın yerine, imalarla, vb., karşısındakine adeta kaş - göz işareti yapmak.

Marksizm-Leninizmin en önemli taleplerinden bırisi de,açık eleştirı/kamuoyu önünde ideolojık mücadeledir.

DHB daha ilerde de Enver Hoca'dan, onun AEP'sınden ıç bulandırıcı bır övgüyle bahsetmeye başlıyor.

Bugün bu oportünistlerın ovdüğu (hem de iç bulandırıcı bir şekilde) Enver Hoca, ve onun AEP'sinin durumu nedir?

Bunlar yeni bir oportünıst akımın başını çeken, gittikçe daha çok yozlaşan kişi ve partidir.

Bu oportünistlerin övgüsu, sonradan o kişiler hakkında en ispatlanamaz, en aşağılık ıddiaları ileri sürdükleri için,da ha da iğrenç bır biçim almaktadır.

Enver Hoca'nın ve AEP'nin (ve şimdi yıne onlarla birlikte hareket eden bir dizi küçük-burjuva orgütün) geçmişte Mao Zedung'a nasıl iç bulandıran bir övgu ile yaklaştıklarının belgeleri henuz ortadadır.

Ve daha sonra aynı takım, bu kez Mao'ya en ispatlanamaz iddiaları,ıspatlama gibi bir tutum da göstermeden sıraladılar.

Yakın zamanda ise, Mehmet Şehu (ki bu eski bir komünısttır, AEP içinde sürekli yonetici mevkilerde bulunmuş; milli kurtuluş ordusunun başkumandanlığını yapmıştır) hakkında, (dığer propagandalarına göre belli bir mesafe ıle de olsa) 'intıhar ettiği' duyurulduğu sırada, ovücü bırkaç tanıtma ile gazetelerinde ölüm haberını verdiler. Yakın zamanda ise, ölumunün üzerınden bir yıla yakın geçtikten sonra, şımdı Enver Hoca çıkıp, Mehmet Şehu'nun yabancı gızli servislerin ajanı olduğunu ılan ettı. Hem de başından beri!

İşte bu tavırları, bu oportunıstlerin hangı noktaya ulaştığını; tavırlarının Marksızm-Leninizmle hıçbir bağının kalmadığını açıkça belgeleyen birkaç örnektir.

DHB daha ilerde de, "festivale katılan komünist ve demokrat gençler arasında derin bir nitelik farkının" varolduğunu belirterek, üstu kapalı bır biçımde ilerliyor ve sozu TDKP'ye getirip bağlıyor. Onun revizyonist olduğunu belırtiyor.

DHB'nin gerçekten de derdı, TDKP yerine kendisinin geçmesidir. Ama bu neyi değiştirir? AEP çevresinin; AEP çızgisinin özelliğini mi? Yoksa DHB'nin niteliğini mı? AEP çevresi ve AEP çizgisi de, DHB de, TDKP de aynı nitelikte, oportünist olma noktasında birleşen örgütlerdir. DHB'nin, 'O gıtsin, beni aranıza alın' oyunu, taraftarlarını daha fazla uyutma aracı olmayacaktır.

●

Oportünist-Revizyonist Cepheden

Partizancı menşevikler 12 Eylül 1980 tarihi öncesinde sınıf mücadelesinin durumu hakkında durum değerlendirmesi yaptıkları bir yerde şöyle diyorlar:

"12 Eylul öncesinde halkın mucadelesinde ağırlıkta olan yön anti-faşist yöndü. Ve bu mücadelenin ağırlığı birkaç buyük şehirde ve (faşizmin kitle tabanı elde etmek için kullanabileceği) mezhep ve milliyet çelışmelerının yoğun olduğu bazı taşra şehirlerinde yoğunlaşmıştı. Mücadelenin anti-feodal yönü nispeten zayıf olmakla birlikte doğunun belirli alanlarında şiddetli mücadelelede yol açmaktaydı. Anti-emperyalist yön cılız kalmaktaydı." (Menşeviklerin "Komünist"i, S9, s.3) (abç)

Menşeviklerin, devrımci durum konusunun tartışıldığı noktada, yığınların eylemlerini fabrikada, tarlada, okulda, kısacası herkesin çıplak gözle izleyebileceği yaşamın içinde değil de; "tencere içinde" (yığınların baskı altında olması noktasında bağ kuruyorlar) araması olgusunu öğrenmiştik. Ancak şimdi de anti-feodal talepler "doğunun belirli alanlarında şiddetli mucadelelere yol açmaktaydı" şeklindeki tespit kafamızı kurcalamaya başladı. Acaba bu mücadele de çıplak gozle izlenemeyen turden bır mücadele mıdır? Çünkü "aklı başında herkes" (Partizancıların sozu) doğuda belırlı alanlarda şiddetli anti-feodal mucadelelerden değıl ama, belırlı somut bir kaç yerde toprak talebı ile ilgılı belli eylemlerden bahsetmek zorundadır. Çunku olan budur! Bunun dışında doğudaki mücadelenın a) "millı" temelde, b) anti-faşist temelde gelıştiği herkesce bılinen olgulardır.

Menşevikler demokratık devrımin gerekçesini yalnızca "toprak talebı" ıle sınırlıyorlar. Çunkü "anti-feodal" yonde şıddetlı mucadelelerden bahsederken, yola çıktıkları bırkaç eylem doğrudan toprak talebi ıle ortaya çıkan eylemlerdir.

Menşevıkler bir yandan demokratik devrım deyip, ote yandan da onu salt toprak talebi ıle gerekçelendirince, kaçınılmaz olarak suni bir bıçımde palavra atma; yalan soyleme pozisyonuna kayıyorlar. Kendi anladıkları anlamda genış yığınların harekete geçmediği bır noktada, "belirli alanlarda", "şıddetlı mücadeleler"den bahsetmelerinin başka bır anlamı yoktur.

Enver Hoca'dan polisiye hikayeler

Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyetindeki son gelişmeler, Arnavutluk Emek Partisi yönetiminin yozlaşma yonunde attığı adımların, vardığı noktanın hangi boyutlara vardığını göstermesi açısından önemlidir.

Bilındiği gibi, AEP'nin VIII. Parti Kongresinin hemen ardından, ASHC Başbakanı, AEP Merkez Komitesi Siyasi Bürosu üyesi Mehmet Şehu ortadan kaybolmuş; AEP bu konuda resmen Mehmet Şehu'nun "sınır krizi geçirip ıntihar ettığı" şeklinde bir açıklama yapmıştır. Biz bu açıklama üzerine Ocak 1982'de yazdığımız bır yazıda şunları demiştik:

"VIII. Parti Kongresinin hemen ardından, AEP'ne 40 yıl emek vermiş, ASHC'nın Başbakanı Mehmet Şehu'nun 'sinir krizi geçirip intihar ettiği' şeklındeki açıklama da inandırıcı olmaktan başka herşeydir. Görünen odur ki parti içi mucadelede revizyonist yöntemler hakım durumdadır. Hal böyle olunca, AEP'nin çızgisinin duzelmesi ihtimali —ne yazık ki— hemen hemen yok denebilecek kadar az bir ihtimaldir."

(AEP'nin VIII. Kongresi, revizyonist yozlaşmada yeni bır adım, Bolşevik Partizan 15/5, s.49)

Şimdi Kasım ayı içinde, daha önce "sinir krizi geçırıp intihar ettiği" hikâyeleri anlatılan; ve öldükten sonra ardından komunist olduğu söylenen ve fazla gürültülü olmasa da sahıp çıkılan Mehmet Şehu hakkında yeni açıklamalar yapıldı.

10 Kasım'da AEP Genel Sekreteri Enver Hoca Tiran'da yaptığı seçim konuşmasında, Mehmet Şehu'nun "İkinci Dünya Savaşında CIA, daha sonra Yugoslav gizli servisi UDBA, daha sonra da KGB hesabına" çalışan bir ajan olduğunu açıkladı.

Enver Hoca konuşmasında, AEP'nin kuruluşundan ıtibaren onun saflarında yer alan, İkinci Dunya Savaşı sırasında partizan ordusunun içinde önemli bir komutan olarak savaşan, 1955'e dek milli savunma bakanı, daha sonra olene dek başbakanlık gorevini yapan Mehmet Şehu'nun Yugoslav gizlı servisi UDBA adına Enver Hoca'yı öldurmek ıstediğini anlatıyor.

Enver Hoca'nın Mehmet Şehu ıçin tuttuğu ajanlık lıstesinde unuttuğu birşey var. Onu da biz ekleyelim: Aslında bu super ajan Mehmet Şehu, son yıllarda KGB'den Çin gızli servısine transfer olmuştu! Bu Enver Hoca'nın gözünden kaçmış herhalde!!!

Şaka bir yana: Enver Hoca'nın büyüklere anlattığı bu bınbır gece masalı, komunizm davası açısından çok ciddi bir sorun; parti ıçi mücadelede revizyonist yontemlerin kişileri ve partileri nerelere kadar göturebileceğini gostermesi açısından ıbret alınması gereken çok kötu bir örnektir. AEP'nın yonetıcileri artık ideolojık mücadele yerıne bütünu ile sıyasi rakiplerini ıdarı ve polısıye tedbirlerle susturma, yoketme yöntemlerini kendılerıne temel almışlardır. Sıyası rakıbi olduktan sonra hıçbir ispat ve gerekçe gösterme ihtıyacı duymadan "ajan" ılan etme, Marksıst-Leninıstlerın değıl, olsa olsa burjuva siyasetçilerinin yontemi olabilir. Enver Hoca ve AEP bu tavırları ile AEP'nin ve ASHC'nin proletarya ve ezılen halklar içinde sahıp olduğu haklı prestijı sıfıra ındirmekte; Komunizm davasına ağır zarar vermektedirler.

Enver Hoca bu masalları anlattığı konuşmasında, ASHC'nin dış ilişkileri konusu üzerınde de durmuş; bu ilişkıleri anlattığı yerde Türkiye ile ilişkilere en fazla yerı ayırmış, yine "Atatürk"e mutad ovgülerini duzmüş, o Türkiye'nın emekçi halkının azılı duşmanı faşist Mustafa Kemal'ı "mukemmel demokrat" olarak tanımlamıştır. Onun Mustafa Kemal'i "mukemmel demokrat" olarak tanımlaması, Enver Hoca'nın demokrası - den bugunku geldiği yerde ne anladığını gostermesi açısından ibret vericidir.

Bugun halâ AEP'nın peşında gıden, hık deyicının tokmakçısı DHB; HK gibi grupların tabanındaki devrimciler, artık şeflerının AEP kuyrukçusu yuzünu gormeli; bu siyasetlerin peşini terketmelıdır. AEP kuyrukçusu siyasetlerın sonu hüsran olacaktır.

●

S. 50'den devam

GDS'li yazar, bizim yoldaşlarımızın eleştirisinin sonunda yer alan ve tam yerinde olan bir eleştiriyi, "eklenmiş" bir eleştiri olarak görüp gösteriyor. Yazarı meraktan kurtarmak için söyleyelim, sözü geçen bu eleştırı, tam da özellikle GDS'in görüşlerinin önemli bölümünü doğru bulan yoldaş tarafından getirilmiştir. Yani sonradan eklenmiş; yazarın niyetinin tersine kullanılan birşey, vs. değildir.

Ardından GDS'li yazar, bildiri eleştırıcilerinden 22.4. tarıhli, kendisinin 'utanç kağıdı' adı verdiği yazı hakkında; özellikle bizim bu yazıda getırdığımiz bir suçlama hakkında tavır takınmasını talep edıyor. Ve bu konuda tavır takınmadan, böyle bir bildiri eleştirisi yazmayı eleştıriyor. Bu da yine GDS'li yazarın, bildirîye getirilen eleştirinin hedefini şaşırtmak için başvurduğu bir manevradır. Tabii ki bıldırı eleştiricileri GDS'li yazarın istediği konuda tavır takınmışlardır, ve takınacaklardır. Ama bunu bildiri eleştırisi içinde arayıp bulamamak ve bunu eleştirmek saçmadır. Yalnızca GDS'e eleştiri getirenleri korkutmaya çalışmak anlamına gelir.

"GDS hata yapıyor, BP de yanlış yapıyor, sert mücadeleyi bırakalım" şeklinde GDS'li yazarın ifade ettiği düşünce, kelimenin tam anlamı ile hastalıklı bir yaklaşımın ıfadesidir. Bizim böyle bir derdimiz yoktur. Bizim GDS'ın hatalarının da, bizim hatalarımızın da peşini bırakmak dıye bir nıyetimiz yoktur. Ve GDS'li yazar bunu bugün olmazsa yarın kavrayacaktır. Kavrayana kadar kendini böyle düşüncelerle avutması kendi bileceği iştir. Bizim tavsiyemiz fantezisini daha yararlı işler için kullanmasıdır.

Bır bütün olarak ele alındığında biz GDS'in 12 Eylül'le ılgılı olarak çıkardığı bildiriye bizim bazı yoldaşlarımızın getirdiği eleştiriyi doğru buluyoruz.

Bu eleştiri, bildirinin hatalarını doğru bir şekilde ortaya koymuştur. Bildirideki hataların, ve bıldırının genel değerlendirmesi konusunda bıldırı eleştirisi eksıktir. Ama bu hiçbir şekilde bu eleştırının "oportünızme yarayan uzlaşmacı" bir tavır içinde olduğu anlamına gelmez.

Bu eleştiri karşısında GDS'li bildiri yazarının takındığı tavrı bizçok vahim olarak değerlendiriyoruz. O önce genel de birtakım eleştirileri kabul eder gibi görünmekte; ve fakat eleştirilerin somut olarak tartışıldığı yerlerde hemen hıçbir noktada getirilen eleştiriyi kabul etmemektedir. Doğrulu ğu çok açık olan bazı eleştırileri geri çevirebılmek ıçın oportünist yöntemler kullanmaktadır. Biz GDS'li bildiri yazarının bu tavrının, GDS'in içinde mücadele ile mahkûm edilmemesi, ve düzeltılmemesi halinde, GDS'in hatalarını aşması konusunda durumun ıyi olmadığını, olmayacağını düşünüyoruz.

Bolşevik safları sıklaştıralım!

Bilindiği gibi, Bolşevik/Menşevik ayrılığı örgütsel planda önce yurtdışında gerçekleşmişti. İki kanat arasındaki mucadele Türkiye'ye, belgeler temelinde yurtdışında olduğundan geç yansımış; Türkiye'deki yoldaşların büyük çoğunluğu 'ayrılık' haberini menşevik Merkez Komitesi hizibinin dedikoduları üzerinden öğrenmişti. Butun engellemelere rağmen Parti içinde Marksist-Leninist görüşleri savunan yoldaşların onemli bolümu sureç içinde menşevik MK hızıbinin yuzunu daha iyi gore - rek, bu hızıple örgutsel bağlarını kopardılar; Bolşevik saflara geçtiler. Bugun Türkiye'de de Bolşevizmin bayrağını yuk seklerde tutmaya çalışan yoldaşlarımız ozverili bir mücadele yurütüyorlar.

Menşevik hizıpten örgütsel kopuşun onemli bir bölumu Nisan 1982'de gerçekleşti. Nisan 1982'de; bugün Bolşevik saflarda yerini almış olan birkaç partili yoldaş ve çok sayıda sempatizan, aşağıda yayınladığımız açık mektup ile; menşevik M.K. hızıbinin disiplinini tanımadıklarını ve örgutsel ayrılığı ilan ettiler.

Bu belgeyi olduğu gıbı yayınlamayı ve tüm devrımcı kamuoyunun denetimine sunmayı gorev bıliyoruz.

Bu belgede gördüğümüz iki onemli sorun vardır:

1. Belgenın girişinde, Parti içinde ikı çızgının mucadelesının ozetlendığı yerde; yapılan değerlendirme görüşumuze göre durumumuzu olduğundan iyi gösteren, aşırı iyimser, ve bu yuzden de önümüzdeki görevleri küçümseyen bir değerlendirmedir. Yapılan değerlendirme, "İki çizgi mücadelesi sureci içinde Marksıst-Leninist kanat, 1972'de ortaya konan programımızdakı hataları aştı; eklektik unsurları gıderdi ve çalışmayı derinleştırmeyi onümüzdeki dönemde de önüne bir görev olarak koydu. Bütunlüklü bir Marksist-Leninist çizgının oluşturulması büyük ölçude henuz örgütsel ayrılıktan once başarılmıştı" şeklindedir. Bu değerlendırme bu şekli ile doğru bir değerlendirme değildir. Bız açıktır ki iki çizgi mücadelesi içinde geçmişteki hataların belirli bir bölümünü — kesinlikle tümünü değil!— aştık; ama halâ geçmişin tam ve tutarlı bir değerlendirmesini, özeleştirisini yapmış değiliz. Bunu bilindiği gibi II. Konferansımız önumuze çözulmesi gereken, Partinın kollektif tartışması ve çabaları sonucu çözülmesi gereken önemli bır görev olarak koydu. Önumuzde bu konu da halâ büyük görevler durmaktadır. Açıktır kı, bizim Marksıst-Leninist bız çızgıye sahip olmadığımız, vs. konusundakı demagojilere karşı çıkmak; ve bizım bugunku çızgımızle, opportunist-revizyonist teşkılatların çizgileri arasındakı kesin ayrımı ortaya koymak; nıtelık farkını ortaya koymak gorevdır Açık mektupta yapılan tespıt bu ıkinci ve onemli gorevi yerıne getirmemektedir.

2. Açık Mektubu kaleme alan yoldaşlar; kendılerının neden Nisan 1982'ye kadar MK hızıbının dısıplinını tabıdıkları, neden bu tarıhe kadar bekledıkleri konusunda; ve bunu doğru mu yoksa hatalı mı gordukleri konusunda tavır takınmamaktadır - lar. Bız, geçmişte menşevik hızıbe karşı mucadelede yontemde de hatalar yapıldığını; onlara karşı açık ve kamuoyu onunde mucadele konusunda geç kalındığını düşunuyoruz. Bu konunun açık mektupta tartışılmaması da bize bir eksıklık olarak görunuyor. Açıktır kı, verılen mucadelenın tam bır değerlendırmesi, Partı içinde ortak, kollektif bir tartışmanın urunu olarak ortaya çıkacaktır. Ve bu değerlendırme yukarıda sozunu ettiğimiz konuda da tavrı içerecektir.

Nisan 1982'de ayrılan yoldaşlar, ayrıca menşevik kanat ile ayrılıklarını dile getiren bir broşur kaleme almışlardır. Aşağıda açık mektup dışında bu broşurün içindekiler listesini de yayınlıyoruz.

Bu broşur önümuzdekı dönemde bır önsözle yayınlanacaktır.

MK'ne:

TÜM PARTİ TEŞKİLATINA AÇIK MEKTUP

Bılındığı gıbı, 1979'dan bu yana daha da yoğunlaşmak üzere, Partı içerısınde iki çizgi mucadelesi sürmekteydi. Temel olarak dünya Komünist Hareketinin ve ülkemiz devriminin perspektiflerinin değerlendirilmesinde, teşkilat içerisinde ideolojik birlik mevcut değildi. Geniş boyutlara dayanan iki çizgi mucadelesının 1972'de kurucu ve önder yoldaş İBRAHİM KAYPAKKAYA tarafından ortaya konan programımız açısından önemi, bu programda yer alan hataların atılıp atılmaması, eksıklıklerın giderilip gıderılmemesi ve eklektik hususların atılıp atılmaması sorunudur.

Menşevik kanat, 1972 programımızda var olan eklektık hususları ve hatalı yanlaış kıskançlıkla savundu. Bütün bu olumsuz yanların gıderilmesi için Marksıst-Leninistler tarafından gosterılen çabayı "revizyonizm-troçkizm" olarak değerlendırdı. Hataları kıskançlıkla savunan menşevik kanat, yalnızca bununla yetınmeyerek, Dünya Komunist Hareketının bugünku durumunun ortaya çıkardığı tartışmalar seyrı içerısinde pekçok yenı revızyonıst görüşler ılerı sürerek ve bunları II. Konferans'ta "resmileştirerek" Partiye hakim kıldı. Böylece, 1976'da partımıze hakim olan sağ oportünist KK hizibinden sonra ikinci kez, 1981 Şubat ayında yapılan Konferansta partı yönetim kademelerıne menşevik-revizyonist bir çızgı hakim oldu.

Bu tartışmalar (ikı çizgi mücadelesi) süreci içınde Marksıst-Leninist kanat, 1972'de ortaya konan programımızdakı hataları aştı, eklektik unsurları gıderdi ve bu çalışmayı derınleştırmeyi onümuzdekı dönemde de önüne bır gorev olarak koydu. Butunlüklü bir Marksıst-Leninist çizgının oluşturulması buyük ölçüde, henüz örgütsel ayrılıktan önce başarılmıştı. II. Konferanstan sonra, yeni oluşan parti yönetımının (menşevik MK) partideki Marksıst-Leninist unsurlara karşı tasfiyeci bir tutuma gırmesiyle bırlikte, öteden berı ideolojik olarak ıki kanada bolünmuş olan parti, örgütsel olarak da iki kanada bölündü. Bugun bu kanatlardan biri menşevık kanat, dığerı ıse, partımızı bolşevik temeller üzerınde yeniden inşa etmeye çalışan Marksıst-Leninist kanattır.

Partinın örgütsel olarak da ıkı kanada bölünmesinden bu yana, Partı üyeleri ve sempatızanları, bırer bırer ya da grup grup, menşevık kanadın saflarını terketmekte, tek tek özeleştırı yaparak Bolşevik Marksıst-Leninist kanadın saflarına katılmaktadırlar. Önümüzdekı dönemde de bu durumun süreceği açıktır. Bugün en ağır gizlilik koşulları ve faşizmın azgınta kıbatı yüzünden ilişki kuramadığımız, ya da ilişki kurulamayan pekçok yoldaş, süreç içerısinde bu eksikliğin gıderilmesiyle BOLŞEVİZMİN saflarına katılacaklardır.

Bugünkü dönemde de, biz, bir bölüm Marksist-Leninist, menşevik revizyonist kanat ile bağlarımızı koparıyor ve bolşevik partımizin saflarında yerimizi alıyoruz. Bunun temel sebeplerınden bırısı hiç şüphesiz, menşevik kanadın, Marksizm-Leninizmin bilinen gerçeklerine ıhanet etmesi ve revizyonist bır çızgıyi savunmasıdır. Ama yalnızca bu değildir. (Bu sorunu genış bır yazıda ıncelediğimiz için burada tekrar değınmıyoruz.)

II. Konferansın oluşturduğu MK'nın son bir yılı aşkın donemde de partıyı nerelere getırdıkleri, sıyasi, örgütsel, pratık faalıyetleri, vb. gibi sorunlara bır göz atmak, bugun ıçınde bulunulan keşmekeşliğin kavranması hakkında bır fıkir verebılır.

II. Konferanstan önce menşevik yoneticilerin, çok fazla vaade bulundukları henuz unutulmamıştır. Özellikle "silahlı mücadele", "gerılla savaşı", vb. uzerine bunların oldukça fazla nutuk verdikleri bilinmektedır. O sıralar, bunlar "pek yaman Marksıst" pozuna gırıyorlardı. Ama gelgelelım kı, bunlara en buyuk şamarı pratiğin kendisi vurdu. Sılahlı mucadele, gerılla savaşı(!) vb. uzerine yazılan bunca belgeler, toprak altında çurumekten başka bırşeye yaramadı ve yazı olmaktan oteye gidemedi. Çünkü, bu yazıların içerıkleri, ulkemızın ekonomik toplumsal yapısının ozellıklerını kavramayan, devrımın ve karşı-devrımın her somut durumda rolünu somut olarak hesaba katmayan menşevik revizyonist görüşlerdir.

Stalin yoldaşın, "sol sapma nesnel olarak sağ sapmayla ıttıfak halindedır" dıyen sözleri, menşevik kanadın pratiğinde bir kez daha doğruluk kazanıyordu. Menşevik kanadın bir yığın 'sol' sloganları, pratikteki sağcılığında ifadesini buldu. Sılahlı mucadelenin lafını ağzından düşurmeyenler, bu mucadelenın motoru durumunda olan kitlelerin en küçük kesimlerini bile bir araya getirmeyi başaramadılar. Bır yığın 'sol' slogan ve oldukça sağcı, paspal bır pratik. İşte menşevık kanatta teorı ve pratığın "birliği" buna denır(!).

"Halk saflarında gördüğümüz sıyasi teşkilatların yonetim kademelerine" yazılan mektupta, "bugün faşizme karşı savaşmanın tek yolu gerilla savaşıdır" denmesine rağmen, menşevikkanat bırakalım gerilla savaşını, doğru durust bir yayın faalıyeti bile yürütememiştir. Açıktır kı, menşevık MK, lafta bir dızı palavra attı. Bunun etkisinde olacak kı, bugün partı tabanımızın ve yoldaşlarımızın özellıkle batıda olan kesimlerının büyük çoğunluğu, "doğuda savaş verildığı"ni(!) sanıyor. Bu yanlış bılgilenmenın sorumluyu MK'dir ve bunun yanlış bılgılenme olduğunu bilen parti tabanı artık, sözleri ile pratiği tam tezat olan bu kişilerden nefret etmektedir.

Doğru tutum şudur:

Yapabileceğimiz şeyleri söyleyelim, yapabileceğimiz şeyleri ise pratikte, kitlelerin mücadele düzeyine göre tespit edelim. Gerçeklerden ve pratikten kopuk 'sol' laflar etmeyelim, çünkü, bunların özü sağ oportünizmdir ve bu özün uzun süre gizlenmesine olanak yoktur. Nitekim, bir sürü 'sol' sloganlara rağmen menşevik MK sağcı pratiğini gizleyemedi. Menşevik MK, bugune kadar partiyi adım adım geri götürdü. Ciddi hiçbir eğitim tartışma yazısı çıkarmadı. Partı mümkün tartışma ortamının sürekli dışında kaldı.

Menşevik MK, tabandab ve parti kademelerinden gelen eleştirileri hiçbir zaman gerektiği gibi cevaplamadı. Özellikle, bu gunkü taktik mucadele biçiminin tespıti sorunlarında, bu eleştirileri uzun süre suskunlukla geçiştirmeye çalıştı. Son olarak ise, sözumona "hatalar işlendiğini"(!) kabul etti ve bu amaçla, "içinde bulunduğumuz durum ve merkezi görevlerimiz üzerine" başlıklı bir broşür çıkardı. Oysa bu broşur, bir yandan sozde "geri çekilme" fikrini ortaya atarken, diğer yandan, "bugün silahlı mücadelenin objektif şartları vardır" diyerek, aslında sübjektif tespitlerinden kopmak istemediğini kanıtladı. Bır yandan, geçmişte, "bugün mücadelenın gerılla savaşı dışında başka bir şekılde sürdürüleceğini savunan bır teşkılat, kendı ölüm fermanını imzalıyor demektir" demelerıne rağmen, bu kez de, "bız zaten boyle bırşey beklemıyorduk" diyerek koskoca bir yalan uydurmaktadır. Bunları soyleyen MK diğer yandan da, "sübjektıf gücümüz yeterli olmadığı için geri çekilmek" gerektiğinden bahsediyor. Bu anlamda, bu broşur ikiyuzlülüğün örneğidir ve pekçok noktalarda, 1972'de TİİKP yönetiminin Marksist-Leninistlere karşı çıkardığı ve İ. Kaypakkaya yoldaşın "ikiyüzlüluk örneği" olarak adlandırdığı genelgeye benzemektedir. (Bu broşürü ayrı bir yazıda eleştireceğiz.)

Bütün yoldaşların bildiği gibi, menşevik kanat, gerek örgutsel ve gerekse pratik alanda sallanıp durmaktadır. Kendı içerisinde bellı bir örgutsel bütunluk bile yaratamamaktadır. Pratiğin de gösterdiği gibi, bu kanat II. Konferanstan bu yana her gün birkaç adım gerılemiş ve bugün ıdeolojik alanda olduğu kadar, fızıkı alanda da tam bir çöküşün eşiğine gelmiştir. Bunun nedenı, siyasi ve örgutsel alanda, menşevik-revizyonist bir çızgının savunulması olduğu kadar, menşevik MK'nin siyasal olarak da geri olmasındadır. Bu sıyasi gerılık, menşevik MK'ni pratikte el yordamı ile yürütmektedir. Gerçekte, menşevik MK bır-iki kışı harıç siyasi alanda geridir ve bu da menşevik çızgının dayandığı kesımın en geri kesımlerol duğunu göstermektedır.

Bugün örgutsel ve siyasi alanda tam bır çıkmak içinde ve çöküşün eşiğinde olan menşevikleın, parti içında Marksist-Leninistlere karşı mücadelede pek maharetli davrandıklarını kabul etmek gerekır. Menşevik yonetıcıler, eğer tabır yerindeyse, Marksıst-Leninistleri tasfiye etmek ıçin "aslan gıbı çalıştılar".

Kendı gorüş ve düşuncelerının doğru olduğuna içtenlikle ınananların, başkalarının kendı göruşlerını soylemesınden korkmamaları gerekir. Ama gorüyoruz ki, menşevik MK parti ıçında, kendısıne karşı bir kıpırdama, bır eleştiri duydu mu pek rahatsız oluyor.

Partı demokrasisi, her parti uyesinin kendı farklı görüşlerını, parti ıçında yaymalarının en doğal bir hak olduğunu soyluyor. Ne var ki, menşevik MK böyle bir hakkı tanımadığını pratikte gosterdi. Partı uyelerinin tartışma yazılarını da dağıtmadı. O, parti üyelerının tartışma yazılarını dağıtmamakla onları geçiştirebıleceğini sanıyor. Oysa onlar belgelerdır. Ve hıçbir şekilde ortadan kaldırılamaz. Ve günün birinde açığa çıkmaları kaçınılmazdır. Öyleyse, menşevik MK tartışma yazılarını dağıtmamakla ne kazanacağını sandı? O, bolşevik düşuncelerın yayılmasını engelleyeceğini sandı, ama aslında bu tutumuyla o, parti ıçerısinde daha geniş kesimlerin düşmanlığını ve tepkisini kazanmaktan başka hiçbir şey yapamadı. Bolşevizmi, böyle idari yollarla engellemeye çalışmak boşuna çaba ıdı.

Parti demokrasisi, her yoldaşın bulunduğu komitelerde serbestçe her konuda tartışmasının onun en doğal hakkı olduğunu söyler. Ama şu gerçeği de söylemek gerekir ki, menşevikler, hiçbir zaman bizimle öğretici ve olumlu bir tartışmaya gelmediler. Zaman zaman bizim tartışma çabalarımıza verilen cevaplar esas olarak ya "atılacağımız"(!) ya da "ayrılmak zorunda kalacağımız" gibi tehditler şeklinde olmuştur. Sonucun böyle olması mümkün ama, bu tartışmamanın gerekçesi olarak ileri surulürse menşevik kanadın siyasi acizliğinden başka hiçbir şeyin kanıtı olmaz. Menşevik kanat, bizden, hiç ses çıkarmamamızı, ve uysal ınsanlar olmamızı istiyor. Ama biz bunu yapmayacağız.

Parti ıçerısinde yazılarımız dağıtılmayacak, sozlü tartışmalarda ise bol bol tehditler, aynı düşüncelerin savunucusu olan yoldaşların yan yana gelmesi bile yasak... Peki öyleyse menşevik MK bizım ne yapmamızı istiyor? Açıktır kı o, bizim uysal dalkavuklar olmamızı istiyor. Ama bız bunu da yapmayacağız.

Bütün bunlara karşı tavır almamız üzerine, menşevik MK şımdi de "üzerimize yürüme" kararı almış. Eğer bu "yürüme" ideolojik-siyasi alanda olsaydı, biz bunu seve seve kabul ederdik. Ama "yürüme"den kastedilen bu değildır, şudur:

"Bolşebizmi savunan parti üyelerine istifa etmeleri önerilecek, aynı düşünceyi savunan ileri sempatizanlar ise asla parti üyesi yapılmayacak"(!)

Yani parti üyesi olan Bolşevik yoldaşlar istifa edip sempatızan olacaklar, ve böylece parti ıçi mücadele ımkânları kalmayacak, menşevik MK ise böylece "rahat bir nefes alacak". Bır düşünün ki, yazısını dağıtmadığın, organında tartışmadığın, hatta bazı yerlerde organlara bile almadığın parti üyelerıne, bunlar yetmıyormuş gıbi, bir de "istifa etmesini" önerecek - sın. Anlaşılan bunlar dikensiz gül bahçesi istiyorlar. Ama asla muradına eremezler. Menşevik yonetıcılerin bu tutumu, gerçekte, Marksizm-Leninizme ve Bolşeviklere duyulan düşmanlığın ve ondan duyulan korkunun butünuyle kusulmasından başka birşey değıldır.

Gerçekte bugün partiden istifa etmesi gerekenler vardır. Bunlar; proletarya dıktatörlüğü sorununda Kautsky'yi savunan; devrimci durum tespıtınde Lin Biao'yu savunan; 1957/60 deklarasyonlarının değerlendirılmesinde Kruşçev-Brejnev revizyonizmını savunan; sosyalızmin ınşa edılmesinde Buharin'i savunan ve daha birçok konuda revizyonist görüşler savunan iflah olmaz bir avuç menşevıklerdir. Menşevik yöneticiler eğer gerçekten halka, devrıme ve komunızme bağlı olsalardı, bu "istifa onerılerını" öncelıkle kendılerine götürürlerdi.

Menşevik kanat, Marksıst-Leninıstleri tasfiye etmek ıçin adeta sebep arıyor. Bu sebeplerden birisi de disiplinsizlik ıddiasıdır. Bugune kadar kendi düşüncelerimizin parti içerisinde yayılması uğruna, sempatızanlara ve dışa karşı menşevik duşunceleri savunmak zorunda kaldığımızı belirtelim. Zorunlu bir durumda bir yoldaşın kışısel görüşlerini açıklamasını menşevık kanat bir türlü hazmedemedi. Menşevik yönetıcıler II. Konferanstan önce, pekçok disiplinsizlik ornekleri verdıklerını unutarak, sözkonusu yoldaştan özeleştırı istıyorlar. Siyasi mucadelede oldukça acız olan ve bunu her vesıleyle sergileyen menşevikler, Marksist-Leninıstlere karşı mücadelelerinde(!) bu "ozeleştiri"den yararlanacaklarmış. Bunu yayınlayacaklarmış. Bunlar, Bolşeviklere karşı "mücadelelerinde"(!) böyle şeylere sarıldıkları ıçın, şimdi dört gözle bu ozeleştırıyi bekliyorlar. Ama Marksist-Leninıstler revizyonızme karşı çıktılar diye özeleştırı vermezler. Bu ne dısiplınsızlik ve ne de hızıpçiliktir. Çünkü herşeyden önce Marksıst-Leninistlerin bu teşkılat ıçinde "demokrası" hakları yok kı, hızıpçılıkten bahsedılsin.

" ... İflah olmaz burjuvaların hakim olduğu partılerde ML'lerin kendi aralarında birleşerek, bunlara karşı mucadele etmeleri hızıpçılık değildir, tarıhı bır gorevdır. Proletarya ve emekçi halka karşı vazgeçılmez bır yükümlülüktür. Hizipçi olanlar, iflah olmaz burjuvalardır. Çunkü bunlar, kendi küçük klıklerinin menfaatı adına, proletaryanın ve emekçi halkın menfaatlerine sırtını çevırmişlerdir. Çünkü, bunlar, kendi kuçük kliklerinin menfaatı adına proletaryanın ve emekçi halkın birliğini baltalamışlardır."
(İbrahım Kaypakkaya, Bütün Yazılar, Tufan Yayınları, s.250, abç)

İbrahim Kaypakkaya yoldaşın da dediği gibi, asıl disiplınsızlık yapanlar ve hızipçı olanlar, kendi kuçuk klıklerinin temelı sarsılmasın diye, halkın menfaatlerini bir yana atan, Marksist-Leninistlere konuşma hakkını bıle tanımayanlardır. Asıl hızıpçilik budur. Ve bız bunun için diyoruz ki, menşevik MK parti ıçinde bir hiziptir. Eğer o, böyle olmadığını ıddıa edıyorsa, şu iddialara cevap versin:

"Hızıpçi ve bölucü olanlar, revizyonist çızgide ısrar edenlerdir. Bütün eleştırilere rağmen hatalarını duzeltmeyenler, düzeltmemekte ısrar edenlerdir. Hızıpçi ve bolücü olanlar, samimiyetle özeleştırı yapmak yerine, sadece çok sıkıştıkları zaman revizyonist ozu yeni bir biçimde kamufle edenlerdir. Hizipçi olanlar, kendilerine eleştiri yönelten kadrolardan örgütün imkânlarını esirgeyenler, kendiletine yağcılık ve dalkavukluk yapanlara örgutün butün imkânlarını sergileyenlerdir. Hizipçi ve bölucü olanlar, örgüt içinde körü körüne itaati, dalkavukluğu, sırt sıvazlamayı teşvik edenlerdir. Hızipçi ve bölücü olanlar, kendilerine gelince herşeyi iyi, başkalarına gelınce herşeyi kötü gösterenlerdır. Hizipçi ve bölücu olanlar, kendılerini eleştiren kadroları iğrenç bir dedikodu ve iftira kampanyası ile yıpratmaya, diğer kadroların gözünden düşürmeye ve tecrit etmeye çalışanlardır..... Hizipçi ve bölücü olanlar, hem demokrası ve hem de merkeziyetçilik ilkesini çiğneyerek, kendilerine en aşırı demokrasiyi, Marksist-Leninistlere de en aşırı merkeziyetçiliği uygulamak isteyenlerdir. Burjuva önderlik, bütün bu özellikleriyle hizipçiliğin ve bolücülüğun en tipik örneklerini vermiştir."
(Age, s.248/249)

Devamı s.20, sü.2'de

FAŞİST TÜRK ORDUSU, KIBRIS'TAN DEFOL!

YAŞASIN ÇEŞİTLİ MİLLİYETLERDEN KIBRIS HALKININ DEVRİM MÜCADELESİ!

Faşist Turk ordusu, 1974 yılında, şimdi yine "anti-faşist" tuyler takınan Ecevit önderliğindeki CHP-MSP koalisyon hukumeti donemında, Kıbrıs'ın kuzeyini ışgal ettı. Turkiye'nin çeşitli milliyetlerden halkına ve butun dunyaya "barış harekâtı" adı altında satılan kanlı bır savaşla gerçekleştırilen bu ışgal, şımdı 9. yılına gırdı. Emperyalizme bağımlı Turk ve Yunan hakım sınıflarının kendi ulkelerinde milliyetçiliği ; Turkiye ve Yunanistan halkını bırbırine karşı kışkırtmak ıçın kullandıkları en onemlı kozlardan bırı olan "Kıbrıs sorunu", bugunlerde hakım sınıflar tarafından yenıden gundeme getırılıyor. "Kıbrıs sorunu"nun gerçek bır tek çozumu vardır : Çeşitlı milliyetlerden Kıbrıs halkının gerçek bır Marksıst - Leninist partı onderlığınde Kıbrıs'takı tum ışgalcilere, emperyalizme, ve onun ulkedekı uşaklarına karşı silaha sarılması; IŞÇİ SINIFI ÖNDERLİĞİNDE DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ ! (*)

Bugun Kıbrıs halkının en onemlı duşmanlarından bırı olan ışgalcı faşist Turk ordusu; ulkemızde faşızmın temel dayanağıdır; Kıbrıs devrımının en onemlı duşmanlarından bırı olan bu ordu, Turkiye devrımının de parçalamak zorunda olduğu ılk hedeflerden bırıdır. Kıbrıs halkının mücadelesi; yalnızca genel anlamda ortak duşman olan emperyalizme karşı yoneldığı ıçın değil; aynı zamanda özel olarak da faşist Turk ordusunu ılk hedeflerinden bırı olarak karşısında bulduğu için; bızım mucadelemızdır de aynı zamanda.

Yaşasın çeşıtlı milliyetlerden Kıbrıs halkının devrımcı mucadelesi!

Yaşasın Turkiye, Kıbrıs, Yunanıstan halklarının emperyalizme, sosyal emperyalizme ve her türlu gericiliğe karşı ortak mucadelesi!

Aşağıda bu bağıntıda Kıbrıslı İşçiler Birlığı Örgutleme Komitesinin ve İ. Kıbrıslı Turk Öğrenciler Federasyonunun Kıbrıs'ın ışgalı dolayısı ile Temmuz 1982'de çıkardığı bir bıldırıden parçalar yayınlıyoruz (**):

(*) Kıbrıs Komunist Partısı/Marksıst-Leninist Örgutleme Komitesı ile TKP/ML arasında, Bolşevik/Menşevik bolünmesi olmadan once kardeşlik duzeyinde ılışkiler vardı. 1978'de yapılan bir ortak açıklamada sorun yukarıda koyduğumuz şekılde konuştu.

Bolunme sonrasında KKP/ML ÖK ılışkiler konusunda, kardeş - lik ılışkilerını resmen MK hizıbı ile surdurme ve ama bızımle de goruşme şeklınde yanlış bir karar aldı. Ve bu kararı da bızım eleştırmemıze rağmen şimdıye dek değiştırmedi. Aramızda ozellikle yurtdışındakı yoldaşlar duzeyinde oldukça sıkı ılşkiler olmasına rağmen, KKP/ML ÖK halâ menşevik hızıbi resmen bolunme oncesinin TKP/ML'sının meşru devamı olarak gorme durumundadır.

KKP/ML oğrendiğimize gore 1981 yazında bır Konferans yapmış ve bu Konferansta Kıbrıs'ta sosyalist devrım aşaması konusunda çoğunlukla "anti-emperyalist SOSYALİST DEVRİM"ın gundemde olduğu yonunde karar almıştır. Bunun yanında bu konudakı tartışmayı da şimdılık ıçte tutma yonunde yanlış bır karar daha almıştır. Bunu

Biz KKP/ML Konferansının devrım aşaması konusunda aldığı bu kararın gerekçelerını; yurutulen tartışmanın tam olarak ne olduğunu belgelere dayalı bir şekilde ve tam olarak bılmıyoruz Ama bize daha once ortak açıklamada birlikte yaptığımız tespıtler bu noktada bugun de doğru gorunuyor. Kuşkusuz bu konuda KKP/ML ÖK Konferansın belgelerini yayınladığında, daha geniş tartışma ve tavır takınma mumkun olacaktır.

Bız KKP/ML ÖK ile ilişkilerimiz ve gelişmeler konusunda onumuzdekı sayılarda daha geniş bılgı vereceğız.

(**) Bu bildiri elimize 1982 Ekim sonunda geçti.

Yaşasın Çeşitli Milliyetlerden Kıbrıs Halkının Birliği!

Çeşitli milliyetlerden işçiler, emekçiler, demokratlar ve devrımcıler,

Bugün 20 Temmuz Kıbrıs'ın işgalinin 8.yıldonumu. Her yıl olduğu gibi bu yıl da 15-20 Temmuz'u lanetle kınar, Kıbrıs halkına getirdiği can ve mal kaybını, zulüm ve baskıyı bir kez daha tüm dünyaya duyurmak isteriz.

Yıllardan beri adamıza sahip çıkmaya uğraşan emperyalistler, İngiliz ve ABD başta olmak üzere bunu çeşitli yollara başvurarak başarmışlardır. Akdeniz'de "batmayan uçak gemi" vazifesini goren adamız emperyalistler için çok önemli stratejik bir konuma sahiptir. Ortadoğu pazarını elinde tutabilme ve çıkabilecek herhangi bir devrimci hareket anında hemen harekete geçebilme açısından çok uygun bir coğrafik konumu olan Kıbrıs adasının onemi burda yatmaktadır. İşte bu yüzden tüm emperyalistler bu "batmayan uçak gemisi"ne sahip olabilmek için uzun yıllardır uğraşıp durmaktadırlar.

Bepinizin de bildiği gibi adamız 1878 yılından 1960 yılına kadar direkt olarak İngiliz emperyalizminin kolonisi durumunda idi. ABD emperyalistleri de Kıbrıs'tan pay koparmak için daha 1950'lerden Kıbrıslı Rumlar arasında EOKA denilen faşist bir orgutlenme başlatıp, Kıbrıslı Rumları Kıbrıslı Turklere karşı "Kıbrıs Rumlarındır", "Yunanistan'a bağlanmalı" sloganlarıyla harekete geçirmiştir. Aynı zamanda İngiliz emperyalistleri de Kıbrıslı Türkler arasında TMT denilen aynı faşist nitelikte bir örgutlenmeyi başlatmışlardır. TMT'nin de attığı sloganlar EOKA'nınkinden biraz farklı olarak adanın taksimini savunuyordu. Bu gerici, şovenist, faşist örgutler her iki milliyetten halkımızı birbirine karşı duşman etmeye, " Rum ve Turkler bir arada yaşayamaz" anlayışını daha okul sıralarından öğretmeye girişmişlerdir. Bu orgutler büyük bir ölçüde başarılı olmuşlardır. Nitekim 1963'te Rumlarla Turkler arasında çatışmalar başlamış ve gide rek her iki milliyetten halk birbirine daha çok kinleştirilmiştir. Bu çatışma esnasında her iki milliyetten emekçiler birbirine vurdurulmuş, bazı (Kıbrıslı Rum, Turk) karmaşık olan koylerden yıllarca beraber yaşamış köyluler göç etmek zorunda bırakılmıştır.

Aynı durum 1962'de tekrar gundeme gelmiş ve giderek iki toplum birbirine daha çok duşürulmuş, birbirlerinin azılı duşmanı haline getirilmiştir. Her iki milletin burjuvaları bağlı oldukları emperyalist efendilerine sadık kalarak Kıbrıs halkını bolme planlarını '74'te nihayet gerçekleştirdiler.

15 Temmuz 1974'te ABD gudumundekı faşist Sampson klığı başta olan İngiliz uşağı Makarios'u darbe sonucu baştan indırip ıktıdarı ele geçirdi. Fakat dünya kamuoyunda teşhir ve tecrit olan bu klik çok kısa bir donem içinde iktidarı sivil bir yonetime devretmek zorunda kaldı.

Darbeyi fırsat bilen Turk hakım sınıfları ve o donemde hukumet olan Ecevit, bütün emperyalist güçlerin (Rus sosyal emperyalistleri de dahil) desteğini alarek adayı ışgal ettı.

Kendi halkına özgürlük, refah ve barış sağlamayan, onları kan ve gozyaşı içinde kıvrandıran, konuşma hürriyetlerini sungu zoruyla alan, Kürt milletinden olan halkın kendi diline bile konuşmasını yasaklayan bir devletin ordusu, NATO'ya bağlı bir ordu KIBRIS HALKINA 'BARIŞ,ÖZGÜRLÜK ve HUZUR' GETİREBİLİR Mİ???

Kıbrıs halkı, bu gerçeği, açlık ve korku içinde geçirdiği son 8 sene içinde acı çekerek öğrenmiştir ve gün geçtikçe daha iyi kavramaktadır.

Darbe ve ışgal sırasında binlerce Kıbrıslı emekçi emperyalistlerin çıkar dalaşmaları uğruna kurban edildiler. Onbinlerce insan evlerinden yurtlarından edilerek dış ulkelere göç etmek zorunda bırakılmışlardır.

Sozde "barış harekatından" sonra Kıbrıs'ın kuzeyinde kurulan sözde "KTFD" işgali maskelemekten başka bir amaç taşımamaktadır. Öte yandan Kıbrıs Turk milletinden halkı daha da uyutmak için sözde bağımsız siyasi partilerin kurulmasına izin verildi. İşgal edilen bolgede kurulan bu partiler faşist Turk ordusunun amaçlarına hizmet etmektedirler. Yani sözde "barış hareketi"ni bir oldu-bittiye getirerek, Kıbrıs'ı ve Kıbrıs halkını ikiye bölmek istemektedirler

Kıbrıs'ın kuzeyinde Amerikancı UBP "hukumeti" son zamlardan sonra işçilerin ucretlerini duşük tuttu. Bu durum emekçilerin sırtına yuklenen baskıyı daha da katmerleştirdi. DHP ise UBP hukumetine bu nun uygulanmasında yardımcı oldu. Diğer partiler (CTP,TKP) ise bu durumdan faydalanarak kendi propagandalarını yapmaktan geri kalmadılar. Bunlar emekçileri çeşitli demagojilerle arkalarından surukleme ye çalışmakta ve çeşitli milliyetlerden halkımızın birliğinden yana değil bolünmuşlüğünden yana olduklarını gizlemeye çalışmaktadırlar. Nitekim, 1980'de Sofya'da (bu toplantıya AKEL,CTP,TKP,PEO ve DEV-İŞ temsilcileri katılmıştı) ve 1982'de Libya'da (bu toplantıya CTP,AKEL,TKP ve EDEK temsilcileri katılmıştı) yapılan toplantılar bu hainlerin gerçek yuzlerini bir kez daha ortaya çıkardı. Bu toplantılara katılanlar işgalden bir tek kelimeyle bile soz etmezken; barış ve ozgurluk savunucusu, ilerici veya komunist olduklarını iddia etmeye hakları yoktur. Bunlar işçi sınıfı ve emekçilerin yeminli duşmanlarıdırlar. Kıbrıs halkının birlikte devrimci mucadele vererek kurtulmasının "imkansız" olduğunu yaymaktadırlar. "İki bolgeli federasyon","toplumlararası goruşmelerle çozum" vs. gibi yalanlarla Kıbrıs'a çozum (!) getirileceği ve her şeyin artık 'sutliman' olacağı safsatalarını yaymaktadırlar.

Bunlar "toplumlararası goruşmelerin" ve "iki bolgeli federasyon"un yalnızca zengin devletlerin (emperyalistlerin) işine yarayacağını bılmiyorlar mı? Elbette ki biliyorlar. Zaten boyle bir çozumun kendi çıkarlarına hizmet edeceğini gordukleri için desteklemektedirler. "Toplumlararası goruşmeler" sadece emperyalistlerin Kıbrıs'takı temsilcilerinin karşı karşıya gelip uzlaşmaya çalıştıkları toplantılardır. AKEL bunu bildiği halde, DİKO partisinin emperyalist (İngiliz) uşağı olmadığını, Kıbrıs'ın bağımsız olduğunu soylemektedir. Dolayısıyla DİKO-AKEL işbirliği kurularak toplumlararası goruşmelere devam edilmesini istemektedir. Bu işbirliği İngiliz emperyalistleri ve Rus sosyal emperyalistlerinin uşaklarının ABD emperyalistlerinin uşaklarına karşı yaptıkları bir işbirliğidir. Emekçilerin bundan hiçbir çıkarı yoktur. Ha bir emperyalist uşağı başa geçmiş ha oteki; ne farkeder!

İşçiler, emekçiler, emperyalizmin oyunları ile bolunmuş yoksul Kıbrıs halkı,

Aradan 8 yıl geçmesine karşın Kıbrıs'a barış getirilmemiştir. "Barışı koruyacağı" iddiası ile adamızı işgal eden Türk ordusu canavar gibi başucumuzda durmakta, çeşitli milliyetlerden Kıbrıs halkının birliğini engellemektedir. Bu ordunun gerçek yuzunu Türkiye'nin çeşitli milliyetlerden halkı çok iyi bilmektedir. Bu ordudan başka İngiliz emperyalistlerinin Kıbrıs'takı uslerinde ustlenmiş ordusu, Kıbrıs'ın değişik bolgelerinde bulunan faşist Yunan ordusu ve sözde "Barış Gucu" ordusu da bu bolunmuşluğe hizmet etmektedir.

Devamı s.72, sü.2'de

Ekonomik krizden çıkışın tek yolu:

PROLETER DÜNYA DEVRİMİ

İşte Baden-Württemberg'deki Bolşevik Partizan taraftarları nın DGB'li sendika ağaları onderliğinde Batı Almanya'nın Stuttgart şehrinde yaptığı ve onbinlerce işçinin katıldığı yürüyüş ve mıtıngde Almanca ve Turkçe olarak dağıttıkları bıldırı bu başlığı taşıyordu.

Geçen aylar Batı Almanya bir dızı önemli siyasi gelişmeye sahne oldu. Bu gelişmeler içinde kuşkusuz en önemlilerinden birı; daha önceki "Sosyal-Liberal" kaolisyonun yerini "Hristıyan-Lıberal" koalısyonun almasından sonra, Sosyal Demokrat Partının yenıden gozboyamak ıçin emekçilerın haklarını savunan pozısyonlara gırmesı idi. Hrıstıyan-Lıberal hükümetın Batı Alman emperyalızmının yenı hukümetı olarak aldığı ılk karar ve tedbirler; onun gerçekte kendinden onceki hükümetin polıtikasını her alanda emekçiler ve ezılenler aleyhıne daha da ılerletmek yonunde ılerlediğini, ılerleyeceğini gosterdi. Özellikle artan ışsizlığe ve sosyal hakların kısıtlanmasına karşı işçi sınıfı içinde gelışen hoşnutsuzluğu "düzenin çerçevesi" içinde tutmak ısteyen DGB'lı sendıka ağaları; DGB içinde guçlu olan SPD(Sosyal-Demokrat Parti)'nın hükümetten düşmesı ile birlikte, hareketlendi. Bır dizi yürüyüşler dü zenledi. Bu yuruyuşler ışsizlığe karşı ve sosyal hakların kısıtlanmasına karşı çok genış bir protesto potansiyelı olduğu gerçeğı yanında; bugun bu potansıyelın DGB'li sendika ağaları ve revızyonıstler tarafından kolayca duzenin çerçevesi ıçinde tutulabıldığı gerçeğını; ve yuruyen yuzbinlerce ışçı ıçınde devrım propagandasının (bızım dışımızda hemen hıç bır grup tarafından yapılmadığını; kı bız de bır-iki yerde gayet cılız olarak yaptık, bu hatalı ıdi; doğru olan merkezi bir bıldırı ile tavır takınıp, bunu gücumuz oranında yaygınlaştırmaktı) hemen hemen hıç yapılmadığını gosterdi. Bız aşağıda Baden-Wurttemberg'dekı taraftarlarımızın konu ile ilgılı olarak çıkarıp dağıttıkları bıldırıyı (bır-ıkı ifade duzeltmesı yaparak) yayınlıyoruz. Baden-Wurttemberg'dekı taraftarlarımızın ınsıyatif kullanma ve sınıf mucadelesinin bu alanına güçlerı oranında mucadele tavrı doğru ve butun Bolşevik Partizan taraftarlarının ornek alması gereken bir tavırdır.

İşçiler,

Bugun burada DGB önderlığınde ışsızlığe, sosyal hakların kısıtlanmasına karşı bır eylem duzenlenmektedır. İşçiler açısından bu eylemın ıçerığı, ne getıreceği duşundurucu olmalıdır. Yıllardır peşınden gıdılen DGB şeflerine guvenebilir mi yız? Öne surulen talepler ekonomik krızden çıkılması, sosyal hakların elde tutulması ıçin alternatıf mıdır? Tum bu sorula ra işçiler cevap beklemektedır. Kımi ışçiler, DGB şeflerine guvenmemekte, eyleme 'kusmekte', kımıleri ıse "eyleme" katılmalarına rağmen, bu sorular kafalarını kurcalamaktadır.

İşçi arkadaşlar,

Bugun "dünya ekonomik krizi" yukselmekte, tum dünyada ışsizlik, pahalılık, enflasyon, ışçılerin giderek yoksullaşması doğal hale gelmiştir. Savaş kışkırtıcılığı gundemdedir. Tum bunlara bır çıkış yolu, sadece burada değıl, bütün dünya da herkesın cevap aradığı sorunlardır.

Herkes buna ayrı ayrı cevap . Örneğın Batı Almanya' da ekonomık krızın suçlusu, yabancı ışçılermış gıbi gosterilmekte, yerli Batı Alman ışçıleri, yabancı ışçılere karşı kışkırtılmakta, son gunlerde bunun meyvelerini almaktadırlar.İstısnasız tum polıtıkacılar bu yonde —sozde yabancı düşmanlığına karşı propaganda yaftası altında— çaba sarfetmekte,gerçek durumu, gerçek duşman olan emperyalıst sıstemi gozlerden gızlemektedırler.

İşçi sınıfının sırtından geçımını sağlayan "mılyonlar vuran" sozde işçilerin hakkını arayıcı tabaka, bir avuç ışçi arıstokratı sarı sendıka ağaları, ışçıleri gerçeği gormemeleri ıçın kısmi taleplerle uyutmaktadırlar.

Bız komunıstlerin ıse bu duruma verdığımiz cevap ayrıdır. İçinde yaşadığımız çağ; emperyalızm ve proleter devrımleri çağında, dunya uzlaşmaz bır bıçımde ıkı kampa ayrılmıştır. Bır tarafta emperyalızm, sosyal emperyalızm ve her turden gerıcılık, dığer yanda başta enternasyonal ışçı sınıfı olmak uzere ezılen halklar.

Bugün emperyalıst dünya (sosyal emperyalızm de dahil) çelışkıler ıçınde bulunmakta, bundan geçıcı de olsa kurtulmasına imkân yoktur. Metropollerde emek-sermaye çelışkısı en uç noktaya varmış, ışçılerın onune, "ya sermayenin onune kendini at, bugunkunden daha kotu yaşa, ya da yepyeni bir silaha, sınıf mucadelesine atıl" seçeneğini koymuştur. Bunun ortasında başka bır uçuncu yol yoktur.

Bugün emperyalistler aralarında paylaştıkları dunyayı yenıden paylaşmak için, emperyalıst savaş kışkırtıcılığı yapmakta, işçilerin sosyal haklarının kısıtlanmasında onemli yer tutan askeri harcamalara butçelerinin onemli bir kısmını ayırmaktadırlar.

Bu durumda ışçılere duşen seçenek, ya emperyalistlerın savaş polıtıkasına ayak uyduracaklar, emperyalistlerin pazarda laşımı uğruna köleler gıbi olecekler, ya da emperyalıst savaşların karşısına başka bır sılahla, dunya proleter devrımi ıle karşı duracaklardır.

Emperyalistlerin, sosyal emperyalistlerın, dunya pazarlarını talan etmek ıçin dalaşmaları, ezilen bağımlı halklarınhaklı demokratik anti-emperyalıst dırenişleriyle karşılaşmakta, bu halkların mücadelelerını, metropoldeki proleter devrımle destekleme zorunluluğu burada yatmaktadır.

İşçiler, tüm çalışanlar,

Günden güne ağırlığını daha da hıssettiren,"ekonomik krızın" temelleri bunlardır.

İçinde yaşadığımız Batı Almanya, emperyalıst sistemın bir parçası, bızzat kendisi en büyük emperyalist ülkelerden birıdir.

Bir sure öncesine kadar, aynı emperyalıst siyaseti guden FDP-SPD koalisyon hükümetinin buyük partısı SPD'nın, şimdi "demokrasi" havarisi kesilmesı, ışçılerın tepkilerini Batı Alman emperyalizminin bir kesiminin peşine takma sıyasetınden başka birşey değildır.

Batı Alman emperyalist devleti, güttuğü sosyal hakları kısıtlama yoluyla, ıçte faşistleştırmeyı yoğunlaştırmakta,Batı Alman ışçi sınıfını savaşa ıdeolojık olarak hazırlamak için; yabancı düşmanlığını bir kaldıraç gıbı kullanmakta, şovenizmi korüklemektedırler.

Batı Alman emperyalistleri dünya pazarlarında, yeni bir savaşla daha fazla pay kapabılmek ıçın dışta intikamcılık polıtikası gütmektedir.

Bu durumda DGB'li işçi aristokratlarının oynadığı rol, 50' lı yıllardan bu yana kısmi taleplerle ışçılerin gözlerini boyama, sınıf mucadelesini satma siyaseti olduğu açıktır. Onlara aldanmayalım! "Neue Heimat" gıbi olaylar, onların gerçek yüzlerini sergileyen örneklerdir. Bunun bir diğer açık örneği de; "sosyal hakların kısıtlanmasına karşı" olduğunu soyleyen DGB, örneğın Türkıye'de 12 Eylul'den sonra, işçilerin sosyal haklarının ortadan kaldırılmasına gözyummuştur. Bu konuda Faşıst Turk Devletini destekleyen TÜRK-İŞ'le ortak çalışmalara gırmıştir, işçilerın uzun mucadeleler ile elde ettığı demokratık hakların zorla yokedilmesine ses çıkarmamıştır.

Batı Almanya'da işsizliği tamamen yoketmek, Batı Alman emperyalıst devletini yıkmak, yerıne proletarya dıktatorluğunu kurmakla mümkün olur.

Sosyal hakların tam kullanımı, elde tutulması, ancak;Alman, yabancı ışçılerın kardeşçe bir safta, sınıf duşmanlarının gerçek yüzlerini teşhır ederek, ortak mucadeleleri sonucunda mümkün olur.

Butün ulkelerin işçileri bırleşin! Uzlaşmaz sınıf mucadelesını hızlandırın! Saflarınızı bozguncu, sınıf mucadelesinden uzaklaştırmaya "çalışan", kendıne "komünist", "Marksıst-Lenınıst" maskesi takan oportünistlerden, revızyonistlerden temızleyin!

Bu modern revizyonıstlerin ve oportünıstlerın başını çeken, bir zamanların gerçek proletarya dıktatörlüğunü 1956'da gaspeden, 60'lı yılların sonlarına doğru emperyalıst bir ülke durumuna gelen; Rus sosyal emperyalıstlerinin yandaşları DKP ve TKP modern revizyonıstlerıne ve onların ıdeolojık uzantıları olan KPD, MLPD, HK, Pz, Dev-Yol, DHB gıbı oportunıstlere aldanmayın! Bugun Marksızm-Lenınızmın ılkeleri karartılmış, hasıraltı edılmıştır. Butün dunyada ışçılerin gerçek kurtuluşu,her ulkede Marksızm-Lenınızmın ılkeleri çıkış noktası alınarak, sağlam temellerle kurulmuş komunıst partileri onderliğinde mümkündür.

Ülkemiz Turkiye'de görevimiz; komprador patron ağa devletini yıkmak, işçi sınıfı onderliğinde, işçi koylu temel ıttifakına dayanan Demokratik Halk İktidarını kurmaktır. Emperyalızme, feodalızme, mıllı zulme son vermek; Bağımsız Demokratik Türkiye'yi kurmaktır. Uluslar arasında eşitsizliğe karşı çıkarak; Kürt ulusunun kendı kaderını tayın hakkını, yanı ayrılıp ayrı devlet kurma hakkını savunmak, propaganda etmek , kıtleler arasında yaymaktır. Askeri faşist cuntaya karşı mü-

Devamı s.72, sü.2'de

s. 24'ten devam

caksın. Oportünist-revizyonistler sana bu yürüyüşün önderliğini teslim etseler de katılmayacaksın.
ARTIK BUNDAN ÖTE KÖY YOKTUR.

Kuvvetle ihtimal şöyle düşünülüyor.
Propaganda ve yürüyüş birbirlerinden ayrı şeylerdir. Biz bugün öncüyü kazanacağız. Öncü de esas olarak propagandayla kazanılır. Seminer de bir propaganda aracıdır. Öyleyse yürüyüş yerine tartışma toplantısı.
Ben bizim kardeş teşkilatlar sınıf mücadelesinden kopuklar diye düşünüyor ve onların bu yönüne dikkat ediyorum. Meğer bu konuda onlar bizden fersah fersah ilerdelermiş.

Bana "Biz bildiri çıkartıyoruz, yürüyüşlerde dağıtıyoruz, tartışma toplantısı için propaganda yapıyoruz, oportünizme karşı mücadele ediyoruz" vs. şeklinde hiç itiraz edilmesin.
Sınıf mücadelesi mümkün olduğunca ileriye götürülmelidir, geriye çekilmemelidir. Tartışma toplantısının kendisi bile bir bahanedir. Tartışma toplantısı yapacak başka zaman bulunamadı mı? Kaldı ki 12 Eylül'de tartışma toplantısı yapılamaz. Yapılamaz çünkü o gün tartışma yapmamız gereken herkes yürüyüşte. Ayrıca tartışma toplantısı ancak ve ancak eyleme bağlandığı yürüyüşe, sınıf mücadelesini bir adım ileriye götürdüğü zaman bir anlam taşır. Bırakalım Marksist-Leninist olmayı, bir devrimci bile bütün çalışmalarını son tahlilde sınıf mücadelesine bağlamalıdır. Şimdi tartışma toplantısı bizi sınıf mücadelesine bağlıyor mu? Kesinlikle hayır! Tartışma toplantısı bizi sınıf mücadelesinden koparıyor. O zaman tartışma toplantısına hizmet için yapılan herşey, sınıf mücadelesinden kopmak için yapılan şeydir. Bu karar kesinlikle devrimci bir içerik bile taşımamaktadır.
Yazdıkça aklıma kötü şeyler geliyor, en iyisi genelgenin 1. bölümü üzerine de görüşlerimi kısaca belirtip bitireyim.

Genelgenin giriş bölümünde askeri faşist cunta teşhir edilmektedir. Hatta "Türkiye'nin dikensiz gül bahçesi olmayacağının gösterilmesi" "önemli bir görev" olarak bile tespit edilmektedir. Ama iş karara ilişkin tartışmaya gelince bu görev görev olmaktan çıkmakta, karara ilişkin öyle gerekçeler ileri sürülmektedir ki orada tespit edilen görev ebedi olarak mezara gömülmektedir. Bu durumda 12 Eylül'ün Türkiye devrim tarihi açısından önemi, buna karşı mücadelenin gerekliliği, Türkiye'de 12 Eylül'le ilgili mücadele görevleri üzerine söylenen kimi doğru sözler, samimiyetin değil sahtekârlığın göstergesi oluyor. O sözler ayıbı örten incir yaprağı rolünü oynuyorlar. O sözler içinde biraz da olsa mücadele ruhu kalmış kadroların ve sempatizanların karara karşı tepkisini yumuşatmaya ve bu mücadele ruhunu öldürmeye hizmet ediyorlar.

Tartışma toplantısı / yürüyüşe karşı
Eylemlere damgamızı basamama / yürüyüşe katılmaya karşı olduktan sonra:
Önümüze "12 Eylül'ün anlamına uygun eylemler" görevini 1 değil 100 bin sefer de koysak, bu görevi yerine getirmeyeceğiz. Türkiye'deki kitle eylemleri en yüksek boyutlarında da olsa, bu eylemlere katılmayacağız, ve kendimiz de bağımsız eylem yapmayacağız.

Çünkü biz, emperyalizmin/sosyal emperyalizmin, ideolojik alanda da modern revizyonizmin ve onun akrabalarının hakim olduğu dünyada küçücüğüz. Değil sadece tek tek eylemlerde, adımımızı attığımız, başımızı çevirdiğimiz her yerde düşmanla karşı karşıyayız. Biz emperyalizmin/sosyal emperyalizmin, modern revizyonizmin ve akrabalarının hakim olmadığı tek bir mücadele alanı bile bulamayız. Bu dünyada öyle bir yer yok ve hiç kimse de bize bizim hakim olabileceğimiz bir dünyayı bulup getiremez. Bunu mücadele ile kazanma gücünü kendimizde görmediğimize göre; kendi içimize kapanıp "ağaçlar ayakta ölür" misali ....

k.
3.9.82

Not: Arkadaşlar,

Okuyunca da görülebileceği gibi, yazıdaki eleştiriler temel ilkesel konuları içeriyor. Dolayısıyla ben bu yazımın aslında Bolşevik Partizan'ın 12 Eylül sayısında yayınlanmasını arzu ederdim. Ama genelge elime 25 Ağustos'ta geçti, benim yazım ise ancak 3 Eylül'de bitmişti. Bu arada ise BP sayısı hazırlanmış olsa gerekir. Dolayısıyla treni kaçırdık. Yazımın bir dahaki BP sayısına kadar bekletilmesini istemem çünkü o zaman da yazımın değeri düşecektir. Aynı şey Barış hareketine karşı eleştirilerimde de oldu.

s.27'den devam

biz bu partinin bilinçli ve zorlu bir mücadele ile kurulduğunu, inşa edildiğini öğrendik, öğreniyoruz. Biz böyle bir partinin süreç içinde ortaya çıkacağını öğrendik, öğreniyoruz. Ve böyle bir partiyi yaratma çalışması içinde Bolşeviklere çokça yukarıdaki türden "eleştiri"ler getirildiğini öğrendik, öğreniyoruz. Ve şu konuda kimsenin kuşkusu olmasın: 'suda ıslanmış, köşeye büzüşmüş, pısırık kedi yavrusu' yazarın fantezisinin ürünüdür. Bizim yaratmak istediğimiz ve yaratmak için çaba sarfettiğimiz bu değildir. Bu konuda tayin edici olan laf değil pratiktir. Biz böyle cafcaflı laflar edenlerin pratikte ne yaptığını çok gördük, daha da görece - ğiz!

s.71'den devam

cadele, ancak bu perspektife bağlı kılınırsa, devrimci bir anlamı olabilir. Cuntanın faşist Kemalist ideolojisi bu göreve bağlı kılınarak devrimci anlamda teşhir edilebilir. Bu görevlerini yerine getirmek için Marksist-Leninistler, eksikliklerini tespit edip onu tamamlamak zorundadırlar. Marksist-Leninistlerin temel eksikliği, K O M Ü N İ S T P A R T İ S İ nin inşa edilmesidir. Bu eksikliği gidermek esas görevdir.

Bu görev içinde de esas görev, Marksizm-Leninizmin ilkelerinin kavranılması ve oportünizme karşı savunulmasıdır.

Komünist Partisi inşası öncelikle Kruşçev modern revizyonizmine, 3 Dünya teorisine ve revizyonist AEP çizgisine ve bunların tüm uzantılarına karşı mücadele içinde kurulacak ve hakim sınıflara karşı mücadele içinde de güçlenip görevlerini başarabilecektir.

EMPERYALİZME, SOSYAL EMPERYALİZME VE HER TÜRLÜ GERİCİLİĞE ÖLÜM
YAŞASIN PROLETER DÜNYA DEVRİMİ
KAHROLSUN KOMPRADOR PATRON AĞA DEVLETİ
KAHROLSUN ASKERİ FAŞİST CUNTA
YAŞASIN PROLETARYA ÖNDERLİĞİNDEKİ DEMOKRATİK HALK İKTİDARI
YAŞASIN KÜRT ULUSUNUN KENDİ KADERİNİ TAYİN HAKKI
BATI ALMAN EMPERYALİZMİNE ÖLÜM
YAŞASIN BATI ALMANYA'DA SOSYALİST DEVRİM
KAHROLSUN İŞÇİ DÜŞMANI DGB'Lİ SARI SENDİKA AĞALARI
BATI ALMANYA'DAKİ YERLİ VE YABANCI İŞÇİLER BİR MÜCADELE CEPHESİNDE BİRLEŞİN
YAŞASIN PROLETER ENTERNASYONALİZMİ
YAŞASIN M A R K S, E N G E L S, L E N İ N, S T A L İ N

BADEN WÜRTTEMBERG
BOLŞEVİK PARTİZAN TARAFTARLARI *28.19.1982*

s.70'den devam

Emperyalistlerin çıkarları doğrultusunda, Kıbrıs bu orduların çizmeleri altında bulunmakta, bunun acısını da çeşitli milliyetlerden halkımız çekmektedir.

Görevimiz, ülkedeki tüm yabancı orduları kovmak, Kıbrıs halkının birliğini oluşturmak, zengin devletlerden bağımsız, birleşik ve bir tek Kıbrıs oluşturmaktır.

Görevimiz, Kıbrıs'ta dönen bu emperyalist dolapları ortaya çıkarmak, EOKA ve TMT gibi faşist örgütlerin ne olduğunu Kıbrıs halkına anlatmaktır.

Görevimiz, Kıbrıs halkının bütünlüğüne karşı çıkan, "komünist", "ilerici" maskeli emperyalist uşağı parti ve grupların gerçek yüzünü açığa vurmaktır.

Gerçek yurtsever ve ilericilerin görevi işçi sınıfının önderliğinde yürütülecek anti-işgal ve devrim mücadelesinin propagandasını yapmak ve bunu emperyalistlere ve işbirlikçilerine karşı iyi bir şekilde kullanmaktır.

Tüm işgal orduları Kıbrıs'tan kovulmalıdır!

Yaşasın çeşitli milliyetlerden Kıbrıs halkının birliği!

Kıbrıs sorunu toplumlararası görüşmelerle değil devrimle çözülecektir!

15-20 Temmuz Kıbrıs halkına barış değil kan ve zulüm getirmiştir!

KIBRISLI İŞÇİLER BİRLİĞİ-ÖRGÜTLEME KOMİTESİ (KIB-ÖK)
İNGİLTERE KIBRISLI TÜRK ÖĞRENCİLER FEDERASYONU (İKTÖF)

(Ortak Açıklaması) Temmuz 1982

TÜM İŞGALCİLER KIBRIS'TAN KOVULMALIDIR!

İKTÖF - KİB/ÖK

ANAYASA OYLAMASI SAHTEKARLIĞI SAHNELENDİ

Bu anayasa, önce, kendinden önceki tüm Türk faşist anayasaları gibi, açıkça Türkiye'de hakim ulusu oluşturan Turk milletinin devlet kurma imtiyazı; Kurt ulusunun ayrılıp ayrı devlet kurma hakkının zorla elinden alınması; Turk olmayan bütun milliyetlerin yok sayılması ve onlara millizulum uygulanmasını 'anayasal hüküm' haline getiren bir "genel esas" üzerinde yukselmektedir.

Bu anayasa kendini en baştan "Ataturk milliyetçiliği" denen —emperyalizme uşaklık; Türk olmayan milliyetlere düşmanlık— şeklindeki "genel esas" uzerine oturtmuştur.

Bu anayasada gerçekten de kağıt üzerinde burjuva demokrasisinin kişilere tanıdığı bütün 'hak ve hurriyetler' yer almaktadır. Ama öyle bir yer almaktadır ki; bunların tümunun "devletın ülkesi ve milleti ile bölunmez bütünlüğunun, millı egemenliğin, cumhuriyetin, millı güvenliğin, kamu duzenının, genel asayişın, kamu yararının, genel ahlâkın, genel sağlığın korunması amacıyla; ayrıca anayasanın ılgılı maddelerinde ongorulen ozel sebeplerle, anayasanın sözune ve ruhuna uygun olarak kanunla sınırlanabilir" denerek bunların tumunun aslında lafta olduğu tasdik edılmektedir.(Madde 13)

Ardından madde 15'te: "Savaş, seferberlik, sıkıyönetim veya olağanustu hallerde milletlerarası hukuktan doğan yukumlu lukler ihmal edilmemek kaydıyla durumun gerektirdiği olçude temel hak ve hurriyetlerin kullanılması kısmen veya tamamen durdurulabilir veya bunlar için Anayasada ongorulen guvencelere aykırı tedbirler alınabilir" denmektedir.

Faşıst Cuntanın şefi Evren'ın deyimiyle; artık olağanüstü hal Anayasa hukmu halıne gelmiştir; ve "Sıkıyonetim ilanı için geçmişte olan zorluklar ortadan kaldırılmıştır." "Artık hiç kimse mesela DGM'lere hayır vs. diyemiyecektir." Anayasaya konulan bu gibi maddelerle, aslında en başından Anayasada yeralan 'temel hak ve hürriyetler'ın göstermelik süsler olduğu açıkça belirlenmiştir.

Açıktır ki, en ileri burjuva demokrasisi de sonunda burjuvazinin işçi sınıfı ve emekçiler üzerindeki diktatörluğudur. Ve en ileri burjuva demokrasisinde de 'temel hak ve hürriyetler' denilen şeyler, burjuva demokrasisi sınırları dışına çıkamaz. Yasalar 'burjuva demokrasisi' denen burjuva diktatorluğunu korumak için vardır. Ama burjuva demokrasisinin gerçekten hukum surduğu hıçbir ülkede, Anayasada Temel Hak ve Hurriyetler, Türkiye'de 1982 Anayasasındaki gibi bir açıklıkla (daha onceki anayasalar da fazla farklı değildi) sınırlanmamıştır. Faşist Türk anayasası temel hak ve hürriyetleri güya tanımakta, ve fakat olağanüstü hal adına resmen ortadan kaldırmaktadır. 1982 Turk Anayasasının 'sozü de, ruhu da' faşisttir!

ANAYASA OYLAMASI

Anayasanın oylanması da bır başka alemdir. Güya referandum yapılmış; herkese 'Anayasa' konusunda tercih yapma imkanı verilmiştir! Gerçekte halk için hiçbır tercih sözkonusu değildir. Bu anayasa referandumunda emekçi yığınlara kırk haramılerin "kırk katır mı/kırk satır mı" tercihi, tercih olarak sunulmustur.

Yapılan anayasa karşısında her turlu devrimci propagandaen baştan yasaktır. Bu anayasa tasarısına devrimci bır bakış açısı ile kokten karşı çıkmak; ve onu kokter reddetmek en buyul 'suç'lardan biridir. Anayasaya gercekten muhalif olan devrimciler en baştan legal her turlu propaganda imkânından mahrumdur. Yuzbinlerce devrimci, zindanlarda 'komünizm propagandası', vs. suçlaması ile tutulmakta; faşist mahkemelerde yargılanmaktadır. Orgutlu devrımcı hareket ağır kayıplar vermiştir. Anayasa oylaması sahtekârlığına karşı illegal propagandanın ve ajıtasyonun imkânları olağanustu ölçüde kısıtlıdır. Bu 'Anayasa oylaması', ona karşı devrimci propaganda hemen hemen olmaksızın sahnelenmiştir.

Anayasa konusunda, Anayasa oylamasından önce dalaşma — kı bu, daha iyisi nasıl olur dalaşmasıdır — hakim sınıfların kendi aralarında olmuştur. Hakim sınıfların çeşıtli sözculeri, hazırlanan Anayasa taslağını çeşitli yönleri ile eleştırmişler; düzeltilmesini talep etmişlerdir. Özellikle Evren'ın Anayasa oylaması ıle birlıkte cumhurbaşkanlığına seçilmesi, başka aday olmaması, vs. gibi konular "eleştiri" hedefi olmuştur. Sonunda bu "eleştiriler" de oylamaya iki hafta kala yasaklanmış; oylamaya iki hafta kaladan itıbaren Anayasa hakkında onu olumsuz gösterecek her türlü propaganda ıçin yasak konmuş; ve Cunta şefi Evren Anayasa savunmasını bizzat üstlenerek, "memleket gezisi"ne çıkmış; kendi deyimi ile 'karşı saldırıyı' başlatmıştır. İşte Anayasa oylaması böyle 'demokratik'(!) bir ortam içinde yapılmıştır.

Oylama öncesinde bir kez daha seçmen kütükleri düzenlenmiş; oylamaya katılmayanlara karşı cezai hükümler getirilmiş; cezai huküm korkusuyla zorla oylamaya katma yolu tutulmuştur.

Birçok yerde, özellikle Türkiye Kürdistanında köylerde bir tek hayır oyu bile çıksa bunun hesabının sorulacağı tehditlerı faşist ordu tarafından açıkça ilan edilmiştir.

Faşist cuntanın şefi konuşmalarında bu Anayasaya karşı çıkanların 'vatan haini' olduklarını, vs. ilan etmiştir.

Butün bunlar yetmezmiş gibi, güya gizli olan oylamada verılen oyun renginin ne olduğunun zarf içinde açıkça görülmesi de 'mimlenme korkusu' ile başka bir baskı unsuru olmuştur.

İşte Anayasa oylaması böyle "demokratik(!!) bir şekilde gerçekleşmiştir. Faşistlerin 'demokrasısı' bundan başkası da olamaz!

İşte bu ortamda yapılan Anayasa oylaması sahtekârlığında komprador patron ağa devletinin yeni anayasası %91 civarında evet oyu alarak Cunta şeflerinin deyimi ile 'kahır bir ekseriyetle' kabul edildi. Bu seçim sonucunda Cunta şefi Evren de resmen cumhurbaşkanı oldu. Askeri faşist cunta 'sivilleşme operasyonu'nda önemli bir adım atmış oldu.

OYLAMA SONUÇLARININ GÖSTERDİKLERİ

Oylama sonrasında Türkiye'de butün hakim sınıf sözcüleri ağız birlığı içinde, "Milletimiz konuştu, kararını verdi. Artık bu Anayasa milletin anayasasıdır. Bu Anayasa üzerine tartışma kapanmıştır" propagandasını yoğunlaştırdılar.

Aynı yönde tavırlar Cuntanın emperyalist destekleyicilerinden de geldi. Onlar da yapılan "gayet demokratik seçimlerle" Anayasa'nın kabul edildiğini; artık bu konuda "eleştiri"nin yersiz olduğunu, vs. soylediler. Böylece Türk hakim sınıfları açısından bir 'başarı' daha elde edilmiş oldu.

Anayasa oylamasında çıkan evet oylarının %91 cıvarında olmasının birçok sebebi vardır.

Bunların başında kuşkusuz bu oylamanın hangi ortamda yapıldığı; oylamanın faşist zorbalık altında yapılan bir oylama olduğu gelmektedir. "Korku"; faşist baskı gerek katılımın yuksekliğinde, gerekse evet oylarının yüksekliğinde kuşkusuz baş rolu oynamıştır.

Ama oy oranının bunca yüksek olmasında bir başka faktör de rol oynamıştır; ve devrimciler açısından bu faktorun bilince çıkartılması çok önemlidir: Bu faktör, faşist Cuntanın "12 Eylul öncesine dönmek istemeyen; can guvenliği isteyen, huzur isteyen, vs. bu Anayasaya evet der" şeklindeki demagojisinin geri yığınlar içinde halâ önemli etkısinin olmasıdır. Cunta bu faktörü de ustaca değerlendirmiştir.

Ayrıca Cunta ve onun destekçileri bu adımı, 'demokrasiye dönüşün bir adımı' olarak da tanıtma demagojisinde önemli olçude başarılı olmuşlardır.

Bu oylamada devrimci alternatifin kıtlelere gosterilememis olması da "demokrasiye dönüş" demagojisinin oldukça taban bulmasına yardımcı olmuştur.

Oylamanın gösterdiği bir başka gerçek de şudur:

Gerek oylamaya katılmama; gerekse hayır oylarının oranının en yüksek olduğu yerlerin başında Diyarbakır, Tunceli, Elazığ, Erzincan gibi Turkiye Kürdistanının daha önce yoğun devrimci çalışma olan şehirleri ile;

Adana, İçel, İstanbul, İzmir, Kocaeli, Ankara gibi sanayi merkezleri gelmektedir. Bütün buralarda oylamaya katılmama ve hayır oranları Türkiye ortalamasının üzerindedir.

Bu, belli ölçülerde, devrimci bir onderliğin yokluğu şartlarında da; en ağır, en yoğun faşist baskı şartlarında da devlete karşı muhalefetin ağırlık noktalarının, sanayi merkezleri; ve Türkiye Kürdistanı olduğunu gösteren bir işarettir. Kuşkusuz işçi sınıfı devrimcileri açısından sanayi merkezleri, güçlerini yoğunlaştırmaları gereken ilk alan olmak zorundadır. İşçi sınıfının önderliğinin bir başka biçimde gerçekleştirilmesi hayâldir.

Faşist Cunta şefi; ve Faşist Türkiye Cumhuriyeti devletinin yeni seçilmiş 'taze' cumhurbaşkanı Evren; Anayasayı tanıtma toplantılarının son durağı Istanbul'da yaptığı konuşmada; "Eğer 12 Eylul harekâtı yapılmasaydı veya onlar bu harekâtı yapıp muvaffak olsaydılar, bu meydanın adı Kızıl Meydan olacaktı" diyerek korkusunu dile getiriyor; 12 Eylül ile, ve şimdi yapılan Anayasa ile korkulacak birşey kalmadığını, kalmayacağını anlatıyor.

Evet, 12 Eylül, "Taksim"in ve daha nice meydanların "Kızıl Meydan"lar olma imkânını geriye atmıştır. Evet, Anayasa oylamasında hakim sınıfların elde ettiği başarı, onlar açısından küçümsenecek bir başarı değildir. Ama onlar bu Anayasanın oylanması ile artık 'tehlike'nin geçtiğini düşunuyorlarsa, yanılıyorlar. Devrim 'tehlikesi' onların başında bugün de ya-

Yurtdışındaki saldırılar artıyor

20 Kasım'da Batı Almanya'nın Köln şehrinde; Utrecht'te Ermeni milliyetinden bir devrimcinin hunharca katlini protesto için bir yürüyüş yapıldı. Bu yürüyüşe Bolşevik Partizan taraftarları bölgesel olarak katıldılar. Yürüyüşte Bolşevik Partizan taraftarları tarafından şu bildiri yayınlandı:

Komprador Patron Ağa Devletinin Faşist Canileri Yurtdışında Da Devrimci Avına Çıktı

Faşist katliamların hesabı işçi sınıfı önderliğinde Demokratik Halk Devrimiyle sorulacak!

Faşist komprador patron ağa devletinin sözcüleri; başta Cunta şefleri olmak üzere, aylardır hepbir ağızdan yurtdışındaki Türkiyeli devrimcilere karşı girişilecek katliam ve saldırıların yoğun propagandasını yapıyorlardı. Özellikle Ermeni milliyetçisi örgütlerin sorumluluğunu üstlendiği bir dizi suikast eylemi ardından, yoğun bir şekilde 'İntikam alınacak', 'şehitlerin kanı yerde kalmayacak', v.b. sözlerle Türk ırkçılığı körükleniyor; girişilecek saldırıların ideolojik, ve pratik hazırlığı yapılıyordu.

O Türk ırkçılığı ki; Nazilerin "Yanudi sorununun nihai çözümü" adını verdikleri, bir milliyetin planlı bir şekilde yokedilmesinin 20. yüzyıldaki ilk örneğini Ermeniler üzerinde gerçekleştirmenin sorumluluğunu taşımaktadır.

O Türk ırkçılığı ki; Ağrı'da, Dersim'de, Zilan'da Kürt ulusunun milli zulme karşı ayaklanmaları nın, kitle katliamları ile bastırılmasının; kanla, ateşle boğulmasının sorumlusudur.

O Türk ırkçılığı ki; bugün Türkiye Kürdistanında ezilen Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını tank paletleri altında; faşist şiddetle bastırmanın ideolojik temelini oluşturmaktadır.

Elini yüzbinlerce Ermeni emekçisinin; Kürt işçisinin, köylüsünün, Türk olmayan milliyetlerden emekçilerin kanı ile yıkayan ırkçı faşistler; Ermeni milliyetçisi örgütlerin sorumluluğunu üstlendiği her eylemden sonra; büyük bir yaygarayla 'vahşet', 'dehşet' edebiyatı yapma fırsatını değerlendirdiler. Artık yurtdışına da 'el atmak' zamanı geldiği; artık 'sabrın sonunun geldiği', vb. sözlerle yurtdışında girişilecek kanlı faşist saldırıların önhazırlıkları tamamlanmaya başlandı.

Ermeni milliyetçi örgütlerinin gerçekleştirdiği suikast eylemlerinin "yurtdışına el atma"nın zamanının geldiğine gerekçe gösterilmesinin yanında; "Türkiye'de anarşinin kökünü kazıdık, şimdi sıra yurtdışına kaçanlarda" demagojisi de yurtdışında girişilecek saldırıların hazırlığındaki propaganda da kullanıldı.

Beş Kasım'da Utrecht'te Nubar Yalım adlı Ermeni milliyetinden bir devrimci; evince tabancayla vurularak ve bıçaklanarak katledildi.

Nubar Yalım'ın Utrecht'te öne çıkan; bir dizi antifaşist aylemde ön saflarda yer alan, 'tanınan' bir devrimci olduğu bilindiğinde; hem de onun Ermeni milliyetinden olduğu bilindiğinde; onun "kimliği meçhul" olduğu söylenen katilinin hiç de bilinmez olmadığı ortaya çıkar. Ermeni milliyetinden ve aktif devrimci. Bunlardan birisi bile komprador patron ağa devletinin yurtdışına çeşitli kılıklar altında gönderdiği, çoğu "diplomatik pasaportlu" katillerin saldırı hedefi olmak için yeter sebeptir. Ama bu iki özelliğin yanyana gelmesi Nubar Yalım'ı faşist katillerin boy hedeflerinden biri haline getirmiştir. Nubar Yalım'ın hunharca katledilmesi; artık faşist komprador patron ağa devletinin yurtdışında da doğrudan katliam planlarının eyleme dönüştürülmesinin ilk örneklerinden birisi olma nedeniyle önem taşımaktadır.

Bu katliam karşısında suskun kalmak; yeni katliamlara gözyummak; faşist katillerin işlerini kolaylaştırmak anlamına gelecektir. Bu yüzden bu katliamı protesto etmek; "kimliği meçhul" katillerin gerçek kimliğini eldeki imkânlar ölçüsünde açıklamak görevdir.

- NUBAR'IN KATİLİ FAŞİST KOMPRADOR PATRON AĞA DEVLETİDİR!
- EMPERYALİSTLER BU KATLİAMIN AÇIK DESTEKÇİSİ, SUÇ ORTAĞIDIR!

Bu katliamın sorumlusu; suçlusu; planlayıcısı ve örgütleyicisi doğrudan faşist Türk devletidir. Bu cinayetin uygulayıcısı, çoğu diplomatik pasaportlu katillerdir!

Emperyalist devletler bunu çok iyi bilmektedirler. Buna rağmen onların çıkarları, Türk faşistlerinin çıkarları ile özde bir olduğundan, emperyalist devletler ellerindeki tüm imkânlarla faşist Türk devletini; bu devletin bugün başında bulunan faşist cuntayı destekliyorlar. Bu destek çeşitli biçimlerde oluyor. Bu desteğin bir biçimi de; çoğu diplomatik pasaportlu faşist katillerin işlerini kolaylaştırmaktır. Nitekim emperyalist Hollanda polisinin ilk yaptığı işlerden biri, açık siyasi bir cinayeti; 'adi bir cinayet'miş gibi göstermeye çaba-

lamak olmuştur. Emperyalist ülkelerde "demokrasi", proletarya ve emekçi kitleler üzerinde burjuvazinin diktatörlüğüdür. Bu diktatörlüklerden emekçiler, işçiler lehine girişimler beklemek; bunların— mecbur kalmadıkça, ve demagoji/gözboyama amacı dışında— devrimcilerin katillerini izlemesini, yakalamasını, cezalandırmasını beklemek abesle uğraşmaktır.

İşte Katip Saltan yoldaş örneği... Faşist katillerce katledilişi üzerinden iki yıl geçti. Batı Alman emperyalist devletinin polisi bu faşist cinayeti devrimcilere saldırmak için kullanmaya kalkıştı. Ve halâ da güya katilleri arıyor! Sorun bir grevi bastırmak; bir devrimciyi izlemek; telefonları dinlemek; devrimcileri zindanlarda "intihar etti" diye katletmek, vs. olduğu zaman eline çok çabuk olan Batı Alman polisi; sorun Katip Saltan yoldaşın faşist katillerini yakalamak olunca nedense "başarısız" oluyor. Bu "başarısızlığın" bir tek gerçek nedeni vardır. O da Batı Alman emperyalistleri ile Türk faşistleri arasındaki çıkar birliğidir. Hollanda polisinden; diğer emperyalist ülke polislerinden de faşist katilleri yakalama yönünde medet ummak; Türkiye'deki faşist devletin; onun bugünkü temsilcisi faşist cuntanın emperyalizmin ülkemizdeki çıkarlarının koruyucusu olduğunu kavramamak demektir.

Emperyalist ülkelerde polis; ancak bu konuda çok geniş bir kamuoyu yaratılabilirse; ancak bu ülkelerdeki emekçiler güçlü kitle eylemleri ile bu yönde baskı yaparlarsa; "mecburen" birtakım şeyler yapabilir. O kadar. Sadece polisten değil; emperyalist ülkelerde devletin hiçbir kurumundan; hiç bir emperyalist politikacıdan medet umulmamalı; bunlardan medet umularak bunların teşhirinden vazgeçilmemelidir. Eğer gerçekten Nubar Yalım gibi bir devrimcinin katli teşhir edilmek isteniyorsa; faşist katillerle emperyalistlerin çıkar birliği ortaya konup; teşhir edilmek zorundadır. Faşist katillere karşı mücadele; emperyalizme ve sosyal emperyalizme karşı mücadelenin bir parçası olarak ele alınmak; içinde yaşanılan ülkede, öncelikle o ülke emperyalizmine karşı mücadelenin bir parçası olarak ele alınmak zorundadır. Bunu yapmayanlar; 'faşist cunta'ya karşı mücadele; onun yurtdışındaki katliamlarına karşı mücadele adına; emperyalist ülkelerin güya demokratik burjuvazisinden medet umanlar; emperyalizmi teşhir etmeyenler; gerçekte işçi sınıfının ve emekçilerin mücadele yolunu kararmaktadırlar.

Buna bir örnek; TKP/ML adına çıkan ve bu yürüyüşe çağrı yapan, "Nubar Yalım yoldaş, faşist cuntanın diplomat maskeli eli kanlı katilleri tarafından hunharca katledildi" başlıklı bildiridir.

Üç sayfalık bildiride, emperyalistlerin tek kelimeyle teşhiri (genel bir 'emperyalizme, sosyal-emperyalizme karşı kararlı mücadele' lafı dışında) yoktur. Emperyalistlerin bu cinayetlerin üstünü örtmeye çalışacağı anlatılıp; emperyalistler ile Türk faşistlerinin işbirliği teşhir edilmemektedir. Bu tesadüf müdür? Kesinlikle hayır! Bu menşevikle-rin 'Cuntaya karşı herkesle birlik' şeklindeki oportünist politikalarının tabii sonucudur. Bu politika onların kendi etkiledikleri kitleleri 12 Eylül'de Rus sosyal emperyalizminin propagandacılarının kuyruğuna takmasına; Cuntaya karşı mücadele adına Avrupa Parlamentosundaki emperyalizmin bazı demokratik maskeli sözcülerinin peşinde koşmasına götüren politikadır. Bu politika, Türkiye'nin en büyük sömürücülerinden biri olan Batı Alman emperyalizminin parlamentosunu hedef alarak, onun 'Türkiye'deki faşist katliamları, işkenceleri görüşmesi'ni eyleminin merkezine koyan "açlık grevleri"ne götüren politikadır.

İşte "halk savaşı" sloganları altında yürütülen bu revizyonist politikanın ifadesi ve devamıdır bu bildiri!

Biz Komünistler şunu açıkça söylüyoruz:

- Yurtdışında faşist saldırılara karşı bütün devrimciler tedbirli olmalı; önce bu saldırılara karşı kendisini koruma tedbirlerini almalı; kesinlikle emperyalist ülkelerin devlet kurumlarından medet ummamalıdır.

- Emperyalist ülkelerde Türk faşist komprador patron ağa devletinin faşist katliamlarına karşı güvenilecek, ve dayanılacak tek güç; bu ülkelerde çeşitli milliyetlerden işçiler, emekçiler ve onların Marksist-Leninist ve devrimci örgütleridir. Bu güçler yerine; kendine demokrat süsü veren emperyalist burjuvaziye dayanmaya kalkanlar, sonu içinden çıkılmaz bir batak olan çıkmaz bir yolda hareket etmektedirler!

Biz çeşitli oportünist örgütlerin içindeki devrimcilere sesleniyoruz:

"Cuntaya karşı mücadele" adına "herkesle birleşme" şeklindeki bir siyaset; işçi sınıfının ve emekçilerin çıkarlarına ihanet eden bir siyasettir. Bu siyaseti reddedin! Karşı-devrimcilerle birliği reddedin!

Devrimciler, Yoldaşlar...

Faşist komprador patron ağa devletinin çoğu diplomatik maskeli faşist canileri, şimdi yurtdışında devrimci avını başlatmak istiyorlar. Nubar Yalım bu planlı saldırıların şimdilik ilk kurbanı oldu. Faşistler böyle saldırılarla, katliamlarla; bizlere gözdağı vermek; örgütlenmemizi ve mücadelemizi engellemek istiyorlar!

Onların heveslerini kursaklarında bırakmak bizim görevimizdir! Paniğe ve aceleciliğe gerek yoktur. Komprador patron ağa devleti; er-geç ama mutlaka, işçi sınıfı önderliğinde demokratik halk devrimiyle yıkılacaktır. Bunu faşist katliamlar, 12 Eylüller; tank paletleri altında, silahların gölgesinde yapılan sahte Anayasa oylamaları; demokrasiye dönüş sahtekârlıkları; emperyalizme bağımlı burjuvazinin ve toprak ağalarının hiçbir yöntemi engelleyemeyecektir. Komprador patronların ve toprak ağalarının sallanan faşist diktatörlüklerinin ömrü belli bir süre daha uzatılabilir. Ama o ömre işçi sınıfının önderliğindeki demokratik halk devrimi mutlaka son verecektir.

Bunun ne kadar süreceği doğrudan doğruya, işçi sınıfının ve emekçi kitlelerin devrim için örgütlenme ve bilinçlenme seviyesine bağlıdır. İşçi sınıfının demokratik devrime önderlik etmesi; ve bu devrimin durmaksızın sosyalist devrimle tamamlanması için; işçi sınıfının öncü örgütü; Marksizm-Leninizm silahı ile donanmış bir Bolşevik Partinin varlığı, ilk ve vazgeçilmez şarttır.

İşte bugünün Komünistler, Marksist-Leninistler açısından en önemli görevi, böyle bir partinin inşasının bugünkü görevlerine öncelikle ve dörtelle sarılmaktır.

Bunu yapmayan; bugun Komünistlerin Marksist-Leninist, Bolşevik bir partide birliğinin sağlanmasını; gerçekten Bolşevik bir çekirdeğin yaratılmasını; bunun için Marksizm-Leninizmin ilkelerinin her türden oportünist çarpıtmaya karşı savunulması görevini merkeze koymayanlar; kendine istediği sıfatı taksın, istediği ismi versin; Komünist; Marksist-Leninist değildir.

Bütün görevler; bu arada yurtdışındaki faşist katliamlara karşı mücadele görevi de; işte bugünün bu esas görevine, BOLŞEVİK PARTİNİN İNŞASI görevine bağımlı olarak ele alınmalıdır.

Bizim bu konudaki görüşlerimiz böyledir. Ve bu görüşler her türden revizyonist ve oportünistlerin görüşleri ile taban tabana zıt görüşlerdir.

DEVRİMCİLER ÖLÜR - DEVRİMLER SÜRER!

FAŞİST KATLİAMLARIN HESABI İŞÇİ SINIFI ÖNDERLİĞİNDE DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ İLE SORULACAKTIR!

KOMPRADOR PATRON AĞA DEVLETİNİ YIKACAĞIZ!
İŞÇİ SINIFI ÖNDERLİĞİNDE
DEMOKRATİK DEVRİMDEN DURMAKSIZIN
SOSYALİST DEVRİME YÜRÜYECEĞİZ!

KAHROLSUN EMPERYALİZM, SOSYAL EMPERYALİZM VE HER TÜRLÜ GERİCİLİK!

KAHROLSUN BATI ALMAN EMPERYALİZMİ!

KAHROLSUN REVİZYONİZM
VE HER TÜRDEN OPORTÜNİZM!

YAŞASIN MARKSİZM-LENİNİZM!
B O L Ş E V İ Z M Y E N E C E K T İ R.

Bu bildiride de ortaya konduğu gibi, faşist Türk komprador patron ağa devleti şimdi devrimcilere karşı terörünü yurtdışına da taşımaya başlamıştır. Buna karşı tedbirli ve hazırlıklı olmak bütün devrimcilerin görevidir.

Yurtdışında saldırılar yalnızca faşist komprador patron ağa devletinin eli kanlı resmi katillerinden gelmiyor. MHP'nin devamı 'sivil' faşistler de saldırılarını sürdürüyorlar. Son olarak Batı Almanya'nın Kehl şehrinde bunların giriştiği bir saldırıda Ahmet Tat adlı bir devrimci katledilmiş; bir diğer devrimci ağır yaralanmıştır.

Bütün bu saldırılarda emperyalist ülkelerin devlet kurumları faşist katliamlara göz yumuyor; bunları bazen açık, bazen gizli destekliyor. Bugün emperyalist devletlerin Türkiye'deki faşist cuntaya nasıl yaklaştıkları konusunda; bunların 'demokrasi'sinin ne menem demokrasi olduğu konusunda bir Batı Alman yüksek eyalet mahkemesinin verdiği, "Türkiye'de işkenceye uğramış olmak iltica sebebi değildir" "Türk devleti bölücülüğe karşı kendini korumak hakkına sahiptir. Bölücülük (Bölücülükten kasdettikleri, ayrı devlet kurma hakkı zorla gaspedilen Kürt ulusunun; milli baskıya karşı kendi kaderini tayin hakkı için mücadelesidir) siyasi bir olay değildir", vs. gerekçeli kararı bilgi vermektedir. Bugün Batı Alman emperyalistleri ellerinde bulunan birçok devrimciyi, faşist Cuntaya teslim etmek için hazırlık içinde bulunmaktadır. Batı Alman polisi kendini o kadar 'anti-faşist avı' havasına sokmuştur ki, 13 Eylül'de Aachen sınır kapısında, elinde Fransız hükümetinden aldığı siyasi iltica belgesi, ve enternasyonal pasaport olan Hüseyin Balkır adlı bir devrimciyi tutuklayıp; üç aya yakın Türk faşist devletine teslim etme tehdidi altında tutmuştur. Batı Alman mahkemeleri Nazi hukuğu geleneği ile; Hüseyin Balkır'ın tutuklanması ve iade edilmek için tutuklu tutulmasının 'hukuken doğru' olduğu yönünde kararlar almış - lar; onun Fransa'da siyasi ilticacı olmasının; ve elinde geçerli enternasyonal pasaport olmasının birşey değiştirmediğini açıklamışlardır. Onlar için Hüseyin Balkır'ın faşist Türk devleti tarafından 'terörist' olarak aranması; ve Interpol aracılığı ile aranması olguları yetmiştir. Sonunda iş iade uygulaması aşamasına geldiğinde, Türk mahkemelerinin gönderdiği arama ve tutuklama emirlerinde onun siyasi suçlardan da aranıyor olduğunun da açıkça görülmesi sonucu, Hüseyin Balkır serbest bırakılmak zorunda kalınmıştır. Ama bu olay çok açık bir biçimde Batı Alman emperyalistlerinin şekilsel gerekli - likler yerine getirildiğinde buradaki elindeki tutuklu dev - rimcileri, ve ilticacıları geri vermeye hazırlandığını açıkça göstermiştir.

Bugün Batı Alman hapishanelerinde onlarca Türkiyeli devrimci vardır. Bugün Batı Almanya'da iltica dilekçesi vermiş olan ve sonucunu bekleyen özellikle Kürt milliyetinden yüzlerce devrimci vardır. Bütün bunlar bugün açıkça Türk faşistlerine teslim edilme tehdidi altındadır.

Batı Almanya bugün bu konuda sadece bir örnektir. Diğer emperyalist devletlerin de çıkarları Türk faşistleri ile özde bir olduğundan, onların bu konudaki bugünkü tavırlarındaki ufak-tefek ayrılıklar bizleri şaşırtmamalıdır. İş ciddiye bindiğinde "devlet çıkarları" "kişinin korunması"ndan ağır basacaktır.

Hem Türk faşistlerinden, hem de onların emperyalist destekçilerinden gelecek, ve artan saldırılara karşı tedbirli olmak, ve bu konuda birleşilecek, dayanılacak tek gerçek gücün bu ülkelerin işçi sınıfı ve emekçileri; onların devrimci örgütleri olduğunu bilmek zorunludur. Emperyalistlerin gerçek niteliği hakkında her hayal, felâketli sonuçlara gebe olan bir hayaldir.

Kardeş örgütlerimizle 1 Mayıs polemiğinin belgelerini inceleyin!

Toplantılara katılın!

BOLŞEVİK PARTİZAN'ın ekidir

No: 3 / 4,
15 Ekim / 1 Aralık 1982

Kardeş örgütlerle aramızdaki çelişmeler ve tartışma ve Parti içinde bu konudaki şimdiki durum hakkında devrimci kamuoyuna açıklama

Geçen sayımızda, kardeş örgütlerimiz olan GDS, WBK ve MLPÖ ile aramızda, "İkinci Konferans öncesi ve sırasında bir dizi çelişmeler" çıkmış olduğunu; kardeşlerin bize bir dizi ilkesel eleştiri getirmiş olduklarını ve bunların bir bölümünün yayınlana - rak duyurulmuş olduğunu; bir bölümünün ise Parti içinde tartışıldığını, tartışma derinleştikçe bu konuda bilgi vereceğimizi açıklamıştık. (Bkz. BP 2/25)

Son dönemde, gerek Parti içinde küçük bir azınlık; gerekse Parti çevresindeki bazı sempatizanlardan, Merkez Komitesinin kardeşlerle aramızda olan çelişmelerin belgelerini "gizlemek istediği", bunun "Marksist-Leninist kamuoyu önünde açık ideolojik mücadele ilkesi ile çeliştiği", vs. gibi suçlamalar geldi. Bazı sempatizan komitelerinin 'şartlı' disiplin tanıma tavrına gitmesine kadar varan bu demagojik suçlamaların şimdilik en azından WBK tarafından açıkça desteklendiği bildirildi.

Bolşevik Partizan yazı kurulu olarak biz; "belgeleri gizleme" suçlamasının çok önemli ve ağır bir suçlama olduğunu düşünüyoruz. Bu yüzden bu sayımızda plan dışı ola rak bu konuda çeşitli belgeleri yayınlamayı; ve devrimci kamuoyuna belgeler teme - linde doğrudan bilgi vermeyi doğru buluyoruz. Aşağıda bu tartışma ile ilgili bir dizi belgeyi yayınlıyoruz.

I. MERKEZ KOMİTESİNİN TARTIŞMA PLANI; VE GDS İLE TKP/ML(B) MERKEZ KOMİTESİ ARASINDA BU KONUDA YÜRÜTÜLEN POLEMİK

Bolşevik Partizan sayı 2'de:

> *"Kardeş orgutlerımızle aramızda var olan çelışmeler Batı Almanya'da, Batı Berlın'de ve Avusturya'da 1 Mayıs'ın nasıl kutlanması gerektığı konusunda yurutulen tartışma ıçinde bu kez pratık bır konuda kendını gosterdı. Bu tartışma ıçinde ılışkılerimız onemlı olçude gergınleştı. Ortaya çıkan anormal durumun aşılması ıçın Merkez Komitemiz son toplantısın da kardeşlerin getirdığı eleştırıler uzerinde tartışma ve sonuçlandırmanın Partı ıçinde TEMEL EĞİTİM DIŞINDAKİ TEO - RİK ÇALIŞMANIN MERKEZİNE KONMASI gerektığı yonunde karar alarak, bu konuda bır PLAN ÖNERİSİNİ Partiye sundu"*

demiştik.

Merkez Komitesinin Partiye sunduğu plan önerisi şöyle idi:

> *"Bundan boyle hucre toplantılarında, hucre toplantılarının 'Dıger teorik çalışma'ya ayrılan ikinci bolumu oncelikle kardeşlerın getirdığı eleştırılerin değerlendırılmesi çalışmasına ayrılacaktır.*
>
> *Kardeşlerın eleştırılerının değerlendırılmesi ve cevaplandırılmasında, 1 Mayıs tartışması ile başlanacaktır. Bu tartışma ideolojik çelışmeleri pratikte yansıtan bır tartışma olduğu ıçin, sorunların kavranması açısından bu tartışma - nın çıkış noktası olarak alınması doğrudur. Zaten GDS'in en son takındığı tavır sonucu, bizim açımızdan 1 Mayıs sorunu nun one alınması kaçınılmaz hale gelmiştir. GDS, 'kardeş - lık ilışkılerının yenıden ıyileştırılmesi'nin bir ön şartı olarak, Merkez Komitesinin 22.4.1982 tarihli yazısını geri çekmesini Partiden talep etmekte, bütün Parti hücrelerini bu konuda tavır takınmaya davet etmektedir. Bu 1 Mayıs sorununun oncelikle çozulmesını zorunlu kılmaktadır.*
>
> *Bu sorunun çozumu konusunda zaman ve yontem hakkında Merkez Komıtemızın planı şudur:*
>
> *Şimdiye dek 1 Mayıs tartışması ile ilgili olarak butun onemlı belgeler Turkçe yayınlanmış durumdadır. Yayınlanmamış olan bazı belgeler de onumuzdekı donemde yayınlanacaktır.*
>
> *Yayınlanmamış en onemli belge, GDS'in Haziran 1982 sonunda yayınladığı 60 sayfalık bir genel tavır ile, bızım 22. 4.1982 tarihli yazımızı geri çekme onerısıdır.*
>
> *Bu yazı Ağustos sonunda K8'de yayınlanacaktır.*
>
> *Merkez Komıtemız bu yazıya sadece Merkez Komıtesı olarak değil, Partı olarak tavır takınmak gerektığı gorüşundedir. Bu yüzden Merkez Komitesi bu yazıyı MK olarak cevaplandırmayacak; bu yazı hakkında kendi gorüşlerını ıçeren bır taslak yazıyı Partı ıçinde tartışmaya sunacaktır.*
>
> *Merkez Komıtemız bu taslak yazıyı Ekim 1982 sonunda K9'da Partiye sunacaktır. Aynı sayıda eksık belgeler de tamamlanacaktır.*
>
> *Merkez Komıtemız kendi goruşlerını ıçeren taslağı Partı ıçinde tartışmaya açana dek, hucrelerde GDS'in yazısı tartışılacaktır. Bu yazı yanında, Ağustos sonunda çıkmış olması gereken 'Iki aşamalı Partı inşası bogretisi' broşuru de incelenecektir.*
>
> *Merkez Komitemizin sunduğu taslak Kasım ayı ıçinde Partı hucrelerinde ve orgutlu sempatizan hucrelerde tartışılacaktır.*
>
> *Aralık ayı içinde derneklerde bolgesel duzeyde açık tartışma toplantıları duzenlenecek, bu toplantılara GDS'ten temsilciler (dıger kardeşlerden de) davet edilecektir.*
>
> *GDS'e de kendi sempatizanlarını bıraraya toplaması onerılecek, Merkez Komitesi temsılcilerinin onların sempatızanlarının katıldığı bir toplantıda Merkez Komıtesının goruşlerını savunma talebi iletilecektir.*
>
> *Bütun bu tartışmalardan sonra Ocak ayı içinde PARTİ İÇİNDE OYLAMA yontemı ile, butun uyelerın GDS'in onerısı hakkında tavrı belırlenecek ve sonuç ilan edılecektir. Bu yontemde butun uyelerın yazılı tavır takınması ıstenecektir. Sonuç için BÜTÜN Partililerin gorüşu mutlaka alınmaya çalışılacak, bunun ıçin ımkânlar yaratılmaya çalışılacaktır. (Buna alternatif onerı, sorunun Konferansla çozulmesidır. Merkez Komıtemız bunu gereklı gormemektedir.)*
>
> *Sonuç ortaya çıktıktan sonra, gereklı gorulurse bu sonucu ılan eden bır propaganda toplantısı yapılacaktır.*

Ocak 1983/Haziran 1983 arasında hucre toplantılarının ikinci bölümünde kardeşlerin getirdiği eleştirilerin diğerleri ele alınıp incelenecektir.

İnceleme yöntemi 1 Mayıs tartışmasındaki gibi olacaktır. Yani getirilen eleştirilere cevap taslakları Merkez Komitesi tarafından Partiye sunulup Parti içinde tartışılacak, daha sonra tartışmalar GDS'ten temsilcilerin de davet edileceği geniş toplantılarda sürdürülecek; daha sonra oylama (veya konferans) yöntemi ile Partinin iradesi belirlenerek ortaya konacaktır.

Merkez Komitemiz bu eleştirilere cevap için altı aylık bir sürenin yetebileceği görüşündedir, çünkü kardeşlerin getirdiği eleştirilerin önemli bolümu hakkında 1 Mayıs tartışması içinde zaten tartışılmış, tavır belirlenmiş olacaktır.

Temmuz/Aralık 1983 doneminde Merkez Komitemiz İbrahim Kaypakkaya yoldaşın yazılarının değerlendirilmesi çalışmasını gündeme almayı planlamaktadır. Bu değerlendirme çalışması da Merkez Komitesinin tartışmaya sunacağı taslaklar üzerinde yürütulecektir.

(Bu çalışmaya geçmeden once, kardeşlerın yapmış olduğu polemik değerlendirmesi uzerine tartışmanın bıtmiş olması gerektiği konusunda göruş ve bu yönde oneri de vardır. Bu konuda Merkez Komitesinde şimdilik fikirbirliği yoktur.)

Ocak/Mart 1984 arası üç aylık dönemde Merkez Komitemiz yeni Konferansa (ya da Kongreye) sunulacak karar taslakları üzerine tartışmayı planlamaktadır.

Yeni Konferans(veya Kongre) Merkez Komitesinin önerisi ve planına göre bu öncalışmalardan sonra Nisan/Haziran 1984 arasında yapılacaktır.

Kısaca toparlanırsa:

A. Bir Mayıs tartışması

Eylül 1982'ye kadar	"İki aşamalı Parti ınşası öğretisi" broşürü
Eylül-Ekim arası	GDS'in 1 Mayıs yazısı
Ekim-Kasım	GDS'in yazısı ve Merkez Komitesinin taslağı üzerine tartışma
Aralık	Dernekler düzeyinde açık tartışma
Ocak 1983	Oylama ve sonuç

B. Diğer eleştiriler

Ocak-Haziran arası	Kardeşlerin diğer eleştirilerine cevap

C. İbrahim Kaypakkaya değerlendirmesi (Bunun öncesinde belki kardeşlerın polemik değerlendirmesi)

Temmuz-Aralık arası	

D. Dığer Kongre/Konferans hazırlığı

Ocak-Nisan arası(1984)

Aynı konuda Merkez Komitemiz GDS'e de bir mektup yazmış; ve bu plan konusunda şu bilgileri vermiş - ti:

"Son mektuplarınızda sürekli olarak II. Konferansta getirdiğiniz eleştırıleri hatırlatmanız adeta adet haline geldi Bununla ilgili olarak diyeceklerimiz şunlar:

Merkez Komitemiz son toplantısında, son dönemde iyice sertleşen çelişmelerin çözümü üzerine tartıştı ve bir plan yaptı. Bu plan herşeyden önce sizinle olan çelişmelerin çözümü sorununu Parti içindeki teorik çalışma ve tartışmanın merkezine koymayı öngorüyor; ve sizinle olan polemiğin—diğer görevlerin aksatılması pahasına da olsa— hızlandırılmasını ongöruyor.

Bu plana göre önce 1 Mayıs kompleksi ve bu tartışmanın çözümü ele alınacak. Ağustos sonunda sizin 65 sayfalık yazınız Komünist'te yayınlanacak ve üzerine Parti içinde tartışılacak. Hemen hemen Ekim sonuna doğru, Merkez Komitesinin bu yazıya cevap taslağı Parti içinde tartışmaya sunulacak. Aralık ayı içinde derneklerde sizin de davet edileceğiniz tartışma toplantıları düzenlenecek. Merkez Komitemiz size, sizin de sempatizanlarınızla, bizim Merkez Komıtemizın bir temsilcisinin de davet edildiği bir tartışma toplantısı yapmanızı önermektedir.

Ocak ayı içinde daha sonra kesin tavrımız Konferans veya oylama yolu ile belirlenip açıklanacak.

Ocak-Haziran 1983 arası Merkez Komitemiz peyderpey sizin II. Konferans sırasında getirdiğiniz eleştirilere ve diğer eleştirilerinize cevap taslaklarını Partiye açacak. Bu taslaklar üzerine de 1 Mayıs tartışmasındakı yöntemle tartışılıp, bunlar sonuca bağlanacak. Merkez Komitemiz sizin eleştırilerinizin 1983 Temmuzuna kadar kesin bir şekılde cevaplandırılmış olacağını düşünmektedir. Bu kabaca bizim Merkez Komitemizin, aramızdaki çelişmelerin çözümü konusundakı zamanla ilintili planıdır. Merkez Komitemizın bu planı üzerine Partı içında tartışılacak ve bu konuda kesin karar Eylül ayında alınacaktır. (Belki değişikliklerle)

Eğer sizin bu konuda herhangi bir eleştiriniz, öneriniz, düşünceniz varsa, o zaman bunları bize zamanında bildirin. Bu kuşkusuz her mektubunuzda bıze 'uyarı' getirmenizden daha yararlı olacaktır."

(Merkez Komitesinın GDS'e 20.7.1982 tarihli mektubundan)

GDS bunun üzerine 17.8.1982 tarihinde yazdığı mektupta, Merkez Komitesinin bu planı üzerine polemik içinde şunları söyledi:

"5. MK'nin polemik planı üzerıne:

Biz ılerde bu konuda daha detaylı tavır takınacağız, ama şimdiden bazı düşüncelerimizi bildirmek istiyoruz:

Bolşevikler ikinci Merkez Komitesini, onlar II. Konferansın geniş tutanağını yayınlamadığı için sert bir şekilde eleştirdiler. (Bolşevikler 2. MK'ni) kardeş örgütlerin eleştırileri en kısa zaman içında cevaplandırılmadığı için (sert bır şekilde) eleştirdiler.

Sizin yoldaşlarınız MK hizibi ile polemik içinde tamda bu noktada eğitilmıştır. Ve bu nokta henüz unutulmamıştır. Ve bu iyidir de.

Belki zaman konusunda biraz abartmış olmamız dışında, MK fraksiyonuna karşı bu konuda yürüttüğümüz polemık bütünüyle doğru idi. (Burada 'biz' derken, hem GDS hem de Bolşevikleri kastediyoruz. Bkz. dörtlü ortak açıklama) Çunkü cevap vermenin ertelenmesinin ÇEKİRDEĞİ (cevap verme nıyetı varsa — ya da bu niyetin daha sonra terkedilmesi),onların ideolojik olarak gerçekten haklı olan eleştirilerimize karşı, İÇERİĞE ilişkın hıçbırşey soyleyemeyecek durumda olmaları ıdı. Onlar böylece kaçış noktasını küçuk meselelerde, örgütsel sorunlarda, vs. aradılar. Böylece GDS'in ve diğer kardeş örgütlerin eleştırilerini kendilerine uygun bir düzeye çektiler.

Şimdi olgular şöyledir:

a) Bizim delegelerimizin II. Konferansta getirdiği, Konferansın bir özet rapor çıkartıldıktan sonra, ya da bununla bağıntılı olarak söz tutanağı çıktıktan sonra kapandığının ilan edilmesi yönündekı önerisi, bizim göruşümüze gore faydacı sebeplerle reddedildi. Biz bu konuda daha tam bır tavrı ancak söz tutanağı çıktıktan sonra takınabileceğiz. Parti üyelerinin söz tutanağı çıkmadan günlük işlere başlaması, bizim bilgimize göre bugüne dek söz tutanağının çıkmaması sonucunu doğurdu.

(Burada, II. Konferanstan sonra yapılan rapor taslağının bize gönderileceği bildirilen ÇEVİRİSİ'nin henüz elimize geçmediğini de bildırelim. Böylece biz bu raporun şekli hakkında, ya da yanlışlar hakkında eleştirilerimizi getirecek durumda değiliz. Bizım delegemizin sebeplendirmeleri bu raporda olduğu ıçın, biz de bu rapor üzerine görüş belirtmek ısterdık.)

b) İkinci Konferans öncesinde getirdiğimiz eleştiriler de Merkez Komitesi tarafından geçici olarak cevaplandırılmadı. Aramızdaki çok sayfalı mektuplaşmada, ideolojik noktalara ancak değinilerek geçildi. Biz özellikle BP yazı kuruluna getirdiğimiz eleştirinin detaylı olarak cevaplandırılabileceğini düşünüyoruz.

c) Konferansta getirdiğimiz eleştıriler bizım göruşümüze göre mutlaka Merkez Komitesi içinde görüşülmeli ve çevirıden sonra Komünıst'te tartışılmalı, ve yayınlanırken MK tarafından geçici bir cevap verilmeli idi. Biz Merkez Komitesinin bu konularda bir görüşü olmayacağını ve bu belgeleri bugüne dek detaylı incelememış olabıleceğini düşünemiyoruz (Çünkü) bu belgeler —1 Mayıs'la karşılaştırıldığında— hayati sorunları ilgilendirmektedir ve önemi büyüktür.

Biz pratikte ('faktisch'— de fakto —ÇN) II. Parti Konferansı öncesi ve sırasında ortaya çıkan sorunlardaki ideolojik tartışmayı, Merkez Komitesinın —başlangıçta geçici olarak olsa bile— Partinin yönetici gücü olarak YÖNLENDİRMEDİĞİNİ (onderlık etmediğini —ÇN) tespit ediyoruz. Şimdi bu sorunlar kompleksinin yıl sonuna dek ertelenmesini bütünü ile yanlış buluyoruz.

'TKP/ML(B)'ın çizgisine eleştiri'de (üçlü açıklamada) ortaya konan çelişmeler, 1 Mayıs tartışması ile bağıntı için de, ve fakat ağırlık öncelikle bunlara verilerek ele alınmalıdır.

Bu bizim görüşümüzdür.

Bir adım daha ileri gidiyoruz. Eğer bu eleştiriler(II.Konferans öncesinde ve sırasında getirdiğimiz eleştiriler)Parti içinde önce tartışılmış ve bunlar üzerine açıklık sağlanmış olsa idi, o zaman 1 Mayıs'la ilgili olarak getirdiğimiz eleştirilerin de doğru olduğu, çünkü burada sözkonusu olanın, birçok noktada daha önce getirilmiş olan eleştiriler olduğu (birincisinde daha çok teorik — ikincisinde daha çok pratik) görülürdü.

Sizin planınızın çekirdeğini eleştireceğimiz açıktır. Pratikte ortaya çıkan çelişmeler ancak ideolojik tartışmada kimin haklı, kimin haksız olduğu sorunu temelinde doğru ele alınabilir. Bu eğer kapsamlı bir polemik sözkonusu ise Marksist-Leninist tavırdır.

Çekirdek nedir? Çizgi tartışması ile 1 Mayıs tartışması arasında bağ kurmaya çalışmama; yanlış bir ağırlık noktası tespit etme yanında; ikinci bir noktanın, CANLI BİR TARTIŞMANIN ne olduğu konusundaki GÖRÜŞÜN özsel bir nokta olduğunu düşünüyoruz.

Merkez Komitesi görünürde, gerçekte tartışma olmayan bir tartışma 'planlıyor'.

Diyelim ki 1982 Şubatında bir eleştiri geliyor, buna cevap Nisan ya da Haziran 1983'te veriliyor. Burada biz neyi eleştiriyoruz? Zamanın uzun olmasını mı? Bu yalnızca yarı-gerçek olurdu. Biz CANLI BİR TARTIŞMA, GERÇEK BİR POLEMİK planlanmamasını, başında 'bir o, bir o' planlanmamasını, bunun yerine bir yıl sonra bir cevap kararlaştırılmasını eleştiriyoruz.

Biz canlı bir polemiği şöyle düşünüyoruz: Diyelim ki her dört hafta içinde bir taraf cevap verir, ondan sonra diğer taraf cevap verir, böylece ortaya polemik çıkar, birçok kişi buna katılır, polemik sırasında sorunlar daha fazla berraklaşır, vs. Bu sorunun 'sonuca bağlanması' ile ilgili planınız bize bütünü ile işe yaramaz ve derin bir şekilde bürokratik görünmektedir. Evet, hattâ, biz bunun canlı düşünmeyi ORTADAN KALDIRAN ve Marksist-Leninist polemik ile fazla ilgisi olmayan bir plan olduğunu düşünüyoruz.

Bizim düşündüğümüz şekilde (karşılıklı 'bir o, bir o' yazılar gidip gelirse) zaman kısalmayacak, tersine belki biraz uzayacaktır. Yani bizim eleştirdiğimiz zaman sorunu değildir. Eleştirdiğimiz, Merkez Komitesinin (ya da Parti hücrelerinin) başından itibaren bizim eleştirilerimize en azından tezler halinde cevap vermemeleri, polemik yürütmemeleri, vs.; ve bizim II. Konferansta getirdiğimiz eleştirilere Merkez Komitesinin ilk defa bir yıl sonra cevap vermesi durumudur.

Bu anlamsızdır ("absurd"). Biz gerekirse bu soruna Rus Bolşeviklerinin tecrübelerine dayanarak geri döneceğiz. Ki onlar her yıl Parti Kongresi ve Konferanslar yapmışlar, arada da polemik yürütülen konularda kitaplar, broşürler çıkmıştır. Sorunlar üzerine basında canlı bir şekilde tartışılmıştır, böylece Parti kongrelerinde bilinçli kararlar alınmıştır.

Plana getirdiğimiz üçüncü eleştiri, planlamada, bizimle Parti düzeyinde yürütülen tartışma ile, sempatizanlar düzeyinde yapılan tartışma arasında ayrım yapılmamasınadır.

GDS yönetimi ile Enternasyonal İlişkiler Sekreterinin Mayıs sonu/Haziran başında yaptığı görüşmeye atıfta bulunmanız, burada sözkonusu olanın geniş, örgütlü olmayan sempatizanlarla —K'leri 1'den 9'a tanımayan sempatizanlarla — bu yüzden de tabii ki gerekli olarak daha yavaş bir tempoda gidenlerle— tartışma için GERÇEKÇİ bir plan üzerine konuşulmuş olduğunu gözden kaçırıyor.

Aynı zamanda bu tartışmada da, 1 Mayıs'la ilgili tartışmanın zamanı konusunda bizim Mayıs tavrımızın çevrilmesinden 4 hafta sonra şeklinde kaba bir plan yapılmıştı, birkaç ay sonra değil. Ama tayin edici olan, dernek tartışmaları (kolaylık olsun diye böyle adlandırıyoruz) yanında, tartışmanın iki başka düzeyinin (ki bunlar aşağıda göstereceğimiz gibi, bir anlamda birleştirilebilir), bizim şimdiye dek hep eleştirdiğimiz gibi birbirine karıştırılmasıdır:

a) Parti düzeyi
b) Komünist'in verildiği ve GDS Info'nun verildiği örgütlü sempatizanlar

kesinlikle açıklığa kavuşturulması gereklidir, ki Partiniz le tartışma tayin edicidir. (Diğer tartışmaların değerini düşürmek veya bunları tatil etmek istemiyoruz, onlar da mutlaka yürütülmelidir, ama buna rağmen tayin edici PARTİdir.)

Parti örgütü ve Partı içinde de Merkez Komitesi, bütün ele alındığında, tartışmanın hızlandırılmasında yönetici olmalıdır.

O halde Parti tartışması birinci sırada olmalıdır. (Yani sizin hücrelerinizdeki tartışma, ya da bizim hücrelerimizdeki, karşılıklı olarak örgütlerimizden de yoldaşların katıldığı tartışma)

Ondan sonra sempatizanlar ele alınmalıdır, (Geçmişte K/G eğitim toplantıları) ki bunlara Partı üyelerinin bir bölümü de katılır.

Ve ancak ondan sonra dernekler düzeyinde daha geniş tartışma ele alınır. Tam da bu dernek tartışması idi Mayıs sonu/Haziran başında üzerinde konuşulan kaba plan.

Parti tartışması ve sempatizan tartışmaları ile ilgili olarak —bizim görüşümüze göre— genelde, bir yazının çıkmasından üç-dört hafta sonra, örgütlerin yönetimlerinin temsilcilerinin de katılacağı toplantılarda kontrovers (çekişmeli) tartışılabilir. Yani bu tartışmalar POLEMİĞİN SONUNDA DEĞİL, BAŞINDA VE İÇİNDE olmalıdır.

.....

10. Biz, her iki örgütün sempatizanlarının da katılacağı ortak toplantılar yapılmasına çok ilgi duyuyoruz.

Biz güvenlik nedeni ile, yalnızca bizim sempatizanlarımızın katıldığı bir toplantıya kesinlikle karşıyız. Ama sizin bir temsilcinizin bizim sempatizan hücrelerimizin (daha geri sempatizanların) da toplantılarına ve bir genel kurula da katılmasını sevinçle karşılarız.

(Daha iyisi iki temsilcidir.)"

(GDS'in Merkez Komitesine 17.8.1982 tarihli mektubundan)

Merkez Komitemiz GDS'in bu mektubuna 25.9.1982'de son şeklini alan şu cevabı verdi:

"BİZİM POLEMİK PLANIMIZ ÜZERİNE

25.9.1982

Önce MK fraksiyonu ile yaptığınız anıştırma üzerinde duralım:

a) Biz (sizinle birlikte) MK fraksiyonunu II. Konferansın tutanağını yayınlamadığı için eleştirdik. (Zaman konusunda abarttığımız tespiti doğrudur.) Bu eleştiri doğru idi. MK fraksiyonu söz tutanağını yayınlamadı ve yayınlamayacak.

b) Biz Konferans yapılalı 6 ayı aşkın süre geçmesine rağmen, söz tutanağını halâ yayınlayamadık. Ama yayınlamak için çaba sarfediyoruz. Bundan Parti haberdardır. Şimdiye dek yayınlamadığımız ne kadar olgu ise, yayınlamak için çaba sarfettiğimiz de o kadar olgudur. Biz, burada benzetme yaparken bu 'küçük' farkı —çoğu kez benzetmelerde yaptığınız gibi— atlayıveriyorsunuz! Söz tutanağı şimdiye kadar yayınlanmadı, ama yayınlanma meselesi Ekim sonunda çözülecek bir sorun haline geldi. Durum budur.

MK hizibi tutanakları yayınlamadı, yayınlamayacaktır da. Çünkü gizlemek zorunda olduğu şeyler vardır.

Biz tutanakları yayınlayamadık. Ama yayınlayacağız. Gizlemek istediğimiz birşey yoktur. Arada bu kadar 'küçük' bir fark vardır.

c) Biz MK hizibini GDS ve diğer kardeşlerin getirdiği eleştirilere cevap vermediği için eleştirdik. Bu eleştirimiz haklı idi. MK hizibi getirilen eleştirilere cevap vermedi, vermeyecek.

d) Biz ise, GDS ve diğer kardeşlerin eleştirilerinin bir bölümüne kısa ve çok genel düzeyde de olsa, kamuoyu önünde cevap verdik; kardeşlerin temsilcileri bizzat Konferansımıza katılıp, bizim, eleştirilerinin bir bölümü konusunda ne düşündüğümüzü bizzat öğrendiler. Tartışmayı, eleştirileri ve verilen geçici cevapları hazırlanan rapor taslağında ortaya koyduk. Henüz cevap verilmemiş eleştiriler konusunda ise, bizzat Konferansta Merkez Komitesinin bu eleştirilere hücrelerde yürütülen tartışmalar ışığında cevap verilmesi kararı alındı. Bunun zaman alacağı ortadadır. MK hizibinin GDS ve diğer kardeşlere cevap vermeye niyeti yoktur. Biz ise, GDS ve diğer kardeşlerin getirdiği eleştirilere mutlaka cevap vereceğiz. Bundan kimsenin kuşkusu olmasın. Ama cevap vermiş olmak için cevap vermeyeceğiz. Getirilen tüm eleştirileri inceden inceye mümkün olduğunca tüm Parti içinde inceleyip, tartışarak cevap vereceğiz. Bu noktada da MK hizibinin tavrı ile bizim tavrımızı karşılaştırmak, bu konuda imalarda bulunmak, özde ayrı olanlar arasında yüzeysel benzerliklerden yola çıkarak eşitleme yapmak, sizin deyiminizle işaretler vermek, bunun için çaba sarfetmek; yanlış ve kötüdür.

Burada kısaca GDS delegesinin II. Konferansta getirdiği öneri üzerinde duralım. Siz, bu konuda getirilen önerinin,

sizin görüşünüze göre "faydacı nedenlerle" reddedildiğini söylüyorsunuz. Bizim açımızdan sizin getirdiğiniz önerinin gerçekleşmesi mümkün değildi. Parti uzun süredir şekilsiz bir yapıya sahipti. (...) Konferansa katılan yoldaşların önemli bir bölümünün bir haftadan fazla durma imkânı yoktu, bir bölümünün bant dinleme, daktilo yazma, vb. işler konusunda hiçbir tecrübesi yoktu, vb. Sizin için eğer bütün bunlar "pragmatik" sebepler ise, o zaman biz, sizle pragmatizmin ne olduğu konusunda da ayrılıyoruz demektir. (Bu konuda biz de tutanak çıkınca daha geniş tavır takınabiliriz.)

Biz Konferans sonrasında bant dinleme işini önce bir yoldaş üzerinden yapmaya çalıştık. Bu çok yavaş olunca, bu kez bantları dağıtma yolunu tuttuk. Şimdi görüyoruz ki, bantları dağıtma işini —yapabilecek durumda olan Konferans üyelerine— en baştan yapsa idik, gecikmeyi biraz engelleyebilirdik.

Ayrıca Konferans sonrasında (bundan böyle) Konferansın bir bölümünün önce tutanak işini çözmesi de bize bundan sonrası için çözüm olarak görünüyor. II. Konferanstan sonra bunu böyle yapmamamızın nedeni ne "pragmatik sebepler"dir; ne de tutanağı önemsiz görmemizdir. Sebep; bununla bağıntılı işi yanlış değerlendirmemizdir.

(Rapor taslağı Konferanstan hemen sonra yazıldı ve Mart sonu 1982'de Komünist sayı 1'de basıldı. Komunist sayı 1, sizin elinizde de vardır. Çeviri de bugunlerde elinize geç - miş olması gereklidir. Çevirinin bunca gecikmesinin sebebi Türkçeden Almancaya çeviren yoldaşlarımızın (tersinin de!) azlığıdır. Biz, bu raporu legal planda da yayınlamak istiyoruz. Onun gecikmesinin sebebi sizin eleştirilerinizi bekleme mizdir.)

Şimdi gelelim tek tek eleştirilerinize:

a) Merkez Komitesi, sizle ideolojik tartışmayı yönlendirme görevini yerine getirmiyor eleştirisi:

'İkinci Konferansın öncesinde getirdiğimiz eleştiriler de MK tarafından geçici olarak cevaplandırılmadı" diyorsunuz.

Önce şunu tespit edelim: II. Konferans öncesinde getirdiğiniz bir dizi eleştiriye, daha onceki MY adına yönetici yoldaş tarafından cevap verilmiştir.

İkinci olarak, gerek bu eleştiriler hakkında, gerekse II. Konferans sırasında getirdiğiniz eleştiriler hakkında, gerek MY raporunda, gerekse Konferans sırasında takınılabilecek olçüde bir tavır şimdilik takınılmıştır. Bu raporda (taslak) belgelenmiştir.

Üçüncü olarak, getirdiğiniz eleştirilere tam ve detaylı bir cevap verme, geçmişin değerlendirmesi, özeleştiri çalışmasının önemli bir görevi olarak tespit edilmiş, Partinin önüne görev olarak konmuştur. Merkez Komitesine de, bu eleştiriler konusunda Konferans tarafından 'Parti Konferansının ve hücrelerde yürütülecek tartışmanın ışığında cevap verme" görevi verilmiştir. Merkez Komitemiz, bu eleştirilere PARTİ İÇİNDE TARTIŞILDIKTAN SONRA cevap verecektir. Bu Konferansın kararıdır. Ve bu karar doğru bir karardır.

'Biz özellikle BP yazı kuruluna getirdiğimiz eleştırılerin detaylı olarak cevaplandırılabileceğini düşünüyoruz' diyorsunuz. Görünürde bu detaylı cevabı yalnızca Merkez Komitesinden bekliyorsunuz. Ama ne yazık ki, bu detaylı eleştirınız üzerine henüz Parti içinde tartışılmadı.

Bu yapılmadan, bu konuda detaylı cevap beklemek doğru, Marksist-Leninist bir tavır olmasa gerekir. Geçmişte böyle cevaplar, belli bir kademe tarafından; veya belli kişi(ler) tarafından Partı içinde tartışmadan veriliyordu. Parti, cevapları çıktıktan sonra görüyordu. İkinci Konferansta bunun yanlış olduğu tespit edildi. Sizin öneriniz, Merkez Komitesinin 'önderlik etmesi' adına geriye dönmeyi onermektir. Merkez Komitemizin bunu yapmaya niyeti yoktur.

'Konferansta getirdiğimiz eleştırıler, bızım görüşümüze göre mutlaka Merkez Komitesi içinde görüşülmeli ve çevıriden sonra Komünist'te tartışılmalı ve yayınlanırken MK tarafından geçici cevap verilmeli idı. Biz, Merkez Komitesinin bu konularda bir görüşü olmayacağını ve bu dokümanları bugüne dek detaylı incelememiş olabileceğini düşünemiyoruz. Çunku (bu dokumanlar) 1 Mayıs'la karşılaştırıldığında hayatı sorunları ilgilendirmektedir ve önemi çok büyüktur' diyorsunuz.

(Önce son sorun üzerine: İkide birde 1 Mayıs'ın ötekilere gore ikincıl olduğunu belirtmeniz tutarsızlıktır. Bır yandan bunu diyorsunuz; ama diğer yandan 22.4.1982 tarihli mektubun geri çekilmesi için çağrı yapıp, bütün Partiyi açılen tavır takınmaya çağırıyorsunuz. Bu ne kadar 'ciddi' bir tavırdır???)

Konferansta getırılen eleştirilerin MK içinde görüşülebilmesi için, once bu belgelerin tumünün çevrilmesi gerekliydı. Ne yazık kı, Almancayı bütün MK üyeleri bilmiyor! İkincisi, bu eleştırıler konusunda doğru dürüst tavır takınabilmek için yalnızca bu belgelerin çevrılmesi yetmiyor, aynı zamanda Konferans tutanağının da olması gerekiyor kı, neyin hangı bağıntıda nasıl tartışıldığı, tezlerin ne anlama geldiği anlaşılsın. O da yetmiyor, bunun ötesinde, getirilen eleştirilerin Marksist-Leninist klasiklerin bu konuda görüşleri ile bağıntı içinde tartışılması gerek. Bütün bunları yapabilmek için de Merkez Komıtesinin bıraraya sık sık ve uzun sure gelebılmesi gerek. En sonuncusu da dahil olmak uzere bütün bunlar zor olan ve çozümu zaman gerektiren görevlerdir.

Sizin için sorun açık: Siz eleştırı getırmışsiniz. MK oturur, detaylı bır şekılde inceler, tavır takınır, geçici cevap verir.

Sız, bu sorunlara cevap verebilmek için daha az zamana ihtiyaç duyabilırsınız, bu mumkundur. Bıldığimız kadarı ile 8 yıla yakın suredır (...) surekli bır çalışma içinde bulunuyorsunuz, kadrolarınız belli bir Marksıst-Leninist eğitımden geçmiş durumda; en azından yönetici çekirdeğiniz çok uzun süredir beraber çalışan bır çekirdek. Bızım Merkez Komitemizin ise durumu bu değil. Bu şeklı ıle ilk defa Mart 1982'de yanyana gelen bır kurul. Henüz kollektif bir Marksist-Leninist eğitimden geçmemiş durumda. Partinin tumü hemen hemen aynı durumda. Bu durumda Merkez Komitesi bütun dıger sorunları, bu arada sıze verilecek cevabı da, Marksıst-Leninist temel eğıtıme bağlı olarak ele almak zorunda. Bu tempoyu kaçınılmaz olarak yavaşlatacaktır.

İkincisi, geçmişte, teorık çalışmanın birkaç kışının sırtına yıkıldığı kotü bir gelenek vardır. Bunun yıkılması gerek. Teorık çalışmada kollektıvızm, tempo yavaşlatma pahasına gelıştirilmek zorunda.

Üçüncü olarak Parti içinde ideolojik birlık yenıden sağlanmak zorunda. Bunun için gelen eleştırıler üzerine gerçekten inceleme yapmak, tartışmak zorunlu. Bu da tempoyu yavaşlatıyor.

Dördüncu olarak, Parti üyeleri (Merkez Komıtesi de dahil) nın (...) toparlanması (...) kolay değil. (Türkiye ise başlı başına bir sorun. Yoldaşlar buradakı tartışmayı çok daha geriden izleme durumunda. Ve bu durumun aşılması en onemli sorunlarımızdan biri. Tempoyu yavaşlatma pahasına sorunlar mutlaka onlarla da tartışılmak zorunda.)

Beşinci olarak, Merkez Komitemız için bırçok şey yenidir. Bızzat Merkez Komitesının kendisinin gelen eleştırıler konusunda cevap vermeden once ıncelemeye, tartışmaya ıhtıyacı vardır.

Bütün bunlar, size verilecek cevapları geciktıren faktorler. Ama gecikme, cevap vermekten vazgeçme değıldır. Gecikme doğru ve detaylı cevap verme isteğinin urunudur. Siz ise, sorunu böyle kavramıyorsunuz.

Geçici cevap verme konusunda: Merkez Komitemiz tabii ki eleştırılere cevap verme konusunda, Parti içinde taslaklar sunacaktır. Ama bu taslaklar çıkmadan once de bir sure Parti içinde tartışma ihtiyacı duymaktadır. Size göre bu YÖNLENDIRMEMEK demektir. Sızın yönlendirmeden anladığınız, (bızım durumumuzu gözonune almadığınızdan) Marksıst-Leninist bir yönlendirilme değil, olsa olsa bir horoz dövüşunun yonlendırılmesi. Bır yanda GDS. Dığer yanda Merkez Komitesı. Parti de seyırcı.

Biz Merkez Komitesı olarak böyle bır horoz dovüşune yokuz. Yaptığımız planın doğru olduğu duşuncesındeyiz ve bunu uygulamak istıyoruz.

Bızim planımızın 'çekirdeğını' eleştireceğinizi söylüyor, çekırdek nedir sorusunu soruyor ve buna şu cevabı veriyorsunuz:

'Çizgi tartışması ile 1 Mayıs tartışması arasında bağ kurmaya çalışmama, yanlış bir ağırlık noktası tespit etme.'

Önce burada bızım planımızdan birşey anlamadığınız çıkıyor ortaya. Biz, sıze bu konuda çok kısa bilgı vermıştık. Eğer planı anlamak için soru sorup cevap aldıktan sonra, eleştırı getirse idınız, belkı de bu anlamsız eleştırıyı getirmezdiniz.

Bizim çizgi tartışması ile 1 Mayıs tartışması arasında bağ kurmama diye bir sorunumuz yoktur.

Şoyle ki, 1 Mayıs tartışmasında bir dizi eleştırı, aramızdakı daha onceki tartışmalarla doğrudan bağıntılıdır. Biz, 1 Mayıs sorununu tartışırken, açıktır ki 1 Mayıs'taki çelışmelerin daha onceki çelişmelerle çeliştığı noktalarda daha onceki eleştırılerınizi de tartışacak, ve onlara da 1 Mayıs tartışması içinde ve butunune de detaylı tavır takınacağız.

Sız, uzun 1 Mayıs yazınızda kendi açınızdan beş önemli keşişme noktası tespit etmişsiniz:

a) Eylem ve söz uyguluğu konusunda getirdiğiniz eleştiriler

b) Bürokratik plan konusunda getirdiğiniz eleştiriler

c) Emperyalist yanlısı bir yürüyüşe katılmama yönünde getirdiğiniz eleştiri

d) Oportünist güçlere karşı sağ oportünist tavır takındığımız yönünde eleştiri

e) Eleştirilerinizin sertliğini aldığımız ve özden saptırdığımız yönündeki eleştiriniz.

Biz bütün bu konularda 1 Mayıs tartışması ile daha önceki tartışmayı bağdaştırma; 1 Mayıs tartışması içinde bu konuda daha önce getirdiğimiz eleştirileri detaylı ele alıp tartışma ve cevap verme planı yaptık.

Sizin tespit ettiğiniz bu noktalar dışında ve bunlarla da bağıntılı olarak bizce iki sorun daha önemlidir; ve 1 Mayıs tartışması içinde çözülebilir:

a) Bolşevik Partinin birinci inşa aşamasında kitle çalışması konusunda sizin ve bizim söylediklerimiz ve yaptıklarımız. Bize bu konuda getirilen eleştiriler

b) Sizin hatalarınıza karşı ve başkalarının hatalarına karşı tavrınız.

1 Mayıs tartışması, bizim için yalnızca 1 Mayısla ilgili belgeleri inceleyip ona tavır takınacağımız bir tartışma değil; daha önce getirdiğiniz bir dizi eleştiriyi de bağıntı içinde alıp inceleyeceğimiz bir tartışmadır. (o)

Planımız budur. Çizgi tartışması ile 1 Mayıs tartışması arasında bağ kurmama suçlaması ayakları havada bir suçlamadır.

Yanlış ağırlık verme sorununa gelince:

Bizce pratik eylem içinde sınandığında yokolup giden bir ideolojik birlik, kağıt üzerinde bir ideolojik birlik, sahte bir ideolojik birliktir. Gerçekten ideolojik birlik olup olmadığı en iyi biçimde pratik eylem içinde görülür. 1 Mayıs, bize aramızdaki ideolojik ayrılıkları pratik için de gösteren çok değerli bir malzeme sağladı. İşte bu yüzden sorunları 1 Mayıs'la bağıntı içinde tartışmak, buradan yola çıkmak doğrudur. Kaldı ki, bu sizin 'çağrı'nız ve 65 sayfalık yazınızdan sonra —eğer kardeşlik ilişkilerini sürdürmek ve iyileştirmek diye bir sorunumuz varsa— ertelenemez bir zorunluluktur da.

Görüşümüze göre TKP/ML(B)'ın çizgisine getirdiğiniz eleştirilerin bir bölümü, acilen cevaplandırılmaması halinde de büyük zararlara yolaçmayacak nitelikte dir. Ama 1 Mayıs konusunda yaptığınız çağrının ertelenecek yanı yoktur. Çağrıyı yapan sizsiniz. 'Bizim görüşümüze göre, bütün Parti üyelerinin öncelikle görevi bu yazının geri çekilmesini gerçekleştirmektir' diyen sizsiniz. 'Merkez Komitesini,her Partı üyesini, her adayı ve her Partı hücresini bu çağrıya tavır takınmaya çağırıyoruz' diyen sizsiniz; ardından da, biz tam da sizin çağrınıza tavır takınabilmek için 1 Mayıs tartışmasından yola çıkmak istediğimizde, 'Yanlış ağırlık veriliyor' diye bağıran da sizsiniz. Bu, 'YAKALAYIN HIRSIZI' diye bağıran hırsızın tavrına benzemektedir.

Siz eleştirdiğiniz çekirdek konusunda üçüncü nokta olarak bizim 'CANLI BİR TARTIŞMA - GERÇEK BİR POLEMİK' planlamadığımızı ileri sürüyorsunuz. Canlı tartışma konusunda da 'basında bir o, bir o' diyorsunuz. Sizin için dört hafta için de cevap vermek sorun olmayabilir. Ama bizim için sorundur. Bizim amacımız, sizin eleştirilerinize cevap vermiş olmak için cevap vermek değil; bu eleştirilerden yola çıkarak Partiyi bir eğitimin ve araştırmanın içine çekmektir. Size verilen cevaplar, işte bunun tabii bir sonucu, bir ürünü olmalıdır. Bu yüzden de biz, sizin önerdiğiniz biçimde, 'basında bir o, bir o' şeklinde bir yontem izlemeye niyetli değiliz. Bunu doğru bulmuyoruz. Açıktır ki; böyle konular da vardır. Merkez Komitemiz, Partımızın görüşünün açık olduğu her konuda, sizin eleştiri getirdiğiniz noktalarda tavır takınabilir, takınacaktır. Eleştirilerinize karşı kamu oyu önünde polemik yürütecektir. Bu onun görevidir. Ama bütün Parti tartışma sorunu olan konularda cevap vermeden önce Partı içinde tartışma, görüşümüze göre tek doğru yoldur.

Getirdiğiniz bır başka 'önemli' eleştiri de, sizinle Partı düzeyinde yapılan tartışma ile sempatizanlar düzeyinde ve daha geniş yapılan tartışma arasında bir ayrım yapmadığımız şeklindeki eleştiridir.

Bu eleştırı de ayakları havada bir eleştiridir. Bu konuda da once neyi planladığımızı (bilmıyorsa idınız) sorup oğrenmeniz, sonra eleştiri getirmeniz herhalde Marksist-Leninist davranış olurdu. Ama siz, bır kere bu eleştiriyi getirdiniz ya, artık hep yeniden getirmenız gerekiyor. Çünkü daha öncekı mektuplardan birinde dediğınız gibi, 'Hep aynı hatalar tekrarlanıyor'. Ama bu somut durumda yalnızca sızın hayalinizde!

Bu bağıntıda Enternasyonal İlişkiler Sekreteri ile sizin yaptığınız toplantıda konuşulana donelim: Protokolde aynen şöyle deniyor:

'Büyük ıdeolojik sorunlar üzerine toplantı planı: T/B Enternasyonal Ilişkiler Sorumlusu bununla ilgili olarak, görüşlerine göre, böyle toplantıların ancak eğer örgüt içinde GDS'ın temel eleştirileri konusunda bilgi varsa, ve bunlar üzerinde bir ontartışma yürütülmüş ise anlamı olduğunu belırtti. Toplantı planı ile ilgili olarak kaba bır ön tartışma yürutüldu ve toplantıların dört merkezde yapılması, yakın yerlerdekı yoldaşların da bu dört merkeze toplanması nın doğru olacağı, hemen hemen 9 ay sonra, konularının sırası daha sonra tespıt edilecek bir toplantı dizisi (Konuşma 24 Mayıs'tadır —ÇN) düzenlenmesi tespit edildi. GDS,bu toplantıların zaman olarak bırbırlerinden ayrı zamanlarda yapılması gerektiğini, boylece kendilerinin konuşmacı gönderme imkânlarının olacağını belirtti. 1 Mayıs'la ilgili olarak —onun zamanı ile ilgili— her iki taraf da minimum olarak bütün merkezi belgelerin —GDS'in 50 sayfalık yazısı, ve BP'ın buna cevabı da dahil olmak üzere— bu toplantıdan dört hafta önce çıkmış olması gerektiğini düşünmektedir.'

Siz, bunun geniş sempatizanlarla tartışma için gerçekçi olan olduğunu; buna işaret etmemizin yanlış olduğunu söylüyorsunuz. Gerçekten burada sözkonusu olan, dernekler düzeyinde yapılacak tartışmanın planı idi. Bu tabii ki; daha önce Parti içinde tartışılmış olmasını önşart olarak alıyordu. Partının görüşünün dışa açılabilecek seviyeye gelmesini öngörüyordu. Yanı bu aynı zamanda Parti içindeki tartışmanın sonuçlanması konusunda gerçekçi bir zaman planı idi. Ve bu konuda yapılan tartışmada protokolde görüldüğü gıbı, 1 Mayıs tartışması konusunda bütün temel yazılar (bu arada sizin uzun yazınız ve bizim cevabımız) çıktıktan bır ay sonra derneklerde tartışılabileceği söyleniyor. Siz ise açık bir şekilde protokolde söyleneni, 'Bizim 1 Mayıs'la ilgili tavrımızın çevrilmesinden dort hafta sonra' diye aktarıyorsunuz. Burada yaptığınızın adını siz kendiniz koyun! Çünkü siz, bir yanlıştan toptancı sonuçlar çıkarma konusunda bizden çok fazla gelişmiş durumdasınız. Şurası açıkça ortadadır ki; —bu tutanaktan görülmektedir— bizim çeşitli düzeyleri birbirine karıştırma gibi bır sorunumuz yoktur.

Bizim somut olarak tartışma planımız şöyledir:

Önce üzerinde tartışılacak belgeler çevrilip, Parti içinde ve örgütlü sempatizanlar içinde dağıtılacaktır. Bu önemli ölçüde tamamlanmıştır.

Daha sonra birinci aşamada parti hucrelerinde ve onlara bağlı orgütlü sempatızan hucrelerinde bir öntartışma yapılacaktır.

Daha sonra Merkez Komitesi tartışmaları da gözönüne alarak cevap taslağı hazırlayıp Partiye sunacaktır.

Bunun üzerine Parti hücrelerınde ve sempatizan hücrelerin de tartışılacaktır.

Bütün bu aşamalarda biz, sızin bu tartışmaya katılmanızın ancak temsilciler düzeyinde yurütülecek tartışmalar, ve yazılı belgelerle olabileceğini düşünüyoruz. Sizin, bizim Parti hücrelerimize katılmanızı, bizim, sizin Partı hucrelerınize katılmamızı, bunun tartışma açısından birçok yararı olmasına rağmen, güvenlik açısından kesinlikle sakıncalı buluyoruz. Böyle birşey, sizin örgüt yapınızın bizim tarafımızdan kesinlikle bılınmesini, bızım örgüt yapımızın sizin tarafınızdan kesin bilinmesi sonucunu doğuracaktır kı; bu Leninist bir örgütlenme ılkelerine uygun olmayan bir tavırdır.

Bundan sonraki aşamada, sorun Parti içinde ve örgütlü sempatizan hücrelerinde —belgeler temelinde tartışıldıktan sonra— Partı ve örgütlü sempatizanlarla bizzat sizin temsilcilerinizin katıldığı toplantılar düzenlemeyi düşünüyoruz. Bu toplantılar Parti üyelerimiz ve ileri sempatizanlarımızın katıldığı toplantılar olacaktır. Somut olarak elıne Komunist geçen çevre olacaktır. Böylece kımın Partili olduğu, kimin sempatizan olduğu gizlenmiş olacaktır. (Biz bunu geçmişten zaten biliyoruz gerekçesi, gerekçe değildir. Çünkü a) zaman içinde yeni üyeler alınmış olabilir. b)Bazı üyeler çıkarılmış, dondurulmuş olabilir. c) Hangı üyenin hangi hücrede kiminle çalıştığı da bilginiz dahilinde olan bırşey değıldır, oğrenmenize de gerek yoktur. Biz, II. Kon

feransın bir kuraldışı olduğunu, bundan böyle tüm üyeleri toplayan bir Konferans yapmayacağımızı Konferansta açıklamıştık. Yani bundan böyle temsilcilerinizin Konferanslarımıza da katılması halinde bizim üyelerimizin tümünü tanıması imkânı olmayacaktır.)

Biz, sizlerle bu tartışma yapıldıktan sonra karar aşamasına geleceğiz ve uygun yöntemlerle tartışmayı sonuçlandıracağız.

Biz somut duruma göre, ya karar alınmadan kısa süre önce, ya da kısa süre sonra, yalnızca eline K geçenlerin değil, ilgi duyan herkesin davet edildiği, sizin temsilcilerinizin de katıldığı bir propaganda-tartışma toplantısı düzenlenmesini de mümkün görüyoruz. Bu, sizinle ortak toplantı olarak da düzenlenebilir.

Bız sorunu böyle kavrıyoruz, tartışmayı böyle planladık.

Bunun neresi düzeylerin birbirine karıştırılmasıdır? Eğer kasdettiğiniz, bizim sizinle doğrudan tartışmayı —temsilciler düzeyi dışında— sempatizanlar önünde ve onlarla birlikte yürüttüğümüz ıse, bu güvenlik açısından tek doğru tavırdır. Burada düzeylerin bizim yaptığımız şekilde içiçe alınması doğrudur.

Sız, bizim bu planımızı, 'Tartışmalar, —sizinle— polemiğin sonunda değil, başında ve içinde olmalıdır' şeklinde de eleştiriyorsunuz. Önce bu tartışmalar, henüz polemiğin sonu değildir, 'içi'dir. Ayrıca tartışma yalnızca sözlü olarak da olmaz. Sizin, üzerinde tartışacağımız yazılı belgeleriniz vardır.

İkinci olarak, tam da Partiyi esas aldığımız için, sizinle yapacağımız tartışma öncesinde, Parti içinde sorunu bir kez tartışmış olmamız doğrudur.

Bu konuda tutarsızlıklar içinde yüzüyorsunuz:

Bir yandan, 'Kesinlikle açıklığa kavuşturulması gerekli - dır kı; Partinizin tartışması tayin edicidir' diyorsunuz!

Güzel. Biz bunun tersini söylemedik. Tam da bu böyle olduğu ıçin, sizinle tartışmadan once Parti içi tartışmayı öne aldık.

Öte yandan ise, 'Parti tartışması ve sempatizan tartışmaları ile ilgili olarak —bizim görüşümüze göre— genelde bir yazının çıkmasından üç-dört hafta sonra, örgütlerin yönetimlerinin temsilcilerinin katılacağı toplantılarda kontrovers (çekilmeli) tartışılabilir' diyorsunuz.

Bu ne perhiz! Bu ne lâhana turşusu! Burada önerdiğiniz, Partı içındekı tartışmanın esas alınması ile çelişmiyor mu? Sizin öneriniz: Yazı çıksın, yönetimin temsilcileri tarafından bir kere okunsun —çünkü bizim açımızdan sizin bir yazınız çıktıktan sonra 3-4 hafta içinde tüm Parti içinde tartışmış olmak mümkün değildir— sonra tartışılsın. Parti içinde tartışılmadan, bizle (sizle) tartışılsın önerisidir. O da öyle bir tartışma ki, Partı daha önce tartışmamış olduğu ıçin, rolü 'seyircilik' olacak. Yönetimlerin temsilcileri tartışacaklar, Parti de seyredecek! Siz buna Marksist-Leninist polemik diyorsanız, biz sizinle ayrı dilleri konuşuyoruz demektır.

Bir yandan güvenlik nedeni ile 'sizin' sempatizanlarınızın katıldığı bir toplantıya kesinlikle karşı çıkıyorsunuz. Ama diğer yandan Parti hücrelerinin toplantılarına karşılıklı katılmada bir sakınca görmüyorsunuz.

Bir yandan derneklerde yapılacak toplantılar için zaman planını gerçekçi bulduğunuzu söylüyorsunuz. Ama diğer yandan derneklerde tartışmanın önşartının Parti içinde tartışılmış olması gerektiği olduğunu, bunun için bu zaman planının Parti içindeki tartışma için de gerçekçi bir zaman planı olduğunu unutuveriyorsunuz.

Biz horoz dövüşu değil, araştırma ve incelemeye ve Parti içinde kollektif bir tartışmaya dayalı Marksist-Leninist bir polemik yürütmek istiyoruz. Polemik planımız budur!"

Bütün bu belgeler üzerine Parti içinde tartışıldı. Bu tartışmalarda Partinin danışılabilen kesiminin büyük çoğunluğu, Merkez Komitesinin polemik planını, onun GDS'e yazılan cevabi mektupta açılmış biçimi ile onayladılar.

Merkez Komitesi Partiye bu konudaki tartışmanın sonucunu şöyle duyurdu:

"Merkez Komitemiz bütün bu polemiği ve Parti içinde bu konuda sürdürülen tartışmayı gözönüne alarak, yaptığı son toplantısında şu kararları aldı:

Kardeşlerle polemikte, Merkez Komitesinin planında olduğu gibi 1 Mayıs kompleksinden yola çıkılacaktır.

Bu tartışma içinde, 1 Mayıs tartışması ile, daha önceki tartışmanın kesiştiği noktalarda, 1 Mayıs tartışması içinde tavır takınılacaktır.

Bir Mayıs konusunda tartışma; ve 22.4. tarihli yazının geri çekilmesi yönünde kardeşlerin yaptığı çağrıya cevap — çok önemli değişiklikler olmadığı sürece— Parti içinde oylama yöntemi ile karara bağlanacaktır.

Tartışma yöntemi konusunda Merkez Komitesinin sunduğu plan (bu en detaylı biçimde GDS'e yazılan mektupta vardır) uygulanacaktır.

GDS ile (ve diğer kardeşlerle) tartışma toplantıları Komünist'ın ulaştığı çevre ile yapılacaktır.

Merkez Komitemiz daha önce GDS'ın diğer eleştiri yazılarına cevap taslaklarını peyderpey ve bir dahaki yıl Haziran ayına kadar yayınlamayı düşünmüştü. Bu, çıkarılan yazılar uzerine tartışma yürütulmesi gerektiği için böyle düşünülmuştu. Ama kardeş örgütlerimiz bızımle girdiği polemikte, polemiği 'Merkez Komitesı bıze cevap vermıyor', 'Vermeye - cek' uzerine yoğunlaştırma eğilimi gösterdiler. Bu durumda demagojıye fırsat vermemek ıçin, Merkez Komitemiz, daha 1 Mayıs kompleksının tartışma sürecı içında, GDS ve dığer kardeşlerın ozellikle II. Konferansla bağıntılı getirdiği eleştırıler hakkında kendi görüşlerini içeren cevap taslaklarını Ocak 1983 sonuna kadar Partıye sunma kararı aldı."

Bütün bu belgelerden açıkça görülen bir kaç mesele vardır:

- Bütün bu tartışma içinde GDS'ten ya da diğer kardeşlerden tartışma belgelerinin derhal kamuoyuna açılması şeklinde bir talep gelmemiştir.
- Tersine, GDS Merkez Komitesini, 'düzeyleri birbirine karıştırmak'la suçlamış, önce Parti ile tartışmak istediğini açıklamıştır.
- Merkez Komitesi hiçbir şekilde tartışmanın sonuçlanana dek kamuoyundan gizlenmesi şeklinde bir karar almamıştır. Tersine her aşamada kamuoyuna bilgi verme yönünde karar almıştır. Ve bunu uygulamaya da koymuştur.

Bunların bilinmesi, daha sonraki 'ilginç' gelişmelerin doğru değerlendirilebilmesi için önemlidir.

Ancak Merkez Komitesinin aldığı kararlar içinde belli bir boşluk da vardır. O da şudur: 1 Mayıs tartışması konusunda belgelere dayalı olarak bilgilenmek isteyen ve fakat eline K geçmeyen devrimcilere bu belgeler nasıl ulaştırılacaktır? Merkez Komitesinin aldığı kararlarda bu soruya açık bir cevap yoktur.

Merkez Komitesi 'polemik planı' üzerine tartışmanın sonuçlarını Partiye açıkladığı yerde, 'Kardeşlerle polemiğin kamuoyuna yansıtılması' üzerinde de durmuş, şu açıklamayı yapmıştır:

"III. KARDEŞLERLE POLEMİĞİN KAMUOYUNA YANSITILMASI ÜZERİNE

İçimizde yürüttüğümüz tartışma, bugün ancak K'i okuyanlar, K eline geçenler için anlaşılır ve belgelere dayanarak izlenebilir bir polemiktir. Legal planda da bu polemik, MYO'da çıkan yazılarla yansıtılmaya başlanmıştır. Belgeler legal planda yayınlanmadığı sürece; kamuoyuna bu polemik üzerine ancak genel, MYO'da verilen bılgiler verilecektir.

Kardeşler bu arada legalde 'TKP/ML(B)'ın çizgisine eleştiri' başlıklı bir broşür yayınlamıştır. Bu broşüre verilecek cevabın Parti içinde tartışılması uzun zaman alacaktır. Bu durumda, verilecek cevabın Parti içinde tartışılıncaya kadar beklenmesi, broşürün Türkçe yayınlanmasını geciktirecektir. Merkez Komitemiz bunun doğru olmadığı görüşündedir. Diğer yandan Merkez Komitemiz bu broşürlerde getirilen eleştırılere hiçbir tavır takınmadan bu broşürü yayınlamayı da doğru bulmamaktadır. Bu yüzden, bu broşür, Merkez Komitemizin görüşlerini tezler halınde içeren bir önsözle, en kısa zamanda Türkçe olarak yayınlanacaktır. Önsözde (BP yazı kurulu adına), bu görüşler ve tezler üzerinde halen tartışıldığı; kesin görüşler bellı olduktan sonra, bu broşüre bir broşürle cevap verileceği belirtilecektir.

Bu arada tartışma ve polemiğın yurümesi hakkında MYO'da bılgı verılmeye devam edilecektir.

12 Eylül ile ılgılı polemik; bu polemik zaten başından itibaren kamuya açık yurütuldüğü ıçin, MYO'da surdürülecektir."

Buradan da çok açık bir şekilde Merkez Komitesinin tartışmayı kamuoyundan gizlemek diye bir sorunu olmadığı; ama tartışmayı öncelikle Parti içinde yürütmek istediği görülmektedir. Burada da henüz tartışma belgelerinin, bu tartışmaya katılmak isteyen ve fakat eline K geçmeyenlere nasıl ulaştırılacağı sorunu çözülmemiştir.

Aynı dönemde bir sempatizan komitenin, kimseye danışma ihtiyacı duymadan, K'in içindeki bazı yazıları çoğaltma ve dağıtma kararı aldığı ve bunu uyguladığı ortaya çıktı. Merkez Komitesi bu konuda şu tavrı takındı:

> *"VIII. K'TEKİ YAZILARIN ÇOĞALTILIP, DAHA GENİŞ ÇEVREYE YAYILMASI ÜZERİNE*
>
> *K'in önderliğindeki bir sempatizan komite, 1 Mayıs tartışmasının daha geniş çevreye nasıl duyurulabileceği üzerine tartışmış; ve kendi başına, hiçkimseye danışma gereği duymadan, K'teki bazı yazıları fotokopi ile çoğaltıp dağıtma yönünde karar almış; ve bunu uygulamaya da koymuştur. (Aynı komite bu tartışmayı tutanakta bile belirtmeye değer görmemiştir!)*
>
> *Merkez Komitemiz kategorik olarak şunu tespit eder: K, MERKEZ KOMİTESİNİN DENETİMİNDE ÇIKAN, BİR İ Ç Y A Y I N O R G A N I D I R . HİÇBİR KİŞİ YA DA HÜCRE, MERKEZ KOMİTESİNE DANIŞMADAN K'TEKİ YAZILARI Ç O Ğ A L T M A YA DA D A Ğ I T M A HAKKINA SAHİP DEĞİLDİR! Bu konuda yapılan hata; kendini Partı yerine koyan, Parti disiplinini hiçe sayan bir hatadır! Bu hatanın hiçbir özürü yoktur! Olamaz!*
>
> *Bu hatayı yapanları uyarıyoruz!*
>
> *K'teki herhangi bir yazının daha geniş çevrede dağılması gerektiğini düşünenler varsa, onlar bu önerilerini, gerekçeleri ile birlikte, çalıştıkları (bağlı bulundukları) Parti hücresi üzerinden ya da doğrudan doğruya Merkez Komitesine getirmelidirler.*
>
> *Bu iş yapılırken, objektif olarak Merkez Komitesinin (ve Partinin bir bölümünün) 'görüş ayrılıklarını gizlemek' istediği yönünde bir hava yaratılmaya çalışılmaktadır."*

Görüldüğü gibi, Merkez Komitesi hiçbir şekilde, somut olarak şu ya da bu yazının dağıtılması talebini reddetmiyor; yalnızca K'teki yazıların hiçkimseye danışılmadan çoğaltılmasını eleştiriyor; herhangi bir yazının daha geniş çevrede dağıtılmasını isteyenlerin bu önerilerini Parti yolu ile getirmesi gerektiğini bildiriyordu.

Bunun dışında, "Merkez Komitesinin görüş ayrılıklarını gizlemek istediği yönünde bir hava yaratılmaya çalışıldığını" tespit etmekte idi.

Gerçekten de durum bu idi.

Ama bu hava yalnızca bizim içimizdeki ve çevremizdeki az sayıda kişi tarafından değil, aynı zamanda kardeş örgütler tarafından da yaratılmaya çalışılıyordu.

II. KARDEŞLERİN CEVAP VERMEDİĞİMİZ ELEŞTİRİLERİ ÜZERİNE

Bu cümleden olmak üzere kardeş örgütlerimiz 30.9. tarihinde Merkez Komitemize ortak bir mektup gönderdiler. Bir döküm ve genel değerlendirme içeren bu mektup şöyle idi:

> *"TKP/ML(B) Merkez Komitesine 30.9.1982*
>
> *Yoldaşlar!*
>
> *Şimdiye kadarkı tartışmaların ve eleştirilerin geçici bir envanteri şunu ortaya çıkarmıştır: Çeşitli konularda tarafımızdan kaleme alınmış tavırlar ve resmi belgeler bulunmaktadır, bunlardan bazılarının geçen sene yanıtlanacağı söylenmiş olmasına rağmen, Merkez Komitesi bunlara şimdiye kadar halâ yazılı ve resmi bir yanıt vermemiştir. Merkez Komitesi şimdi de kardeş örgütlerin II. Konferansta getirdikleri eleştiriye gelecek yıl tavır alacağını söylemektedir. Görüşümüze göre bu, canlı Marksist-Leninist bir polemikle kökten çelişmektedir ve o, gerçek bir tartışmanın bir karikatürüdür.*
>
> *Biraz aşağıda sayılan konular hakkında bağlayıcı olmayan sözlü tartışmalarda ya da II. Konferansta yapılan konuşmalarda tek tek yoldaşlar fikir belirtmişlerdir; ya da (bu konular hakkında —ÇN) eski MY'nin şu ya da bu "genel" onayı bulunmaktadır. Oysa Marksist-Leninist bir polemik için sözlü tartışmaların yanısıra (bunlar şüphesiz gereklidir), polemiğin seyri içinde başvurulabilecek resmi belgelerin de yaratılması kesinlikle gereklidir.*
>
> *Aşağıda kronolojik olarak sıraladığımız noktalar hakkında MK(+) tavır koymamıştır:*
>
> *1) "TKP/ML(B) I. Konferansı" adlı belge hakkında TKP/ML(B) ile olan tüm tartışma ile ilgili olarak (Bkz. GDS Info 4/81, 6/81, 12/81 ve 1/82), biz sadece, kapsamı ve derinliği açısından görüşümüze göre oldukça yetersiz olan yarım sayfalık BP yazı kurulunun yanıtı gönderilmiştir. (Bkz. BP16/6, s.62) TKP/ML(B) Merkez Komitesinin kendisi şimdiye kadar hiç yanıt vermemiştir.*
>
> *2. Bu ilişkide, aynı belgeye daha sonra 'klasik anlamda tasfiyeci' formülasyonu ile ilintili olarak getirilen küçük eleştiriye (Bkz. GDS Info 10/81) hiç yazılı yanıt verilmedi.*
>
> *3. GDS 17.10.1981 tarihinde TKP/ML(B) MY'ne resmi bir mektup gönderdi; bu mektupta çeşitli noktalara ve eleştirilere (örneğin İF'ın 1 Eylul ve 12 Eylül dolayısıyla çıkardığı iki bildirinin eleştirisi) yer veriliyordu. Uluslararası İlişkiler Sekreterinizin bu mektubun Aralık 1981'de yanıtlanacağını bildirmesine rağmen (Bkz. Ekim/Kasım'daki tarihsiz mektup), bugüne dek bu mektup yanıtlanmamıştır.*
>
> *4. Savaşa karşı gün ve 12 Eylul'de çıkarılan bildirilerin eleştirisi GDS Info 10/81'de yayımlandı. GDS'in 24.5.82'de yaptığı ve kimsenin karşı gelmediği öneriye göre, bu eleştiriye —"M"deki çalkalanmadan bağımsız olarak— Merkez Komitesi tarafından (İF tarafından değil) yanıt verilecekti. Eleştirinin "çevrildiği(nin) ve kabul edildiğinin" bize önceden bildirilmiş olmasına rağmen (21.4.82 tarihli mektup), tek tek eleştiri noktaları bugüne kadar yanıtlanmamıştır.*
>
> *5. Almanca yayınlanan BP 1 ve 2'ye getirdiğimiz eleştirilerin Aralık 1981 ortasında resmen yanıtlanacağı Uluslararası İlişkiler Sekreteriniz tarafından bildirilmişti (bkz tarihsiz mektup). Oysa onlar bugüne kadar yanıtlanmadı.*
>
> *6. 'Yeşiller'in Brejnev'e karşı yürüyüşüne katılma konusundaki tartışma (bkz. GDS Info 11/81, 12/81) hakkında şimdiye kadar özetleyici ve sonuçlandırıcı bir tavır takınılmamıştır. MK(veya MY) hiç tavır takınmamıştır. İF veya TİKP'e getirilen yeni eleştiriler (bkz. GDS Info 3/82) de aynı şekilde yanıtlanmamıştır.*
>
> *7. 'Bolşevik Partizan'ın kapsamlı bir eleştirisi için tezler' (GDS Info 12/81) ve öncelikle 'BP'ın kapsamlı bir eleştirisi için tezler hakkında GDS'in açıklaması' (K7) da bugüne kadar yanıtlanmamıştır.*
>
> *8. II. Konferans için hazırlanmış olan 'Çizgimiz ve disiplin anlayışımız üzerine' adlı taslağa GDS, WBK ve MLPÖ tarafından ortaklaşa getirilen eleştiriye (bkz. K2) bugüne kadar bir yanıt verilmemiştir. Merkez Komitesinin önemli sorunlarda bu eleştiriyle hemfikir olmadığı K2'deki kısa bir önaçıklamada saptanmaktadır. Eleştirimizin K3'te yanıtlana*

(+) Uluslararası İlişkiler Sekreteriniz, TKP/ML I. MK döneminde kendisinin çalışmalarına getirilen —ve TKP/ML(B)'in bugünkü Merkez Komitesini veya onun tek tek üyelerini de hedefleyen— eleştirilere aynı şekilde karşılık vermemiştir ve biz onları bu mektuba ek olarak sıralayacağız.

cağı söyleniyordu. (Bkz. 18.3.82 ve 23.4.82 tarihli mektup lar)

9. II. Konferans için hazırlanan 'Bölünme öncesinde TKP / ML içinde iki çizgi mücadelesinde yaptığımız hatalar ve eksikliklerimiz üzerine' adlı tartışma yazısına (GDS Info 3/ 82) WBK, MLPÖ ve GDS'in getirdikleri eleştiriler hakkında bugüne kadar tavır takınılmamıştır.

10. 'Yalnızca tek tek bürokratik hatalar mı?' (GDS Info 3/82) başlıklı GDS'in yazısının K3'te yayınlanacağı bildirilmiş (bkz. 19.3.82 tarihli mektup), ama bugüne kadar bu yanıt yayımlanmamıştır.

11. Bir Mayıs 1982 çerçevesindeki tartışmalar hakkında GD S'in kapsamlı yazısı ve MLPÖ ve WBK'nın bununla ilgili tavırları (Bkz. GDS Info 6/82, 7/82) hakkında tavır takınılmamıştır.

12. Bu ilişkide, TKP/ML(B)'in bir 1 Mayıs platformu ortaya koyduğu; bunun GDS tarafından eleştirildiği de belirtilmelidir. Eleştirilerimizin küçük bir kısmı kabul edilmişti. Merkez Komitesinin tavır takınmak istediği (bkz. 12. 5.82 tarihli mektup) diğer eleştirilerimiz bugüne kadar yanıtlanmamıştır. (Bu ilişkide GDS Info 4/82 ve 5/82'ye de bakınız.)

13. İhtilâf konusu olan 'halk-halklar' sorununu ve ayrılıp ayrı devlet kurma sorununu ele alan GDS yönetiminin 8. 4.82 tarihli yazısına bugüne kadar tavır takınılmamıştır. (GDS Info 5/82)

14. Bir grup TKP/ML(B) sempatizanının GDS'in 'pratiği'ne getirdiği yazılı eleştiri hakkında TKP/ML(B) Merkez Komitesinin belirttiği bir önaçıklamaya GDS'ın getirdiği eleştiriye (bkz. GDS Info 7/82) aynı şekilde bir yanıt bekliyoruz.

Bu liste oldukça uzundur ve görüşümüzce Merkez Komitesi bizim eleştirilerimize yanıt vermede aşağıdaki üç kompleks üzerinde yoğunlaşmalıdır, çünkü bunlar bizim görüşümüze gore aramızdaki ayrılıklar çerçevesinde m e r k e z i öneme sahiptirler:

1. Temmuz 1982'den beri ortada bulunan üçlü Ortak Açıklama 'TKP/ML(B)'in çizgisine eleştiri'

2. II. Parti Konferansı ile ilgili eleştiriler (yani 'Tezler' ve 'BP'ın kapsamlı bir eleştirisi için tezler hakkında GDS'in açıklaması'na, 'Yalnızca tek tek bürokratik hatalar mı?' adlı yazıya, 'Çizgimiz ...' ve 'Bölünme öncesinde TKP/ML içinde iki çizgi mücadelesinde yaptığımız hatalar ve eksikliklerimiz' adlı iki yazıya eleştirilerimize yanıt bekliyoruz)

3. 1 Mayıs 1982 çerçevesindeki tartışmalara GDS, WBK ve MLPÖ'nün tavırları.

Merkez Komitesi bu komplekslere yazılı tavır takınmadan, ortaya çıkan çelişmelerin ve ayrılıkların resmi bir şekilde tartışılması gereken dört kardeş örgütün bir toplantı yapması da verilen şartlarda pek anlamlı görülmemektedir.

Devrimci selamlar!

GDS, MLPÖ, WBK

EK: Uluslararası İlişkiler Sekreterinizin, kendisinin TKP/ML ML I. MK dönemindeki faaliyetiyle ilgili eleştirilere karşılık vermediği konular:

oooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooo

1. Uluslararası İlişkiler Sekreterinin bizzat kaleme aldığı ya da sorumluluğuna ortak olduğu TKP/ML'ın 1978 'Özeleştiri'sine ve 7. ve 9. Toplantısına (1980) eleştiri. Eleştirimiz 'Enternasyonal bilgiler' S4 (Temmuz 1980) ve S6 (Aralık 1980)'da okunabilir. Bundan başka, Aralık 1981'e kadar gelen ek eleştiriler de o tarihte yazılı olarak size verilmiştir.

2. Marksist-Leninist İnceleme Çevresi dizisinde yayınlanan 'TKP/ML'in 'Üç Dünya Teorisi' eleştirisi'ne, daha 1978'de MLPÖ MLİÇ tarafından bu sayının önsözünde getirilen eleştiri. Bundan başka, Nisan 1980'de bu broşüre GDS'in getirdiği detaylı eleştiri de size gönderilmişti.

Uluslararası İlişkiler Sekreterinin kaleme aldığı bu belgeye eleştiri, aynı zamanda kendisinden hiçbir zaman cevap alınamayan eski TKP/ML I. Merkez Komitesine de bir eleştiridir. Görüşümüze göre bu konuda takınılacak tavır yalnızca bu yazıyı eskiden kaleme almış olan kişinin bir davası değil, hattâ aynı zamanda genel olarak TKP/ML(B)'in ya da Merkez Komitesinin bir görevidir.

3. Çin'de 1927 yenilgisi hakkında Stalın Konferansında Uluslararası İlişkiler Sekreterine eleştiri (Stalin'e çürük eleştiri —bkz. tutanak)

4. Mao Zedung ve Macaristan sorunu hakkında Stalın Konferansında Uluslararası İlişkiler Sekreterine eleştiri ('Cilt V'teki yanlış durum değerlendirmesinin savunulması —bkz. tutanak)

5. Kemalizm hakkında Stalin'den alıntı ile ilgili olarak Stalin Konferansında Uluslararası İlişkiler Sekreterine eleştiri (Stalin'e yanlış eleştiri —bkz. tutanak)

Üçüncü, dördüncü ve beşinci noktalarda açıklanan sorunlara yanıt verilmesi Aralık 1981'de bir kez daha rica edildi.

6. Wang Ming'ın Merkez Komitesine seçilmesi konusunda, otorize edilmemiş 'Cilt V'teki Mao Zedung'un önerisine tavır dolayısıyla Uluslararası İlişkiler Sekreterine 1980'deki Yurtdışı Konferansında getirilen eleştiri (TKP/ML YDB I. Konferansı tutanağına (1980 Yaz) ve GDS Info 9/80'e bkz.)

7. K ve G'de yapılan eğitim seminerlerinde 'kulaktan dolma Marksizm' konusunda Sonbahar 1981'deki yazılı eleştiriye yanıt

8. Uluslararası İlişkiler Sekreterinin 'Mao Zedung broşürü' taslağına WBK tarafından hazırlanan bir yanıtta getirilen eleştiriye yanıt

9. Uluslararası İlişkiler Sekreterinin bir mektubunda, 'dipnotlar hikâyesi' dolayısıyla WBK, MLPÖ ve GDS'ten yoldaşların 'kişisel tavırları'na (bkz. GDS Info 4/82 ve 5/82) 'elbette' yanıt verileceği bildirilmektedir (bkz.23.4.82 tarihli mektup).

Merkez Komitesi bu mektuba şu cevabı vererek, nele re nasıl cevap vermeyi planladığını bir kez daha ortaya koydu:

" 20.10.1982

Yoldaşlar;

30.9. tarihli mektubunuz 5.10. tarihinde elimize geçti. Bu mektupla ilgili olarak soyleyeceklerimiz şunlardır:

Biz de, 'polemiğin surdurülmesinde dayanılabilecek resmi belgelerin mutlaka yaratılması' gerekli olduğu görüşünü paylaşıyoruz. Bugüne dek bizim birçok konuda sizinle resmi temaslarda sözlü görüşmelerle yetinmiş olmamızı —özellikle bu tavrın bugünkü sonuçlarını görünce— önemli bir hata olarak değerlendiriyoruz. Önümüzdeki dönemde bu hatayı mümkün olan en kısa zaman içinde telâfi etmeye; sizin açık bir şekilde yaratmaya çalıştığınız, bizim size yazılı cevap vermekten kaçındığımız ve belki de cevap vermeyeceğimiz şekilindeki hayaleti yıkmaya çalışacağız.

Biz size henüz cevap vermemiş olduğumuz önemli konularda, cevabı Parti olarak; yani Parti içinde tartıştıktan sonra vereceğiz. Bu, bu cevapların gecikmesini kaçınılmaz olarak beraberinde getirecektir. Sizin, bu 'Marksist-Leninist polemik değildir', 'Gerçek tartışmanın karikatürüdür' laflarınız bu konuda bizi ne korkutuyor; ne de ikna ediyor!

Şimdi gelelim kronolojik listeye:

1. TKP/ML(B) I. Konferansı ile ilgili olarak BP yazı kurulunun verdiği cevap Merkez Komitemizin oybirliği ile onayını almış bir cevaptır. Bu konuda bir önceki mektupta size bilgi vermiştik.

Buna ek olarak söyleyeceğimiz şudur: Merkez Komitemizin bu bağıntıdaki kapsamlı yazıya cevap taslağı Ocak 1983'te elinize geçecektir. Partinin kesin tavrının ne zaman belli olacağı, tartışmanın gidişine bağlıdır.

2. Klasik tasfiyeci kavramı ile ilgili olarak; Enternasyonal İlişkiler Sekreterimiz; geçmiş MY'nin sizinle ilişkileri sürdüren sorumlusu olarak, hem sözlü olarak hem de yazılı olarak, bu eleştiriyi reddettiğimizi bildirmiştir.

Almancaya 'klasik tasfiyeci' olarak çevrilen yer, Türkçe orijinalinde 'açıkça tasfiyecılıktır' şeklindedir. Bütün eleştiri bir çeviri yanlışı üzerine kurulmuştur. Kaldı ki, 'klasik tasfiyecilik' kavramını da yalnızca bir şekilde tanımlamaya çalışmak yanlıştır. Tartıştığımız bağıntı, herkes için açık olması gereken bir bağıntıdır. Bu konuda daha fazla tartışmaya gerek görmüyoruz. Ve resmen yazılı olarak(!) bu eleştiriyi reddettiğimizi bildiriyoruz.

3. Bu mektupla ilgili olarak Enternasyonal İlişkiler Sekreterimiz size bir mektup yazdı; kendi görüşlerini bildirdi ve bunun üzerine görüşüleceğini; Aralık ortasından itibaren bunların 'resmi' olacağını bildirdi. Mektupta bu konuda şöyle deniyordu:

'Burada söylenenler şimdilik benim görüşlerimdir. Ama Aralık ortasından itibaren resmileşecektir.'

Size Aralık'ta t e r s i söylenmediğine gore, burada yazılanlar Aralık ortasından itibaren doğrudan geçen dönemdeki MY'nin r e s m i görüşleridir.

4. Aynı şey, ikı bildiriye getirdiğiniz eleştirilerle de ilgili olarak da geçerlidir. Bunlara getirdiğiniz eleştirilerin geçen MY tarafından da, şimdiki Merkez Komitesi tarafından da kabul edildiği defalarca söylenmiştir, ve Aralık 1981'den itibaren bu resmidir de!
Ama madem bu yetmiyor, bu kez de bir resmen-yazılı tavır takınalım.
Merkez Komitemiz; GDS Info 10/81'de 12 Eylül 1981 İF bildirisi ile ilgili getirdiğiniz,
'12 Eylül yürüyüşüne çağrı; yalnızca cuntayı devirmeye çağırmaktadır ve bu yüzden de burjuva demokrat örgütlerin çağrılarından hemen hemen ayrılmamaktadır' şeklindeki eleştirinizi;
'görevin komprador patron ağa devletinin yıkılması gerektiğinin propagandası olması gerektiği' şeklindeki eleştirinizi doğru buluyoruz.
Savaşla ilgili olarak çıkan bildiriye getirdiğiniz,

a) Bildirinin I. ve II. Dünya Savaşlarını acındıracak 'bir tavır içinde tasvir ettiği ve emperyalist savaşların devrimci savaşların tohumunu içinde taşıdığı'nı ortaya koymadığı eleştirinizi
b) I. ve II. Dünya Savaşlarının —kaynakları aynı olsa bile— niteliklerinin bütünü ile değişik olduğu eleştirinizi
c) Devrimci iyimserlik yerine; korkutucu bir tavır takınıldığı eleştirinizi doğru buluyoruz.
Bu konuda daha fazla tartışmayacağız. Bu son tavrımızdır!

5. Bolşevik Partizan'ın Almanca sayılarına daha önce getirdiğiniz eleştiriler, detaylı eleştiriler değildi. Bunlara o zamanki Enternasyonal İlişkiler Sorumlumuz kısaca cevap verdi. Ve bu cevap Aralık 1981'den itibaren MY'nin resmi tavrı haline geldi. Merkez Komitemiz şimdi açıktır ki bu konuda üçlü ortak açıklamada detaylı olarak yaptığınız eleştiriye tavır takınacaktır. Bu yazı Türkçeye çevrildikten sonra, önce tezler halinde görüş ve eleştirilerimizi içeren bir önsözle yayınlanacak; daha sonra detaylı tavır takınılacaktır.
Merkez Komitemizin bu konudaki detaylı tavrını size —Parti içinde tartışmaya sunduğumuzda— ulaştıracağız.

6. Bu konuda çok kısa söylenirse; biz sizin belli bir eylem biçimini kökten reddeden; bunu adeta ilke haline getiren tavrınızı bir sapma olarak değerlendiriyoruz.
Yeşillerin yürüyüşüne bizim yaptığımız şekilde katılmış olmayı yanlış görüyoruz. Doğru tavır, a) önce kendi yürüyüşümüzü yapmak için ısrar etmekti, b) özellikle GUAfS'ı ikna etmek mümkün olmaz ise; kendini Yeşillerden de ayıran devrimci bir platform temelinde devrımcı blok kurmaya çalışmaktı, *) bu blok mutlaka ve yalnızca devrimci platformu imzalayanlardan oluşmalı idi, **) ve bız mutlaka ayrı bir bildiri çıkararak tüm oportunistleri-revizyonistleri teşhir etmeli ve bu arada neden ayrı yurüyüş yapmadığımızı da (yaptığımızın bu anlamda kendi devrimci yürüyüşümüz olduğunu; bu yürüyüşün Yeşillere karşı da bir eylem olduğunu) açıklamalı idik.
Bu konuda yazılarınız konusunda daha geniş tavrımızı daha sonra koyacağız.

7. 'BP'a genel eleştirinin planı için tezler' başlıklı bir sayfalık 10 tez içeren yazıya cevap vermeyi gereksiz görüyoruz. Çünkü bunlar çok genel ve çoğu anlaşılmaz tezlerdir. Bunlara aynı genellikle cevap vermek birşey getirmez.
Açıklamaya cevabımızı Ocak 1983'te ulaştıracağız.

8. Bu belge konusunda Konferansta tavır takınılmıştır. Belgeye karşı Merkez Komitesinin detaylı tavrı Aralık 82'de ulaştırılacaktır. Bu belgeye gerçekte de K3'te cevap verilecekti. Ama siz de biliyorsunuz ki, araya 1 Mayıs tartışması girdi.
9. GDS, MLPÖ, WBK'nın, özeleştırı taslağına getirdiği eleştiriler hakkında Enternasyonal İlişkiler Sorumlumuz Ocak ayı içinde (1982) hem WBK, hem GDS yönetimi ile resmen görüşmüş, görüşlerini aktarmıştır. Aynı yazılarda getirilen eleştiriler üzerine Konferansta da tavır takınılmıştır.
Bu konuda detaylı yazılı tavrını Merkez Komitemiz Ocak 1983'te ulaştıracaktır.
10. GDS'in 'Yalnızca tek tek bürokratik hatalar mı?' yazısına Merkez Komitemizin tavrı Aralık 1982'de size de gönderilecektir.
11. 1 Mayısla ilgili GDS'in detaylı yazısına Merkez Komitemizin tavrı Kasım'da Partiye açılacak; size de ulaştırılacaktır. Bu tavır MLPÖ ve WBK'ya da cevabımızdır aynı zamanda.
12. Platform taslağına getirdiğiniz eleştiriler konusunda tavrımız da Kasım'da elinizde olacaktır.
13. 'Halk-halklar' konusunda söyledikleriniz konusunda Merkez Komitemizin tavrı Aralık'ta elinizde olacaktır.

Biz bu konularda kesin cevaplarımızı baştan da belirttiğimiz gibi, Parti olarak vereceğiz. Ama bu, Merkez Komitesinin kendi görüşünü size önceden de ulaştırmasına engel değil. Ancak bu ilk taslakları(*) çeviri işi gücümüzü aştığından, Türkçe göndereceğiz.

Tartışmanın gidişi konusunda da:

Tartışmada 1 Mayıs kompleksinden yola çıkmak istediğimizi ve gerekçelerimizi daha önceden bildirmiştik; bu plan üzerine Parti içinde tartışıldıktan sonra bu karar haline geldi.
Dörtlü ortak toplantı yapıp yapmamak; yalnızca bizim istediğimize bağlı olan birşey değildir. Açıktır ki diğer üç taraf (ya da herhangi bir taraf) istemezse, bu olmaz. Ama 'kardeş'lerin birbiri ile görüşmekten kaçınması, gerçekten de bu ilişkilerin nereye geldiğinin belirtisidir.
Açıktır ki biz dörtlü toplantıda temel sorunların çözüleceğini düşünmuyorduk. Yine de özellikle çelişmelerin bu derece sertleşmesinden sonra yapılacak ilk dörtlü toplantı olacak böyle bir toplantının, ideolojik mücadelenin sürdürülmesi açısından yararlı olacağını düşünüyorduk. Böyle dörtlü bir toplantı en azından herkesin karşılıklı ne dediğinin daha iyi anlaşılmasına hizmet edebilir; en azından tartışmayı gereksiz yere sertleştiren bazı küçük meseleleri çözebilirdi.(*) Şimdi onları da yazılı çözmemiz gerekecek!

Enternasyonal İlişkiler Sekreterine getirdiğiniz sorunlarla ilgili:

Birinci ve ikinci noktalar, tarafımızdan, sizin saydığınız üç kompleks halledildikten sonra ele alınacaktır.
Üçüncü, dördüncü, beşinci noktalarda, Enternasyonal İlişkiler Sekreteri bu sorunların sozlü tartışmalarda halledildiği düşüncesinde idi. Öyle değilse, tavır takınacaktır. Ama daha acil sorunlar vardır.
Altıncı nokta da öyle.
Yedinci noktada hangi yazıyı kastediyorsunuz, yazın. Anlamadık. Üzerinde tartışılan A'deki toplantıya katılan bir yoldaşınızın bir yazısı vardı. Bunun üzerine yazıyı yazanın ve Enternasyonal İlişkiler Sorumlunuzun katıldığı bir toplantıda konuşulmuş; ve Enternasyonal İlişkiler Sorumlumuz tavır takınmıştı.
8. Buna da cevabı acil görmüyoruz.
9. 'Dipnot hikâyesi' ile ılgili 'kişisel' yazılara cevaplar da; eğer bunlar kamuya açılmayacaksa; yani 'kişisel' cevap olarak kalacaksa, acil görmüyoruz.

GDS ve diğer kardeşlere 11.11 tarihinde yazdığımız bir mektupta, çeviri konusunda görüşlerimiz daha detaylı olarak şöyle bildirildi:

" GDS ve WBK Yönetimlerine;
AMLP Merkez Komitesine — 11.11.1982

Yoldaşlar,
Merkez Komitemizin GDS'in 1 Mayıs'la ilgili görüş ve eleştirilerine cevabı şimdi tam olarak K9 ve 10'da yayınlanmış durumdadır.
Size 20.10 tarihli mektubumuzla, taslakların Parti içinde yayınlandığı anda size de ulaştırılacağını bildirmiştik. Şimdi K'leri size çeşitli yollardan ulaştıracağız. İçerik üzerine sizinle doğrudan ilişkisi olan yoldaşlarımız üzerinden (merkezi bir görüşmeyi anlamsız buluyorsunuz) bilgi alabilirsiniz.

(*) Bizim bütün taslak yazılarımız; bunların çevirisi gücümüzü aştığından; ve ayrıca taslak yazılar Parti içi tartışmada değişebileceğinden, Almancaya bizim tarafımızdan çevrilmeyecek. Yazdığımız bütün t a s l a k yazıları size T u r k ç e ulaştıracağız. Daha sonra, son şeklini almış yazıları Almancaya çevirmeye çalışacağız. Bunun uzun zaman alacağını şimdiden bildiriyoruz.

(*) MLPÖ'ne, sorduğumuz bir soruya halâ cevap vermediğini; ve I. Konferansta üzerinde tartışılan Mao toplantısındaki tavır konusunda tavır takınmadığını; ayrıca bizim bir bölgesel kampımıza katılmama konusunda yapılan eleştiriye tavır takınmadığını hatırlatmak istiyoruz.

Biz size bu taslakların çevirilerinin gücümüzü aştığını da bildirmiştik. Gerçekten de kısa zaman içinde taslakların tümünü çevirmemiz mümkün değildir. Ama birlikte tartışabilmemiz için sizin elinizde en azından tezler halinde bizim görüşlerimiz olmalıdır. Bu konuda biz şunu düşündük:

Taslakların bize en önemli görünen yerlerini biz çevireceğiz. (Bunun dışında sizin mutlaka istediğiniz herhangi bir bölüm varsa, bunu bize lütfen bildirin.)

Geri kalan kısımları sizin kendi imkânlarınızla çevirmeniz gerekecek. Ya da bizim sizinle doğrudan temasta olan yoldaşlarımız, size çevrilmeyen bu bölümler hakkında bilgi verirler. Ya da doğrudan bir merkezi görüşmede, size çevrilmeyen bölümler hakkında bilgi verilir. (Bizim açımızdan böyle bir görüşme Ocak'ın ikinci haftasında olabilir.)

Biz şimdi birtakım sempatizanları da çeviri işi içine çekeceğiz. Ama kısa süre içinde sonuç alınacağını sanmıyoruz.

Aşağıda size Merkez Komitesinin Partiye sunduğu taslak yazının içindekilerinin listesini yazıyoruz:

Liste

Size, I., VII. ve VIII. bölumleri çevireceğiz. Aralık sonuna dek büyük bir ihtimalle elyazısı olarak gonderebiliriz.

Bunun dışında, VI. bölümün 5. noktasını da çevirmeye çalışacağız. Olup olmayacağını size daha sonra bildireceğiz.

Geri kalan kısmı sizin imkânlarınızla çevirtmeye çalışmanız gerek. Henüz duzeltilmemiş bir ilk çeviri de tartışma için yeterlidir.

Bunun dışında bize eğer tartışma öncesinde mutlaka çevrilmesini istediğiniz, ve kendi imkânlarınızla yapamayacağınız yer varsa, bildirin.

Bir başka imkân, tartışmanın ertelenmesi olabilir. Ama sizin de bizim gibi böyle bir ertelemeyi istemediğinizi düşünüyoruz.

Bununla ilgili görüşünüzü lütfen kısa zamanda bildirin.

(K10'da GDS Info'da 1 Mayıs tartışması ile ilgili olarak çıkmış bütün yazıları yayınladık ve bunlara tavır takındık Bunları sizinle tartışmadan önce çevirmemiz mümkün değil. Ama şu veya bu sorunla ilgili yazının mutlaka tartışma öncesi çevrilmiş olması gerektiğini düşünuyorsanız, bize bildirin.)

Devrimci selamlarla

MK a.

Burada da açık bir biçimde şu görülmektedir:

Bizim içimizde ve çevremizde başlayan "Merkez Komitesi belgeleri gizlemek" istiyor; kamuoyu önünde açık tartışmadan kaçıyor, vs. demagojileri GDS'in ve diğer kardeşlerin bu konuda üstü kapalı getirdikleri suçlamalar ile paralellik içindedir.

III. MERKEZ KOMİTESİ "KAMUOYU ÖNÜNDE TARTIŞMAK"TAN KAÇIYOR MU?

Merkez Komitemiz Kasım başında Partiye şu açıklamayı yaptı:

"Yoldaşlar;

Bilindiği gibi bundan kısa bir süre önce 'kardeşlerle polemik'in nasıl yürütulmesi gerektiği üzerine Parti içinde bir tartışma yürüttuk.

Merkez Komitemiz, K9'da, yapılan tartışma sonucu aldığı kararı açıkladı.

Tartışmanın nasıl yürütüleceği konusunda biz şunları söyledik:

'Önce üzerinde tartışılacak belgeler çevrilip, Parti içinde ve orgütlü sempatizanlar içinde dağıtılacaktır. Bu önemli ölçüde tamamlanmıştır.

Daha sonra birinci aşamada Parti hücrelerinde ve onlara bağlı orgütlü sempatizan hücrelerinde bir öntartışma yapılacaktır.

Daha sonra Merkez Komitesi, tartışmaları da gözönüne alarak cevap taslağı hazırlayıp Partiye sunacaktır.

Bunun üzerine Parti hücrelerinde ve sempatizan hücrelerinde tartışılacaktır.

Bütün bu aşamalarda biz, sizin bu tartışmaya katılmanızın ancak temsilciler düzeyinde yürütülecek tartışmalar, ve yazılı belgelerle olabileceğini düşünüyoruz. Sizin, bizim Parti hücrelerimize katılmanızı, bizim, sizin Parti hücrelerinize katılmamızı, bunun tartışma açısından birçok yararı olmasına rağmen, güvenlik açısından kesinlikle sakıncalı buluyoruz. Böyle birşey, sizin örgüt yapınızın bizim tarafımızdan kesin bilinmesini; bizim örgüt yapımızın sizin tarafınızdan kesin bilinmesi sonucunu doğuracaktır ki, bu Leninist bir örgütlenme ilkelerine uygun olmayan bir tavırdır.

Bundan sonraki aşamada, sorun Parti içinde ve örgütlü sempatizan hücrelerinde —belgeler temelinde tartışıldıktan sonra— Parti ve örgütlü sempatizanlarla bizzat sizin temsilcilerinizin katıldığı toplantılar düzenlemeyi düşünüyoruz. Bu toplantılar Parti üyelerimiz ve ileri sempatizanlarımızın katıldığı toplantılar olacaktır. Somut olarak eline K geçen çevre olacaktır. Böylece kimin Partili, kimin sempatizan olduğu gizlenmiş olacaktır. (Biz bunu geçmişten zaten biliyoruz gerekçesi, gerekçe değildir. Çünkü a)zaman içinde yeni üyeler alınmış olabilir. b) Bazı üyeler çıkarılmış, dondurulmuş olabilir. c)Hangi üyenin hangi hücrede kiminle çalıştığı da bilginiz dahilinde olan birşey değildir, öğrenmenize de gerek yoktur. Biz II. Konferansın bir kuraldışı olduğunu, bundan böyle tüm uyeleri toplayan bir konferans yapmayacağımızı Konferansta açıklamıştık. Yani bundan böyle temsilcilerinizin Konferanslarımıza da katılması halinde, bizim üyelerimizin tümünü tanıması imkânı olmayacaktır.)

Biz, sizlerle bu tartışma yapıldıktan sonra karar aşamasına geleceğiz ve uygun yöntemlerle tartışmayı sonuçlandıracağız.

Biz somut duruma göre, ya karar almadan kısa süre önce,ya da kısa süre sonra, yalnızca eline K geçenlerin değil,ilgi duyan herkesin davet edildiği, sizin temsilcilerinizin de katıldığı bir propaganda-tartışma toplantısı düzenlenmesini de mümkün görüyoruz. Bu, sizinle ortak toplantı olarak da düzenlenebilir.

Biz sorunu böyle kavrıyoruz, tartışmayı böyle planladık.'

Görüldüğü gibi planımız; ki bu plan Partinin doğrudan danışılabilen kesiminin önemli bir çoğunluğunun desteğini aldı:

a) Tartışmayı belli bir süre, önce Parti içinde ve eline K geçen çevre içinde belgelere dayalı olarak sürdürme

b) Bu düzeyde tartışma belli bir aşamaya (karar aşamasına) geldikten sonra 'herkesin' katılabileceği şekilde yaygınlaştırmayı öngörüyordu.

Bu plan aynı zamanda daha şimdiden, eline K geçmeyen devrimci çevreye de kardeşlerle aramızda (hangi konularda) önemli görüş ayrılıkları olduğunun ve Parti içinde bu konuda tartışma yürüdüğünün MYO üzerinden duyurulması ve bu tartışmanın gidişatı hakkında sürekli bilgi verilmesini de öngörüyordu.

Neden K'te yayınladığımız tartışma ile ilgili yazılar derhal aynı anda dışa da yayınlanmadı; bu planlanmadı?

Bunun sebepleri şunlardır: Merkez Komitemiz bütün tartışma içinde tayin edici olarak Parti içindeki tartışmayı görmektedir. Parti içindeki tartışmadan sonra ilk sırada önemli olan; Partinin en yakın çevresi içindeki tartışmadır. (Yani K verilen çevre) Ondan sonraki sırada daha geri örgütsüz sempatizanlarımız, dördüncü sırada da daha geniş devrimci çevre gelir.

Açıktır ki bunlar birbirinin kesin alternatifi değildir. Ama tayin edici olan Parti ve onun en yakın çevresidir. Önce ve öncelikle tartışma belgeleri bu çevreye yayılmalı;bu çevre içinde tartışılmalıdır. Bu uygulama genelde doğru bir uygulamadır.

Somut durumda ise 1 Mayıs belgeleri henüz Partı içinde ve K verilen çevre ıçinde bile tam olarak yayınlanmamıştır.Bu

bu sayı ile tamamlanmaktadır. Bunun daha erken gerçekleş - tirilmesi mümkün de değildi. Çünkü iki dilde tartışma, yazıları çevirme durumundayız. Tüm belgeler daha Partinin eline yeni geçmektedir. Yayınlanma daha yeni bittiği için de tartışma da bir anlamda "yeni" başlamaktadır. Bu tartışma içinde henüz görüşlerin Parti içinde berraklaşmamış olması, kişinin ne dediğinin tam olarak bellı olmaması demektir. Biz, dışta yürütülecek tartışmanın, belli ölçülerde de olsa, Parti tarafından, Partililer tarafından yönlendırilmesi gerektiğini, bunun ıçin de önce Parti içinde bellı olçüde tartışılmış olması gerektiğini duşunuyoruz. Bunun Partı inşasının yukarıdan aşağıya olması gerektıği şeklindeki Marksist-Leninist ilkeye uygun olduğunu düşünüyoruz. Henüz Partının tüm belgelere dayalı tartışmaya yenı başladığı bir aşamada, henüz Parti içinde tek tek yoldaşların görüşlerinin berrak olmadığı bir aşamada; bu belgelerın tüm devrimci çevreye açılmasında fazla yarar görmedik, görmüyoruz. Bu, bu belgeleri gizlemek isteğimizin, vs. ifadesi değil, tartışmayı önce Parti içinde ve en yakın çevresinde yürütmeyi tayin edici görme; ve öncelikle bunu gerçekleş - tirme isteğinin ifadesıdır.

Bugün durum nedir? Şimdı bir yanda GDS'in ve diğer kardeşlerin belgeleri vardır. Diğer yanda Merkez Komitesının bu belgelere verdiği ve Partiye tartışmaya sunduğu cevap - lar vardır. Bunun dışında, Parti içınden bir tek X'in yazılı tavrı vardır; buna Merkez Komitesinin verdiği cevap vardır.

Henüz hiçbir Parti hücresinde bu yazılar üzerine bir tur bile olsa tartışma yürütülmemiştir. Hiçbir Partili yoldaşın bu konularda görüşleri tam olarak belli değildir. Örgütlü sempatizan çevre için de durum aynıdır. Böyle bir durumda açıktır ki, GDS'in yazılarının ve X'in yazısı ile Merkez Komitesinin cevabının mesela MYO'da basılması, veya broşür halinde basılıp yayınlanması mümkündür. Ama bu, Partinin tartışması açısından herhangi bir önemlı yarar getirmeyecektir. Bunun yanında Merkez Komitesinin görüşleri henüz Parti görüşleri olmadığından, ve Parti içindeki tartışma sonucu Merkez Komitesinin sunduğu taslağın değişmesi mümkün olduğundan; şimdi bunların legal olarak yayılması , birkaç ay sonra yeni bir broşür çıkarma gerekliliğini doğuracaktır kı; bu da bugünku görevler ve ımkânımız açısından doğru olmayacaktır.

Bu yüzden Merkez Komitemiz somut olarak 1 Mayıs tartışması ıle ılgılı polemik yazılarının önümüzdeki dönemde, Partı içinde tartışma sonuçlanıp da Partının görüşü açıklığa kavuştuktan sonra bir broşur olarak yayınlamayı düşünmüş , bu arada ise bunların K içinde tutulması ve dışa tartışma hakkında genel bilgi verilmesini yeterlı bulmuştu.

Bu konuda sürdürülen tartışma sırasında Partı içinden veya çevresinden veya kardeş orgütlerden, bizım polemık belgelerini şimdiye dek yalnızca K'te yayınlamamıza herhangi bir eleştirı, ve bunların daha geniş çevreye açılması yonunde herhangi bir talep gelmedi.

Böyle bır talep gelmedı ama, tartışma bittikten ve Merkez Komitesi bu konuda karar aldıktan hemen sonra, bir sempatizan hücrenin K8'de yayınlanmış olan 1 Mayıs tartışması ile ılgili bazı yazıları fotokopı ıle çoğaltma ve isteyene verme yönünde bir karar alıp, bunu uygulama içine gırdiği çıktı ortaya. Bu konuda Merkez Komitemiz tavır takındı ve K'teki yazıların Merkez Komitesine danışılmadan çoğaltılmasının ağır bir hata olduğunu belirtti. Burada reddedilen hiç bir şekilde K'teki bellı yazıların dağıtılması talebi değil; böyle bir talep getirilmeden, Merkez Komitesine danışılmadan böyle bir uygulamaya girilmiş olması idi.

Daha sonra hücrelerde yapılan tartışmalarda bu sorun gündeme getirildiğinde, çevremizde K'in eline geçmediği, ama 1 Mayıs tartışmasından haberdar olan ve belgelerı isteyen sempatizanların da olduğu, bunların tartışmadan belgelere dayalı olarak nasıl haberdar edileceğinin gerçekten sorun olduğu ortaya çıktı. Ayrıca bellı yerlerde 'MK belgeleri gizlemek istiyor' demagojisinin ve dedikodusunun da yaygınlaştırılmaya çalışıldığı ortaya çıktı.

Merkez Komitemizın eline bir dernekte yapılan toplantıda sempatizanların aldığı ve 'ilkesel görüş ayrılıklarının belgelerinin açılmasını' talep eden bir karar geçti.

Ayrıca bir de 'ültimatom' nıteliğinde, iki sempatizan hücrenin imzaladığı bir yazı geçti.

Bu yazılara ayrıca tavır takınacağız. Bu yazılar ve cevapları bir dahaki sayı K'te yayınlanacaktır. (*)

(*) Dipnot yandaki sütunun altındadır.

Merkez Komitemiz sorun üzerine görüşerek şu kararları aldı:

- 1 Mayıs yürüyüşlerine katılmış olan ve fakat örgütlü sempatizan düzeyinde olmayan, buna rağmen tartışmaya katılmak isteyen sempatızanların belgeler üzerinden bılgilendırılmesı sorunu gerçekten onemlı bir sorundur. Bu sorunun daha önce aldığımız kararlarla açıklığa kavuşturulmamış olması bır hatadır.
- Bu nitelikte arkadaşlara tartışma hakkında bilgi verilecek, ve tartışmanın belgeleri fotokopi edilerek kendilerine ulaştırılacaktır. Bu konuda her hücre kaç kişiye bu belgeleri ulaştırdığını bildirecektir.
- Merkez Komıtemiz 1 Mayıs'la ilgili polemik belgelerinin legal planda broşür olarak yayınlanmasını (ya da MYO'da)şu anda gerekli görmemektedir. Merkez Komitemizin planı, bu tartışma belli bir aşamaya geldikten ve Partinin görüşü ortaya çıktıktan sonra, polemik belgelerini legal olarak yayınlamaktır.
- 1 Mayıs dışındaki polemik konusunda da (BP'de yürütulen polemik dışındakı) polemik yazıları, Partimizin tartışma sonrası kesin tavrı çıktıktan sonra yayınlanacaktır. Merkez Komıtemizin planı budur.
- Kardeşlerin legal planda yayınladığı polemik yazılarına legal planda cevap verilecek, diğer yazılara cevabımız son şeklini aldıktan sonra legal olarak yayınlanacaktır.
- Bütün polemik hakkında daha önce bildirildiği gibi MYO'da surekli bılgı verilecektir.
- Merkez Komitemizin 'polemik belgelerini gizliyorlar','kamuoyu önünde mücadeleden kaçıyorlar', vb. demagojileri boşa çıkarmak, ve dışımızda gerçekten belgeleri incelemek isteyen devrımcilere karşılıklı belgeleri inceleme fırsatı verebilmek için, tartıştığımız polemik konusunun belgelerinin lıstesi (Merkez Komitemizin bu konuda taslak yazısı çıktıktan sonra) MYO'da yayınlanacak ve talep edenlere verilecegi duyurulacaktır.
- Bu uygulama ilk olarak 1 Mayıs polemiği ile ilgili olarak gerçekleştırılecek, MYO'da 1 Mayıs polemiği ile ilgili çıkan bütün belgelerin listesi yayınlanarak, talep edenlere verileceğı bıldırilecektir. (Bu konuda kardeşlere de danışılacak; onların yazıları konusunda, onların görüşü alınacaktır.)

Bır butun olarak ele alındığında Merkez Komitemız şu tespitı yapmayı gerekli görmektedir:

Merkez Komitemiz hiçbir şekılde belgeleri gizleme, vb. şekılde bir uygulamadan yana olmamıştır. Olmayacaktır. Tartışmayı önce Partı içinde ve en yakın çevresinde yürütmek ısteğini bu şekilde yorumlamak demagojidir.

Bütün Partili yoldaşlar;

Merkez Komıtemız, yukarıda belgelerin daha geniş çevreye nasıl açılması gerektiği konusunda görüşlerini ortaya koymuştur.

Bunun alternatıfi, bütün yazıların derhal legal broşürler halınde yayınlanmasıdır. Merkez Komitemiz bunu tartışma açısından fazla yararı olmayan, Partı içindeki tartışma ile dışındaki tartışmayı aynılaştıran bir anlayışın ürünü olan bır alternatif olarak gormektedir.

Buna rağmen bu konuda Partiye danışmayı doğru bulmaktadır Bütün hücreler, önumüzdeki ilk hücre toplantısında bu sorun üzerine tartışmalı, bütün üyelerin kesin görüşleri tespit edilerek en kısa zamanda Merkez Komitesine ulaştırılmalı - dır.

Bu açıklamada sözü geçen yazılar ve Merkez Komitesinin bu yazılar hakkında takındığı tavır da şöyledir:

> 31.10.1982 tarihinde ... de yapılan toplantıda ... ve ...'den toplantıya katılan arkadaşların, BP yönetimine ulaştırılmak üzere aldığı karardır.
>
> Biz, BP yönetımının, kardeşlerle ve içimizde olan ilkesel görüş ayrılıklarını orgütlü sempatizan çevresinde tutmasını, görüş ayrılıklarının, ozellikle de ilkesel görüş ayrılıklarının belgelerinin yayınlanmamasını doğru bulmuyoruz. Bu belgelerın en geniş devrimci kamuoyuna açılmasının en doğru uygulama olduğunu düşünüyoruz. Bu yüzden de biz, BP/

(*) Bu yazılardan biri, "31.101982 tarihinde ... derneğinde yapılan toplantıda, ... ve ...'den toplantıya katılan arkadaşların, BP yönetimine ulaştırmak üzere aldığı karardır" başlıklı ve 2.11.1982 tarihini taşıyan yazıdır. Diğeri, "T/B MK'ne" başlıklı, ... Sempatizan Komitesi ve ... Sempatizan Komitesı imzalı, 3.11.1982 tarıhini taşıyan yazıdır.

11/1'de yayınlanan aşağıdaki kararın uygulanmasını ve belgelerin devrimci kamuoyuna açılmasını talep ediyoruz.

' 5 Nolu karar:

Konferansımız TKP/ML II. Konferansının Parti içindeki tartışmada ortaya çıkan ilkesel konulardaki görüş ayrılıklarının örgütsüz sempatizan kitleden gizlenmesi kararını mahkûm eder.

Parti çevresindeki, Parti sempatizanı geniş devrimci kitle içinde, Parti içinde ilkesel konularda varolan görüş ayrılıklarından ve tartışmalardan haberdar olmadığı için bugün bir oldu-bitti ile karşı karşıya kalmıştır.

Bu uygulama revizyonist bir uygulamadır.

Parti içinde ve çevresinde tüm yoldaşlar görüş ayrılıklarının gizlenmemesini, tartışmanın açık ve kamuoyu önünde yürütülmesini talep edin.

Biz Bolşevikler, elimizde olan, iki çizginin mücadelesinin tüm ideolojik ve siyasi belgelerini yayınlayacağız.

Bu mücadelede TKP/ML II. Konferansının tutanakları çok önemli bir yere sahiptir. Çünkü bu Konferansta iki çizgi ilk defa kıyasıya çatışmıştır. Bu Konferansın tutanakları bugünkü tasfiyeci Merkez Komitesinin elindedir.

Konferansımız Merkez Komitesini iki çizginin bu çok önemli belgelerini Partiden ve kitlelerden gizlememeye çağırır.

Konferansımız TKP/ML II. Konferansının tutanaklarının tümünün Partiye, bu tutanakların örgütsel sırları ihtiva eden kesimlerinin çıkarılmış kısmının, siyasi tartışmalar kesiminin tüm devrimci kitleye açılmasını talep eder.

Parti ve devrimci kitle, II. Konferansta yürütülen siyasi tartışmayı BELGELERE DAYANARAK kendisi değerlendirmelidir.' (BP 11/1, s.107)

Not: Somut şehrimizde yapmayı planladığımız ve şimdi bir kararla kaldırılan tartışmaların yapılmamasını ve bununla ilgili kararı doğru bulmuyoruz ve protesto ediyoruz.

2.11.1982

'31.10.1982 tarihinde ... 'de yapılan toplantıda ... ve ...'den toplantıya katılan arkadaşların, BP yönetimine ulaştırılmak üzere aldığı karar' üzerine:

Yoldaşlar;

Elimize yukarıda sözü geçen kararınız geçti.

Bu 'karar"ınız hakkında bazı açıklamalar yapmamız zorunludur. Kararınızda şöyle diyorsunuz:

'Biz BP yönetiminin KARDEŞLERLE VE İÇİMİZDE OLAN İLKESEL GÖRÜŞ AYRILIKLARINI örgütlü sempatizan çevresinde tutmasını, GÖRÜŞ AYRILIKLARININ, özellikle de İLKESEL GÖRÜŞ AYRILIKLARININ BELGELERİNİN YAYINLANMAMASINI DOĞRU BULMUYORUZ. BU BELGELERİN EN GENİŞ DEVRİMCİ KAMUOYUNA AÇILMASININ EN DOĞRU UYGULAMA OLDUĞUNU DÜŞÜNÜYORUZ.'

Burada söylediklerinizi, başka hiçbir şekilde yorumlanmaya cak kadar berrak bir şekilde, BP yönetiminin 'kardeşlerle ve içimizde var olan görüş ayrılıklarının, özellikle de ilkesel görüş ayrılıklarının belgelerinin —örgütlü sempatizan çevre dışında— yayınlanamayacağı' şeklinde bir varsayımdan yola çıkılmaktadır.

Biz şunu kesinlikle söyleyelim: Bu varsayım kesinlikle yanlıştır. Biz 'ilkesel görüş ayrılıklarının belgelerinin yayınlanmaması' şeklinde bir karar almadık. Tersine, ilkesel görüş ayrılıklarının belgelerini önce ve öncelikle Parti içinde ve örgütlü sempatizan çevre içinde tartışma ve bu yüzden de bunları K'te yayınlama kararı aldık. Ve bildiğiniz gibi bu kararı da uyguladık.

Ama aynı zamanda bu belgelerin içimizde tartışılıp; ilkesel görüş ayrılıkları konusunda PARTİNİN GÖRÜŞÜ BERRAKLAŞTIKTAN SONRA, BROŞÜR OLARAK daha geniş şekilde YAYINLANMASINI DA planladık. Yani aramızdaki çelişme 'sizin' bunların YAYINLANMASINDAN VE DEVRİMCİ KAMUOYUNA AÇILMASINDAN YANA; bizim ise 'BUNLARIN YAYINLANMASINA VE DEVRİMCİ KAMUOYUNA AÇILMASINA KARŞI' olduğumuz şeklinde bir çelişme değil. Ama sizin kararınızda sorun tam da bu şekilde konuluyor.

Bize verilen bilgilere göre, toplantıda bazı yoldaşların MERKEZ KOMİTESİNİN BU BELGELERİ GİZLEMEK İSTEDİĞİ görüşlerini savunduğu olgusu ile sizin aldığınız 'karar' karşılaştırılınca, sorunun sizin 'karar'ınızda olduğu şekilde konmasının, tam da bu demagojiye hizmet ettiğini, bu demagoji yi geri çevirmediğini, tersine onun sınırları içinde hareket ettiğini tespit etmek zorundayız.

MERKEZ KOMİTESİNİN BU BELGELERİ GİZLEMEK İSTEDİĞİ iddiası bir demagojidir. Bu iddia ispatlanamaz bir iddia, bir iftiradır. Çünkü, bu belgeler Parti içinde ve çevresinde şu anda zaten yayınlanmış durumdadır. Çünkü BP yönetimi bizzat MYO aracılığı ile, tartışma hakkında ve çelişmeler hakkında bilgi vermiştir ve bilgi vermeye devam edeceğini bildirmiştir. Çünkü bu iddiayı ileri sürenlerin en azından bir bölümü Merkez Komitesinin bu belgeleri Partinin bu belgeler konusunda görüşü berraklaştıktan sonra yayınlamayı planladığımızdan, yani gizlemek istemediğimizden haberdardır. Vs. MERKEZ KOMİTESİNİN İLKESEL GÖRÜŞ AYRILIKLARININ BELGELERİNİ DEVRİMCİ KAMUOYUNDAN GİZLEMEK İSTEDİĞİ iddiası bir tek şeye, Merkez Komitesinin bu belgeleri DERHAL legal planda yayınlamama yönündeki uygulamasına dayandırılmaktadır. Biz bu uygulamanın bugünkü aşamada bütünü ile doğru olduğunu, henüz görüşlerin berraklaşmadığı, ilkesel görüş ayrılıklarını içeren belgelerin henüz Parti içinde bile yayınlanmasının bitmiş olmadığı (Yalnızca 1 Mayıs konusunda tamamlanmıştır. O da yeni tamamlanmıştır. Diğer konularda daha yayınlanmamış yazılar vardır. Bunlara ise henüz Merkez Komitesi tarafından bile geçici bir cevap verilmemiştir.) Partinin tümü açısından, görüş ayrılıklarının ilkesel olup olmadığı seviyesinde bile bir berraklığın henüz olmadığı bir aşamada, belgelerin aynı anda ve derhal — hiçbir seçim yapmadan— kamuoyuna açılmasını yararlı görmüyoruz. Biz bu BELGELER ÜZERİNE önce ve öncelikle Parti içinde ve Partinin örgütlü sempatizan çevresi içinde tartışılmasını gerekli görüyoruz. Bu belgeler hakkında önce ve öncelikle Partinin ve en yakın çevrenin görüşlerinin berraklaştırılmasını tayin edici olarak görüyoruz. Bu belgelerin legal planda yayınlanmasını bu aşama yaşandıktan sonra planladık. Bu bize BUGÜN doğru bir uygulama olarak görünmektedir. Bu hiçbir şekilde, bu belgeleri 'devrimci kamuoyundan gizlemek istemek' şeklinde yorumlanamaz. Çünkü bu plan bu belgelerin devrimci kamuoyuna açılmasını — derhal değil ama, Parti içi tartışma belli bir aşamaya geldiğinde açılmasını— öngören bir plandır. Çünkü bu Parti içinde hangi konularda tartışma olduğunu sürekli olarak devrimci kamuoyuna bildirmeyi öngören bir plandır.

Kaldı ki, yayınlanması istenen belgelerin yarısı, kardeş örgütlerin belgeleridir. Ve bu belgeler kardeş örgütler tarafından da şimdiye dek (Legal çıkardıkları bir broşür dışında — ki biz onu legal yayınlayacağımızı MYO'da bildirdik ve geçen sayı MYO'da bu yazı hakkında bilgi verdik)yalnızca İÇ ORGANDA yayınlanmıştır. Ve kardeşler bize bu belgelerin mesela MYO'da ya da bir broşür şeklinde yayınlanması yönünde bir talep veya öneri getirmemişlerdir. Bu bir oldu. Eğer bizim bu belgeleri yalnızca K düzeyinde yayınlamış olmamız eleştiriliyor ve bu, 'Merkez Komitesi belgeleri devrimci kamuoyundan gizlemek istiyor' şeklinde bir demagojiye dayanarak yapılıyorsa, bize bu suçlamayı getirenler, kardeşlere de aynı suçlamayı getirmek zorundadır. Sizin kararınızda bize yönelen talebinizi, siz tutarlı olmak istiyorsanız, kardeş örgütlere de yöneltmek zorundasınız. Bunu yapmamış olmanız bizim açımızdan en hafif deyimle "anlaşılmaz"dır. Açıklayacağınızı umuyoruz.

'Karar'ınızda 'bu belgelerin en geniş devrimci kamuoyuna açılmasının en doğru uygulama olduğunu düşünüyoruz' diyorsunuz. İyi. Biz de öyle düşünüyoruz. Sorun 'en geniş devrimci kamuoyuna açıp açmama' değil; 'ne zaman', 'nasıl' sorunudur. Siz ama kararınızda sorunu böyle koymayarak, olmayan bir çelişme inşa ediyorsunuz.

Biz sizin bu karar ile aslında bu belgelerin DERHAL açılması talebini getirmek istediğinizi varsayıyoruz. Bu konuda da görüşümüz şudur:

Önce 'Hangi belgelerin?' sorusuna cevap vermek gerekir. Siz bu soruya cevap vermiyorsunuz. Kararınızda genel olarak 'ilkesel görüş ayrılıklarının belgeleri'nden söz ediyorsunuz.

Eğer sözettiğiniz belgeler kardeşlerin şimdiye dek getirdiği bütün eleştiriler ise, biz Merkez Komitesi olarak bunların TÜMÜNÜN bu aşamada dışa açılmasına karşıyız. Çünkü bu yazıların TÜMÜ daha Parti tarafından bile tanınmamaktadır, bu belgelerin tümü üzerine bırakalım tüm Partiyi, Merkez Komitesi bile henüz tavır takınmamıştır.

Daha bunların hangisinin 'ilkesel' görüş ayrılığı olduğu konusunda bile olsun, Partinin berrak bir görüşü yoktur. Bu aşamada bunları dışa açmak; iç ile dışı birbirine karıştırmak demektir.

Yok, 'ilkesel görüş ayrılıklarının belgeleri'nden kasdettiğiniz şimdiye dek kardeşlerin bize getirdiği tüm eleştiriler değil de belli belgeler ise, o zaman bunu somut olarak getirmeliydiniz. Bunu kararınızda yapmıyorsunuz.

Biz, içimizde en çok tartışılmış olan konu '1 Mayıs sorunu' olduğu için; şu anda derhal dışa açılmasını istediği -

niz belgelerin, 1 Mayıs tartışması belgeleri olduğunu varsayalım.

Böyle bir talep konusunda da düşüncemiz şudur:

1 Mayıs konusu şu anda Parti içinde ve örgütlü çevre için de en çok tartışılmış olan konudur. Ama bunun olgu olduğu kadar, şu da olgudur: Bu konudaki polemik, geldiği noktada, çıkış noktasından çok daha ayrı bir noktadadır ve kardeş - lik ilişkilerinin sürdürülüp surdurülmeyeceği, sürdürule - cekse nasıl sürdürüleceği gibi tayin edici önemde bir konu ile bağıntılı bir tartışma seviyesine kardeşler tarafından getirilmiştir. Bu konuda kardeşlerden GDS, K8'de yayınladığımız ve diğer kardeşler tarafından da kayıtsız koşulsuz desteklenen geniş bir yazı ve bir çağrı yapmıştır. Merkez Komitemiz bu yazıya cevabını Partiye tartışmaya henüz yeni sunmuştur. Aynı şekilde bu tartışma ile ilgili henüz yayınlanmamış olan belgelerin tümünün de Parti içinde yayınlanması henüz yeni bitmiştir. Ne GDS'in uzun yazısı, ne Merkez Komitesinin cevabı üzerine, ne de yeni yayınlanan belgeler üzerine henüz Parti içinde, ve Partinin en yakın çevresinde bir tartışma yürütülmemiştir. Tüm belgelere dayalı tartışma henüz başlangıcındadır.

Parti içinde X'in K8'de yayınlanan ve Merkez Komitesinin cevap verdiği yazısı dışında tek tek yoldaşların veya hücrelerin bu tartışma konusunda görüşleri, henüz tartışılmadığı için berrak değildir. Parti içindeki tartışma, görüşlerin berraklık kazanması için mutlaka gerekli ve tayin edicidir.

Bu yüzden bu tartışmanın belgelerinin önce K'te yayınlanması ve önce K çevresinde tartışılması —ki tayin edici tartışma budur— kesinlikle doğrudur.

Daha Parti içinde yoldaşların görüşlerinin bile berraklığa kavuşmamış olduğu bir aşamada, bu tartışma belgelerinin derhal ve geniş çapta dışa açılmasını gerekli ve yararlı gormuyoruz.

Kaldı ki, kardeşlerin yazıları değil ama, bizim K'te verdiğimiz cevaplar henüz Merkez Komitesinin görüşleridir. Ve bunların tartışma içinde değişmesi imkân ve ihtimali vardır. Bu yüzden de biz geniş çaplı olarak bu belgelerin yayılmasının Partinin görüşü ortaya çıktıktan sonra yapılmasını doğru buluyoruz.

Ama şu da var: K belli sayıda basılıyor ve bizim çevremiz de olup, 1 Mayıs'a katılmış olan ve bu tartışmadan şu veya bu şekilde haberdar olan, eline K geçmeyen sempatizanlarımız da var. Ancak Merkez Komitemizin daha önce aldığı kararda bunlara, belgelerin nasıl ulaştırılacağı sorunu gerçekten de açıklığa kavuşturulmamıştır. Sizin 'karar'ınızın tek olumlu yanı da işte bu boşluğa dikkat çekmesi olmuştur. Bu yoldaşların 1 Mayıs tartışmasından belgelere dayalı olarak haberdar edilmeleri, onların en tabii hakkıdır. Bu gibi yoldaşlara da 1 Mayıs'la ilgili tartışma belgeleri fotokopi edilerek verilebilir, verilmelidir. (Bu bağıntıda şunu söyleyelim: Biz böyle bir talebi hiçbir zaman reddetmedik.)

Bunun dışında Merkez Komitemiz, 1 Mayıs tartışmasının elimizde olan bütün belgelerinin listesinin MYO'da yayınlanması; ve isteyene verileceğinin ilan edilmesi kararını da almıştır. BÖYLECE GERÇEKTEN BU BELGELERİ TARTIŞMAK İSTEYENLERİN BU BELGELERİ ELE GEÇİRME İMKÂNI OLACAKTIR. Böylece, 'Merkez Komitesi belgeleri gizlemek istiyor' şeklindeki iddianın boşluğunun görüleceğini de umuyoruz.

Yoldaşlar;

Kararınızın daha sonraki bölümünde:

'Bu yüzden de biz, BPII/1'de yayınlanan aşağıdaki kararın uygulanmasını ve belgelerin devrimci kamuoyuna açılmasını talep ediyoruz' diyorsunuz ve daha sonra Bolşeviklerin I. Konferansında alınan 5 Nolu kararı aktarıyorsunuz.

Önce 'talep'iniz üzerinde duralım: Bu talebiniz, yukarıda da açıklamaya çalıştığımız gibi, bu haliyle hiçbir anlamı olmayan bir taleptir. Çünkü 'bu belgelerin kamuoyuna, en geniş devrimci kamuoyuna açılması' zaten planlanmıştır. Plan lanan birşeyi yeniden talep etmek anlamsızdır.

Ama eğer talebiniz 'bu belgelerin derhal devrimci kamuoyuna açılmasını talep ediyoruz' şeklinde bir talep olsaydı o zaman bir anlamı olurdu. Ama o da yetmezdi. 'Nasıl?' sorusuna, yani hangi araçlarla sorusuna cevap vermeli idiniz ki bu talep hakkında somut bir karar alınabilsin.

Bunun ötesinde, tabii yalnızca 'belgelerin' deyip durmamalı; hangı belgelerin yayınlanmasını istediğinizi de somut olarak koymalı idiniz. Bütün bunları yapmadan getirdiğiniz 'talep', işe yarayan bir talep değildir.

Merkez Komitemiz her halükârda, bu konuda aldığı kararı açıkladığı yerde, '1 Mayıs polemik belgelerinin derhal broşür şeklinde veya MYO'da yayınlanması' şeklinde bir talebi de Partiye iletmiş, Partinin bu konuda tavır belirlemesini, Merkez Komitemizin böyle bir uygulamayı bugün doğru görmediğini açıklamıştır.

Sonra bir de bu talebinizin 5 Nolu kararla karşılaştırılması, ona dayandırılmaya çalışılması var. Bu bütünüyle yanlış bir benzetmedir, yüzeyde bazı benzerlikleri olan, ama özü ayrı olan iki şeyin birbiriyle karşılaştırılması Marksist-Leninist bir tavır değildir.

Önce 5 Nolu kararın ne olduğuna bakalım:

5 Nolu kararda:

'Konferansımız, TKP/ML II. KONFERANSININ PARTİ İÇİNDEKİ TARTIŞMADA ORTAYA ÇIKAN İLKESEL KONULARDAKİ GÖRÜŞ AYRILIKLARININ ÖRGÜTSÜZ SEMPATİZAN KİTLELERDEN GİZLENMESİ KARARINI MAHKÛM EDER' demektedir.

Gerçekten de, TKP/ML II. Konferansı, Parti üyelerine, örgütlü olmayan sempatizanlar içinde kendi görüşlerini —Parti içinde tartışılan ve ilkesel ayrılıklar olan konulardaki görüşlerini— savunmayı yasaklamıştır. Örgütsüz sempatizanlardan Parti içinde tartışma olduğunun, tartışmada hangi görüşlerin olduğunun gizlenmesi yönünde KARAR almıştır. Bu karar, bu karara karşı Bolşevikler mücadele ettikleri, itiraz ettikleri halde alınmıştır!

İşte Bolşeviklerin I. Konferansı böyle bir KARARI mahkûm etti!

Eğer benzerlik kuruluyorsa, biz bu benzerliği kuran sizlere soruyoruz: Merkez Komitesinin veya Partinin mahkûm edilmesi gereken boyle bir KARARI var mıdır? Varsa ispatlayın! Yoksa burada yaptığınız çok kötü bir benzetmedir.

Bugün butün Bolşevikler sempatizan çevre içinde kendi görüşlerini savunma hakkına —Parti içinde çözülmüş, tartışma konusu olmayan konularda da— sahiptir!

Bugün bırakalım sempatizanları, en geniş devrimci çevre bile içimizde tartışma olduğunu, hangi konularda olduğunu bilmektedir. Bunlar olgulardır.

Alıntı yaptığınız 5 Nolu kararda şoyle devam ediliyor:

'Parti çevresindekı, Partı sempatizanı geniş devrimci kitle içinde, Parti içinde ilkesel konularda varolan görüş ayrılıklarından ve tartışmalardan haberdar olmadığı için bugün bir oldu-bitti ile karşı karşıya kalmıştır.

Bu uygulama revizyonist bır uygulamadır.'

Burada yapılan tespitler, somut olguların tespitleridir. Durum şimdi böyle midir? Geniş devrimci kitle, Parti içindeki ayrılıklardan ve tartışmalardan haberdar değil mi? Tartışmayı yer yer bızzat MYO üzerınden yansıtmıyor muyuz? Parti üyelerinin görüşlerini tartıştıkları kişilere aktarma hakkı yok mu? Eğer bütün bunlar varsa, o zaman buradakı benzetmeyi nasıl yapıyorsunuz? Bunu açıklamanızı bekliyoruz.

Karar şöyle devam ediyor:

'Partı içınde ve çevresinde tum yoldaşlar, gorus ayrılıklarının gizlenmemesini, tartışmanın açık ve kamuoyu önünde yürütülmesini talep edin.

Bız Bolşevıkler, elimizde olan, iki çizginin mücadelesinin tum ideolojik ve siyasi belgelerını yayınlayacağız.

Bu mücadelede TKP/ML II. Konferansının tutanakları cok onemli bir yere sahiptir. Çünkü bu Konferansta iki çizgi ilk defa kıyasıya çatışmıştır. Bu Konferansın tutanakları bugünkü tasfiyeci Merkez Komitesinin elındedir.

Konferansımız Merkez Komitesini iki çizginin bu çok önemli belgelerini Partiden ve kıtlelerden gizlememeye çağırır.

Konferansımız, TKP/ML II. Konferansının tutanaklarının tüm Partıye, bu tutanakların örgütsel sırları ihtıva eden kesimlerinin çıkarılmış kısmının, siyasi tartışmalar kesiminin tüm devrimci kitleye açılmasını talep eder.

Parti ve devrimci kitle, II. Konferansta yürütülen siyasi tartışmayı BELGELERE DAYANARAK kendisi değerlendirmelidir.'

Görüldüğü gibi, burada önce Parti içindeki yoldaşlara — ki bu çağrıyı yapan kesinlikle ayrılmış, artık kendisi ayrı bir Parti olarak ortaya çıkmış TKP/ML(B)'dir— bir çağrı yapılıyor.

Ardından bizim ne yapacağımız açıklanıyor! MK hizibine genel bir 'belgeleri yayınlayın' çağrısı yapılmıyor. Onu bizim yapacağımız söyleniyor!

Burada da benzetmeyi nasıl kurduğunuz bizim için sırdır, sizler elbette açıklarsınız.

Ondan sonraki üç paragrafta Parti Konferansı tutanaklarının önemi üzerinde duruluyor ve bu tutanakların tüm devrimci kitleye açılması öneriliyor.

Görüldüğü gibi, genel olarak belgelerden, vs. değil; çok somut bir belgeden, II. Konferans tutanaklarından sözediliyor.

İkinci olarak, imkânlar bilindiğinden zaman konmuyor, yalnızca yayınlanması talep ediliyor.

En son paragrafta 'Parti ve devrimci kitle, II. Konferans ta yürütülen siyasi tartışmayı, belgelere dayanarak kendisi değerlendirmelidir' deniyor.

Belki benzetme yapılabilecek tek yer burasıdır. Ama bu da bu çağrının kimler tarafından, hangi ortamda, kime karşı yapıldığından bağımsız olarak yapılamaz:

Bız söyleyelim: Bu çağrı, Bolşevikler olarak ortaya çıkan Marksist-Leninist kanat tarafından, bu kanadın örgütsel bağımsızlığını ilan ettiği toplantıda, Partinin başına çörek lenmiş Menşevik kanada karşı yapıldı.

Şimdi bu kararı hiç yorumsuz aktarmak; ve bugün ile paralellik kurmak, Parti içinde Merkez Komitesinin Menşeviklerin konumunda; ona karşı mücadele eden sizlerin ise Bolşeviklerin konumunda olduğunuzu ima etmekten başka birşey değildir.

Biz, 'bu olamaz' demiyoruz! Yalnızca, böyle değerlendirmelerin ispatlanması gereken değerlendirmeler olduğunu söylüyoruz. Biz, Menşeviklere, Menşevik dediğimiz zaman onlara karşı yürütmüş olduğumuz 2 yıla yakın bir mücadelemiz vardı. Onların Menşevik olduğunu hem teoride, hem pratikte ispatlamıştık. Sizden de beklediğimiz budur! Bunu yapamazsanız, veya bu benzetmeyi geri çekmezseniz, sizlerin bu yaptığınızı siyasi iftira olarak nitelemek hakkımızdır.

Kararınızın sonuna bir de 'Somut şehrimizde yapmayı planladığımız ve şimdi bir kararla kaldırılan tartışmaların yapılmamasını ve bununla ilgili kararı doğru bulmuyoruz ve protesto ediyoruz' diye yazmışsınız. Bu konuda 'alınan karar' ne imiş aktarırsanız, kuşkusuz tartışma mümkün olur. Bu şekli ile tartışacak birşey görmüyoruz.

Aynı çerçevede yaptığınız ilk toplantıda bu yazımıza tavır takınmanızı talep ediyoruz!

Bolşevik selamlar,
Merkez Komitesi
10.11.1982

Not: Sorun çok acil olduğundan ve MK tam sayı toplanamadığından, şimdilik MK çoğunluğunun görüşüdür. Herhangi bir değişiklik olursa bildireceğiz.

T(B) MK'ne

Yoldaşlar,

Bizler sorumlumuzdan, Merkez Komitesinin 1 Mayıs'la ilgili tartışmanın belgelerini sadece K dergisi çerçevisinde yaymayı ve Ocak 1983'te yapılması planlanan tartışma toplantılarını da K dergisinin ulaştığı çevre ile sınırlamayı kararlaştırdığını (*) öğrendik.

Bizim açımızdan bu kararın anlamı şudur: İlkesel görüş ayrılıklarını içeren bir dizi polemiğin belgeleri, K dergisine ulaşamayan sempatizanlardan ve devrimci kamuoyundan g i z l i t u t u l m a k istenmektedir.

Merkez Komitesinin bu tavrı şu Marksist-Leninist ilke ile taban tabana zıttır:

'Eğer Partimizde, demokratik merkeziyetçiliği hayata geçirmeye gerçekten ciddi bir şekilde kararlıysak, i ş ç i k i t l e l e r i n i P a r t i s o r u n l a r ı n ı n b i l i n ç l i çözümüne katmaya kararlıysak, bu tartışma basında, toplantılarda, çevrelerde ve gruplarda düzenlenmelidir.

Tartışmada özgürlük ve eylemde birlik — elde etmeye çalışmamız gereken şey işte budur.' (Lenin, RSDİP Birlik Kongresi üzerine rapor, 1906, c.10, s.383-384)

Merkez Komitesinin tartışmayı boğma kararıyla Marksist-Leninist açık ideolojik mücadele ilkesi arasında büyük bir uçurum vardır. Biz bu tavrı Marksist-Leninist açık tartışma ilkesini ayaklar altına alan oportünist bir tavır olarak değerlendiriyoruz. Merkez Komitesinin tartışma sonuçlanana kadar üzerinde tartışma yürütülen belgeleri devrimci kamuoyundan gizlemesini şiddetle protesto ediyoruz.

Bunun ötesinde GDS'e cevap olarak Parti içinde tartışmaya sunulan 1 Mayıs'la ilgili taslağın kardeş teşkilatlarla da tartışmak üzere tercüme edilerek onlara verilmesine gerek görülmediğini öğrenmiş bulunuyoruz. Bizce bu tavır, kardeş teşkilatlarımızın teşkilatımızla tartışma olanağını ortadan kaldırmaktan başka bir anlama gelmez. Bu tavır sadece kardeş teşkilatlarla teşkilatımız arasındaki tartışmayı sabote etmekle kalmayacak, aynı zamanda teşkilatımız içindeki sağlıklı bir tartışmayı da sabote edecektir.

Bizler Merkez Komitesinin bu anti-Marksist-Leninist giri şimine karşı her yoldaşın mücadele etmesi gerektiğini düşünüyoruz.

İkinci Konferanstan bu yana aramızdaki ideolojik görüş ayrılıklarının giderek derinleştiği bir gerçektir. 1 Mayıs tartışmaları ideolojik ayrılıkların önemli ölçüde su yüzüne çıkmasına neden olmuştur. Merkez Komitesi, 22.4.1982 tarihli 'Merkez Komitemizin GDS'in tavrı hakkındaki tavrı' adlı yazısıyla, teşkilatımız içinde bir dönüm noktası teşkil eden olumlu gelişme yönünden olumsuz gelişme yoluna girmiştir. Bundan sonra bir dizi önemli sorunlara ilişkin görüş ayrılıkları farklı iki çizgi halinde gelişmeye başlamıştır.

Bizler, böyle bir durumda çok önemli bir dizi görüş ayrılıklarının devrimci kamuoyundan gizli tutulmasını ilkesiz oportünist bir tavır olarak değerlendiriyoruz.

Geçmişte Parti içindeki görüş ayrılıklarının oportünist yöntemlerle gizli tutulmaya çalışıldığı çok iyi bilinmektedir. En son bölünme döneminde MK hizibi, Marksist-Leninist çizginin tasfiyesi için her türlü bürokratik önlemlere başvurmuş, ideolojik görüş ayrılıklarını içeren belgelerin, devrimci kamuoyundan gizli tutulması için elinden geleni yapmıştır.

MK hizibinin tasfiyeci bürokrat anlayışı I. Bolşevik Konferansında red ve mahkûm edilerek açık ideolojik mücadele sorununa ilişkin şu önemli karar alınmıştır.

' 5 Nolu karar:

Konferansımız TKP/ML II. Konferansının Parti içindeki tartışmada ortaya çıkan ilkesel konulardaki görüş ayrılıklarının örgütsüz sempatizan kitleden gizlenmesi kararını mahkûm eder.

Parti çevresindeki, Parti sempatizanı geniş devrimci kitle içinde, Parti içinde ilkesel konularda varolan görüş ayrılıklarından ve tartışmalardan haberdar olmadığı için bugün bir oldu-bitti ile karşı karşıyadır.

Bu uygulama revizyonist bir uygulamadır.

Parti içinde ve çevresinde tüm yoldaşlar, görüş ayrılıklarının gizlenmemesini, tartışmanın açık ve kamuoyu önünde yürütülmesini talep edin.

Biz Bolşevikler, elimizde olan, iki çizginin mücadelesinin tüm ideolojik ve siyasi belgelerini yayınlayacağız.

Bu mücadelede TKP/ML II. Konferansının tutanakları çok önemli bir yere sahiptir. Çünkü bu Konferansta iki çizgi ilk defa kıyasıya çatışmıştır. Bu Konferansın tutanakları bugünkü tasfiyeci Merkez Komitesinin elindedir.

Konferansımız Merkez Komitesini iki çizginin bu çok önemli belgelerini Partiden ve kitlelerden gizlememeye çağırır.

Konferansımız TKP/ML II. Konferansının tutanaklarının tümünün Partiye, bu tutanakların örgütsel sırları ihtiva eden kesimlerinin çıkarılmış kısmının, siyasi tartışmalar kesiminin tüm devrimci kitleye açılmasını talep eder.

Parti ve devrimci kitle, II. Konferansta yürütülen siyasi tartışmayı BELGELERE DAYANARAK kendisi değerlendirmelidir' (BP 11/1, s.107)

Merkez Komitesi gelinen aşamada bu tutumuyla I. Bolşevik Konferansının 5 Nolu kararına açıkça muhalefet etmekte ve bu noktada tasfiyeci MK hizibinin konumuna düşmektedir. Şayet söylenenler yanlışsa Merkez Komitesi bunun aksini ispat etmek zorundadır. Bizce bunun aksini ispat etmenin de bir tek yolu vardır: O da gerek kardeş teşkilatların 1 Mayıs eleştirilerini içeren, gerekse kendi saflarımızdan gelen eleştirilerin derhal k a m u o y u n a bizzat Merkez Komitesi tarafından açılmalıdır.

Biz 1 Mayıs'la ilgili görüş ayrılıklarını içeren belgelerin açilen MYO aracılığıyla devrimci kamuoyuna açılmasını talep ediyoruz. Şayet MYO'nun 'başka türlü planlandığı', '1 Mayıs tartışmasını içeren belgelere yer kalmadığı' vs. gibisinden gerekçeler ileri sürülmek istenirse, bu gibi gerekçeleri gerekçe olarak kabul etmediğimizi bildiririz.

Durumun böyle olması halinde bu belgelerin yayınlanması için bir broşür ya da BP özel sayı çıkarılmasını talep ediyoruz.

Merkez Komitesinin bu talebimizi reddetmesi halinde sözü edilen belgeleri tüm olanaklarımızı kullanarak en geniş devrimci kamuoyuna yayacağımızı duyuruyuz.

En kısa zamanda cevabınızı bekliyoruz.

Aynı zamanda bu mektubumuzun Parti içinde ve çevresinde dağıtılmasını talep ediyoruz.

Devrimci selamlar
3.11.1982

... Sempatizan Komite ve
... Sempatizan Komitesi

... ve ... Sempatizan Komitesi imzalı yazıya cevap:

Yoldaşlar;

Sorumlunuzdan 'Merkez Komitesinin 1 Mayıs'la ilgili tartışmanın belgelerini sadece K dergisi çerçevesinde yaymayı ve Ocak 1983'te yapılması planlanan tartışma toplantılarının da K dergisinin ulaştığı çevre ile sınırlamayı kararlaştırdığını' öğrendiğinizi belirtiyorsunuz.

Bu konuda size verilen bilgi tam bilgi değildir. K9'u incelediğiniz zaman alınan kararların ne olduğunu göreceksiniz. Bu yüzden de sadece size sorumlunuzun verdiği sözlü ve eksik bilgiler temelinde yazdığınız mektuptaki gibi genel ve çok önemli sonuçlara varmadan önce, Merkez Komitesinin görüşlerini orijinal MK belgelerinden öğrense idiniz, kuşkusuz daha doğru davranmış olurdunuz.

Size verilen bilgi tam bilgi değildir (ya da eğer tam verildi ise bu yazıda tam aktarılmıyor) dedik. Nedir Merkez Komitesinin aldığı karar?

Merkez Komitesi neyi kararlaştırdı?

Merkez Komitesi '1 Mayısla ilgili tartışmanın belgelerini sadece K dergisi çerçevesinde yaymayı' kararlaştırmamıştır. Sorunu böyle koymak, bu sorunu kesinlikle çarpıtmaktır. Burada sanki Merkez Komitesi, belgelerin K dışına çıkmasına genel olarak karşı imiş gibi bir düşünce propaganda edilmekte; Merkez Komitesinin sanki hiçbir zaman bu belgeler 'K dışında yayınlanmayacak' yönünde bir karar aldığı havası yaratılmaktadır. İfadeleriniz açıktır. İfadelerinizde hiçbir zaman sınırı yoktur.

Halbuki Merkez Komitesi kesinlikle böyle bir karar almamıştır. 1 Mayıs tartışmasını ÖNCE ve ÖNCELİKLE PARTİ VE ÖRGÜTLÜ YAKIN SEMPATİZAN ÇEVRE İÇİNDE TARTIŞMA KARARI ALMIŞTIR! Tartışma örgüt içinde belli bir aşamaya geldikten sonra, bu tartışmanın belgelerini daha geniş çevreye yayma —ama belgeler yayınlanmamış da olsa, geniş çevreye Parti içinde tartışma olduğunu; nelerin tartışıldığını ana hatlarıyla duyurma— kararı almıştır. Ocak ayında GDS ile yapmayı planladığımız ilk tartışmaları, K'i verdiğimiz çevreyle sınırlamayı planladığımız; kararlaştırdığımız doğrudur. Bu GDS'ın da isteğidir. O bize yazdığı mektubunda, bu isteği açıkça belirtmiş; önce Parti ile K verilen çevre ile tartışmak istediğini bildirmiştir. Ve bu doğrudur da.

Alınan 'karar' budur. Bu açıktır ki, belgelerin önce K'te yayınlanması; ve tartışmanın önce Parti içinde ve K'in ulaştığı çevre ile (ki bu çevre bugün kavranacak esas halka olarak kavradığımız 'içe dönük çalışma halkası' için Parti dışında birinci derecede önemli olan çevredir) bir ön tartışma yürütülmesi demektir. Ama bu hiçbir şekilde bu belgeler yalnızca K'te yayınlanacak, başka hiçbir yerde, hiçbir zaman, hiçbir şekilde yayınlanmayacak demek değildir.

Bu, tartıştığımız konuları, K'ın ulaştığı çevre dışındakilerden gizlemek hiç değildir.

Biz BP'ın 2. sayısında bu konuda şunları söyledik:

'Kardeş örgütlerimiz olan Akıma Karşı (GDS), Batı Berlinli Komünist (WBK) ve Avusturya Marksist-Leninist Partisi (MLPÖ) ile aramızda II. Konferansımız öncesinde ve sırasında bir dizi çelişmeler çıkmıştı. Kardeş örgütlerimizin temsilcileri, II. Konferansımıza katılmış ve Konferans belgelerimize ve o zamana dek çıkan Almanca yayınlarımıza ve izleyebildikleri kadarıyla pratiğimize bir dizi ilkesel eleştiriler getirmişlerdi.

Biz gelen eleştirilerden bir bölümünü daha önce legal plan da yayınlamış, yayınladığımız eleştiri hakkında kısaca tavır takınmıştık. (Bkz. BP12/2 ve 16/6)

Eleştirilerin diğer bir bölümü ise Partı içinde yayınlandı ve bunlar uzerine tartışma yürütülüyor. Önümüzdeki dönemde tartışma derinleştikçe bu konuda BP'da bilgi vereceğiz.

Temmuz 1982'de üç kardeş örgütümüz şimdiye dek Almanca çıkan üç broşürümüzde savunduğumuz görüşlere getirdikleri eleştirileri içeren bir 'ORTAK AÇIKLAMA' çıkardılar. Önümüzdeki dönemde çevirip okuyucunun bilgisine sunacağımız ve Parti içindeki tartışmadan sonra cevaplandıracağımız bu eleştiriler hakkında bir önbilgi olması için aşağıda bu broşürun ara başlıklarını yayınlıyoruz:

(...)

Kardeş örgütlerimizle aramızda var olan çelişmeler, Batı Almanya'da, Batı Berlin'de ve Avusturya'da 1 Mayıs'ın nasıl kutlanması gerektiği konusunda yurütülen tartışma için de, bu kez pratik bir konuda kendini gosterdi. Bu tartışma içinde, ilişkilerimiz önemli ölçüde gerginleşti. Ortaya çıkan anormal durumun aşılması için Merkez Komitemiz son toplantısında kardeşlerin getirdiği eleştiriler üzerine tartışma ve sonuçlandırmanın, Parti içinde temel eğitim dışındaki teorik çalışmanın merkezine konması gerektiği yönünde karar alarak, bu konuda bir plan önerisini Partiye sundu. Önümüzdeki dönemde kardeşlerle tartışma ve bu konuda Parti içindeki durum hakkında da BP'da bilgi vereceğiz.' (BP2/25, 29)

Görüldüğü gibi biz 'devrimci kamuoyu'na tartışma hakkında bilgi verdik; ve 'önümüzdeki dönemde kardeşlerle tartışma ve bu konuda Parti içindeki durum hakkında' bilgi vermeye devam edeceğimizi söyledik. Bu sayı MYO'da tartışmayı nasıl yürüteceğimizi ortaya koymayı; ve 12 Eylül konusundaki polemiği açık yürütmeyi planladık.

MERKEZ KOMİTESİ BU KARARI NASIL ALDI?

Merkez Komitesi, tartışmayı nasıl planladığını K8'de yayınladığı bir plan taslağı ile Partiye ve örgütlü sempatizanlara duyurdu. Aynı konuda kardeşlerle Aralık'ta planlanan, şimdi Ocak'a ertelenen tartışmayı derneklerde yürütmeyi planlamıştı. Ancak ilk planda bu dernek toplantılarına somut olarak kimlerin katılacağı ortaya konmamıştı.

Yazdığı bir mektupta GDS, bu konuda tavrını ortaya koydu. GDS, önce Parti düzeyinde; ardından örgütlü yakın sempatizanlar (K'in ulaştığı çevre); 'ancak ondan sonra dernekler düzeyinde daha geniş tartışma' şeklinde getirdi görüşünü.

Parti hucrelerinde de yapılan tartışmalarda, bu arada X'in bulunduğu hücrede de, önce K'in ulaştığı çevre ile tartışmanın doğru olduğu yönünde goruşler geldi.

Merkez Komitemiz, GDS'e verdiği cevapta, bu konuyu somutlaştırdı. GDS ile yapılacak tartışmaların önce K'in ulaştığı çevre ile yapılması yönünde tavır takındı.

Parti hücrelerinde ve sempatizan hücrelerde tartışıldığında, Merkez Komitesinin tavrı Partinin büyük çoğunluğu tarafından desteklendi. HİÇBİR ÜYE VEYA SEMPATİZAN —MERKEZ KOMİTEMİZE— K'TE ÇIKAN 1 MAYIS'LA İLGİLİ YAZILARIN, OCAK AYINDA GDS İLE YAPILMASI PLANLANAN TARTIŞMALARIN, K'İN VERİLDİĞİ ÇEVRE İLE SINIRLANDIRILMASI; ŞU ANDA K'İN ULAŞMADIĞI ÇEVRE İLE GENİŞ TOPLANTILARIN DAHA SONRA YAPILMASI (ki bu şimdiye kadar yalnızca K'te çıkmış olan bazı belgelerin yayınlanmasını gerektirir) PLANINA BU PLAN ÜZERİNE TARTIŞILDIĞI ZAMAN BİR İTİRAZDA BULUNMADI! YAZILARIN DERHAL KAMUOYUNA AÇILMASI ÖNERİSİNİ GETİRMEDİ! KARDEŞ ÖRGÜTLER DE BİZE BÖYLE BİR ÖNERİ GETİRMEDİLER! KENDİLERİ DE BELGELERİ ŞİMDİYE DEK YALNIZCA İÇ ORGANLARINDA BASTILAR!

Bunlar olgulardır!

Merkez Komitemizin önce Parti içinde ve örgütlü sempatizanlarla tartışma ve belgeleri bu yüzden şimdilik bu çevrenin eline geçen K'te yayınlama planı ve uygulamasına; plan tartışıldığı sıra ne ... ve ... sempatizan komitesinden; ne de bu komitelerin sorumlusundan herhangi bir itiraz, ve yazıların K çevresi içinde tutulmaması, derhal açılması yönünde bir öneri gelmedi. Gelmedi ama; bu tartışma Parti içinde sonuçlandırıldıktan çok kısa bir süre sonra, ... sempatizan komitesinin kendi başına —çalıştığı Partı hücresinde yazıların açılması yönünde bir öneri getirmeyen— sorumlusu önderliğinde, K'teki bazı yazıların çoğaltılması ve daha geniş yayılması yönünde karar alıp, bunu uygulamaya koyduğu ve bunu toplantı tutanağında belirtme ihtiyacı bile duymadığı çıktı ortaya!

Bunlar da olgudur!

Bunun dışında şu da olgudur:

Merkez Komitemiz en başından, K'ın hangi çerçeve içinde dağıtılacağı sorununu tartışmış ve bu konuda Partiye şu direktifi vermiştir:

'K, üyelere ve örgütlü sempatizanlara verilecektir. Bunun dışında, K'i okumasında yarar gördüğünüz; K'i verdiğimiz zaman çoğaltmayacağından emin olduğumuz; ve gerektiğinde istediğimiz zaman bize K'i vereceğinden emin olduğumuz devrimcilere de K, Parti üyelerinin bu konuda sorumluluğu üstlenmesi ile verilebilir. Önemli olan, K'in dağıtım alanının bizim kontrolümüzde olmasıdır.'

Şimdi sizlerle birlikte 'Merkez Komitesi görüşleri gizliyor' yaygarası koparan sorumlunuzun, kendi sorumluluğundaki yerlerde, mesela somut olarak ... bölgesinde çok az sayıda K dağıttığı, bu konuda ancak eleştirildikten sonra bu uygulamasını değiştirdiği de bir olgudur.

Bütün bu olguları neden sayıyoruz?

Sayıyoruz, çünkü bu olgular bilinmezse, Parti içinde birtakım kişilerin ve mesela Parti içinde bu ültimatoma imza atan sızlerin, 'açık ve kamuoyu önünde tartışmaktan yana', 'belgelerin en geniş devrimci kamuoyuna yayınlanmasından yana'; Merkez Komitesinin ise buna 'karşı' olduğu iddiasının ne adi bir demagoji olduğu kavranamaz!

AÇIK TARTIŞMA, BELGELERİN DERHAL AÇILMASI MI DEMEKTİR?

'İlkesel görüş ayrılıklarını içeren bir dizi polemiğin belgeleri (Yukarıda yalnızca 1 Mayıs polemiğinden sözediliyordu, şimdi bir dizi polemik. Hangisi acaba? —YN) K dergisinin ulaşmadığı sempatizanlardan ve devrimci kamuoyundan GİZLİ TUTULMAK İSTENİYOR.'

Olan nedir? Biz, 1 Mayıs'la ilgili polemiğin belgelerini şimdilik yalnızca K'te yayınladık. Çünkü biz önce K'in eli ne geçen çevre ile tartışmayı doğru buluyoruz. Bundan arkadaşlar hemen sonucu çıkartıyorlar: 'İlkesel görüş ayrılıklarını içeren bir dizi polemik belgesi, K dergisinin ulaşmadığı sempatizanlardan ve devrimci kamuoyundan GİZLİ TUTULMAK İSTENİYOR.'

Şunu tespit edelim: Biz ideolojik görüş ayrılıklarını içeren belgelerin her şart altında derhal kamuoyuna açılmasını ilke olarak görmüyoruz. Bizim kavradığımız kadarıyla ilke, 'açık ve kamuoyu önünde mücadele', 'mücadelede belgelere dayanma'dır. Ama bu hiçbir şekilde her belgenin derhal kamuoyuna açılması anlamına gelmez.

Biz, görüş ayrılıklarının dışa belgeler temelinde açılmasından önce, genelde önce Parti içinde bir öntartışma yürütülmesinden ve görüş ayrılıklarının berrak bir şekilde ortaya çıkarılmasından yanayız. Görüş ayrılıkları bir anda ortaya çıkıp, bir anda ortadan kalkmazlar. Görüş ayrılıklarının bir gelişme; görüşlerin karşılıklı olarak berraklaşma süreci vardır. Bu süreç yaşanmadan, görüş ayrılıkları nın ilkesel olup olmadığını, vb. söylemek de güçtur.

Biz, ilkesel düzeydeki görüş ayrılıklarının her halükârda dışa da açılmasını gerekli görüyoruz. Çünkü ilkesel görüş ayrılıkları; herhangi bir bölünmeye de yolaçabilecek nitelikte ayrılıklardır. Bölünmeyi engellemek; veya bir bölünmede Partiye gelecek zararı en az düzeyde tutabilmek için ilkesel görüş ayrılıklarının belgelerinin dışa açılması doğrudur; bu ilkesel bir sorundur. Ancak bu ilke hiçbir şekilde her ilkesel görüş ayrılığı çıkar çıkmaz derhal belgelerin dışa yayınlanması anlamına gelmez. Bu olabileceği gibi, somut durumda bu tartışma bir süre daha içte yürütülebilir.

Biz, 'ilkesel görüş ayrılığı çıktı mı, belgeler derhal kamuoyuna yayınlanmalıdır. Yayınlanmaması ilkesizliktir', vb. gibi bir düşünceyi de; 'ilkesel görüş ayrılığı çıktığı zaman, derhal yayınlanmaz; bu ilkesizliktir' vb. düşünceyi de reddediyoruz.

'İlkesel görüş ayrılıklarının' dışa açılmasının ilkesel bir sorun olduğunu; bunların nasıl, hangi araçlarla, ne zaman sorununun ise somut olarak her durumda ayrı cevap ve rilmesi gereken bir sorun olduğunu düşünüyoruz.

Bizim somut durumumuzda:

Önce tartışma surecine bakalım: Henüz Parti —en fazla tartışılan 1 Mayıs tartışması ile ilgili olarak bile— belgeleri tüm olarak yeni görüyor. Henüz hiçbir Parti hücresinde bu belgeler üzerine, bırakalım derinlemesine tartışmayı bir yana, bir ilk tartışma bile yürütülmüş durumda değil. Henüz bu süreç yeni başlıyor. Bu süreç yeni başladığı için de Partı içinde yoldaşların görüşleri (X'in ve Merkez Komitesinin dışında) henüz berraklaşmış değil. Şimdilik ilkesel düzeyde görüş ayrılıkları Merkez Komitesi ile kardeşler arasında; ve Merkez Komitesi ile X arasında kendini gösteriyor. Partinin büyük çoğunluğu henüz bu görüş ayrılıkları konusunda da —bunların ilkesel mı olduğu konusu da dahil olmak üzere— görüş belirtmiş durumda değil.

Biz bu aşamada, bu aşama yaşanıp Parti içindeki yoldaşların görüşü belli ölçülerde berraklığa kavuşana; kimin ne dediği belli olana dek, bu tartışma belgelerinin geniş çapta, legal yayınlanmasını gerekli görmüyoruz.

Biz bunu bugünkü aşamada bir başka sebepten de gereklı görmüyoruz: Parti içine Merkez Komitesi adına tartışmaya sunduğumuz belgeler, birer tartışma belgesidir. Ve bu tartışma içinde muhtemelen değişecektir. Bu durumda bu belgelerin şimdi yayınlanmasından; Partinin görüşü ortaya çıktıktan sonra doğrudur.

Bu, bu belgelerin gerçekten tartışmak isteyenlere; ilgi duyanlara verilmesini engellemez; tartışmanın gidişatı konusunda daha geniş devrimci çevreye bilgi verilmesini de engellemez.

K'te yayınladığımız yazıları derhal dışarı açmadığımız için (eleştirilen olgu budur), 'ilkesel görüş ayrılıkları gizlenmek isteniyor' yaygarası koparmak; her ilkesel görüş ayrılığı çıktığında derhal belgelerin yayınlanmasını isteyen bir anlayışın ürünüdür.

Geçerken belirtelim: 'Gizlemek' istediğimiz söylenen belgelerin yarısı, kardeş örgütlerimizin belgeleridir! Bu belgeleri kardeş örgütler de şimdiye dek yalnızca iç organlarında yayınlamışlardır. Ve bize K'te yayınladığımız için de herhangi bir eleştirı getirmemişlerdir. Açılması için de herhangi bir öneri getirmemişlerdir. Eğer bizim yaptığımız 'ilkesel görüş ayrılıklarını içeren bir dizi polemik belgesinin K dergisine ulaşamayan sempatızanlardan ve devrımci kamuoyundan gizli tutulmak istenmesi' ise, o zaman kardeşlerin yaptığı nedir? Ve bu konuda neden eleştırı yalnızca bize yönelıyor? Bu yazının yazarları bu soruya berrak bir cevap vermek zorundadırlar.

Ardından Lenin'den bir alıntı yapıyorsunuz. Lenin'in 'tartışma ozgurlüğü, eylem birliği' sorununu tartıştığı bu yazının, sizin talebinizle bağını kurmuyorsunuz. Neden acaba? Biz söyleyelim: Böyle bir bağ yoktur da onun için. Klasiklerden alıntı yapıp, tartışılan sorunla bağ kurmamak; alıntı tüccarlığından ve gözboyamaktan başka birşey değildir.

Devamla, 'Merkez Komitesinin tartışmayı boğma kararı ıle, Marksist-Leninist açık ideolojik mucadele ılkesi arasında büyuk uçurum vardır' diyorsunuz. Bu çok büyük laflar üzerinde durmamız gerek:

Önce 'tartışmayı boğma kararı'nın ne olduğuna bakalım: 'Merkez Komitemiz, son toplantısında, son dönemde ıyice sertleşen çelişmelerin çözumü üzerine tartıştı ve bir plan yaptı. Bu plan herşeyden önce sizinle olan çelişmelerin çozümü sorununu Parti içinde teorik çalışma ve tartışmanın merkezine koymayı ongörüyor ve sizinle olan polemiğin —dıger görevlerin aksatılması pahasına da olsa— hızlandırılmasını ongoruyor.'

Evet! İşte 'tartışmayı boğma kararı'! Kardeşlerle olan çelişmelerin çözümu sorununu, diğer çalışmaları aksatma pahasına one alma!

Parti içinde ve sempatizan hücrelerde, Marksıst-Leninist temel eğıtim dışında, 'dıger teorik çalışmanın ve tartışmanın merkezıne'kardeşlerle olan çelişmelerın, onların belgelerının ve Merkez Komıtesinin verdiği cevapların incelenmesinin konması! İşte 'tartışmayı boğma kararı' budur!

Merkez Komitesinin belgeleri, şimdılık K'te yayınlama; ve tartışmayı önce K'in eline geçtiği çevre içinde belgelere dayalı olarak yürütme kararını, 'tartışmayı boğma' kararı olarak nitelemek; olsa olsa Parti içi ve yakın çevresi ile, Parti dışı arasında tartışma konusunda hiçbir ayrım yapılmasını doğru bulmayan bir anlayışın sonucu olabilir. Bu anlayışın ise Marksizm-Leninizm ile fazla ilgisi olmadığı ortadadır!

'Marksızm-Leninizmin açık ideolojık mücadele ilkesi' sorununa gelince: Bizim 'açık ideolojik mücadele' yürütmediğimizi söylemek olguların çarpıtılmasıdır. Biz 'açık ideolojik mücadele' yürüttuk, yürütüyoruz. Ama 'açık ideolojik mücadele' demek, açık ideolojik mücadele yurutulen konuda belgeleri derhal kamuoyuna açmak değildir. Bız, belgeleri derhal kamuoyuna açmadığımız ıçin 'açık ideolojik mücadele' ilkesine ters düşüyorsunuz eleştırisi getirenler, açık ideolojik mücadele ilkesini doğru kavramamışlardır. Onlar 'açık'tan yalnızca 'kamuya açık' anlamakta, bu ikisini birbirine karıştırmaktadırlar. Bu anlayış da, Parti ıçı ve yakın çevresi ile, Parti dışı arasında tartışmada hıçbir ayrım yapmayan bir anlayışın ürünüdür. Bunun da Marksızm-Leninizm ıle fazla ılgısı yoktur.

BİR BAŞKA 'KARAR' DAHA:

'Bunun otesinde, GDS'e cevap olarak Parti ıçinde tartışmaya sunulan 1 Mayıs'la ilgili taslağın kardeş teşkilatlarla da tartışmak uzere tercüme edilerek onlara verilmesine GEREK GÖRÜLMEDİĞİNİ öğrenmiş bulunuyoruz' diyorsunuz!

Biz burada 'öğrenmiş bulunduğunuz'un açıkça YALAN olduğunu söyleyelim. HAYIR! Biz hiçbir yerde, 'Bu belgenin cevrilmesini GEREKLİ GÖRMÜYORUZ' demedik. Dediğimiz açıkça şudur:

'Bizim bütün taslak yazılarımız, bunların ÇEVİRİSİ GÜCÜMÜZÜ AŞTIĞINDAN VE AYRICA TASLAK YAZILAR PARTİ İÇİ TARTIŞMADA DEĞİŞEBİLECEĞİNDEN, Almancaya bizim tarafımızdan çevrilmeyecek.'

'Gerekli görmemek' ile burada söylediklerimizin bir olmadığı ortadadır.

İşte yürüttüğünüz 'ideolojik mücadele'! Bize ait olmayan bir görüşü bizimmiş gibi gösterip, ardından 'bu anti-Marksist-Leninist girişime karşı her yoldaşı mücadeleye' çağırıyorsunuz! Evet, bu da bir 'ideolojik mücadele'dir. Ama Komünistlerin ideolojik mücadelesi değil!

Sonra yine öğrenmiş bulunduklarınızı açıklıyorsunuz: 'Sunulan taslağın tartışması sonuçlandıktan ve Parti görüşü haline geldikten sonra geniş toplantılarda açılması ile

birlikte kardeş teşkilatlara da verileceğini öğrenmiş bulunuyoruz.'

Eğer burada söylenenleri 'öğrenmiş' iseniz; size bunları aktaran siyasi sahtekârlık yapmaktadır. Önce 'kardeşlere' taslak 'Parti görüşü haline geldikten sonra', vs. değil, Partiye açıldığı anda verilecek. Ama ne yazık ki taslakları Partiye açtığımız anda kardeşlere de Almanca verebilecek durumda değiliz. (Onlar da bize yazılarını Turkçe vermiyor. Ve yazı eğer uzunsa, elimize geçtikten sonra Partiye açılması normal olarak 1,5-2 ay sürüyor.) Bu yüzden taslaklar onlara da Türkçe verilecek. Ve açıktır ki, tezler halinde de olsa, görüşlerimiz Almanca da iletilecek. Ve onlar, doğrudan yapılacak tartışmalarda hem Merkez Komitesinin, hem üyelerin, hem de örgütlü sempatizanların ne dediğini bizzat öğrenecekler. Ama taslakların tümünü çevirmek, ardından Partinin görüşü ortaya çıktığında, onun da çevrilme zorunluluğu gözönüne alındığında, bizim gücümüzü aşmaktadır. Durum budur!

Bu kardeşlerle tartışmayı sabote etmek değil; durumu ise onu olduğu gibi ortaya koymaktır.

IKİ ÇİZGİ SORUNU

'Ikıncı Konferanstan bu yana aramızdaki ideolojik görüş ayrılıklarının giderek derinleştiği bir gerçektir' diyorsunuz.

... ve ... komitesi olarak şu soruya somut cevap vermenizi istiyoruz:
İkinci Konferanstan bu yana aramızda (sizinle Merkez Komitesi arasında) hangi ideolojik görüş ayrılıkları vardı? Bu konuda hangi mücadeleyi yürüttünüz? Biz, elimizdeki çoğu eksik olan tutanaklardan, sizinle hangi ideolojik ayrılık olduğunu ve hangi ideolojik mücadele yürüttüğünüzü çıkartamadık. Biz burada kendinize gazoz kapaklarından madalyonlar taktığınızı söylüyoruz!

1 Mayıs tartışması gerçekten de Parti içindeki ve çevresindeki tartışmada ve özellikle de kardeşlerle tartışmada bir dönüm noktası olarak değerlendirilebilir. Ama, biz bu dönüm noktasını Merkez Komitesinin 'olumsuz bir gelişme' yönüne girdiği biçiminde görmüyoruz. Bizim 'dönüm noktası' olarak değerlendirmemiz; kardeşlerle polemikte çok somut pratiğin de polemik çerçevesi içine girmesi, ve böylece ideolojik çelişmelerin somut pratikle bağıntılı olarak çok daha açık bir şekilde ortaya çıkması şeklinde bir dönüm noktası olarak değerlendiriyoruz. Bu arada Parti içinde de ve çevresinde de ideolojik mücadelenin sertleşmesi şeklinde bir dönüm noktası olarak değerlendiriyoruz.

Ancak henüz Parti içinde ve çevresinde bile kimin ne dediğinin berrak bir şekilde ortaya çıkmadığını düşünüyoruz. Parti içinde gelişmenin iki çizgi ayrılığı şeklinde olabileceğini, ama henüz o düzeyde olmadığını düşünüyoruz. Parti içi ve örgütlü çevrede tartışmayı belli bir seviyeye getirmeye çalışıyoruz. Bu aşamada tartışmayı öncelikle örgütlü çevre ile sürdürmeyi, dışa da içimizde önemli ayrılıklar olduğunu çeşitli araçlarla (bu arada MYO ile) duyurmayı düşünüyoruz. Ama Parti içinde yayınlanan her belgenin derhal kamuoyuna açılmasını kesinlikle gerekli görmüyoruz. Bu tavrımız opportünist bir tavır değil, ilkeli Marksist-Leninist tavırdır. Parti içi ve çevresi ile, Partı dışını ayıran bir tavırdır.

Bizim bu tavrımızı MK hizibinin, Bolşeviklerin I. Konferansında alınan kararda mahkûm edilen tavrı aynılaştırmak, kesinlikle karşılaştırılamayacakları karşılaştırmaktır.

Neydi MK hizibinin konumu? Mesela kardeşler, MK menşevik hizibine bir dizi eleştiri getirmişlerdi. Bu eleştiriden Partı içinde (örgutlü sempatizanları bir yana bıraktık)kaç kişinin haberi vardı? Şimdi durum bu mudur? Partı içinde tartışma yazıları vardı. Bunların önemli bir bölumu Partı içinde dağıtılmadı. Şimdi durum bu mudur? Neydi MK hizibinin izlediği çizgi? Neydi MK hizibinin Partı içindeki M-L muhalefete karşı tavrı? Şimdi durum bu mudur? Vs. Bütun bu sorulara cevap vermeden, bizim 1 Mayıs tartışmasının belgelerini şimdilik K'te yayınlamamızdan yola çıkıp, MK hizibi ile benzerlik kurmaya çalışmak, bir demagojiden başka birşey değildir.

VE İŞTE TALEP:

'GEREK KARDEŞLERİN 1 MAYIS ELEŞTİRİSİNİ IÇEREN BELGELERİN, GEREKSE KENDİ SAFLARIMIZDAN GELEN ELEŞTİRİLERİN DERHAL KAMUOYUNA BİZZAT MERKEZ KOMİTESİ TARAFINDAN AÇILMASI'

Evet! Baştan beri 'belgelerin'yayınlanmasından, devrimci kamuoyunun bilgilendirilmesinden, vs. sözediyordunuz. Kendinizi 'açık tartışma', Merkez Komitesini 'gizlilik' yanlısı tanıtmaya çalışıyordunuz. Ama iş, somut talebe geldi mi, işler değişiyor: İSTEDİĞİNİZ GERÇEKTE BELGELERİN KAMUOYUNA AÇILMASI DEĞİLDİR! BU KONUDA GERÇEKTEN SAMİMİ OLAN, BELGELERİN AÇILMASINI GERÇEKTEN KAMUOYUNUN TAM OLARAK BİLGİLENDİRİLMESİ İÇİN TALEP EDEN, YALNIZCA KENDİ DOĞRU BULDUĞU BELGELERİN DEĞİL; TÜM BELGELERİN AÇILMASINI TALEP EDER!

Alıntı yaptığınız ve güya savunduğunuz I. Konferansın 5. kararında biz yalnızca bizim belgelerimizi değil, elimizde bulunan iki çizgi mücadelesinin TÜM belgelerini yayınlayacağımızı söyledik. Öyle de yaptık. Ve MK menşevik hizibinden ise Partı Konferansının tutanaklarını yayınlamasını talep ettik! Orada yalnızca bizim görüşlerimiz değil, onların da görüşleri vardı.

Sizin ise somut talebiniz ortadadır: 'KARDEŞ TEŞKİLATLARIN 1 MAYIS ELEŞTİRİLERİNİ İÇEREN BELGELERİ VE KENDİ SAFLARIMIZDAN GELEN ELEŞTİRİLER YAYINLANSIN'

Neden acaba yalnızca bunlar, neden Merkez Komitesinin cevapları da değil? Neden 'unutuldu' acaba?

Yazıda bir yandan '1 Mayıs'la ilgili görüş ayrılıklarını içeren belgelerin acilen MYO aracılığıyla devrimci kamuoyuna açılmasını talep ediyoruz' diyorsunuz. Diğer yandan ise bu belgeleri somut olarak adlandırdığınızda, sadece belli, doğru bulduğunuz belgeleri sayıyorsunuz. O zaman da belgelerden muradınızın ne olduğu çıkıyor ortaya!

Ardından, 'MYO başka turlu planlandı', 'yer kalmadı' vs. gibi gerekçeleri kabul etmeyeceğinizi söylüyorsunuz! O tabii ki sizin bileceğiniz iştir! Ama Merkez Komitemizin şu anda bu belgeleri MYO'da yayınlamaya niyeti yoktur! Ayrıca bir broşür ve(ya) özel sayı çıkarmayı da gereksiz görmektedir.

Merkez Komitemiz 1 Mayıs'la ilgili temel belgeleri; Partinin cevabı ortaya çıktıktan sonra bir broşur kitap olarak çıkarmayı planlamıştır. Öyle de yapacaktır.

Merkez Komitemiz bunun dışında 1 Mayıs tartışmasının bizim derneklerimize gidip gelen tum sempatizanları, 1 Mayıs yurüyüşlerine katılan tum sempatizanları doğrudan ilgilendirdiği gerçeğini gözonune alarak; bu çevreden arkadaşlardan ilgi duyanlara belgelerin verilebileceği; ayrıca diğer devrimci çevreden de ilgi duyan devrimcilere belgelerin verilebileceği yönünde karar aldı. Bunun için bir dahaki sayı MYO'da, şimdiye kadar 1 Mayıs polemiği ile ilgili çıkan belgelerin dokumu yapılacak; ve isteyen ilgi duyan devrimcilerin bunları bizden istediğinde verileceği bildirilecek.

Bu karar, bugunkü aşamada bizim belgeleri gizleme taraftarı olduğumuz demagojisine de bir cevaptır.

HERKESİN KENDİ DOĞRU BİLDİĞİNİ YAPTIĞI BİR PARTİ, BİZİM İNŞA ETMEK İSTEDİĞİMİZ PARTİ DEĞİLDİR

En sonda altını çizerek şunları söylüyorsunuz:
'Merkez Komitesinin bu talebimizi reddetmesi halinde, sözü edilen belgeleri tüm olanaklarımızı kullanarak en geniş devrimci kamuoyuna yayacağımızı duyururuz.'

Önce şunu tespit edelim:

... açısından (...'ı tam bilmiyoruz) '... bu talebimiz kabul edilmezse ... yayacağımızı duyururuz' açıklaması iki yüzlü bir açıklamadır. Çünkü ... daha bu talebi getirmeden ve bu talebin kabul edilmesini ya da reddedilmesini beklemeden, kendisi doğru bulduğu yonde karar alıp uygulama yönünde adımlar atmıştır. Eline K geçmeyen sempatizanların da olduğu bir toplantıya K'ten bazı yazıları fotokopi yaparak getirmiş ve isteyenin alabileceğini belirtmiştir. ... nin bunu uygulamaya koyduğu tarih, talebi getirdiği ve 'eğer kabul edilmezse' tavrını takındığı tarihten en az üç hafta oncedir!

Marksızm-Leninizmi savunduğunu söyleyenler biraz kendilerine çekı-düzen vermek zorundadırlar! Ya yapılan doğru bulunuyordu: O zaman bu açıkça savunulur! Biz bunu şu tarihte yaptık, yine yapacağız. Ama Merkez Komitesine de talep ediyoruz (ne içinse artık!) denir. Ya da yapılan hata olarak görulmüştür, özeleştiri yapılır. Burada ikisi de yapılmıyor. Yüzsuz bir şekilde, zaten uygulamaya konmuş olan bir meselede Merkez Komitesine ültimatom veriliyor!

Bu meselenin bir yanı. Ve ikincil önemdeki yanı. Bir de esas önemli olan yan var. O da şu:

BURADA HİÇBİR YANLIŞ ANLAMAYA MEYDAN VERMEYECEK BİR BİÇİMDE ... ve ... SK'LERİ —ONLARIN BAŞINI ÇEKEN ÖNDERLERİ İLE BİRLİKTE— PARTI DİSİPLİNİNİ ANCAK ŞARTLI OLARAK TANIYACAKLARINI BELİRTİYORLAR. ANCAK MERKEZ KOMİTESİ TALEPLERİNİ KABUL EDERSE DİSIPLİNE UYACAKLAR, YOKSA YANLIŞ BULDUKLARI KARARA UYMAYACAK, KENDİ DOĞRU BULDUKLARINI YAPACAKLAR!

Bız bunun olmaz bir iş olmadığını soylemiyoruz. Gerçekten de Bolşevikler menşeviklere, Marksist-Leninistler opportu-

nistlere karşı mücadelelerinde böyle şartlar ileri sürebilirler!

Ama, Marksist-Leninist bir partide, ya da Marksist-Leninist olmak için çabalayan bir partide, böyle bir TAVRA KESİNLİKLE MÜSAMAHA EDİLEMEZ, GÖZYUMULAMAZ!

Biz, ... ve ... komitesine soruyoruz: SİZ PARTİ İÇİNDE YÜRÜTTÜĞÜNÜZ HANGİ MÜCADELE SONUCU, MERKEZ KOMİTESİNİN (ve belki Partı çoğunluğunun — çünkü planı Partı çoğunluğu destekledi) OPORTÜNİST OLDUĞU SONUCUNA VARDINIZ?

Biz, sizin yürüttüğünüz önemli bir mücadeleden haberdar değiliz. Parti de değil!

Eğer Partı birliği sizler için bu kadar ucuz ise; bizim sizle fazla bir ortak noktamız yoktur!

Herkes istediğini savunmakta, yaymakta, yapmakta serbesttir!

Ama Parti de, kendi bildiğini okuyanlarla her türlü bağını kesme özgurlüğüne sahiptir!

SİZİN TAKINDIĞINIZ ÜLTİMATOM TAVRI KESİNLİKLE RED VE MAHKÛM EDİLMESİ GEREKLİ BİR TAVIRDIR!

SİZLERİ TAVRINIZI GÖZDEN GEÇİRMEYE; ACİLEN EN AZINDAN TAKINDIĞINIZ ŞARTLI DİSİPLİN TAVRI KONUSUNDA KÖKLÜ BİR ÖZ ELEŞTİRİ YAPMAYA, PARTİ DİSİPLİNİNE, DEMOKRATİK MERKEZİYETÇİLİK KURALLARINA UYACAĞINIZI AÇIKLAMAYA ÇAĞIRIYORUZ!

SİZDEN EN GEÇ 15.12.1982'YE DEK KESİN VE YAZILI TAVIR BEKLİYORUZ!

Devrimci selamlar

Merkez Komitesi
10.11.1982

Not: Sorun çok acil olduğundan ve MK tam sayı toplanamadığından şimdilik MK çoğunluğunun görüşüdür. Herhangı bir değişiklik olursa bildireceğiz.

Aynı konuda Merkez Komitesi ile kardeşler arasındaki yazışma da şöyledir:

3.11. tarihinde GDS'e şu mektubu yazdık:

"Bazı yoldaşlar Partiye, 1 Mayıs tartışması belgelerinin legal basında yayınlanması önerisini getirdiler.

Şimdiye kadar bu belgeler yalnızca eline K geçenlerin, özgütlü sempatizanların eline geçti.

Biz sizin bu konudakı görüşunüzü öğrenmek istiyoruz. Siz legal yayınlanma konusunda ne duşünüyorsunuz? (Hangi şekilde yayınlanmalı: Broşür şeklinde mı, MYO'da parça parça mı, vs. de henüz belli değil.)"

GDS, Merkez Komitesinin bu mektubuna 21.11. tarihine kadar cevap vermedi.

Daha sonra Merkez Komitesinin eline 'Ültimatom' niteliğindeki mektup geçer geçmez; bu mektup çevrildi ve bütün kardes örgütlere su mektup ile birlikte gönderildi:

" 9.11.1982

Yoldaşlar,

Size ekte iki sempatizan komitenin 1 Mayıs tartışmaları belgelerinin derhal MYO'da yayınlanması yönündeki talebini içeren bir yazı gönderiyoruz.

(Bu yazı çevrilip gönderildi. —YN)

Talep edilen herşeyden önce sizin yazılarınızın yayınlanmasıdır.

Biz sizin bu yazıları sadece iç organda yayınladığınızı biliyoruz. Bu yüzden de bu talep konusunda görüşünüzün ne olduğunu öğrenmek istiyoruz.

Bu yazıdan bağımsız olarak biz, bir dahaki MYO'da 1 Mayıs tartışması ile ilgili bütun belgelerin listesini yayınlamak, ve bu yazıları isteyen herkesin bizden temin edebileceğini açıklamak istiyoruz.

Bu konuda —sizin yazılarınız da sözkonusu olduğu için — en kısa zamanda görüş belirtmenizi istiyoruz.

Lütfen görüşünüzü hemen bildirin.

20.11. tarihine kadar sizden bir cevap alamazsak, doğru bildiğimiz şekilde davranacağız.

Devrimci selamlar, MK a.

Bu mektuba yalnızca WBK 20.11. tarihine kadar cevap verdi. Onun verdiği cevap şöyle idi:

" Bununla ilgili olarak:

1. Biz, T/B Merkez Komitesinin sempatizan komitelerin gerdiği içeriksel eleştiriye tek kelime ile bile dokunmamasına ve Merkez Komitesine getirilen bu sert eleştiri karşısında görüşünü söylememesini yüksek derecede acayip bir tavır olarak görüyoruz. Bu herhalde eleştiri karşısında Marksist-Leninist bir tavırla ve yönetici bir Merkez Komitesine getirilen taleplerle birleştirilemez (bir tavırdır—ÇN).

2. Biz ikı sempatizan komitenin mektubunu destekliyoruz, özellikle de (bu komitelerın —ÇN) TKP/ML(B) Merkez Komitesinın uygulamasına —(ki bu uygulama —ÇN) gerek kardeş orgütlerle, gerekse Parti içindeki ayrılıklar uzerine tartışmayı, tartışma bıtene dek içte tutma, böylece kamuoyu onun de tartışmadan ve gerçek bir polemikten kaçma (şeklinde bır uygulamadır —ÇN)— getirdiği isabetli eleştıriyi selamlıyoruz.

Biz de, T/B Merkez Komitesinin kardeş orgütlerinin eleştirilerine verdiği cevapları, bunlar Partı içinde kararlaştırıldıktan sonra çevirmeyi planlamasının bu yanlış çizgi üzerinde olduğunu düşünüyoruz. (GDS, MLPÖ ve WBK'ya yazılan 20.10. tarihli mektuba bakınız.) Bu pratikte kardeş örgütler arasında canlı bir tartışmanın sabote edılmesine çıkar.

3. Biz 1 Mayıs 1982 ile ilgili temel belgelerin yayınlanmasının çok taraftarıyız. Bizim açımızdan sözkonusu olan, 'WBK'nın TKP/ML(B) ile GDS arasındakı Batı Almanya'da 1 Mayıs 1982 ile ilgılı tartışma hakkında açıklaması' (15.7. 1982). Ancak bizim açıklamamızın anlaşılabilmesi için bütün tartışmanın en temel ve en önemli belgeleri de birlikte yayınlanmalıdır; GDS kuşkusuz kendı belgelerinden hangilerinin sözkonusu olduğunu karara bağlar.

Öncelikle şunlar sözkonusudur:

- GDS'in 1 Mayıs 1982 tartışmasında tavrı ve TKP/ML(B)'e eleştirisi (Belge 22, GDS Info 6/82)

Ama en azından şunlar da sözkonusudur:

- GDS'ın 1 Mayıs 1982 ile ilgili mektubu ...8.3.1982. (GDS Info 4/82)
- GDS'ın derneklere mektubu 10.4.1982 (GDS Info 6/82)
- TKP/ML(B) MK'nin genelgesi 1.4.1982 (GDS Info 6/82)
- GDS'in mektubu ile ilgili TKP/ML(B) MK'nin tavrı (aynı yerde).

Ek olarak sizin mektubunuzda bildirdiğiniz gıbi bütün belge ve mektupların bir listesi yayınlanmalı ki, her devrimci detay bilgileri de alabilsin.

4. Biz bunun ötesinde II. Konferansın 18 No'lu kararını da hatırlatmak istiyoruz; buna göre kardeş örgütlerin bütün eleştirileri rapora ek olarak yayınlanacaktı. ..."

Merkez Komitemiz bu mektubu şöyle cevaplandırdı:

23.11.1982

...

Sempatizan komitelerinin mektubu ve buna ek olarak sizde gönderdiğimiz kısa mektup hakkında yazdıklarınıza gelince:

1. Bılginiz olması için yazalım:

Merkez Komitemız bu ikı sempatizan komitenin yazdığı yazının ıçeriği hakkında uzunca bir cevap yazarak (10.11.1982 tarihinde); bu komitelerın getırdiği, Merkez Komitemızın 'açık ve kamuoyu önünde tartışmadan kaçtığı', vb. şeklindeki demagojik iftirayı red ve mahkûm etmiştir. Ayrıca bu sempatizan komıtelerinden tavırlarının tutarlı bir özeleştirisini yapmasını istemiş; belli bır tarih koymuştur. Yani Merkez Komitemiz bu 'sert eleştiri' konusunda görüşünü koymuştur. Sizin elınize bu yazı çevrildiğinde bu görüş geçer. Merkez Komitemiz sadece görüşünü koymakla kalmamış, hem mektubu ve hem de Merkez Komitesinin tavrını derhal Parti içinde tartışmaya sunmuştur. Bu konuda kamuoyunda da bilgi verecektir! Böylece bizim 'içeriksel eleştırı ile ılgili' tavır takınmadığımız, görüş koymadığımız, vb. eleştırisi, ıçı boş bir balon olmaktan öteye birşey değildır. Ne yazık ki, sizden son aldığımız mektuplar böyle boş balonlarla dolu.

2. Siz de sempatizan komitelerin mektubunu desteklemekle, aynı onlar gıbi Don Kişotluk yapıyor; hayalinizde yarattığınız şatolara saldırıyorsunuz. Bu kez şato, 'Merkez Komitesinin kamuoyu önünde tartışma ve gerçek bir polemikten kaçtığı' şatosu. Bunu nasıl ispatlayacağınızı merak ediyoruz. Kuşkusuz eğer ispatlamaya çalışırsanız, o zaman daha iyi bir şekilde tartışma mumkün olur. Şimdilik diyeceğimiz şu: Merkez Komitemiz hıçbir şekilde, tartışma kapanana dek tartışmayı içte tutmayı planlamadı. Önce ve öncelikle Partı içindeki tartışmayı planladı, ama paralel olarak da dışa bilgi vermeyi planladı. Ve bunu uyguladı, uyguluyor. Bizim sempatizan komitelerin mektubuna verdiğimiz cevapta söylediğimiz herşey; sız bu yazı konusunda buradakı genel tavır

dan başka bir tavır takınmadığınız sürece, sizin için de geçerlidir.

Bu bağıntıda çeviri ile ilgili getirdiğiniz şeyler de ilginçtir:

Bizim Parti içindeki tartışma sonucu ortaya çıktıktan sonra çevirri planlamamızı 'canlı tartışmanın sabotesi' olarak nitelendiriyorsunuz. Önce size çok somut bir soru: Sizin 1 Mayıs 1982 konusunda WBK'nın görüşü olarak bize ilettiğiniz kağıt, bu son şeklini alana kadar bizimle tartışıldı mı? (Önce bir taslak yazıp, çevirip, bize verip, bizle tartışıp, ondan sonra mı koydunuz bu tavrı?) Yoksa siz bu yazıyı önce kendi içinizde sonuca bağlayıp, öyle mi verdiniz bize? Eğer öyle ise (aynı şey GDS'in uzun yazısı ilede ilgili olarak, MLPÖ'nün tavrı ile ilgili olarak, vb. boyledir), siz kendi tavrınızı nasıl değerlendiriyorsunuz? Biz örgütler arası tartışmanın bu aşamada doğru olduğunu düşünüyoruz. Çeviri kapasitemiz de sınırlı olduğu için; tam çevirıyi Partinin görüşü ortaya çıktıktan sonrası için planladık. Bu hiçbir şekilde, daha önce hiçbirşey çevirmeyeceğiz demek değil.

Size yazdığımız 20.10. tarihli mektupta gerçekten de biz Partinin görüşü ortaya çıkana dek artık hiçbirşey çevirmeyeceğiz şeklinde anlaşılan bir ifade var. Fakat bizim soru nu nasıl kavradığımızı; somut olarak neyi çevirebileceğimizi biz size 11.11.1982 tarihli mektubumuzda bildirdik. Demagoji yapacağınıza, 'proleter enternasyonalisti' bu çeviri görevi konusunda bize yardımcı olmaya çalışsanız, her halde daha doğru olur.

3. Siz 1 Mayıs'la ilgili temel belgelerin yayınlanmasından çok yana olduğunu soyleyen WBK'lı yoldaşlar; neden şimdiye del bunları yalnızca iç organlarda yayınladınız da, 'devrimci kamuoyuna' açmadınız? Neden ıç organlarda yayınlanmasına ses çıkarmadınız, ve şimdiye dek böyle bir öneri getirmediniz?

(Bu bağıntıda şunu da sormak istiyoruz: Biz tartışmayı devrimci kamuoyuna nasıl yansıtmak istediğimizi somut bir planla ortaya koyduk. Ama şimdiye dek sizden bu konuda somut bir plan gelmedi. Siz özellikle sizin ıçınızde örgütlü olmayan Batı Berlinlı ve Batı Alman devrimcilerine bu tartışmayı ve kendi içinizdekı tartışmayı nasıl yansıtmayı planladınız? Bizim şimdıye dek böyle bir plandan haberimiz yok. Bunu 'kamuoyu önünde tartışma' şampiyonluğu ile nasıl bağdaştırıyorsunuz?)

Marksist-Leninist yontemin en önemli taleplerınden birisi 'soz/eylem uygunluğu'dur. Nerde sizin 'söz/eylem' uygunluğunuz? 'Yayınlamaya çok taraftar'sınız ama, içte yayınlıyorsunuz! 'Yayınlamaya çok taraftar'sınız ama, şimdiye dek bu konuda hiç ses etmediniz! Doğrusu bu çok(!) Marksist—Leninist bir tavır! Bu kadarı fazladır!

Biz bugünku aşamada bu belgelerin var olduğunun ve isteye nin alabileceğinin bildirilmesini yeterli görüyoruz. Planladığımız, karşılıklı belgeleri, Partimizin tavrı ortaya çıktıktan sonra broşür olarak yayınlamaktır.

Bu açıktır ki sizlerin istediğiniz belgeyi basıp çoğaltmanıza ve dağıtmaya çalışmanıza engel değildir. Ancak şunu şimdıden tespit etmek isteriz ki; sizin böyle bır girişiminiz, Merkez Komitemizin güya bu belgeleri gizlemek istediği ve sizin bu yüzden bu belgelerı yaydığınızı göstermek için yapılmış bir demagojik girişimden başka birşey olmayacaktır.

4. Tutanaklar basıldı. Böyle bir 18 Nolu kararı herhalde sizler almış olacaksınız. Çunkü böyle bir 18 Nolu karar yok! Buna rağmen hatırlatmaya, üzülmeye, vb. şeylere gerek yok. Çünkü sözü geçen eleştirileri de —bize uygun görunen biçimde— kamuoyuna açacağız. (*)

Devrimcı selamlar

(*)
** Merkez Komitesının hazırlamış olduğu raporu düzeltmeleri ile birlikte*
** Sizin bu rapora getırdiğiniz eleştırı ve cevabımızı*
** II. Konferansa hazırlık belgelerini*
** MY raporunu*
** Şizin eleştirilerinizi ve Merkez Komitesının cevaplarını*

Hepsini bir arada basmayı düşünüyoruz.

Görüldüğü gibi, (şimdilik) en azından kardeş örgütlerimizden WBK, Merkez Komitemizin "kamuoyu önünde tartışma ve gerçek polemikten kaçma", "Kardeş örgütler arasında canlı bir tartışmanın sabote edilmesi" şeklindeki demagojik iftiralara resmen katılmıştır. (Diğer kardeş örgütlerin de bugüne kadarki ideolojik birlikleri gözönüne alınırsa, onların da WBK'ya benzer tavır takınmaları bizim için beklenilir birşeydir.) Biz bu demagojik iftirayı geri çeviriyor; ve devrimci kamuoyu önünde mahkûm ediyoruz.

Aşağıda Merkez Komitesinin aldığı karara uygun olarak 1 Mayıs polemiğinin şimdiye kadar Parti içinde yayınlanmış olan bütün belgelerinin tam listesini yayınlıyoruz. Bu belgelere dayanarak 1 Mayıs tartışmasına katılmak isteyen bütün devrimcileri, bizimle temas kurmaya; bu belgeleri bizden talep etmeye; tartışmaya katılmaya çağırıyoruz.

Bir Mayıs tartışmasının hemen ardından, kardeşlerle polemiğin diğer belgelerinin de listesini yayınlayacağız.

Önümüzdeki dönemde 1 Mayıs tartışması konusunda (daha sonra diğer konularda da) yapılacak tartışma toplantılarına da daha şimdiden bütün devrimcileri davet ediyoruz!

1 MAYIS TARTIŞMASININ TÜM BELGELERİ

I. TEMEL BELGELER

1. GDS'in 1 Mayıs çağrısı (8.3. tarihli mektup)
2. Merkez Komitesinin genelgesi (1.4. tarihli genelgesi)
3. GDS'in 10.4. tarihli mektubu
4. Merkez Komitesinin cevabı (22.4. tarihli mektup)
5. 1 Mayıs 1982 hakkındaki tartışma konusunda GDS'in tavrı ve TKP/ML(B)'e eleştirisi
6. Batı Almanya'da 1 Mayıs 1982'ye bağlı olarak TKP/ML(B) ile çelişkiler hakkında AMLP Merkez Komitesinin tavrı (31.8.82)
7. GDS ile TKP/ML(B) arasında Batı Almanya'da 1 Mayıs 1982 tartışması hakkında WBK'nın açıklaması (15.7.1982)
8. Bir Mayıs 1982'de Batı Almanya'da Kızıl 1 Mayıs üzerine GDS ile yürüttüğümüz tartışmada tavrımız (Merkez Komitesi)
9. 1 Mayıs tartışmaları ile ilgili tavır (X)
10. "1 Mayıs tartışmaları ile ilgili tavır" başlıklı yazı üzerine! (Merkez Komitesi)

II. DİĞER BELGELER

1. 1 Mayıs ile ilgili tartışma üzerine açıklama
2. 1 Mayıs ile ilgili hazırlık toplantısı hakkında kısa tutanak (28.3.82)
3. GDS'in uluslararası ilişkiler sorumlusunun 27.3.1982 tarihli mektubunun 1 Mayıs ile ilgili bölümü
4. Uluslararası ilişkiler sorumlumuzun, GDS'in uluslararası ilişkiler sorumlusuna 1.4.82 tarihli cevabi mektubu
5. GDS'in 1 Mayıs'la ilgili çağrı önerisi
6. 1 Mayıs ile ilgili platform önerimiz
7. GDS temsilcisinin 27.3.82 tarihli tutanağı
8. 1 Mayıs ile ilgili toplantı sonuçları (kısa tutanak) (5.4.82)
9. 1 Mayıs ile ilgili 2. toplantı tutanağı
10. 1 Mayıs 1982 hazırlık toplantısında Komeleh ile önemli çatışmalar (tezler halinde)
11. 1 Mayıs hazırlık toplantısında UIS ile tartışma ve çelişmeler
12. GDS'in Merkez Komitesine mektubu (9.4.82)
13. GDS yönetiminin 9.4.82 tarihli mektubuna cevap

14. Üçlü 1 Mayıs çağrısı (GDS, BP, UIS)
15. GDS'in 50 sayfalık yazısının planı
16. GDS ile TKP/ML(B) Uluslararası İlişkiler Sekreteri arasında Haziran başındaki görüşmenin tutanağı ve Merkez Komitesinin açıklaması
17. Kardeş örgütlerle aramızda çıkan çelişmelerin çözümü konusunda Merkez Komitesinin açıklaması ve planı
18. GDS'in 12.6. tarihli mektubu ve cevabımızın yayınlanması üzerine açıklama (MK)
19. GDS'in 12.6. tarihli mektubu
20. Merkez Komitesinin GDS'in 12.6.82 tarihli mektubuna cevabı
21. Merkez Komitesinin açıklamaları
(Bu açıklamaların ilgili bölümü, elinizdeki yazıda alıntılanmıştır.)
22. MLPÖ, GDS, WBK'nın 30.9. tarihli mektubu
23. Merkez Komitesinin MLPÖ, GDS, WBK'nın 30.9.82 tarihli mektubuna cevabı
24. Merkez Komitesinin 1 Mayıs tartışmasındaki tavrının planı
25. Bolşevik Partizan'ın platform taslağına GDS'in eleştirisi
26. Merkez Komitesinin tavrı
27. Peykar'la çıkan tartışma (GDS)
28. Merkez Komitesinin tavrı
29. GDS yönetiminin 2. toplantı hakkında tavrı
30. Merkez Komitesinin tavrı
31. Kronolojiye ve önsöze ek (GDS)
32. Merkez Komitesinin tavrı
33. Toplantılar üzerine açıklama (GDS)
34. Merkez Komitesinin tavrı
35. GDS'in yürüyüşleri değerlendirmesi
36. Merkez Komitesinin tavrı
37. Batı Berlin'de 1 Mayıs (MK)
38. Avusturya'da 1 Mayıs (MK)

FİATI: 20 TL; 1 DM; 2 FF; 8 ÖS; 30 P.